

Cílová rovinka

Dick Francis

1

Zdědil jsem život svého bratra. Zdědil jsem jeho psací stůl, jeho podnik, jeho hlavolamy, nepřátele, koně, i jeho milenkou. Zdědil jsem život svého bratra a málem jsem přišel o svůj.

Bylo mi tehdy čtyřiatřicet a chodil jsem o francouzských berlích vinou drobné neshody s poslední překážkou na cheltenhamské dostihové dráze. Pokud se vám nikdy nezdařilo roztříštit si kotník, tak u toho radši setrvejte. Jako obvykle největší škody nenadělal prudký pád ve velké rychlosti, ale půl tuny váhy jednoho z koní za námi – kopytem dopadl přímo na mou botu. Přibil mi nohu k tvrdé, suchem upražené zemi. Když doktor botu rozřízl a sundal, dal mi ji na památku. Měl zvláštní, vskutku černý humor.

Dva dny po té příhodě, když jsem se neochotně smířoval se skutečností, že zmeškám nejmíň šest týdnů z konce dostihové sezóny a tím i šanci – nejspíš poslední – získat znovu titul šampióna (dostihový jezdec nad pětatřicet zákonitě končí), zazvonil telefon. Ozval se to ráno už nejmíň podesáté a já předpokládal, že to je zase nějaký kamarád, který mě chce litovat.

V telefonu jsem slyšel ženský hlas. „Mohla bych prosím mluvit s Derekem Franklinem?“

„Mluvíte s ním.“

„Dobře...“ Hovořila energicky, ale i trochu váhavě. Měla proč, jak se ukázalo. „Máme vás tu uvedeného jako nejbližšího příbuzného vašeho bratra Grevilla.“

Rozbušilo se mi srdce. Málokterá věta věští tolik nedobrého jako ta, kterou jsem právě vyslechl.

Nestál jsem o odpověď, ale přece jsem se zeptal: „Co se mu přihodilo?“

„Tady je Nemocnice svaté Kateřiny v Ipswichi. Váš bratr leží u nás na jednotce intenzivní péče.“

Je tedy aspoň naživu, pomyslel jsem si tupě.

„Pan doktor usoudil, že bychom vám měli podat zprávu.“

„Jak je na tom?“

„Bohužel... já ho neviděla. Volám z přijímací kanceláře. Ale pokud vím, je ve velmi vážném stavu.“

„Co se mu stalo?“

„Úraz. Má mnohočetná poranění a je na monitorech.“

„Přijedu tam.“

„To bude nejlepší.“

Poděkoval jsem jí, i když jsem vlastně nevěděl zač, položil telefon a snažil se vzpamatovat. Hlava jako by mi nepatřila a hrdlo se mi stahovalo.

Určitě se z toho dostane, říkal jsem si. Když je na jednotce intenzivní péče, tak o něj intenzivně pečují.

Zaručeně se z toho dostane, samozřejmě.

Zahnal jsem strach a úzkost a soustředil se na praktické věci, jako ku příkladu jak se dostanu z Hungerfordu v Berkshiru, tedy z místa svého bydliště, do Ipswiche v Suffolku sto padesát mil odtud, s roztříštěným kotníkem. Ještěže to byl levý kotník, měl jsem aspoň naději, že brzy sednu za volant, měl jsem totiž automatické řazení, takže mi na plyn stačila jedna noha. Jenže právě ten den mě noha trápila vůbec nejvíce, žádné prášky proti bolesti pořádně nezabraly, nepomáhaly ani ledové obklady kotníku.

Zůstával oteklý a vytrvale v něm šubalo. Jakmile jsem se pohnul, lapal jsem po dechu. Trochu jsem si však za to mohl sám.

Nemám sádra rád, přímo ji nesnáším, proto jsem valnou část předchozího dne strávil tím, že jsem přemlouval svého ubohého ortopěda, aby mě sádry ušetřil a nohu mi jenom fixoval pružným obinadlem. Byl to chirurg, většinou si vypomáhal různými kostními šrouby a destičkami, a dost se na to přání mračil. Sice uznal, že pružná fixace je šetrnější ke svalům, ale varoval mě – jako už kolikrát –, že zranění je bez pevné sádrové ochrany mnohem bolestivější.

„Když mi dáte zinkoklih, můžu mnohem dříve začít jezdit.“

„Stejně je na čase, abyste si už přestal lámat kosti,“ pokrčil rameny a vzdal se. S povzdechem mi začal přikládat obinadlo a pevně je přitahoval. „Přijde den, a ve vás praskne něco, bez čeho se nedá existovat.“

„Já si přece nelámu kosti naschvál.“

„No co, tentokrát jsme to aspoň nemuseli hřebovat. Ale stejně jste blázen.“

„Zajisté. Můžu vám děkovat.“

„Jděte domů a lehněte si. Musíte těm vazům popřát trochu klidu.“

Vazy si odpočívaly na zadním sedadle mého vozu, zatímco mě nezaměstnaný svářeč Brad vezl do Ipswichu. Mlčenlivý morous Brad byl nezaměstnaný, protože se rozhodl být nezaměstnaný. Pokud se našli lidé, kterým nevadila jeho náladovost, sem tam se přizíval příležitostnou prací pro sousedy. Protože mi byla podstatně milejší jeho obvyklá mlčenlivost než sporadická sdílnost, snášeli jsme se dobře. Nebylo mu ještě třicet, ale vypadal na čtyřicet. Žil s matkou.

Brad našel bez větších potíží Nemocnici svaté Kateřiny, pomohl mi vystoupit a podal mi berle. Prý zaparkuje, počká dole u příjmu a prý nemusím spěchat. Den předtím na mne taky čekal celé hodiny, aniž dal najevo netrpělivost nebo soucit, jen se jako obvykle mračil.

Jednotku intenzivní péče střežily energické sestřičky. Podívaly se na moje berle a upozornily mne, že jsem přišel na nesprávné oddělení. Když jsem se jim představil, šetrně mne opatřily maskou a empírem a vpusťily mne ke Grevillovi.

Představoval jsem si, že na jednotkách intenzivní péče panuje ruch a spěch a září jasná světla. Nebylo tomu tak. Aspoň ne v oné nemocnici a v onom pokoji. Světlo bylo tlumené a vládlo tam ticho a klid.

Drobné zvuky jsem začal vnímat až po chvíli, byly sotva slyšitelné.

Greville měl pokoj pro sebe. Ležel na vysoké posteli, od které vedly na všechny strany různé trubičky a dráty. Byl nahý, jen přes bedra měl přehozenou roušku. Polovinu hlavy mu oholili. Stopy po chirurgických zákrocích se táhly po břiše, po stehně, všude po těle bylo vidět tmavé podlitiny.

Čtvercové obrazovky za Grevillovým lůžkem byly tmavé a prázdné, elektrody vysílaly své zprávy na jiné obrazovky ve vedlejší místnosti. Lékaři mi řekli, že Grevilla nemusí nikdo hlídat přímo u lůžka, protože ho trvale monitorují.

Byl v bezvědomí, tvář měl bledou a klidnou, hlavu lehce nakloněnou ke straně, ke dveřím, jako by očekával návštěvu. Provedli mu dekompresivní operaci, ránu na hlavě zakrývala vrstva mulu, velká jako polštář.

Greville Saxony Franklin, můj bratr. Byl o devatenáct let starší než já a jeho život se chýlil ke konci, nezbývalo než si to přiznat a smířit se s tím.

„Ahoj...“ promluvil jsem na něj.

Jindy mě takhle taky zdravil, ale v tu chvíli nijak nezareagoval. Dotkl jsem se jeho ruky. Byla teplá a uvolněná, nehty čisté a pečlivě upravené jako vždy. Puls měl dobrý, srdce tlouklo poctivě v rytmu elektrických impulsů. Do plic a z plic proudil vzduch trubicí, zavedenou do hrtanu. Mozková spojení se však pomalu vytrácela. Kde asi teď dlí jeho duše? uvažoval jsem. Kam se poděla jeho inteligence, průraznost a energie? Ví vůbec, že umírá?

Nechtělo se mi jen tak odejít. Nikdo by neměl umírat osamělý. Vyšel jsem a řekl to sestřám.

Přišel lékař v zeleném a sdělil mi, že až vymizí zbytek mozkové aktivity, požádají mne o souhlas, aby mohli vypnout přístroje udržující bratra při životě. Pokud prý si to přeju, smím v tu chvíli u bratra být.

„Smrt ovšem pro něho nenastane v určitém, jasně daném okamžiku, bude to sotva znatelný proces,“ odmlčel se. „Hned vedle haly je čekárna, najdete tam kávu a vůbec.“

Černé divadlo. Pro pana doktora zcela všední. Snesl jsem se o berlích dolů k recepci za Bradem. Řekl jsem mu, jaká je situace, a že se nejspíš dost načeká, možná celou noc.

Mávl odevzdaně rukou. Prý nepůjde daleko, a kdyby, nechá vzkaz ve vrátnici. Určitě bude snadno k sehnání. Přikývl jsem a odběhl se znovu nahoru. V čekárně jsem našel mladý manželský pár, zahalený v zoufalství. Život děťátka těch dvou visel na vlásku jen o málo pevnějším, než byl ten Grevillův.

Samotná místnost byla jasně osvětlená, pohodlná a neosobní. Jak jsem poslouchal hluboké vzlyky mladé matky, přemýšlel jsem o tom, kolik zoufalství asi denně vsakovalo do zdejších zdí. Přišlo mi, že život občas do lidí kope jako do fotbalového míče. Se mnou taky nikdy nezacházel v rukavičkách, a bylo to v pořádku, tak je to normální. Přišlo mi, že na každého někdy dojde, z každého se někdy stane kopací míč. Někdo to přežije, někdo ne.

Greville měl tu smůlu, že se ocitl na nevhodném místě v nevhodnou chvíli. Z útržků informací, které jsem tu posbíral, jsem se dozvěděl, že Greville šel po hlavní třídě v Ipswichi v okamžiku, kdy z velké výšky spadlo na chodník lešení, jež právě rozebírali. Jeden ze stavebních dělníků se zabil, druhého odvezli do nemocnice se zlomeným krčkem stehenní kosti.

Řekli mi taky podrobnosti o bratrových zraněních. Břicho měl proražené železnou tyčí, další tyč mu roztrhla nohu. Utrpěl i těžký úraz hlavy s rozsáhlým krvácením do mozku. K úrazu došlo včera odpoledne a Greville byl v hlubokém bezvědomí od okamžiku neštěstí. Jeho totožnost zjistili teprve dnes ráno, když dělníci při úklidu trosek našli jeho zápisník a předali ho policii. „Co náprsní taška?“ zeptal jsem se.

Prý žádná. Měl u sebe jen zápisník a v něm na první stránce pečlivě, úhledně vepsáno: „Nejbližší příbuzný: Derek Franklin, bratr“, a moje telefonní číslo. Předtím neměli tušení, o koho jde, věděli jen pravděpodobné iniciály jména: nad kapsou potrhané, zakrvácené košile měl vyšitý G.S.F.

„Hedvábné košile,“ dodala jedna ze sester káravě, jako by ručně vyšívané monogramy na hedvábných košilích byly cosi nemorálního.

„Jinak neměl v kapsách nic?“ zeptal jsem se. „Svazek klíčů a kapesník. To je vše. Samozřejmě vám ty věci vydáme se zápisníkem a pečetním prstenem.“ Přikývl jsem. Bylo zcela zbytečné ptát se kdy. Odpoledne se vleklo. Připadalo mi podivné, neskutečné, jaksi mimo čas a prostor. Zašel jsem za Grevillem znovu. Ležel v houstnoucí tmě nehybný, bezvědomý, a jako by to už ani nebyl on. Pokud má Wordsworth pravdu, píše-li o nesmrtelnosti, pak z mého bratra už zvolna unikal spánek a zapomnění a blížil se naopak okamžik nového, jiného probuzení. Nad tím by člověk neměl naříkat, měl by to umírajícímu přát.

Myslel jsem na to, jaký byl a jak jsme žili jako bratři. Nikdy jsme doma nežili společně. Když jsem se narodil, Greville už byl na univerzitě a žil vlastním životem. Když mně bylo šest, tak se ženil, v mých deseti se rozváděl. Celá léta mi byl skoro cizí a setkávali jsme se jenom krátce při rodinných sešlostech a oslavách, jichž ubývalo, jak naši rodiče stárli a jak umírali. Od okamžiku kdy sestry, tvořící mezi námi jakýsi most, emigrovaly, jedna do Austrálie a druhá do Japonska, ztratili jsme kontakt úplně.

Po letech, kdy jsme si vyměňovali jenom vánoční pozdravy, když mně bylo osmadvacet, jsme se náhle a nečekaně setkali na nádraží a během společné cesty vlakem jsme se sblížili. Nestali se z nás sice důvěrní přátelé, ale občas jsme jeden druhému zatelefonovali nebo se sešli někde v restauraci na večeři, a naše setkání nás těšila.

Vyrůstali jsme v rozdílném prostředí. Greville ve velkém londýnském domě, kde měl otec úřední byt jako ředitel velké pozemkové společnosti, já v malém útulném domku, kde otec trávil penzi. Grevilla maminka vodila do muzeí, galerií a do divadel, mně kupovali poníky.

Taky jsme si nebyli příliš podobní. Greville byl po otci šest stop vysoký, já o něco menší. Greville, teď prošedivělý, míval světle hnědé rovné vlasy, já tmavší a kudrnaté. Oba jsme po mamince zdědili světle hnědé oči a dobré zuby, po tatínkovi štíhlost. Oba jsme měli souměrné obličej, ale každý zcela jiný. Greville pamatoval aktivní, nejlepší léta našich rodičů. Já s nimi žil, když byli nemocní, když umírali.

Tatínek byl o dvacet let starší než maminka, ale ta zemřela první. Připadalo mi to tehdy kruté nespravedlivé. Žil jsem pak se starým pánem krátce sám ve vzájemném neporozumění, ale vcelku snášenlivě. Nepochybují, že mě svým způsobem měl rád, bylo mu však šedesát dva, když jsem se narodil. Zemřel v den mých osmnáctých narozenin. Zanechal mi finanční fond na studia a dopis plný ponaučení. Podle některých jsem se i řídil.

Greville byl naprosto nehybný a tichý. Pracně jsem se na berlích trochu pohnul a napadlo mě, že bych mohl požádat o židli. Pak mě ještě napadlo, že Greville se už na mne nikdy neusměje, že už nikdy neuvidím, jak mu jiskří v očích, jak se mu ve smíchu blýskají zuby, jak dokáže ocenit černý humor, který přináší život, i jak dovede s elánem využívat vlastní schopnosti.

Živil se tím, že dovážel a prodával drahokamy a polodrahokamy, a vykonával funkci občanského soudce u magistrátního soudu. Jinak jsem o něm a o tom jak žil, věděl pramálo, kdykoli jsme se sešli, hovořil se mnou spíš o mně než o sobě. Vlastnil několik koní, a to od toho dne, kdy mi zavolaal, aby se poradil. Prý mu někdo dluží peníze a místo splátek nabízí dostihového koně. Co prý si o tom myslím? Řekl jsem mu tehdy, že mu zavolám, až si to ověřím. Vyhledal jsem si příslušného koně, usoudil, že to je velmi výhodný obchod, a Grevillovi poradil, ať do toho jde, pokud se mu chce.

„Proč ne?“ řekl. „Klidně, když zařídíš nutné formality.“ Samozřejmě jsem souhlasil. Lidé většinou souhlasili, když je Greville o něco požádal, bylo příjemnější mu vyhovět než nevyhovět.

Kůň Grevillovi vyběhal řadu vítězství a Grevillovi se následně zalíbilo v roli majitele koní i když se na své borce jezdil na dostihy dívat jen zřídka. Není to u majitelů nic neobvyklého, ale mně to připadá nepochopitelné. Greville ovšem zcela kategoricky odmítal steeplery. Prý nehodlá vlastnit zvířata, na kterých bych se já mohl zabít. Protože jsem byl příliš těžký na to, abych jezdil rovinu, kupoval tedy bratr jen rovináře, s těmi mi nehrozilo žádné nebezpečí. Marně jsem ho přemlouval, marně jsem mu vysvětloval, jak rád bych pro něj jezdil, nakonec jsem to už vzdal. Když se Greville zaberanil, nikdo s ním nehnul.

Asi tak každých deset minut vstoupila do místnosti sestra, chvíli tiše postála vedle lůžka a zkontrolovala, jestli jsou všechny elektrody, trubičky a hadičky tam, kde mají být. Vždy se na mě usmála, jednou poznamenala, že bratr mou přítomnost nevnímá, že není v mých silách ho nějak potěšit. „Jsem tu spíš kvůli sobě než kvůli němu.“ Přikývla a odešla. Opřený o zeď jsem stál v pokoji ještě asi dvě hodiny a

uvažoval o tom, jak je paradoxní, že smrtelný úraz potkal právě mého bratra a nikoli mne, když já něco podobného riskoval polovinu dní v roce.

Kdykoli dnes vzpomínám na onen dlouhý den, připadá mi zvláštní, že jsem se vůbec nezamýšlel nad tím, co z bratrovy smrti vyplyne pro mne. Jak jsem tam stál a čas tiše plynul, uvažoval jsem jen o nejbližší budoucnosti. UVědomil jsem si, že mne čeká neradostné vyplňování dotazníků a přípravy pohřbu, ale odmítal jsem se tím zabývat podrobněji. Taky mne napadlo, že budu muset zavolat sestřám a na dálku vyslechnout jejich zármutek. Nepochyboval jsem však vůbec o tom, co mi nakonec řeknou. „O všechno se postaráš, vid’? Předem se vším souhlasíme.“ Bylo mi jasné, že se nevydají napříč světem, aby v dešti a smutku postály u hrobu bratra, se kterým se viděly možná dvakrát za deset let.

Dál už jsem neuvažoval. Grevilla a mne poutala jen společná krev, jinak nic, a až tohle pouto zmizí, zbudou jen vzpomínky. Zarmouceně jsem se díval, jak mu na hrdle ještě tepe céva. Až tepat přestane, vrátím se ke svým všedním dnům. Budu na bratra vzpomínat rád, a na tu poslední noc se smutkem. To bude vše.

Na chvíli jsem se přesunul do čekárny, abych ulevil nohám. Mladí rodiče tam ještě byli, drželi se v objetí, oči zapadlé. Po chvíli přišla vážná sestřička a odvedla je. Krátce poté jsem zdálky zaslechl zoufalý nářek zdrcené matky. Cítil jsem, jak mi pro její krutou ztrátu vlhnou oči, přestože mi byla cizí. Smrt malého dítěte, smrt bratra, spojení v neštěstí. V tu chvíli jsem se nad bratrem rmoutil nejvíc. Nejspíš jsem si díky smrti toho dítěte uvědomil, že jsem podcenil možnou sílu zármutku a že mi bratr bude velmi chybět.

Položil jsem si poraněnou nohu na židli a trochu jsem si zdířl. Krátce před rozedněním přišla zase ta vážná sestřička. Tentokrát pro mne.

Následoval jsem ji chodbou až do Grevillova pokoje. To už byl jasně osvětlený, byli tam lidé, a obrazovky monitorů za lůžkem svítily. Táhly se po nich zelenavé křivky, některé s křečovitými výkyvy, jiné neúprosně rovné.

Bylo mi to jasné, ale stejně jsem musel vyslechnout poučení. Ty vyrovnané křivky obrazy aktivitu Grevillova mozku. Byla nulová.

Nebylo žádné rozloučení. K čemu. Stačilo, že jsem u Grevilla v tu chvíli byl. Požádali mě o souhlas k vypojení přístrojů. Po chvíli se i poslední trhavé křivky vyrovnaly a to cosi, co ještě před chvílí v tichém těle zbývalo, se vytratilo.

Příští den ráno jsem měl co dělat, abych vůbec něco zařídil, protože byla neděle.

Snažil jsem se vybavit si časový sled, nějak jsem ho přestal sledovat. Ve čtvrtek jsem si zlomil nohu, v pátek se na Grevilla zhroutilo lešení, v sobotu mě Brad vezl do Ipswiche. Jako kdyby za tu dobu uplynula věčnost. Čas je jiný, když se něco děje.

Ukázalo se, že by bylo možné žalovat tu stavební firmu, která lešení bourala. Prý bych se měl poradit s právníkem.

Svízel jsem se propracovával úřednostmi, snažil se učinit nějaké rozhodnutí a přitom jsem zjistil, že vlastně nevím, co by si byl přál Greville. Třeba zanechal poslední vůli a třeba v ní jsou i instrukce, podle kterých bych se měl řídit. Najednou mne s leknutím napadlo, že vlastně nikdo kromě mne neví, že zemřel. Určitě existuje řada lidí, kterým bych měl podat zprávu, jenže já ani o těch lidech nevím.

Požádal jsem, aby mi vydali diář, který se našel v troskách. Dali mi nejen diář, ale všechno, co měl bratr u sebe: klíče, hodinky, kapesník, pečetní prsten, nějaké drobné, boty, ponožky a sako. Ostatní šatstvo, potřhané a zakrvácené, podle všeho spálili v kotelně. Musel jsem podepsat seznam převzatých věcí a zaškrtnout každý předmět.

Vysypali je z velkého hnědého igelitového pytle, na kterém byl po straně bílý nápis Nemocnice sv.

Kateřiny. Boty, ponožky, kapesník a sako jsem strčil zpět a pytel zavázal na tkaničku. Objemný svazek klíčů jsem uložil do kapsy od kalhot spolu s hodinkami, prstenem a drobnými. Pak jsem se ponořil do diáře.

Na první stránku napsal Greville své jméno, londýnskou soukromou adresu a telefon, taky telefonní číslo do podniku, ale jeho adresu ne. Dole na stránce bylo předtištěno: V případě nehody podejte zprávu nejbližšímu příbuznému... Tam dopsal: „Derek Franklin, bratr“.

Diář jsem mu poslal o vánocích. Vydala ho Asociace žokejů ve prospěch fondu pro zraněné jezdce. Že si Greville vybral právě ten můj diář..., jistě jich dostal víc. V tu chvíli mne to nečekaně dojalo. Jakou měl vůbec o mně představu, že mne tam na první stránce uvedl..., mohli jsme jeden pro druhého znamenat mnoho, ale promeškali jsme to.

Zarmouceně jsem notes zastrčil do druhé kapsy kalhot. Zítra ráno musím zavolat do bratrovy kanceláře, říkal jsem si, oznámit jim neveselou zprávu. Nemohl jsem nikomu dát vědět předem, protože jsem nikoho z podniku neznal, ani jménem, natož telefonní čísla. Věděl jsem jen to, že Greville neměl partnery,

několikrát se přede mnou zmínil, že nejraději řídí podnik sám. Většina partnerů se prý hádá, a to by se mu nelíbilo.

Když jsem podepsal všechno, co bylo třeba, obtočil jsem si ucha igelitového pytle kolem zápěstí a odbelhal se dolů k vrátnici. V neděli ráno nebyl v prostorné hale skoro nikdo. Brada jsem tam taky nikde neviděl, a ve vrátnici pro mne nenechal žádný vzkaz. Tak jsem si prostě sedl a rozhodl se počkat. Byl jsem si jistý, že se co nevidět ukáže, zamračený jako vždy. Taky že ano. Za malou chvíli se objevil ve dveřích a nezdálo se, že by spěchal.

Došel až na deset stop ode mne a zastavil se. „Mám jít pro auto?“ zeptal se. Když jsem přikývl, otočil se na patě a zase zmizel. Brad toho vůbec mnoho nenamluvil. Vlekl jsem se pomalu v jeho stopách a pytel mi při každém kroku vrážel do berle. Kdyby mi to bylo líp myslelo, mohl jsem ho dát Bradovi, ať ho vezme, jenže já měl ještě stále zpomalené myšlení.

Venku jasně, teple zářilo říjnové slunce. Nadechl jsem se svěžího vzduchu, pokročil několik kroků od dveří a čekal. Ani v nejmenším jsem nebyl připravený na to, že mne někdo surově přepadne.

Vlastně jsem ani neviděl, kdo po mně skočil. Jednu chvíli jsem klidně stál o berlích, myšlenky bůhví kde, další chvíli mě něco prudce uhodilo do zad a já upadl tváří na černý asfalt vjezdové cesty. Jak jsem se snažil upadnout šikovně, skrčil jsem levou nohu automaticky pod sebe. Zkroutila se a pekelně to zabolelo. Dopadl jsem na břicho napůl omámený, a bylo mi dočista jedno, že kdosi odkopl mou berli z mého dosahu a začal tahat za igelit, který jsem měl obtočený kolem zápěstí.

Ten člověk – musel to být chlap, soudě podle toho, s jakou prudkostí a silou mne napadl – mi šlápl na záda a přitlačil mě na zem. Ruku mi vykroutil vzhůru a igelit rychle přetáhl. Seřízil mi přitom i kus kůže, ale já to sotva cítil. Bolest v noze přehlušila všechno ostatní.

Někde poblízku kdosi vykřikl: „Tak už dost!“ Útočník mě rychle pustil a bleskově zmizel.

Na pomoc mi přispěchal Brad. Být to kterýkoli jiný den, byli by kolem proudili lidé, ale že byla neděle, nebyl nikde nikdo. Nikdo nic neviděl, jenom Brad.

„Sakra..., jste v pořádku?“ Moc ne, pomyslel jsem si.

Šel mi podat berli. „Teče vám krev z ruky,“ řekl užasle. „Nechcete se postavit?“

Ne že by se mi bylo chtělo, ale nic jiného nezbyvalo. Když se mi konečně zdařilo zaujmout svislou polohu, vidím, že se na mne Brad nezúčastněně dívá. „Koukám, že jdete zpátky do nemocnice,“ prohlásil suše.

Neměl jsem chuť hádat se, tak jsme tedy šli.

Seděl jsem na konci řady křesel a čekal, až bolest trochu přejde. Když jsem zase dokázal souvisle myslet, přesunul jsem se k recepci a vysvětlil, co se mi přihodilo.

Paní za okénkem byla zděšená.

„Že vám někdo ukradl pytel s věcmi... Přece každý tady v okolí ví, co tyhle pytle znamenají, vždycky se do nich dávají věci po zemřelých. Chci říct, každý samozřejmě ví, že v takovém pytlí můžou být cennosti, náprsní tašky, prstýnky a tak, ale zatím se opravdu nikdy nestalo, aby to někdo ukradl. To je hrozné! Co vám vzali? Měl byste to ohlásit na policii.“

Padla na mne únava z marnosti všeho. Nějaký darebák riskoval, vsadil na to, že v pytlí bude něco cenného, policie sepíše protokol a věc zařadí mezi ostatní nevyřešené případy loupežných přepadení. Uvědomil jsem si, že momentálně patřím do kategorie snadných kořistí, možná ještě za staré dámy. I když se mi to dvakrát nelíbilo, vypadal jsem na berlích snadno k přeprání, a taky jsem snadno k přeprání byl, přímo doslova.

Pracně jsem se odbelhal do umývárny, opláchl si krvácející ruku studenou vodou, zjistil, že poranění je sice plošně dost velké, ale zcela povrchní, vlastně jen odřenina. S povzdechem jsem si vysušil krev papírovým ručníkem, odvázal si ze zápěstí zbytky igelitu a naházal to všechno do koše na odpadky. Po neštěstí, jaké stihlo mého bratra, je to zatraceně pitomá dohra, pomyslel jsem si unaveně. Absurdní epitaf. Když jsem vyšel ven, zeptal se mě Brad skoro úzkostlivě: „Tak co, jdete s tím na policii?“ Viditelně se mu ulevilo, když jsem zavrtěl hlavou a oznámil mu, že s tím nic nebudu dělat, ledaže by uměl přesně popsat člověka, který mne přepadl.

Z toho jak se tvářel, jsem nedokázal vyčíst, jestli by to svedl či ne. Rozhodl jsem se, že se ho zeptám ještě jednou později, cestou, což jsem taky udělal. Brad odpověděl: „Měl na sobě džíny a na hlavě takovou pletenou čepičku. Měl nůž. Do obličeje jsem mu neviděl, byl ke mně spíš jako zádama, ale na tom noži se mu zablesklo slunce. Víte, všechno to šlo nějak moc rychle. Já si fakt myslel, že bude po vás. No a von pak vzal roha s tím pytlí. Podle mýho ste měl velkou kliku.“

Podle mého jsem příliš velké štěstí neměl, ale všechno je relativní.

Po tom neobvykle dlouhém proslovu se Brad ponořil do obvyklého mlčení, a já přemítal o tom, co si asi ten lupič pomyslí o své mizerné, bezcenné kořisti sestávající z bot, ponožek, kapesníku a saka. Takovou

ztrátu ani nemělo smysl někde hlásit. Pokud měl Greville u sebe něco cenného, měl to jistě v náprsní tašce, a tu mu ukradli už předtím.

Jako vždy jsem měl kravatu, ale místo saka svetr, protože o berlích se mnohem líp chodí ve svetr. Nemělo smysl přemýšlet o tom, jestli by mi ten lupič prohledal i kapsy, nebýt toho, že na něj křikl Brad. Nemělo smysl zabývat se tím, jestli by mi vrazil nůž mezi žebra. Nač o tom přemýšlet, když jsem nic vymyslet nemohl. Věděl jsem jen to, že bych se byl těžko bránil a že by stejně nebyl nic pořádného ukořistil. Kromě Grevillových věcí jsem u sebe měl jen úvěrovou kartu a v malém pouzdru několik malých bankovek. Zásadně jsem cestoval nalehko.

Přestal jsem se tedy věnovat marným úvahám a abych zapomněl na bolavý kotník, soustředil jsem se na otázku, co vlastně Greville v Ipswichi dělal. Už od pátku mi vrtalo hlavou, jestli se tam neměl s někým sejít a jak se tam dopravil. Třeba někde nechal stát auto, v tom případě je budu muset najít. Jenže jak, když neznám poznávací značku, ba ani nevím, jestli to ještě je porsche. No co, někdo to vědět bude, řekl jsem si. Třeba někdo v kanceláři, nebo v místní autoopravně, nebo někdo z Grevillových přátel. Ať tak či onak, moje starost to nebude.

Když jsme o tři hodiny později dojeli do Hungerfordu, prohlásil Brad, že už nám dochází šťáva (což jsme napravili), a půl hodiny před cílem dodal, že pokud budu chtít, aby mě v nadcházejícím týdnu vozil, je k službám.

Po krátké úvaze jsem řekl: „Zítra v půl osmé?“ a Brad zabručel, což jsem pokládal za souhlas.

Zavezl mě až ke vchodu, pomohl mi vystoupit jako předtím, podal mi berle, zamkl vůz a beze slova mi strčil do ruky klíčky.

„Děkuju,“ řekl jsem.

Skrčil hlavu mezi ramena, nepodíval se mi do očí a odšoural se pryč, směrem k domku své matky. Díval jsem se za ním. Ostýchavý člověk, který neumí jednat s lidmi, a který mi ten den nejspíš zachránil život. Už tři roky jsem bydlel v nájmu, v přízemí staršího domu kousek od hlavní ulice, probíhající středem starobylého městečka. Měl jsem ložnici a koupelnu s okny do ulice, tedy na východ, velký obývací pokoj s okny do zahrádky na západ, většinou zaplavený sluncem. O zahrádku, kterou uzavíral potok, jsem se dělil s majiteli domku, staršími manželi, bydlícími v patře nade mnou.

Bradova matka vařila a uklízela mým domácím už celá léta, Brad jim sem tam něco opravil, natřel, nebo naštípal dříví, podle nálady. Krátce poté, co jsem se do domu přistěhoval, matka i syn bez velkého dohadování jednoduše rozšířili své služby i na mě, což mi zcela vyhovovalo. Žilo se mi tam dobře, ale jestli platí, že domov je tam, kam člověka nejvíc táhne srdce, pak jsem byl skutečně doma na větrem bičovaných planinách, ve stájích a na drsných dostihových závodištích, kde mám práci.

Odemkl jsem si tichý byt a usadil se na pohovku, nohu obloženou pytlíky s ledem. Díval jsem se, jak slunce zapadá za potokem a uvažoval o tom, že bych byl přece jen udělal líp, kdybych zůstal v ipswichské nemocnici. Noha mě bolela jako čert až ke kolenu a bylo čím dál jasnější, že pád na dlažbu škody způsobené ve čtvrtek ještě zhoršil, a to velmi zle. Můj chirurg nebyl doma, odjel na víkend do Walesu, a já tušil, že by mi stejně těžko pomohl, jedině by asi řekl: „Já vás varoval“. Nakonec jsem tedy spolkl další distalgesic, opatřil si další čerstvé pytlíky s ledem a dal jsem se do počítání časového rozdílu mezi Londýnem a Sydney, mezi Londýnem a Tokiem.

Do obou měst jsem zavolał ve dvanáct v noci, kdy už tam byl následující den ráno. Měl jsem štěstí, obě sestry byly doma.

„Chudák Greville.“

„Dělej, jak myslíš, zaříd to podle svého.“

„Objednej za nás květiny.“

„Dej nám vědět, jak to šlo.“

Jistě, slíbil jsem, dám vědět. Znovu opakovaly „chudák Greville“, a jak by se radovaly, kdybych se ukázal v Tokiu a Sydney, prý kdykoli. Dětem se vede dobře, manželům taky. A co já? Vede se mi dobře? Chudák Greville...

Smutně jsem položil telefon. Všechny rodiny trochu rozvane vítr, některé však příliš. Sestry jsem znal už jen z fotografií, které posílaly o vánocích. Ony mě už nepoznaly po hlase.

Ráno jsem za moc nestál, tak jsem si dal raději se vším načas. Znovu jsem si oblékl košili, kravatu a svetr místo saka, na pravou nohu jsem si obul botu, na levé jsem měl jenom ponožku. Když pro mne pět minut před dohodnutou dobou přijel Brad, byl jsem už připravený.

„Jedeme do Londýna,“ oznámil jsem mu. „Tady je mapa a tady jsem označil, kam chceme. Myslíte, že to najdete?“

„Přece se můžu zeptat, ne?“

„Tak tedy jedeme.“

Přikývl, pomohl mi nasoukat se na zadní sedadlo a mlčky jel sedmdesát mil hustým ranním provozem. Pak se chvíli proplétal Holbornem, občas z okénka křikl na pouliční prodavače a ptal se kudy dál, asi dvakrát zahrnul, kam neměl, zase se našel, až konečně prudce zastavil v živé ulici kousek od Hatton Garden.

„Sme tu,“ ukazoval. „Číslo padesát šest. Je to tenhle barák s kancelářema.“

„Výborně.“

Pomohl mi vystoupit, podal berle a přidržel těžké skleněné dveře hlavního vchodu. Uvnitř seděl za pultem člověk v čepici, která ztělesňovala ostrahu. Zeptal se mne přísně, do kterého jdu patra.

„Saxony Franklin.“

„Jméno?“, díval se do nějaké listiny.

„Franklin.“

„Myslím vaše jméno.“

Vysvětlil jsem mu, kdo jsem. Povytláhl obočí, sáhl po telefonu, stiskl tlačítko a řekl: „Nahoru jde nějaký pan Franklin.“

Brad se zeptal, kde může zaparkovat. Poradili mu, aby zajel dozadu na dvůr. Slíbil, že na mne počká a prý ať nespěchám, že o nic nejde.

Moderní administrativní budova stála mezi zdobnými viktoriánskými domy a tyčila se nad nimi do výše deseti pater, samé studené sklo. Ukázalo se, že firma Saxony Franklin je v osmém patře.

Vyjel jsem tichým výtahem a pak jsem se odbelhal několika těžkými dvojitými dveřmi do haly s recepčním pultem a několika křesly pro čekající návštěvníky. V tu chvíli tam byli i dva policisté.

Za policisty stála paní středního věku a tvářila se rozčileně.

Okamžitě mne napadlo, že už se nejspíš dozvěděli o Grevillově smrti a že jsem tedy do kanceláří vůbec nemusel chodit. Jak jsem však zjistil, ruka zákona zde byla ze zcela jiného důvodu.

Rozčilená paní se na mne nechápavě zadívala a prohlásila: „To není pan Franklin. Strážný říká, že nahoru jde pan Franklin.“

Uklidnil jsem podezíravé policisty, když jsem znovu vysvětlil, že jsem bratr Grevilla Franklina.

„Ano, má bratra,“ řekla paní.

Přítomní se na mne zadívali a zaregistrovali mou dočasně sníženou pohyblivost.

Paní dodala: „Pan Franklin tu ještě není.“

„Já... Co se tady vlastně děje?“ zeptal jsem se.

Nikdo se neměl k tomu, aby mi odpověděl. Obrátil jsem se k dámě: „Obávám se, že nevím, jak se jmenujete.“

„Adamsová,“ řekla roztržitě, „Anette Adamsová. Jsem osobní asistentka vašeho bratra.“

„Je mi opravdu líto...“ řekl jsem zvolna, „ale bratr nepřijde. Utrpěl úraz.“

Anette Adamsová vycítila rozsah špatných zvěstí z mého hlasu a přímo klasickým pohybem si položila ruku na srdce, jako by je mohla utišit. Zeptala se úzkostlivě: „Jaký úraz? Autonehoda? Je to těžké zranění?“

Vyčetla mi odpověď z tváře, nohy pod ní povolily a svezla se v šoku do nejbližšího křesla.

„Zemřel včera ráno,“ obrátil jsem se k ní i k policistům. „Minulý pátek se na něj zřítilo lešení. Byl jsem s ním v nemocnici.“

Jeden z policistů ukázal na mou neupotřebitelnou nohu: „Vy jste se při tom taky zranil?“

„Ne. To je jiná věc. Já u toho neštěstí nebyl. Chtěl jsem říct, že jsem byl u něj, když umíral. Poslali pro mě z nemocnice.“

Policisté se podívali jeden na druhého a došli k závěru, že by mi přece jen měli povědět, co tam vlastně pohledávají.

„Během soboty a neděle se sem někdo vloupal, pane, zjistila to paní Adamsová, když přišla do práce, a přivolala nás.“

„Co na tom teď záleží? Teď už přece nezáleží na ničem.“ Paní Adamsová byla čím dál tím bledší.

„Nadělali tu hodně velký nepořádek,“ pokračoval policista, „a paní Adamsová neví, co ukradli. Čekali jsme na vašeho bratra, aby to zjistil.“

„Ach můj ty bože,“ zabědovala paní Adamsová.

„Je tu ještě někdo kromě vás?“ zeptal jsem se jí. „Někdo, kdo by vám udělal šálek čaje?“ Než omdlíte, pomyslel jsem si, ale nahlas jsem to neřekl.

Nepatrně přikývla a ohlédla se na dveře za pultem. Odbelhal jsem se tam a pokusil se dveře otevřít. Nešlo to, klika se nepohnula.

„Dveře jsou elektronické,“ hlesla paní Adamsová. „Musíte znát kódové číslo...“ Opřela si hlavu o křeslo a prohlásila, že si číslo pro ten den nemůže vybavit, čísla se příliš často mění. Sama předtím s policistou jak se zdálo, vešla, ale nechala dveře zapadnout.

Jeden z policistů přistoupil ke dveřím a začal na ně bušit pěstí. Křikl: „Policie!“ a okamžitě se projevil žádoucí efekt. Policista bez dlouhých okolků sdělil mladé ženě, která se ve dveřích objevila, že její šéf už nežije a že paní Adamsová nejspíš omdlí a že potřebuje silný, sladký čaj, že už ho měla mít dobře před pěti minutami.

Mladá žena vytřeštila oči a zmizela za dveřmi, kde nepochybně rozšířila vlny zděšení. Policista zrušil bezpečnostní opatření firmy velmi jednoduše. Vzal židli od recepčního pultu a elektronické dveře s ní zaklínil.

Začal jsem si prohlížet zařízení, do té chvíle jsem vnímal jen celkový dojem klidné šedi. Koberec byl šedo zelený, tmavošedá křesla, psací stůl z černého, matného dřeva. Po světlounce šedých stěnách visely geologické mapy, všechny stejných rozměrů a ve stejných rámech. Židlí zaklíněné dveře a další, zavřené, na protější straně místnosti, byly natřené stejně jako stěny. Celý prostor, osvětlený ustupujícími reflektory zabudovanými ve stropě, působil střídme a současně velmi elegantně. Přesně se hodil k mému bratrovi. Paní Anette Adamsová, stále ještě otřesená tolika nečekanými a nevítanými pondělními událostmi, měla na sobě světlou halenku a tmavošedou sukni, kolem krku hrboilaté perly. Odhadoval jsem, že jí bude k padesáti, a jak jsem se jí díval do zapadlých očí, říkal jsem si, že si nejspíš právě v tu chvíli začíná uvědomovat, že se její svět definitivně změnil.

Mladší žena se vrátila s nezbytným hrníčkem horkého čaje. Anette Adamsová chvíli poslušně upíjela a poslouchala, jak mi policista vysvětluje, že vetřelec se do místností nedostal od výtahu pro návštěvníky, tedy zepředu, ale od zadního traktu, kde byl výtah pro zaměstnance a nákladní výtah. Oba výtahy dole končily v zadní hale, odkud byl přístup na dvůr a k parkovišti, kde na mne nejspíš v tu chvíli čeká Brad. Vetřelec prý vyjel do desátého patra, dostal se na střechu po nouzových schodech a odtamtud do osmého patra. Jak, to nevěděli. V osmém patře vyrazil okno, a tak se dostal dovnitř.

„Jak se dostal dolů?“

„To nevíme, pane. Ať už použil cokoliv, odnesl si to s sebou. Možná měl lano.“ Policista pokrčil rameny.

„Zatím jsme to tu jen předběžně prohlídli. Chtěli jsme v první řadě zjistit, co se ztratilo, než... jaksí...“

Chápejte, jen tak pro nic za nic čas utrácet nemůžeme.“

přikývl jsem. Jako třeba kdyby šlo jen o Grevillovy boty, myslel jsem si.

„Tady kolem Hatton Garden je to samý klenotník. Tady máme vloupání nebo pokus o vloupání každou chvíli.“

Druhý policista dodal: „V tomhle podniku mají vzácných kamenů celé spousty, samozřejmě, jenže trezor je zavřený a paní Adamsově se zdá, že ve skladech nic nechybí. Nejcennější broušené kameny jsou v seifu, a od toho má klíče jen pan Franklin.“ Pan Franklin žádné klíče nemá. Jeho klíče mám v kapse já. Usoudil jsem, že neuškodí, když s nimi vyrukuju.

Pohled na nepochybně důvěrně známý svazek klíčů zaplavil oči paní Anette Adamsově slzami. Odložila hrníček, hledala kapesník a vzdychla: „Je tedy doopravdy mrtvý,“ jako by tomu do té chvíle tak docela nevěřila.

Když se trochu vzpamatovala, požádal jsem ji, aby nám ukázala, který klíč je od trezoru. Byl to ten nejdelší a nejštíhlejší. Za chvíli už jsme společně vyšli odjištěnými dveřmi do dlouhé chodby, z níž vedly po obou stranách dveře do kanceláří. Jak jsme šli, vyhlížely z nich vyděšené tváře. Zůstali jsme stát před zcela obyčejnými dveřmi, jako od přístěnku, na dveře od trezoru určitě nevypadaly.

„Tady to je,“ přikývla paní Adamsová. Zastrčil jsem dlouhý klíč do běžně vyhlížející klíčové dírky a zjistil jsem, že klíčem musím točit proti směru hodinových ručiček. Lehce jsem pak přitlačil a těžké dveře se otevřely dovnitř. V trezoru se automaticky rozsvítilo. Trezor vypadal jako velká skříň, po levé straně bíle natřené police, na policích bílé lepenkové krabice.

Všichni se mlčky rozhlíželi. Vše se zdálo neporušené.

„Kdo z vás ví, co by v těch krabicích mělo být?“ zeptal jsem se. Odpověď mne nepřekvapila – prý můj bratr.

Vkročil jsem dovnitř a sundal víko z jedné krabice s nálepkou: MgAO Barma. V krabici byly bílé lesklé obálky, přesně na míru délky krabice. Jednu obálku jsem vytáhl a otevřel.

„Opatrně!“ křikla na mě paní Adamsová, když viděla, jak si s berlemi počínám nešikovně. „Nejsou zalepené!“

Podal jsem jí tedy bílý balíček a ona ho pečlivě rozložila na dlaní. Uvnitř, na bílém hedvábném papíru ležely dva velké rudé jiskřivé kameny, broušené a vyleštěné, oválné, pulsující v jasném světle zářivou

barvou.

Zapůsobilo to na mne. „Jsou to rubíny?“ zeptal jsem se s úctou.

Paní Adamsová se shovívavě usmála: „Ne, to jsou spinely, velice krásné kousky. Rubíny většinou nevedeme.“

„Máte tu taky nějaké diamanty?“ zeptal se jeden z policistů.

„Ne, s diamanty neobchodujeme.“

Požádal jsem ji, aby se podívala do dalších krabic, což učinila. Nejdřív však pečlivě uložila rudé kameny do obálky a vrátila je na místo. Dívali jsme se na ni, jak se sklání a natahuje na různé police, jak tu a onde vytahuje obálku, prohlíží a zřejmě ne-shledává nic nepatřičného. Nakonec prohlásila, že pokud ví ona, zdá se, že nic nechybí.

„Hlavní cena našich kamenů spočívá v jejich množství,“ vysvětlovala. „Jednotlivé kusy nijak mimořádnou hodnotu nemají. My ovšem prodáváme kameny po desítkách a po stovkách...“ stísněně se odmlčela uprostřed věty. „Nedovedu si představit, co si počneme s objednávkami.“

S tím si policisté hlavu nelámali. Pokud skutečně nic nechybí, pak je načase starat se o jiná vloupání. Prý podají hlášení a zatím se rozloučí.

Když odešli, zůstali jsme s Anette Adamsovou na chodbě a dívali se jeden na druhého.

„Co mám teď dělat?“ zeptala se. „Existuje vůbec ještě náš podnik?“

Nedokázal jsem jí sdělit, že o tom nemám nejmenší ponětí. „Má tu Greville kancelář?“

„Ano, tam je právě největší spoušť,“ otočila se a vedla mě chodbou k velké rohové místnosti poblíž vstupní haly. „Tady je to.“

Vstoupil jsem za ní a ihned jsem pochopil, proč mluvila o spoušti. Obsah všech zešíroka otevřených zásuvek byl očividně na podlaze, většinou samé písemnosti. Obrázky strhané ze stěn a pohozené. Jedna registratura ležela na boku na zemi jako padlý voják. Na psacím stole byla změt' všeho možného.

„Policie říkála, že lupič zřejmě hledal za obrazy sejf. Jenže tady žádný není..., máme jen velký trezor.“

Nešťastně si povzdechla. „Tak zbytečné...“

Rozhlédl jsem se. „Kolik lidí celkem zaměstnáváte?“

„Je nás šest. A pan Franklin, samozřejmě.“ Polkla. „Ach můj bože.“

„Ano.“ Přikývl jsem. „Máte tady nějakou místnost, kam bychom se všichni vešli?“

Mlčky přikývla a zavedla mne do jiné, větší kanceláře, kde už seděli tři lidé, oči jako talíře, zmatení a bezradní. Pak ještě přivolala další dva. Celkem se tam shromáždily čtyři ženy a dva muži, všichni nejistí, zmatení, očekávající ode mne nějaké rozhodnutí.

Uvědomil jsem si, že se Greville zřejmě neobklopil budoucími manažery. Anette Adamsová určitě nebyla typ ctižádostivého zástupce šéfa, čekajícího, až na něj dojde řada. Byla pravý zástupce, dokonale plnila pokyny, ale jediný nedokázala sama vymyslet. Za stávajících okolností žádná radost.

Představil jsem se všem a vysvětlil, co potkalo Grevilla.

Všichni ho zřejmě měli rádi, a to mě potěšilo. Objevovaly se slzy. Řekl jsem, že potřebuju, aby mi pomohli a poradili, protože jistě existuje řada lidí, kterým bych měl podat zprávu o bratrově smrti, jako ku příkladu jeho právník, daňový poradce, blízcí přátelé, a že nevím kde je hledat. Řekl jsem, že bych si rád napsal seznam takových lidí. Sedl jsem si na kraj stolu a ozbrojil se papírem a tužkou.

Anette prohlásila, že zajde do Grevillovy kanceláře pro jeho adresář. Za chvíli se rozčileně vrátila. Prý adresář v tom hrozném nepořádku nemůže najít.

„Máte jistě i jiné záznamy,“ namítl jsem. „Co takhle počítač?“ Ukázal jsem na druhý konec místnosti.

„Nemáte adresy na počítači?“

Dívka, která předtím přinesla paní Adamsové čaj, rázem ožila a hlásila mi, že počítač, na který se dívám, je naprogramovaný pro sklad, prý jsme v kanceláři skladu, a do počítače se tu vkládají objednávky, účty a faktury. Ale v jiné kanceláři, o kus dál chodbou, je jiný počítač, určený pro korespondenci. Ještě než dořekla větu, už byla ze dveří, a Anette poznamenala, že „ta June je vždycky jako vítr“.

June, plavovlasá a dlouhovlasá, chlapecky plochá, se vrátila s výpisem deseti hlavních Grevillových korespondenčních partnerů (kromě zákazníků). Na seznamu byli jeho právníci, daňový poradce, bankéř a burzovní makléř a pracovník jeho pojišťovny. „To je vynikající! A teď kdyby někdo z vás ještě prosím zavolať všem větším úvěrovým bankám a snažil se zjistit, jestli Greville nebyl jejich zákazníkem, jestli neměl jejich úvěrovou kartu, protože je po smrti a karty mu někdo ukradl.“ Anette zarmouceně přikývla a slíbila, že se do toho hned dá.

Pak jsem se ještě zeptal, jestli někdo z přítomných neví, jaký měl Greville vůz a jakou poznávací značku. To věděli všichni, protože každý den parkoval na dvoře. Ukázalo se, že bratr jezdil s deset let starým roverem – bez rádia a bez kazetového přehrávače, protože do jeho porsche, se kterým jezdil předtím, se

mu dvakrát vloupali a nakonec mu ho někdo dočista ukradl.

Mladší z obou přítomných mužů poznamenal: „Měl v tom starým krámu spoustu udělátek, jenže ty on zamyká do kufru.“

Greville vždycky miloval drobné vynálezy a mechanické hračky, těšilo ho provádět zcela jednoduché úkony pomocí všelijakých mašinek. Vlastně mi při našich krátkých setkáních víc vyprávěl o svých hračkách, než o svých vztazích k jiným lidem. „Proč se ptáte na to auto?“ ozval se ten mladík. Měl černé kožené sako posázené různými odznaky a oranžové vlasy natužené do špiček. Nejspíš cítí potřebu dokazovat si, že existuje.

„Protože možná zůstalo zaparkované před jeho domem, nebo taky stojí někde v Ipswichi.“

„Jo to je fakt, jasný,“ řekl zasmušile.

Vedle mne na psacím stole zazvonil telefon. Po krátkém váhání hovor vzala Anette. Chvilí ustaraně poslouchala, pak mluvítko přikryla dlaní a obrátila se ke mně. „Volá zákazník, chce mi nadiktovat objednávku. Co mám dělat?“

„Máte na skladě to, co chce?“

„Určitě!“

„Tak tu objednávku vezměte.“

„Mám mu říct, co se stalo panu Franklinovi?“

„Ne,“ řekl jsem bez uvažování. „Jen si nechte nadiktovat tu objednávku.“

Byla zřejmě vděčná za jasný pokyn. Zapisovala si položku po položce a když pak zavěsila, řekl jsem všem, aby aspoň dnes přijímali a vyřizovali objednávky jako jindy, a kdyby se někdo ptal, tak ať řeknou, že pan Franklin není dosažitelný. Dodal jsem, že zprávu o Grevillově smrti pustíme do světa teprve poté, až promluví s jeho právníky, s jeho účetním, s bankou a tak dále, prostě až bude jasné, v jaké jsme situaci po právní stránce. Všem se očividně ulevilo a ochotně se mnou souhlasili. Starší z obou mužů mě pak požádal, abych co možná brzy nechal zasklít rozbité okno v balírně a expedici, v místnosti, kde pracuje a kudy vetřelec vnikl dovnitř.

Přikývl jsem s pocitem, jako by mě vír vtahoval do řeky. Cítil jsem, že do podniku a do života lidí, kteří v něm pracují, nepatřím, bylo mi jasné, že z celého obchodu s drahými kameny znám pouze dva rudé kameny v krabici, na níž je napsáno MgAO., Barma.

S podnikovým telefonním seznamem u ruky jsem na třetí pokus získal slib okamžitého zásahu, pokud jde o rozbité okno. Mezitím se všude kolem mne znovu rozběhla normální pracovní činnost, a já tedy zavolał Grevillovy právníky.

Byli zdvořilí, plní účasti a ochotní být mi k službám. Zeptal jsem se jich, jestli Greville náhodou nezanechal poslední vůli, protože kdyby zanechal, možná v ní projevím i své přání o formě pohřbu, například jestli si kremaci přeje či ne. A pokud žádnou závěť nemají, mohli by mi aspoň poradit, na koho se mám s těmi věcmi obrátit.

Chvilí si různě odkašlávali, pak slíbili, že nahlédnou do spisů a že mi zavolají. K mému úžasu zavolali téměř vzápětí.

Prý můj bratr poslední vůli zanechal, prý ji s ním sepsali před třemi lety. Prý nemohou přísahat na to, že později nenapsal jinou, ale je to určitě jediná závěť, uložená u nich. Prý do ní nahlédli a ověřili si, že Greville nevyslovil žádná přání ohledně poslední služby zemřelému a uložení ostatků.

„Mám tedy vše zařídit, jak uznám za vhodné?“

„Zajisté. A jelikož jste jediným vykonavatelem poslední vůle svého bratra, je to přímo vaše povinnost.“

No nazdar! Ještě jsem je požádal o seznam a jména dědiců, abych je mohl vyrozumět.

Po krátké odmlce mi sdělili, že za běžných okolností nemají ve zvyku podávat informace telefonicky, snad bych mohl přijít k nim do kanceláře, je to jenom kousek na druhé straně City u Templu.

Mám zlomenou nohu, řekl jsem omluvně, takže mi trvá celou věčnost dostat se z jednoho konce pokoje na druhý. Prý je jim to líto. Slyšel jsem, jak se spolu dohadují a nakonec mi oznámili, že se snad nedopustí žádné chyby, když mě přesto seznámí se skutečností. Grevillova závěť je totiž velmi jednoduchá. Odkázal všechn svůj majetek Dereku Saxonymu Franklinovi, svému bratrovi. Tedy mně, mé maličkosti.

„Cože? To přece ne,“ ohradil jsem se slaboduše.

Prý sepsal poslední vůli naspěch, vysvětlovali mi, protože se tehdy chystal odletět do nějaké nebezpečné země nakupovat kameny. Právníci ho přemluvili, aby neodjížděl bez závěti. Dal si poradit a prý pokud vědí, je to jediná závěť, kterou pořídil.

„Určitě nepočítal s tím, že to bude jeho poslední závěť,“ řekl jsem tupě.

Ano to prý je možné, prý když je někomu padesát tři a těší se dobrému zdraví, těžko předpokládá, že by

mohl umřít. Načež spolu chvíli debatovali, jak bude probíhat zjištění majetku, taky se ptali na moje pokyny a já měl pocit, že mě vír pomalu stahuje ke dnu.

„Je z právního hlediska vůbec možné, aby podnik normálně fungoval? Aspoň zatím?“ zeptal jsem se. Prý tomu nic nebrání, protože po zjištění stavu majetku a soudním rozhodnutí podnik připadne určitě mně, pokud se tedy nenajde žádná další poslední vůle. Kdybych ho chtěl později prodat, je nakonec v mém zájmu, abych podnik udržoval v chodu. Kromě toho i jako vykonavatel poslední vůle svého bratra mám povinnost zachovat pozůstalost v co nejlepším stavu. Prý je to zajímavá situace, řekli poněkud pobaveně. Musím připustit, že jsem tu zajímavost zcela neocenil. Zeptal jsem se, jak dlouho asi zjišťování stavu majetku může trvat.

To prý se dá těžko povědět. Možná šest měsíců, ale i dva roky, záleží na tom, jak složité Grevillovy záležitosti budou.

„Dva roky!“

Ať prý předpokládám, že to bude spíš šest měsíců, uklidňovali mě. Rychlost zjišťování a ověřování bude záležet hlavně na účetních a na daňovém úřadu a na ty prý se dost dobře spěchat nedá. Prý je všechno v rukách božích.

Zmínil jsem se taky ještě, že pro ně asi mám práci v souvislosti s případnou žalobou, pokud jde o úraz mého bratra. Prý se toho rádi ujmou, řekli, a spojí se s ipswichskou policií, a že mi přejí mnoho zdaru. Položil jsem telefon a padaly na mě chmury. Podnik jako každý jiný snad poběží samospádem takové dva tři týdny, ale potom... Potom se už budu muset vrátit do sedla a snažit se dostat do formy, abych mohl jezdit dostihy. Někde musím opatřit ředitele, říkal jsem si. Ale neměl jsem sebemenší tušení, kde ho začnu hledat. Ustaraná Anette Adamsová s vráskami na čele se mě zeptala, jestli směji začít uklízet v kanceláři pana Franklina a já řekl, že ano. V duchu mne při tom napadlo, že všechno může ztroskotat díky její naprosté nesamostatnosti.

Rozhlédl jsem se kolem sebe a zeptal se tak jaksi obecně, jestli by někdo nebyl ochotný sejít dolů na dvůr a povědět mému člověku, který na mě čeká v autě, že přijdu až tak za dvě, možná za tři hodiny. Čilá a příjemná June okamžitě vyrazila ze dveří a za chvíli se vrátila, aby mi sdělila, že můj člověk vůz zamkne, půjde se někam naobědvat, vrátí se a bude na mě čekat.

„Tohle všechno vám řekl?“ zeptal jsem se zvědavě.

June se zasmála. „No, on vlastně jenom řekl dobře, du se najíst, a šel.“

Zeptala se mě, jestli nechci, aby mi přinesla sendvič, až si půjde sama něco koupit. Vděčně a překvapeně jsem nabídku přijal.

„Vás ta noha bolí, vidíte?“

„Ano.“

„Měl byste si ji položit na židli.“

Bez dalších řečí donesla židli, postavila ji proti mně a mateřsky pochvalně se na mě dívala, když jsem nohu zdvihl a pečlivě si ji uložil. Usoudil jsem, že June může být kolem dvaceti let.

Vedle počítače na druhém konci místnosti zazvonil telefon a June ho šla zdvihnout.

„Ano pane, máme všechno na skladě. Ano pane, jakou velikost si přejete a jaké množství? Stovku... sto dvanáctkrát deset milimetrů... ovály... ano... ano... ano...“

Zaznamenávala poměrně dlouhou objednávku přímo do počítače. Nepsala rukou jako Anette.

„Ano pane, vypravíme je hned dnes. Za obvyklých podmínek, samozřejmě pane.“ Položila telefon, vytáhla z tiskárny počítače objednávku a dala ji na drátěný tácek. Tiskárna mezitím klapala a hvízdala a když z ní vylezl další list papíru, naťukala June příslušné informace do počítače, znovu nechala vytisknout a opět odložila na tácek.

„Expedujete objednávky týž den, kdy je dostanete?“ zeptal jsem se.

„Samozřejmě, pokud to jde, ale do čtyřia dvaceti hodin tedy se zárukou. Pan Franklin říká, že rychlost je základ všeho dobrého podnikání. Zažila jsem, že tady jednou večer zůstal a sám balil zásilky, když jsme toho měli moc.“

V tu chvíli si uvědomila, že Greville už nikdy nepřijde. Bylo jasné, že si na tu myšlenku hned tak nezvykne. Dívala se na mě, modré oči velké jako talíře a zalité slzami.

„Člověk ho musel mít rád,“ řekla. „Chci říct, když s ním člověk dělal.“

Skoro jsem žáril. Záviděl jsem jí, že znala Grevilla líp než já. Přitom jsem věděl, že jsem ho mohl poznat líp, kdybych se o to byl snažil. Přepadla mě lítost a bodavý zármutek.

Anette mi přišla oznámit, že místnost pana Franklina je aspoň z nejhorsího uklizená, takže jsem se tam přestěhoval a vyřídil ještě několik telefonických hovorů v klidu a soukromí. Seděl jsem v Grevillově luxusním černém otočném křesle, nohu položenou na židli, kterou přinesla June. Díval jsem se na

přepychový koberec, hluboká křesla, podobně zarámované mapy jaké visely v hale, přejel jsem rukou po černém povrchu obrovského psacího stolu, ale pořád jsem si připadal jako žokej a ne jako magnát. Anette sesbírala po zemi celou armádu drobných hejblátek a dala je na hromádku na jednom konci stolu. Většina těch zařízení byla malá, černá, přitažlivá pouze miniaturizací. Nejsnadněji rozpoznatelné byly různé strojky na baterii typu ořezávátko, ruční kopírky, ruční počítačky s tiskárnou, elektronického slovníku. Většinu těch zázraků techniky jsem však musel nejprve prozkoumat. Natáhl jsem se pro ten nejbližší, takovou černou věc, jednou stranou připomínající hodiny, a na řetízku u toho bylo něco jako mikrofon.

„Co je tohle?“ zeptal jsem se Anette, která právě sbírala papíry na druhém konci místnosti. „Je to centimetr nebo co?“

Ohlédla se. „To je Geigerův počítač,“ řekla, jako by se rozumělo samo sebou a jako by každý druhý měl Geigerův počítač mezi kancelářským náčiním.

Zapnul jsem to, ale kromě tichého klapnutí se nic nedělo.

Anette klečela na zemi mezi roztroušenými papíry. Seděla si na patách.

„Je spousta kamenů, které se změní, tedy změní barvu po ozáření gama-paprsky,“ vysvětlovala. „Ty kameny pak nejsou radioaktivní, ale pan Franklin kdysi docela náhodně zásilku topasů, které dostal z Brazílie a které byly ozářené v jaderném reaktoru, poslal k přezkoušení. Zjistilo se, že jsou na hranici přípustnosti, že jsou skoro nebezpečné. Byly jich celé stovky. Pak z toho byla spousta nepříjemností, nehledě na to, že ty kameny samozřejmě byly neprodejně. Dovezli je bez povolení na radioaktivitu nebo něco takového, ale pan Franklin za to samozřejmě nemohl.“

Tehdy si pořídil Geigerův počítač.“ Odmlčela se. „On měl ohromný cit pro kameny, víte, on prostě vycítil, že s těmi topasy není něco v pořádku. Byly nádherně modré, přitom původně jsou vlastně bezbarvé. Tak je pro jistotu poslal do laboratoře.“ Znovu se odmlčela. „Přečetl si tehdy nějaký článek o diamantech, které po ozáření zezelenaly a byly velmi silně radioaktivní...“

Tvář se jí zkřivila, začala pomrkávat, odvrátila se ode mne a dívala se na podlahu, abych neviděl, jak je nešťastná. Přehrabávala se v papírech, trochu popotahovala a pak řekla: „Tady je jeho stolní diář, a to je opravdu divné...“

„Co je divné?“

„Chybí říjen.“

Vstala a diář mi přinesla. Byl to vlastně velký kalendář, na jehož každé stránce byl celý týden. Kalendář byl otevřený na listopad, u několika dní byly záznamy, ale ostatní byly prázdné. Otočil jsem o stránku nazpět a setkal se se zářím. „Říjen bude nejspíš na podlaze, ne?“ Potřásla hlavou, protože říjen nemohla najít. „Už se našel ten adresář?“ zeptal jsem se. „Ne,“ řekla nechápavě. „Nenašel.“

„A jinak nic nechybí?“

„Tím si nejsem jistá.“

Zdálo se poněkud absurdní, že by někdo riskoval vloupání ze střechy jenom proto, aby ukradl adresář a několik stránek stolního kalendáře. Docela zaručeně musí chybět ještě něco...

V tu chvíli dorazili sklenáři, které jsem si předtím našel v telefonním seznamu, a tak jsem své úvahy přerušil. Zašel jsem za řemeslníky do expedice, kde jsem viděl vyražené velké okno. Takové okno vyrazit, na to bylo opravdu třeba velké síly. Střeby, které předtím jistě byly všude, někdo pečlivě smetl na hromádku. Byly trojhranné, špičaté, ostré jako dýka. Rozbitým oknem proudil do místnosti vzduch a vítr načechrával papíry.

Jeden z řemeslníků moudře prohlásil: Jo, takhle kvalitní sklo se jen tak rukou nerozbije.“ Sáhl po jednom střeby. „Do toho museli bouchnout nějakým velkým závažím, jako se s tím bourají baráky.“

Zatímco řemeslníci přeměřovali okno, sledoval jsem nejstaršího Grevillova zaměstnance, jak z lepenkové krabice vytahuje průhledné sáčky s kamínky jako na navlékání, jak je zasouvá do dlouhých dvojitých plastických rukávů a vkládá do jiné lepenkové krabice. Když tam naskládal všechno, položil nahoru seznam s obsahem krabice, zavřel ji a přelepil pevnou dvojitou páskou.

„Odkud jsou ty kamínky?“ zeptal jsem se.

„Předpokládám, že z Tchaj-wanu,“ řekl stručně a přilepil na krabici velikou nálepkou s adresou.

„Ne... Chtěl jsem říct, kde je tady máte?“

Udiveně a s útrpností se na mě zadíval, bělovlasý, důstojný starší pán oblečený za skladníka.

„Samozřejmě ve skladu.“

„Samozřejmě.“

„Dole na konci chodby,“ dodal.

Vrátil jsem se do Grevillovy kanceláře a v rámci dobrých mezilidských vztahů poprosil Anette, aby mi

ukázala sklady. Rázem se jí rozjasnila zasmušilá tvář. Odvedla mě až na konec chodby.

„Tady to je,“ řekla s očividnou pýchou a šla přede mnou hlavními dveřmi do malé haly. „Máme tu čtyři místnosti,“ ukázala na čtyři otevřené dveře.

„Tady jsou minerály, kabošony, oválné a okrouhlé tady jsou kamínky k navlékání, tady všelijaké zvláštnosti a tady organika.“

„Co je organika?“ zeptal jsem se.

Kývla na mě, abych vstoupil dovnitř a já tedy vešel do místnosti bez oken, kde byly od podlahy až do výše ramen celé řady šedých kovových truhlíčků, všechny ke mně obrácené malou, obdélníkovou stranou, velikou asi jako krabice od bot. Na každém truhlíčku bylo držátko a cedulka se seznamem obsahu.

„Organika jsou všelijaké věci, které rostou,“ vysvětlovala mi Anette trpělivě a já si v duchu řekl, že mě to taky mohlo napadnout.

„Kupříkladu koráli.“ Vytáhla nejbližší zásuvku (ukázalo se, že je velice hluboká) a předvedla mi, co je uvnitř. Průhledné plastické sáčky, v každém spousty navlečených, jasně červených korálků.

„Tyhle jsou italské,“ řekla. „Nejlepší koráli jsou ze Středomoří.“ Zavřela zásuvku. O několik kroků popošla a otevřela jinou. „Tady jsou abalony, mušle.“ Další zásuvka. „A tady slonovina. Ještě ji máme na skladě, ale už se neprodává.“ Další zásuvka. „Perleť, té se prodává spousta. Růžová perleť. A tady sladkovodní perly. A tady umělé perly. Pěstěné perly máme v trezoru.“

Zjistil jsem, že všechny ty věci se vyskytují v celých tuctech různých tvarů a různých velikostí. Anette se usmála, když viděla můj údiv a vyzvala mě, abych se šel podívat do vedlejší místnosti. Od podlahy až do výše ramen tam opět byly kovové zásuvky, zde však nebyly jenom podle zdí, ale i ve středu místnosti, takže mezi nimi vznikaly uličky jako ve velkém obchodě.

„Tady máme kabošony, do prstenů a tak podobně,“ vysvětlovala. „Jsou seřazené podle abecedy.“

Od ametystů až po tyrkys přes granát, jantar, lapis lazuli, onyx a spousty dalších, které jsem neznal ani z doslechu.

„To jsou polodrahokamy, všechny pravé,“ vysvětlovala Anette. „Pan Franklin na plastickou hmotu nebo sklo ani nesáhne.“ Odmlčela se. Uběhlo dlouhých pět vteřin. „Chtěla jsem říct, že by na ně nesáhl,“ dodala.

Cítil jsem jeho přítomnost všude. Jako kdyby měl každou chvíli vstoupit do dveří a říct: „Nazdar Dereku, co tě k nám přivádí?“ Ačkoli jsem ho viděl umírat, připadalo mi, že je stále živý, o co víc musí to, že už není, připadat neskutečné Anette a June! Samozřejmě taky Lily. Aspoň jsem to předpokládal.

Lily ve skladu právě přetahovala velkou lepenkovou krabici po podlaze jako vozíček, rovnala do ní pytlíky s navlečenými kamínky a kontrolovala podle seznamu, co má a co nemá. Měla dozadu sčesané vlasy, pěšinku uprostřed, malá, nenalíčená ústa a kulaté tváře. Vypadala jako vychovatelka z románu Charlotte Brontëové a oblékala se tak, jako by si vysloveně přála splývat s okolím. Připomíná dívky tiše a trpělivě oddané svému pánovi, říkal jsem si, a byl bych docela rád věděl, jaký vztah měla ke Grevillovi.

Ať už byl jakýkoliv, určitě to nehodlá dát najevo. Krátce ke mně vzhledla a když ji k tomu Anette vybídla, vysvětlila mi, že připravuje objednávku rodonitu, jaspisu, avanturinu a tygřího oka pro jednu z největších klenotnických firem.

„My ty kameny dovážíme,“ řekla Anette. „My jsme velkoobchodníci. Dodáváme asi třem tisícům klenotníků. Možná jich je i víc. Někteří mají hodně velké podniky, ale někteří z nich jsou malé ryby. My jsme jedna z největších firem v oboru, velice uznávaná,“ polkla a odmlčela se. „Lidé nám důvěřují.“ Věděl jsem, že když Greville nakupuje kameny, cestuje po celém světě. Vlastně kdykoli jsme se sešli, vždycky se někam chystal. Buďto do Arizony nebo do Hongkongu, nebo se právě vrátil z Izraele. Nic mi však o svých cestách nevyprávěl. Konečně jsem začal chápat, co vlastně dělal a uvědomil jsem si, že je asi nenahraditelný.

Zasmušile jsem se vrátil do jeho kanceláře a zatelefonoval jeho účetnímu a bance.

Ze všech stran znělo zděšení nad tím, co se přihodilo, ale taky se projevila neobyčejná ochota pomoci. Bylo to až imponující. Ředitel banky mi sdělil, že za ním musím ráno zajít osobně, ale že společnost Saxony Franklin, protože je to společnost s ručením omezeným, může klidně fungovat dál. Prý mohu věci převzít zcela bez překážek. Prý je jen třeba, aby právníci mého bratra potvrdili, že jeho poslední vůle zní skutečně tak, jak říkám.

„Děkuji vám mnohokrát,“ řekl jsem trošku udiveně a pan ředitel mě velmi vřele ujistil, že mi rád poslouží. S úsměvem jsem usoudil, že Grevillovy finanční záležitosti se asi těší neobyčejnému zdraví.

Ani v bratrově pojišťovně se neobjevila nejmenší překážka. Když jde o společnost s ručením omezeným, pojistka platí dál, oznámili mi, neboť pojištěná je společnost, nikoli majitel. Řekl jsem jim, že bych rád požádal o náhradu škody za rozbité okno. Prý samozřejmě, ať jim pošlu vyplněný formulář.

Pak jsem zavolaal do pohřebního ústavu v Ipswichi, do téhož, který měl obstarat Grevillovu dopravu z

nemocnice, a domluvil jsem s nimi kremaci. Oznámili mi, že mají „okénko“ ve dvě hodiny v pátek a jestli to je pro mne přijatelné. „Ano,“ řekl jsem s povzdechem. „Já se dostavím.“ Tlumeným, důstojným a vážným hlasem mi sdělili adresu krematoria a já si pomyslel, že to je zvláštní povolání, jednat pouze s pozůstalými a nešťastnými. Určitě bylo veselejší prodávat lesklé, barevné střípky živým nebo jezdit dostihy rychlostí třicet mil za hodinu, aby člověk zvítězil, prohrál, nebo si polámal kosti.

Vyřídil jsem ještě jeden telefonický hovor. Tentokrát jsem zavolaal svému ortopedovi a jako obvykle narazil na bariéru v osobě jeho recepční. Není v soukromé ordinaci, oznámila mi, ale v nemocnici.

Poprosil jsem ji, aby byla tak hodná a požádala ho o recept. Upadl jsem, sedl si na nohu, nějak si ji zkroutil a už mi dochází distalgesic.

„Počkejte chvíli,“ řekla a já čekal, až se znovu ozve.

„Už jsem s ním mluvila, ještě se tu staví. Jestli prý se vy můžete zastavit v pět hodin?“

Vděčně jsem ji ujistil, že můžu a spočítal jsem si, že musím vyrazit po půl třetí, jestli to mám stihnout.

Oznámil jsem to Anette a zeptal se jí, kdo a jak u nich zamyká.

„Pan Franklin většinou přichází první a odchází poslední.“ Zmateně se zarazila. „Totiž chtěla jsem...“

„Já vím, to je v pořádku,“ uklidňoval jsem ji. „Já o něm taky často mluvím v přítomném čase. Povídejte dál.“

„Takže: dvojité hlavní dveře se zavírají na závoru zevnitř. Dveře z haly do kanceláří jsou na elektroniku, jak víte. Dveře z chodby do skladu jsou taky na elektroniku, a stejně zadní dveře, kterými přicházíme a odcházíme. Pan Franklin mění... měnil... kód nejmíň jednou týdně. Samozřejmě máme taky elektronický zámek na dveřích z haly do výstavní síně a na dveřích z chodby do výstavní síně.“ Odmlčela se. „Já vím, vám se to možná zdá přehnané, ale ve skutečnosti jsou elektronické zámky velmi jednoduché. Stačí si pamatovat tři čísla. Kupříkladu minulý pátek to byla pětka, trojka a dvojka. S těmi zámky se zachází snadno. Pan Franklin je tu nechal instalovat, abychom s sebou nemuseli nosit příliš mnoho klíčů. On a já máme klíč, se kterým lze nicméně odemknout všechny ty elektronické zámky ručně, když je třeba.“

„Vy jste si ta čísla pamatovala?“ zeptal jsem se.

„Samozřejmě. Jenom dnes ráno, když všechno..., prostě dnes mi to z hlavy nějak vypadlo.“

„A co trezor?“ zeptal jsem se. „Ten je taky na elektroniku?“

„Ne, zámek v těch těžkých dveřích sice vypadá zvenčí zcela jednoduše, ale uvnitř je velmi složitý systém. Pan Franklin vždycky zamyká... zamykal... trezor sám, než odešel. Pokud odjížděl na delší cestu, dával klíč k dispozici mně.“

Připadlo mi, že to řekla trošku šroubovaně, ale zdržel jsem se komentáře. Zeptal jsem se ještě, kde mají výstavní síň, protože tu jsem zatím neviděl. Anette mě pyšně vedla chodbou, na číselníku naprogramovala lesklý mosazný knoflík dveří, a jako by řekla: „Sezame, otevři se,“ byli jsme ve velké místnosti, v níž to vypadalo jako v obchodě. Byly tam zasklené vitríny a pulty, a ze všeho dýchala prosperita firmy.

Anette rozsvítila mohutné osvětlení a místnost jako když ožije.

„Tady máme exempláře od všeho, co vedeme, jenom tu samozřejmě nemůžeme mít všechny velikosti, taky nevystavujeme broušené kameny z trezoru. Výstavku moc nevyužíváme, jenom pro některé zákazníky, ale já sem ráda chodím. Mám ty kameny strašně ráda. Připadají mi fascinující. Pan Franklin říká, že kameny jsou to jediné, co lidstvo odebralo zemi, aby to učinilo ještě krásnějším.“ Podívala se na mě a v tváři se jí zračila tíha ztráty. „Co si bez něj počneme!“

„To ještě nevím,“ řekl jsem. „Pro nejbližší budoucnost budeme normálně přijímat objednávky, budeme je vyřizovat, budeme objednávat zboží odtud, odkud se vždycky objednávalo, prostě pojede se dál zaběhnutým způsobem, pokud s tím souhlasíte.“

Přikývla. Přece se jí trochu ulevilo.

„Ovšem s tou výhradou, že to budete vy, kdo bude chodit první,“ dodal jsem, „a budete odcházet poslední, pokud vám to nevádí.“

„Ale to je samozřejmě, vždycky jsme to tak dělali, když tu pan Franklin nebyl.“

Krátce jsme se jeden na druhého podívali a neřekli jsme to, co bylo tak jasné. Pak zhasla světla, skoro symbolicky. Dveře za námi zapadly a samy se zamkly.

Vrátili jsme se do Grevillovy kanceláře a já tam Anette napsal svou adresu a telefonní číslo. Řekl jsem jí, že kdyby z nějakého důvodu byla nesvá nebo kdyby si chtěla popovídat, ať mi klidně večer zavolá.

„Dopoledne sem přijdu, ale napřed musím vyřídít banku. Vydržíte to do té doby?“

Rozechvěle přikývla. „Jak vám máme říkat? Přece nemůžeme, pane Frankline, to by nebylo správné.“

„Co takhle Dereku?“

„To ne.“ Bylo vidět, že se jí to nezdá. „Ale co kdybychom vám říkali... pane Dereku?“

„Pokud vám to víc vyhovuje!“

Připadalo mi to sice trochu staromódní, ale když se jí to líbilo, proč ne. Řekla, že to oznámí ostatním.

„Ano, pokud jde o ostatní, moc se v nich ještě nevyznám. Byl bych rád, kdybyste mi s tím pomohla, potřebuju vědět, co dělají. Takže jste tu vy, je tu June, Lily...“

„June pracuje s počítači a kontroluje sklad,“ řekla. „Lily připravuje objednávky. Tina je takový všeobecný asistent, pomáhá Lily a dělá práci sekretářky stejně jako June. Já vlastně taky. Všichni děláme všechno, co je zapotřebí. Tady nejsou žádná přesná pravidla, kde končí jaká povinnost. Jedině snad Alfie pracuje výhradně v expedici, balí zboží. Stráví tím celou pracovní dobu.“

„A co ten mladý člověk se špičatou oranžovou svatozáří?“

„Jason? Těmi vlasy se nedejte mýlit. Je neškodný. To je náš silák. Kameny jsou těžké, když je jich hodně. Jason stěhuje krabice, plní sklad, dělá, co je třeba, čistí koberce. Občas pomáhá Alfiemu nebo Lily, když toho tady máme moc. Jak už jsem řekla, všichni děláme všechno, co je právě zapotřebí. Pan Franklin nedopustil, aby si lidé hráli jenom na vlastním písečku.“

„To jsou jeho slova?“

„Jistěže.“

Kolektivní odpovědnost, pomyslel jsem si a v duchu se sklonil před moudrostí svého bratra. Pokud ta funguje, funguje dobře. Jak jsem se tak kolem sebe rozhlížel, tady společná odpovědnost skutečně fungovala, a já to nehodlal pokazit.

Zavřel jsem, zamkl dveře od trezoru Grevillovým klíčem a zeptal se Anette, který klíč z bratrova velkého svazku umí otevřít všechny elektronické zámky. Řekla mi to a oddělila ho.

„Od čeho jsou ty ostatní, nevíte?“

Zatvářila se nejistě. „Nemám tušení. Od auta, od domu, od všeho možného.“

Řekl jsem si, že dřív nebo později musím klíče vy třídit. Usmál jsem se na ni co možná povzbudivě, zamával na ostatní v dohledu, a sjel zadním výtahem dolů, abych vyhledal Brada.

„Jedeme do Swindonu,“ řekl jsem. „Do toho zdravotního střediska, kde jsme byli v pátek. V pořádku?“

„Samozřejmě.“ Přímě zářil.

Čekalo nás osmdesát mil, o deset mil víc než domů. Brad celou vzdálenost ujel beze slova a já mezitím uvažoval o všem, co ještě musím udělat, jako například stavit se v Grevillově domě. Taky musím zrušit objednávku novin, i když nevím kde, a zařídit, aby mi pošta dosílala dopisy... Sakra, řekl jsem si unaveně. Ztraceně, taky mohl radši zůstat naživu.

Ortopéd mi sundal obvaz, zrentgenoval mi nohu a tvářil se povážlivě. Bérec i kotník jsem měl oteklé, tvrdé, kůže napjatou a leklou.

„Já vám říkal, ať tu nohu necháte v klidu,“ pravil trochu popuzeně.

„Umřel mi bratr...“ vyprávěl jsem mu, jak mě přepadli a jak jsem musel zařizovat Grevillovy záležitosti.

Pozorně mě vyslechl. Statný, rozumný člověk s předčasně bílými vlasy. Neznal jsem jediného žokeje, aby mu nedůvěřoval. Věděl, co potřebujeme a co musíme, protože nás měl v péči celou kupu. Chodí k němu všichni, kteří žijí a trénují kolem Lambournu.

Když jsem dovyprávěl, řekl: „Jak jsem vám říkal onehdy, máte zlomený spodní konec fibuly a tam, kde se tibie a fibula mají jedna s druhou scházet, se rozestoupily. Na dnešním snímku jsou od sebe ještě dál. Takže teď se vlastně vůbec pořádně neopírají o talus. Máte úplně přetržené postranní vazy, a ty normálně drží kotníky pohromadě. Celé skloubení je teď volné a úplně se rozpadá, jako když se rozklízí nábytek.“

„Jak dlouho to bude ještě v tomhle případě trvat?“ zeptal jsem se.

Usmál se. „S měkkou fixací to bude bolet ještě deset dní a pak už na tom můžete chodit. V sedle byste mohl být tak za tři týdny, pokud vám nebude vadit, že vás to bude bolet, jako že bude. Tak za další tři týdny bude možná kotník do té míry spolehlivý, že byste mohl jet dostihy.“

„Takže to není o moc horší než předtím,“ řekl jsem s úlevou.

„Je to horší, ale hojení bude trvat stejně dlouho.“

„Takže v pořádku.“

Zadíval se na mou nepovzbudivě vyhlížející končetinu. „Jestli se hodláte takhle pořád někde štvát, tak by vám bylo opravdu líp v pevné fixaci, v sádře. Za dva dny byste už mohl nohu klidně zatížit a nebolelo by vás to.“

„Jo, a musel bych ji mít šest týdnů. Atrofovaly by mi svaly.“

„Atrofovaly – to je příliš silné slovo.“ Věděl velmi dobře, že překážkový jezdec musí mít především pevné svaly v nohou, a pokud si je chce pevné a silné zachovat, musí jimi pohybovat. V sádře se vůbec nepohybují a ochabnou. Přestože je pohyb možný jen za cenu bolesti, stojí za to.

„Laminátová fixace je lehoučká,“ přemlouval mě. Je z polymeru, není jako sádra, je porézní, takže je

prodyšná, neměl byste potíže s kůží, je to opravdu dobrá fixace. Taky bych vám mohl udělat fixaci na zip, takže byste si ji mohl sundávat na cvičení.“

„Jak dlouho by trvalo, než bych zase mohl jezdit dostihy?“

„Devět až deset týdnů.“

Chvilí jsem mlčel a on se na mne tázavě zadíval.

„Takže to bude sádra?“

„Ne.“

Usmál se a sáhl po měkkém obvazu. „Ale během příštího měsíce nesmíte padat, nebo bychom se ocitli tam, kde jsme byli na začátku.“

„Pokusím se.“

Znovu mi přiložil a dobře přitáhl fixační obvaz až ke kolenu a napsal nový recept na distalgescic. „Během dvaceti čtyř hodin můžete vzít nanejvýš osm tablet, přičemž nesmíte pít alkohol.“

Tohle mi říkal pokaždé.

„Dobře.“

Chvilí se na mě díval, pak vstal a přešel ke skřínce s léky. Když se vrátil, zastrčil dva malé igelitové sáčky do obálky, kterou mi podal.

„Tohle se jmenuje DF I-I-8s. Docela se to hodí, protože to jsou vaše iniciály. Dám vám tři. Jsou to velice silné prášky proti bolesti a byl bych rád, kdybyste si je vzal, jedině kdyby se vám stalo něco podobného jako včera.“

„Dobře. Děkuju vám mockrát.“ Zastrčil jsem obálku do kapsy kalhot.

„Když si vezmete jednu tabletku, přestane vás všechno bolet,“ usmál se. „Když si vezmete dvě najednou, budete jako namazaný, jako hodně namazaný. Kdybyste si vzal tři, nebudete vědět o světě. Zůstanete v bezvědomí. Tak pozor na to.“ Odmlčel se. Je to jenom pro nejhorší případ.“

„Budu si to pamatovat,“ ubezpečil jsem ho „a jsem vám opravdu vděčný.“

Brad zajel k lékárně. Vyzvedl můj lék a dojel se mnou těch deset mil domů. Zaparkoval před mými dveřmi.

„Zítra ve stejnou dobu? Do Londýna?“ zeptal jsem se.

„Jasně.“

„Nebýt vás, jsem v průšvih,“ poznamenal jsem při vystupování z auta za jeho pomoci. Jen se na mě zadíval a podal mi berle.

„Jste skvělý řidič,“ řekl jsem ještě.

Upadl do rozpaků, ale potěšilo ho to. Ne že by se usmál, to jistě ne, ale přece mu to ve tvářích trochu zacukalo. Pak se ode mne odvrátil, ani se na mě nepodíval, a odhodlaně vykročil směrem k domu své matky.

Odemkl jsem si, vešel do domu a trpce zalitoval, že mám zakázanou skotskou. Ze sendviče, který mi June donesla k obědu, už zbyla jenom matná vzpomínka, a tak jsem natankoval kalorie v podobě sardinek, topinky a zmrzliny navrch. Na vaření jsem byl lenivý.

Uložil jsem se na gauč, obložil se pytlíky s ledem a zatelefonoval člověku, který v Newmarketu trénoval oba Grevillovy dostihové koně.

Zdvihl sluchátko, jako by čekal u telefonu.

„Haló,“ ozval se. „Tak co nabízejí?“

„Nemám tušení. Je tam prosím Nicholas Loder?“

„Co je? Kdo mluví?“ Hovořil ostře a netrpělivě. Pak si to zřejmě rozmyslel a zmírnil tón. „Promiňte prosím, já myslel, že volá někdo jiný. Ano, já jsem Loder. S kým mluvím, prosím?“

„Tady je bratr Grevilla Franklina.“

„Ano?“

Nic mu to neříkalo. V duchu jsem si ho představoval, jak jsem ho zatím znal, spíš z dálky než zblízka. Velkého, statného světlolasého člověka asi čtyřicetiletého, se značnou dávkou sebedůvěry. Nepochybně byl trenér velmi dobrý, ne-li vynikající, a jeden z největších. Nicméně při televizních rozhovorech se k redaktorům občas choval trochu příliš nadřazeně a sebevědomě a já věděl z doslechu, že se tak chová i k majitelům. Greville u něj nechával koně, protože Loder trénoval jeho prvního, kterého Greville dostal místo splátky na dluh. Nicholas Loder pak Grevillovi postupně kupoval všechny další koně a měl s nimi velmi dobré výsledky. Greville mě ubezpečoval, že s Úderem po telefonu vychází velice dobře, a že se k němu Loder chová velmi přátelsky.

Když jsem sám naposledy telefonicky s Grevillem hovořil, uvažoval o tom, že by koupil další dvouleté hříbě, a že prý mu Loder slíbil, že možná nějaké opatří na říjnových dražbách.

Řekl jsem teď Loderovi, že Greville zemřel. Loder krátce projevil překvapení a soustrast, vzápětí

zareagoval podle mého očekávání. Ne jako by ztratil blízkého přítele. Promluvil přísně, a na věčné obchodní rovině.

„Což doufám nic nemění na tom, kteří koně kde poběží,“ řekl. „Konec stejně patří společnosti Saxony Franklin a ne Grevillovi osobně. Konec budou nadále běhat pod jménem společnosti, od níž mám náležité pověření, takže to je bez problémů.“

„Obávám se, že není.“

„Ale ano. Dozen Roses poběží v sobotu v Yorku, má velkou šanci. Před několika dny jsem o tom Grevillovi referoval. On vždycky chtěl vědět, kdy mu kde co poběží, přestože sám na dostihy nikdy nejezdil.“

„Problémy jsou,“ trval jsem na svém. „Protože jsem jeho bratr a on odkázal společnost Saxony Franklin mně.“

Pak mu teprve došlo, na jak velkánský problém narazil. „Vy jste jeho bratr Derek Franklin? Ten žokej?“

„Ano. Takže... mohl byste laskavě zjistit u Weatherbyových, jestli koně smějí běhat v dostizích, dokud se neprojedná pozůstalost?“

„Dobrý bože,“ hlesl.

Oba jsme dobře věděli, že profesionální žokejové nesmějí vlastnit koně v dostihu. Žokejové samozřejmě smějí vlastnit koně, tedy chovné klisny, hříbata, hřebce, jezdecké koně, parkurové koně i honební, cokoli, co má podkovy. Dokonce i koně dostihové – jenom nesmějí běhat dostihy. „Můžete mi to zjistit?“ zeptal jsem se znovu.

„Můžu.“ Bylo znát, že je podrážděný, „ale Dozen Roses by měl v sobotu určitě zaběhnout.“

Dozen Roses byl z obou Grevillových koní, jejichž osudy jsem pravidelně sledoval jak v novinách tak v televizi, lepší. Jako tříletý zvítězil třikrát, jako čtyřletý trochu zklamal a jako pětiletý znovu získal bývalou formu a v uplynulých týdnech zvítězil třikrát. Že v sobotu „zaběhne“, se celkem dalo očekávat.

Loder řekl: „A co když Weatherbyovi řeknou, že to nejde? Prodal byste ho? Do soboty bych určitě mezi svými majiteli našel zájemce.“ Zaznamenal jsem jeho naléhavý tón, a tak mě napadlo, jestli Dozen Roses není něco víc než jeden z mnoha koní, kteří pravděpodobně „zaběhnou“, protože takových koní má Loder v sezóně spousty. Připadalo mi, že je neúměrně rozčilený.

„Nemám tušení, jestli můžu koně prodat dřív, než soud závěť potvrdí,“ řekl jsem. „Radši se na to prosím zeptejte.“

„A kdyby to šlo, prodal byste?“

„To vám teď neřeknu. Počkáme a uvidíme, co bude.“ Nějak jsem tomu nerozuměl.

„Ale nechat si ho nemůžete! To vám přece musí být jasné!“ prohlásil důrazně. „Určitě má před sebou ještě jednu dobrou sezónu a hodnotu má taky dobrou, takže pokud se neodhodláte k nějakému krajnímu kroku, jako že byste se třeba vzdal licence, tak ho stejně nebudete moci nechat běhat, a za licenci vám zase nestojí. Favorit na Derby to není.“

„Rozhodnu se do konce týdne.“

„Ale nechystáte se vzdát licence, že ne?“ Měl jsem pocit, že je skoro ustaraný a vylekaný. „Pamatuju si správně, že jsem četl v novinách, že jste sice zraněný, ale že počítáte s tím, že do vánoc budete zase v sedle?“

„Ano, pamatujete si to správně.“

„No tak vidíte.“ Jak byl předtím zřetelně vyděšený, tak teď se mu zřetelně ulevilo. Pořád jsem tomu nerozuměl. Skutečně nebyl důvod si s tím dělat takové starosti.

„Třeba je možné, aby společnost koně někomu pronajala,“ poznamenal jsem.

„Ano, ano, to jistě, nejlíp mně,“ řekl, jako by objevil ideální řešení.

„To ještě nevím. Musíme si to nějak ověřit,“ řekl jsem opatrně.

Uvědomil jsem si v tu chvíli, že mu tak docela nevěřím, ačkoli jsem k nějakým pochybám vůbec neměl důvod. Až do chvíle, kdy jsem mu zatelefonoval. Patřil mezi pět nejlepších trenérů rovinářů v celé zemi, všichni mu důvěřovali a považovali ho za spolehlivého, neboť soustavně dosahoval výborných výsledků.

„Když se Greville chodil na své koně dívat,“ zeptal jsem se, „přijížděl sám nebo měl někdy nějaký doprovod? Snažím se totiž zjistit, komu mám oznámit, že zemřel.“

„Nikdy se nejezdil na koně dívat. Já ho skoro osobně neznal, jednali jsme telefonicky.“

„V každém případě má pohřeb v pátek v Ipswichi. Co kdybych se ten den stavil u vás v Newmarketu, když už budu ve vašich končinách? Podíval bych se na koně a mohli bychom vyřídit, co je třeba.“

„Ne,“ vyhrkl okamžitě. Pak se trochu zkroutil. „Já se vždycky snažím majitelům návštěvy vymluvit. Zbytečně to narušuje rutinu ve stájích, z toho pravidla nechci ustupovat. Pokud bude třeba, abyste něco podepsal, zařídíme to jinak.“

„Jak myslíte,“ řekl jsem klidně. Nechtěl jsem ho tlačit ke zdi.

„Já tedy počkám, až se od vás dozvím, co vám řeknou u Weatherbyových.“

Slíbil, že se se mnou spojí a zavěsí. Přemýšlel jsem o jeho nevysvětlitelném chování a o tom, že nevím, kde hledat odpovědi na otázky, které si vlastně ani neumím položit.

Možná si zbytečně vymýšlím. Ale já věděl, že si nevymýšlím. Stane se, že člověk po telefonu vytuší z hlasu druhého víc než tváří v tvář. Když jsou lidé vyrovnaní a klidní, je zcela jasně slyšet nízké vibrace. Jakmile jsou napjatí a rozčilení, hlasivky se zúží a nižší vibrace se vytratí. Od okamžiku, kdy Loder zjistil, že Dozen Roses zdědím já, zmizely z jeho hlasu nízké tóny. Prozatím jsem tuto záhadu odložil a věnoval se přetrvávajícímu problému jak informovat Grevillovy přátele. Přece musejí existovat! Nikdo nežije ve vzduchoprázdnu, kdyby všechno bylo naopak, byl by Greville narazil na stejné potíže, protože taky neznal mé přátele. Naše světy se navzájem vůbec nedotkly, jediné při setkáních, a to jsme si vždycky vyprávěli trochu o koních, trochu o těch jeho malých hračkách a vynálezech, trochu o světě všeobecně a o současných událostech.

Greville žil sám stejně jako já, a o svém intimním životě mi nikdy nic nevyprávěl. Když jsem mu před třemi roky řekl, že dívka, s níž jsem žil, odešla a žije s někým jiným, poznamenal jenom „smůla“. Vysvětlil jsem mu, že je mi to dost jedno, že to bylo po vzájemné dohodě a že jsem s tím počítal. Sám jsem se ho jednou zeptal na jeho bývalou ženu, s níž se před lety rozvedl. Řekl jen, že se znovu provdala a že ji od rozvodu neviděl.

Kdybych byl zemřel já, říkal jsem si, byl by to Greville určitě oznámil světu, ve kterém žiju. Byl by to nejspíš řekl trenérovi, pro kterého nejvíc jezdím, a možná by byl dal oznámení do dostihového tisku. Bude proto nejlepší, když i já tu zprávu sdělím jeho světu. Světu polodrahokamů. Mohla by se o to postarat Anette. Chybí nám sice Grevillův adresář, ale je k dispozici počítač, jímž vládne June. Když jsem o tom počítači přemýšlel, zdálo se mi vloupání ještě nesmyslnější. Došel jsem znovu ke stejnému závěru... Ten kdosi musel ukrást víc než adresář, jenom vědět co.

V tu chvíli jsem si vzpomněl, že říjen nám sice v Grevillově kalendáři chybí, ale že mám jeho kapesní diář. Zašel jsem tedy do ložnice, kde jsem ho předchozí večer nechal. Myslel jsem, že vzadu v diáři najdu jména, telefon a adresy jeho přátel, ale Greville v celé útlé hnědé knížce šetřil slovy! Otáčel jsem stránky, kde většinou nebylo nic, jenom krátké záznamy jako třeba „R přijede z Brazílie“, nebo „B je v Paříži“, nebo „Koupit citrín pro P“.

U března jsem se zarazil. Byl to dostihový diář, takže pod každým datem byl napsaný dostih, který se ten den běhá. Když jsem došel ke čtvrtku 16. března, stálo tam: „Cheltenham“. Vytisknuté slovo Cheltenham bylo zakroužkované propisovací tužkou, a k tomu Greville připsal: „Zlatý pohár“. Jiným perem potom: „Derek zvítězil!“

Najednou jsem měl oči plné slz. Nemohl jsem si pomoci.

V tu chvíli jsem strašně toužil po tom, aby žil, abychom se líp poznali. Plakal jsem nad chvílemi, které se už nikdy nevrátí, nad časem, který jsem promarnil. Tolik jsem si přál poznat bratra, jemuž záleželo na tom, co dělám, jemuž stálo za to zapsat do téměř prázdného diáře, že jsem zvítězil v jednom z hlavních dostihů celé sezóny!

V adresáři na konci diáře byla jenom tři telefonní čísla a u všech pouze iniciály. Jednou to bylo NL, iniciály Nicholase Lodera. Zkusil jsem druhá dvě čísla, obě londýnská, ale nikdo to nebral. Když jsem diář prošel stránku po stránce, našel jsem ještě tři další čísla. Dvě jak se ukázalo patřila restauracím, kde měli právě v tu chvíli pilno. Zapsal jsem si jenom jejich jména a zjistil, že v jedné jsem byl s Grevillem na poslední večeři asi před dvěma nebo třemi měsíci. Pravděpodobně to bylo 25. července, protože v ten den si telefonní číslo zapsal. Byla to indická restaurace, jak se mi vybavilo, a měli jsme tam tehdy obzvlášť ostré curry.

S povzdechem jsem otočil několik dalších stránek a zkusil vytočit číslo z druhého září, což bylo asi pět týdnů předtím. Nebylo to londýnské číslo, ale směrovací kód mi nic neříkal. Poslouchal jsem, jak telefon vytrvale zvoní, a už jsem se smířoval s tím, že to je zase marné a bezúspěšné, když vtom někdo v dálce zvedl sluchátko a udýchaně se ozval: „Haló?“

„Volám kvůli Grevillu Franklinovi.“

„Kvůli komu?“

„Kvůli Grevillu Franklinovi,“ snažil jsem se mluvit pomalu a zřetelně.

„Moment prosím.“

Chvíli bylo nic neříkající ticho, pak bylo slyšet chvatný klapot vysokých podpatků a do sluchátka se ozval rozzlobený, ostrý ženský hlas.

„Co si to dovoluujete! Opovažte se sem zase volat. Nepřeju si v tomto domě slyšet vaše jméno.“

Práskla sluchátkem, než jsem stačil říct slovo. Díval jsem se zmateně na svůj telefon s pocitem, jako bych právě spolkl vosu. Ať je to kdokoli, pomyslel jsem si trpce, tahle dotyčná by sotva chtěla poslat květinu na hrob, tu by spíš potěšila zpráva o bratrově smrti. Marně jsem uvažoval o tom, co tak asi mohl Greville provést, že to vyvolalo takovou bouři. V tom byla právě ta potíže. Neznal jsem ho natolik, abych se vůbec mohl pokusit odhadnout, o co mohlo jít.

Vlastně jsem byl docela rád, když už jsem žádná další telefonní čísla nenašel. Prohlédl jsem si znovu těch několik málo záznamů v diáři spíš ze zvědavosti, než že bych hledal nějaká použitelná fakta.

Greville si zaznamenával dny, kdy mu někde běželi koně. Opět jenom iniciálami. DR znamenalo Dozen Roses a objevovalo se nejčastěji. Za iniciálami pokaždé bylo číslo, jako třeba 300 nebo 88, z čehož jsem usoudil, že to nejspíš budou částky, které vsadil. Pod čísly bylo ještě další číslo, obkroužkované, a když jsem se potom podíval do knihy formy, zjistil jsem, že označuje umístění koně. Všechny tři poslední záznamy měly v kroužku jedničku a dalo se vyčíst, že Greville při těch příležitostech vydělal 500 při vsazených 14, 500 při vsazených 5, a 1000 při kursu 64. Dalo se předpokládat, že nadcházející sobotu by musel počítat s kursem na favorita.

Grevillův druhý kůň Gemstone figuroval v kalendáři jako G, běžel šestkrát, ale zvítězil jen jednou. Jeho majitel na něm vydělal 500 při 1006.

Celkově vzato sázel Greville na majitele dost skromně, ale v průměru měl slušný zisk, určitě větší než mnoho jiných majitelů. Když jsem vzal v úvahu, že získal ještě cenu za umístění, tak jsem si spočítal, že mu to docela dobře krylo náklady na trénink, i investici při koupi koně. Nepochybně ho na celé věci těšila právě tahle obchodní stránka, proto asi rád koně vlastnil.

Listoval jsem nedbale dál až k posledním stránkám, vyhrazeným pro poznámky. Tam jsem objevil různé čmáranice a pak celý sloupek čísel. Čmáranice byly takové ty drobné, nic neznamenantající ornamenty, které si lidé kreslí, když telefonují, čtverečky, křížečky, čárkování, stínování, a na protější stránce vzoreček CZ C x 1,7. Grevillovi to jistě něco říkalo, mně samozřejmě nic.

Na další stránce jsem zase našel seznam čísel, velice podobný seznamu, který mám v diáři já. Číslo pasu, číslo konta, číslo pojistky. O kousek níž si malými písmeny napsal: DEREK. Zase jsem se zarazil, když jsem viděl své jméno zapsané bratrovým písmem.

Uvažoval jsem o tom, jestli je Greville použil jako mnemotechnickou pomůcku anebo jestli si je napsal jen tak těžko říct. S povzdechem jsem zalistoval zpátky a našel něco, co jsem předtím přehlédl, drobný záznam ze dne před jeho smrtí. Znovu jsem se na něj zadíval a pořád mi to nic neříkalo.

„Koningin Beatrix?“ zněl ten celý zápis. Jenom dvě slova a otazník. Marně jsem uvažoval, jestli jde o jméno koně, kterého třeba Greville chtěl koupit. Byla to logická úvaha. Ale pak mě napadlo, že to může být i něčí vlastní jméno, napřed příjmení jako třeba Smith, a pak křestní. Možná jel do Ipswiche, aby se setkal s nějakou Beatrix.

Vrátil jsem se však k teorii, že by to mohlo být jméno koně a zatelefonoval jsem trenérovi, pro kterého jsem sám jezdil. Milo Shandy se zeptal na můj kotník a ať prý se co možná brzy vrátím do sedla.

„Mohl bych začít jezdit tak za dva týdny,“ řekl jsem.

„No, aspoň něco. S tím se budu muset spokojit. Obstarej si nějaké masáže.“

Pouhé pomyšlení na masáže bolelo. Řekl jsem, že samozřejmě, že si je opatřím, ale nemyslel jsem to vážně. Pak jsem se ho zeptal na Koningin Beatrix. Pečlivě jsem mu to odhláskoval.

„O žádném koni podobného jména nevím, ale můžu ti to ráno zjistit. Zeptám se prostě u Weatherbyových, jestli je to jméno volné. Když řeknou, že ano, tak to samozřejmě bude znamenat, že žádný dostihový kůň není pod tím jménem registrovaný.“

„Děkuju mockrát.“

„Není zač. Slyšel jsem, že ti zemřel bratr. Je mi to líto.“

„Ano..., jak ses o tom dozvěděl?“

„Před chvílí volal Nicholas Loder a vyprávěl mi, jaké máte dilema. Chtěl ode mne, abys mu pronajal Dozen Roses.“

„Co to je za nesmysl! Chci říct, proč volal tobě? To je přece hloupost.“

Zasmál se. „Já mu to taky říkal. Řekl jsem mu, že s tebou člověk pohne asi jako se skálou. Myslím, že mu to nedošlo. No nic. Stejně mám dojem, že pronájem nic neřeší. Žokejové prostě nesmějí vlastnit koně v dostihu a tím to končí. Když koně pro-najmeš, tak ti přece pořád ještě patří.“

„Určitě máš pravdu.“

„No to si piš.“

„Loder sází, že?“ zeptal jsem se. „Sází hodně?“

„Slyšel jsem že ano.“

„Řekl mi, že Dozen Roses v Yorku určitě zaběhne.“

„V tom případě třeba chceš, abych ti na něj vsadil?“

Žokejové nejenže nesmějí vlastnit koně v dostihu, žokejové taky nesmějí sázet. Jenomže to se dá vždycky obejít, například pokud má člověk ochotné přátele.

„Děkuju mockrát. Jsi hodný, ale tentokrát ne,“ řekl jsem.

„A nebude ti vadit, když si vsadím já?“

„Klidně. Když mu dovolí běžet, samozřejmě.“

„Je to skvěle zapletené,“ řekl s uznáním. „No nic. Zastav se co nejdřív na skleničku a na večerní stáje.“ Slíbil jsem to.

„A dávej na sebe pozor.“

Položil jsem telefon a usmál se nad jeho poslední větou. Dostihové jezdce platí, aby na sebe pozor nedávali. Aspoň ne příliš.

Kdybych milého Mila poslechl, byl by nemálo pobouřený.

Ráno mě Brad zavezl za ředitelem banky společnosti Saxony Franklin. Byl mladý, inteligentní, mluvil pomalu a zřetelně, jako kdyby se obával, že bych mu jinak nestačil. Čím to je, že když má člověk berle, tak s ním lidé mluví takhle! Trvalo dobře pět minut, než objevil, že nejsem idiot. Pak mi teprve sdělil, že Greville si u jeho banky půjčil poměrně velkou peněžní částku a že jaksí očekává, že ji splatím já. „Jeden a půl miliónu US dolarů v hotovosti.“

„Jeden a půl miliónu,“ opakoval jsem a snažil se, aby nebylo znát, že mi to vzalo dech. „Na co si půjčil?“

„Na diamanty. Diamanty od DTC nebo CSO lze koupit jen za hotovost a za dolary.“

Zdálo se, že bankovním ředitelům v blízkosti Hatton Garden to připadalo zcela normální a běžné.

„Ale on s diamanty neobchoduje,“ namítl jsem.

„Rozhodl se, že svou činnost rozšíří a my jsme mu samozřejmě tu částku dali k dispozici. Váš bratr je naším zákazníkem už mnoho let a vždy jsme v něm viděli pečlivého a zodpovědného podnikatele a seriózního klienta, kterého jsme si vážili. Několikrát jsme mu zapůjčili větší částky, když rozšiřoval podnik, a pokaždé nám bez jakýchkoliv obtíží dluh splatil. Zcela přesně v termínu.“ Odkašlal si. „Tuto půjčku jsme uzavřeli před třemi měsíci a má se splácet pravidelně a progresivně po pět let. Samozřejmě půjčku garantuje společnost a ne váš bratr osobně, takže jeho smrtí se na podmínkách půjčky pranic nemění.“

„Ano, rozumím.“

„Rozuměl jsem zase já správně tomu, co vy jste říkal včera, že totiž hodláte podnik vést sám?“ Zdálo se mi, že mu to nedělá žádné starosti, což bylo překvapující. Proč mu to nedělá žádné starosti? Co mi vlastně nedochází?

„Máte na tu půjčku nějakou jistinu?“ zeptal jsem se.

„Máme dohodu. Půjčili jsme ty peníze proti majetku společnosti.“

„Proti všem kamenům na skladě?“

„Proti tolika, kolik odpovídá půjčce. Ovšem naší největší a nejlepší jistinou vždy byly vynikající rozvaha a podnikatelské schopnosti vašeho bratra.“

Namítl jsem: „Ale já nejsem odborník. Je dost pravděpodobné, že podnik po zjištění stavu majetku prodám.“

Spokojeně přikývl. „To bude možná nejrozumnější. Očekáváme samozřejmě, že půjčka společnosti Saxony Franklin bude splacena včas a rádi bychom se o věci dohodli s eventuálním kupcem.“

Předložil mi k podpisu papírek a ještě mě požádal o podpisové vzory, abych mohl podepisovat šeky za společnost Saxony Franklin. Nezeptal se mne, jaké mám zkušenosti v oblasti podnikání. Popřál mi mnoho štěstí.

Vstal jsem, opřel se o berle, potřásl si s ním rukou a v hlavě se mi honilo všechno, co jsem předtím nevyslovil.

Neřekl jsem mu, že jsem žokej, protože to by nejspíš vyvolalo v Hatton Garden paniku.

A taky jsem mu neřekl, že pokud Greville skutečně koupil diamanty zajeden a půl miliónu dolarů, netuším, kde jsou.

„Diamanty? Přece jsem vám říkala, že ne. Nikdy jsme s diamanty neobchodovali,“ ohrazovala se Anette.

„Jenže ředitel banky je přesvědčený, že Greville v nedávné době diamanty nakoupil. Od nějakého DTC nebo CSO.“

„Myslíte Central Selling Organisation? To je de Beers. DTC je Diamond Trading Company. Ne, to ne.“

Podívala se na mě ustaraně. „To nemohl. To určitě nekoupil. Nezmínil se o tom ani slovem.“

„No tak mi řekněte, jestli vám v uplynulých třech měsících vzrostl nákup do zásob?“

„Ten narůstá pořád,“ přikývla. „My se pořád rozrůstáme. Pan Franklin se vrací z cest do světa vždycky s

novými a novými kameny, těm opravdu krásným prostě nedokáže odolat. Ty nejzvláštnější prodává jednomu návrháři, který má několik neobyčejně drahých butiků na prestižních místech jako Knightsbridge nebo Bond Street. Vyrábí překrásné klenoty s pravými kameny. Má spoustu originálních kousků navržených pro určitý kámen. Je skutečně proslulý. Jeho věci se cení jako práce Fabergého.“

„Kdo to je?“

„Prospero Jenks,“ řekla a zřejmě očekávala, že na mne udělá náležitý dojem.

V životě jsem o něm neslyšel, ale raději jsem přikývl.

„Používá ve svých návrzích taky diamanty?“ zeptal jsem se.

„Ano občas, ale v tom případě je nekupuje od nás.“

Byli jsme v Grevillově pracovně, já seděl na jeho otáčecí židli za velkým psacím stolem a Anette se probírala hromadou neuspořádaných papírů ze včerejšího dne, které rozdělovala do zásuvek a registratury.

„Myslíte, že je vyloučené, že by Greville schoval diamanty přímo tady v kanceláři?“ zeptal jsem se.

Zatvářila se pohoršeně. „No to určitě ne! Na bezpečnostní opatření si dával vždy velký pozor.“

„Takže pokud se sem někdo vloupal, nemohl tady nic drahocenného najít?“

Zarazila se, hrst papírů v ruce a čelo zamračené.

„Je to skutečně zvláštní, že? Nemohli očekávat, že se tu bude povalovat něco drahocenného, pokud se aspoň trochu vyznají v klenotnickém velkoobchodu. A pokud se nevyznají v klenotnickém velkoobchodu, tak proč by se sem vloupávali?“

Stejná záhada, jakou jsem se už zabýval.

June, trochu absurdně mateřská, mi zase donesla písářskou stoličku, abych si na ni mohl položit nohu.

Upřímně jsem jí poděkoval a zeptal se jí, jestli v počítači kontrolujícím sklad mají tabulky o stavu pro každý den a o počtu a ceně všech těch vzácných leštěných kamínků, které tam mají.

„Ale samozřejmě,“ řekla pobaveně. „Máme tu přesná data, co kdy přišlo a co odesíláme. Cenu při nákupu, cenu při prodeji, zisk, oba druhy daně. Všechno. Počítač vám může podat jakoukoliv informaci, co všechno máme, jakou to má cenu, co se prodává dobře, co se prodává špatně, co máme jako ležák, co tu už zbytečně dva roky zahálí. Ale toho je málo.“

„A kameny uložené v trezoru jsou taky v počítači?“

„Samozřejmě!“

„Ale žádné diamanty?“

„Ne. Ty my nevedeme.“ Krátce se na mě usmála bez jakékoli zvědavosti a odešla. Ještě přes rameno poznamenala, že vánoční horečka pořád trvá, že jí faxem stále docházejí další a další objednávky a že přicházely i v noci.

„Kdo doplňuje věci, které se prodaly?“ zeptal jsem se Anette.

„Běžné zboží na doplnění skladu objednávám já. June mi vždycky řekne, co je zapotřebí. Mimořádné věci nebo broušené kameny ovšem objednával pan Franklin sám.“

Pokračovala v třídění papírů. Nic jí nedělalo mnoho starostí, protože ze sebe shazovala veškerou odpovědnost, jakmile vyšla z podniku. Oblékla si stejnou sukni jako včera, ale tentokrát s černým svetrem, asi z úcty ke Grevillovi. Byla statná, ale ne vysloveně silná, v černých punčochách měla docela pěkné nohy, vypadala jako usazená, dobře udržovaná paní středního věku. Nedovedl jsem si představit, že někdy byla mladá a veselá jako June.

Zeptal jsem se jí, jestli by dokázala najít pojistku společnosti. Našla ji okamžitě, protože ji měla před chvílí v ruce a znovu ji zařadila. Celý ustaraný jsem si četl podmínky pojištění a zatelefonoval pak pojišťovně.

Zeptal jsem se, jestli můj bratr v nedávné době pojistku nezvýšil, jestli ji náhodou nezvýšil tak, aby kryla hodnotu diamantů až do výše pěti a půl milionu dolarů. Prý ne, ale prý to s nimi probíral. Prý prohlásil, že prémie je na něj příliš vysoká, a rozhodl se pojistku neměnit. Hlas v telefonu vysvětloval, že prémie je proto tak vysoká, že se kameny často pohybují z místa na místo, čímž jsou samozřejmě víc ohrožené. Prý nevědí, jestli pan Franklin ty diamanty skutečně koupil, prý jenom vznesl dotaz a prý to bylo tak před třemi, čtyřmi měsíci. Stísněně jsem poděkoval a položil sluchátko.

Za chvíli zazvonil telefon znovu a protože Anette očividně očekávala, že ho zdvihnu já, učinil jsem tak.

„Haló?“ ozval jsem se.

Na druhém konci zazněl mužský hlas. „Je to pan Franklin? Chtěl bych mluvit s panem Franklinem, prosím.“

„Já... Jestli vám nějak smím posloužit já? Jsem jeho bratr.“

„Možná byste mohl. Tady zapisovatel magistrátního soudu Západního Londýna. Váš bratr sem měl přijít před dvaceti minutami a my nejsme zvyklí, že by chodil pozdě. Mohl byste nám prosím říct, kdy ho

můžeme očekávat?“

„Moment prosím,“ přikryl jsem sluchátko rukou a sdělil Anette, co jsem právě vyslechl. Vytřeštila oči a vyděsila se.

„On měl jít dneska k soudu! Chodí každé druhé úterý a já na to úplně zapomněla!“

Řekl jsem do telefonu, co se přihodilo a vysvětlil situaci.

„Ach, ach. To je opravdu velmi nepříjemné.“ Hlas na druhém konci zněl zarmouceně i podrážděně. „Tedy by snad bývalo bylo namístě, abyste nám dali předem vědět. Takhle na poslední chvíli těžko najdeme náhradu.“

„Ano,“ dal jsem mu zapravdu. „Ale pochopte prosím, do téhle kanceláře se kdosi během soboty a neděle vloupal, ztratil se i diář mého bratra a abych vám řekl pravdu, nedokázali jsme zatím nikoho upozornit, že s Grevillem už počítat nemůže.“

„Ale to je opravdu velmi nepříjemné.“ Zřejmě si vůbec neuvědomil, že se vyjadřuje poněkud nevhodně. Mně osobně přišlo, že Grevillovi je taky jistě velmi nepříjemné, že už nežije. Ale nebyla to právě vhodná chvíle pro černý humor.

„Pokud měl můj bratr tam u vás přátele, byl bych velmi rád, kdybych se s nimi mohl nějak spojit. Kdybyste jim to prosím vyřídil.“

„Jistěže, já to vyřídím.“ Chvilku váhal. „Pan Franklin je – byl v licenčním výboru. Mám informovat předsedu?“

„Ano, buďte tak laskav. A prosím vás, řekněte to každému, kdo vám přijde na mysl.“

Rozloučil se se mnou. Budil dojem, že těžko unese tíži svých obrovských odpovědností. Já s povzdechem sdělil Anette, že asi uděláme nejlíp, když se pokusíme informovat lidi co nejdřív, a taky pustíme do světa, že podnik funguje normálně dál.

„Co noviny?“ zeptala se. „Nedáme to do Timesů a tak?“

„To je dobrý nápad, postaráte se o to?“

Řekla že ano a ukázala mi, co už si pro noviny připravila.

„Po těžkém úrazu náhle zemřel Greville Saxony Franklin JP, syn...“ Doplnil jsem jí do mezery v textu „zesnulého kapitána Cola Franklina a paní Miles Franklinové“. V dalším textu jsem opravil „bratr Dereka“ na „bratr Susan, Mirandy a Dereka“, pak jsem ještě na konec textu připsal „Pohřeb žehem se koná v pátek v Ipswichi“.

„Nemáte tušení, co asi mohl v Ipswichi dělat?“ zeptal jsem se Anette.

Potřásla hlavou. „Nikdy se o Ipswichi ani nezmiň, jenže on mi nevyprávěl nic, pokud to nemělo co dělat s podnikem.“ Odmlčela se. „Ne že by byl tajnůstkář, ale prostě nebyl nijak zvlášť hovorný nebo sdílný o svém soukromí.“ Znovu se odmlčela. „O vás taky nikdy nehovořil.“

Vzpomínal jsem, kolikrát jsme spolu byli, jak jsme se spolu i dobře bavili, a že jsem se od něj vlastně nic nedozvěděl. Bylo mi zcela jasné, o čem Anette mluví.

„Říkával, že nejspolehlivější ochranný režim je mlčet,“ řekla. „Všechny nás nabádal, abychom s cizími lidmi o práci raději nemluvili. My taky všichni víme, že to je bezpečnější, i když tu nemáme drahokamy. Ale oni všichni lidé pracující v naší branži to s bezpečností skoro přehánějí, a musím říct, že diamantéři se chovají skoro paranoidně.“

„Co jsou diamantéři?“ zeptal jsem se.

„Ne co jsou, ale kdo jsou. Diamantéři obchodují se surovými diamanty. Nechávací kameny brousit a leštit a pak je prodávají klenotníkům. Pan Franklin vždycky tvrdil, že diamanty jsou svět sám pro sebe a s polodrahokamy nemají nic společného. V osmdesátých letech šly diamanty fantasticky nahoru, ale pak sletěly úplně katastrofálně. Spousta diamantérů zkrachovala, ztratili celé jmění, a pan Franklin často říkal, že byli blázni, když tolik riskovali.“ Odmlčela se. „Člověk pochopitelně věděl, co se v téhle oblasti kolem nás děje, i když vlastně každý druhý podnik v okolí dělá s polodrahokamy. Ve všech místních restauracích a v hospodách se o ničem jiném nemluví. Ne, jsem si naprosto jistá, že se ředitel banky mylí. Pan Franklin by diamanty nikdy nekoupil.“

Pokud nekoupil diamanty, říkal jsem si, tak co sakra udělal s jedním a půl miliónem dolarů v hotovosti?

Určitě diamanty koupil. Je to jasné. Buď je koupil, nebo jsou ty peníze pečlivě schované. Buďto peníze nebo diamanty v náležité ceně někde jsou, a nejsou pojištěné, a pokud můj tajnůstkářský veleopatrný bratr někde nechal mapu ostrova pokladů s písmenem X označujícím, kde poklad leží, pak jsem tu mapu ještě nenašel. A co je nejpravděpodobnější, jak jsem se obával, tajemství úkrytu nejspíš zahynulo pod tím zříceným lešením. Pokud ano, firma připadne bance, a to je určitě to poslední, co by si byl Greville přál. Jestliže to takhle dopadne, tak téměř celé dědictví, které mi bratr zanechal, zmizí jako ranní mlha.

Měl se držet svých starých zásad, říkal jsem si zasmušile, a neměl se plést do diamantů.

Znovu zazvonil telefon, tentokrát ho zvedla Anette, protože právě u přístroje stála.

„Tady je společnost Saxony Franklin, co si přejete prosím?“ Pak chvíli poslouchala. „Ne, je mi velmi líto, ale s panem Franklinem osobně hovořit nemůžete... Můžete mi prosím sdělit jméno?... Paní Williamsová, je mi velmi líto, ale musím vám sdělit, že pan Franklin zemřel po těžkém úrazu. My nicméně pokračujeme v práci. Můžeme vám být nějak k službám?“

Chvíli poslouchala, tvářila se zmateně čím dál víc, a pak řekla: „Paní Williamsová, slyšíte mě?“ Zdálo se, že na druhém konci telefonu je ticho. Anette po malé chvíli zamračeně položila sluchátko.

„Nevím, kdo to byl, ale zavěsila.“

„Pokud tomu dobře rozumím, tak žádnou paní Williamsovou neznáte.“

„Ne, neznám.“ Chvíli váhala. „Ale mám dojem, že telefonovala už včera. Včera jsem jí řekla, že pan Franklin už do kanceláře nepřijde, protože jsem to říkala každému. Na jméno jsem se jí neptala, ovšem má hlas, jaký si člověk zapamatuje.“

„Jaký?“

„Takový jako křišťálový. Jako pan Franklin, ale ještě takový jasnější. Taky trochu jako vy.“

Přemýšlel jsem chvíli o paní Williamsově a o tom, že zprávu o Grevillově neštěstí vyslechla mlčky.

Nezeptala se ani, co se stalo, kdy a kde.

Anette odešla do své kanceláře, aby zatelefonovala do redakcí. Vytáhl jsem z kapsy Grevillův diář a začal vytáčet čísla, na která jsem se předchozí večer nedovolal. Dvě z těch zadních patřila jeho bookmakerovi a holiči. Oba vyslovili lítost, že ztratili zákazníka, i když bookmaker asi truchlil míň, protože Greville měl ve zvyku vyhrávat.

Kotník mě bolel až hrůza. Bylo to asi jednak tím, jak mé kosti a svaly dostaly zabrat, i tím, že mi všeobecně nebylo valně. Opravdu mi nebylo veselo. Až do té chvíle jsem se rozhodoval po zralé úvaze, jen zdravým rozumem, ale věděl jsem dobře, že přijde chvíle, kdy bych se snadno mohl dopustit velikých chyb jenom proto, že toho tak málo vím. Nikdy jsem nezacházel s většími finančními částkami, než jsem měl v bance, a jediné podnikání, o kterém jsem měl nějakou představu, byl trénink dostihových koní, a i ten znám jenom jako pozorovatel z vnějšku, bez přímé zodpovědnosti. Nicméně když jsem se pohyboval kolem koní, věděl jsem dobře, co dělám a co bych dělat měl. Diamant od rubínu rozeznat nedokážu. V Grevillově světě mě mohl kdokoli kdykoli snadno podvést. Než se naučím zcela nejzákladnější pravidla hry, můžu spoustu věcí prohrát.

Grevillův velicípsací stůl sahal daleko do stran jak po mé pravici, tak po mé levici. Po obou stranách byly zásuvky, na každé straně čtyři. Většinou už v nich bylo všechno, co obsahovaly před vloupáním.

Začal jsem bez elánu přehrabávat první zásuvku vlevo. Hledal jsem cokoli, co by mohlo eventuálně posloužit jako klíč k tomu, co jsem přehlédl nebo na co jsem nepamatoval, a co přitom bylo důležité. Nejdřív ze všeho jsem našel jenom hračky, nikoli práci. Malé drobné vynálezy, pěkně srovnané. Geigerův počítač tam byl taky, stejně jako ruční kopírka a nejrůznější počítačky. Našel jsem i takovou drobnou černou věc, velikou asi jako malá brožovaná knížka. Zvědavě jsem jí otáčel v rukách, ale neměl jsem tušení, co by to mohlo být.

„To je elektrické měřítko,“ řekla June, která právě vstoupila do místnosti s náručí plnou lejster. „Mám vám ukázat, jak se s tím zachází?“

Přikývl jsem. Položila tu věc naplocho na desku psacího stolu.

„Teď vám řeknu, jak daleko je od stolu do stropu.“ Stiskla nějaká tlačítka. „No a už to tady máte: sedm stop, pět a půl palců.“ Stiskla jiný knoflík. „V metrech to jsou dva metry dvacet šest centimetrů.“

„To ale k ničemu není, vědět jak daleko je do stropu,“ namítl jsem.

Dala se do smíchu. „No ale když tu věc položíte na zeď, tak se dozvíte, jak daleko jek protější zdi a to okamžitě, jak jste viděl. Nemusíte lézt po zemi s měřítkem. Pan Franklin si to opatřil, když zařizoval sklady. Takhle si zjistil velikost koberce i kolik barvy potřebuje na vymalování. Tahle hračka to dokáže.“

„Vy máte počítače ráda, vidíte?“

„Já je miluju, ať jsou jakékoli a v jakékoli velikosti.“ Zadívala se do otevřené zásuvky. „Pan Franklin kupoval vždycky takové ty mrňavé.“

Vyjmula malé, šedivé kožené pouzdro, veliké asi jako balíček karet, a vysypala obsah do dlaně. „Tak tahle hračka je cestovní průvodce. Poví vám takové věci jako třeba telefonní čísla na taxíky, na aerolinky, turistické informace, předpověď počasí, spojení na velvyslanectví a do banky.“ Vesele mačkala knoflíky.

„Je to americká hračka. Vyjmenuje vám dokonce všechny televizní kanály a všechny rozhlasové frekvence asi v jedné stovce měst ve Spojených státech včetně Tucsonu v Arizoně, kde mívají každý únor největší veletrh s polodrahokamy. Taky vám může naservírovat všelijaká fakta asi o padesáti městech na světě, jako jsou ku příkladu Tel Aviv, Hongkong a Taipei, kam pan Greville jezdíval.“

Odložila cestovního průvodce a sáhla pro další předmět. „Tahle malá kulatá věčička je něco jako teleskop, ale taky vám napoví, jak jste od něčeho daleko. Používají to při golfu. Pomocí té věci, jak mi pan Franklin řekl, zjistíte, jak jste daleko od greenu, tím pádem víte, jakou hůl použít.“

„Jak často hrával golf?“ Díval jsem se čočkou teleskopu dlouhého čtyři palce a viděl jsem uvnitř stupnici, kde dole bylo napsáno GREEN a směrem vzhůru čísla klesala, od dvou set yardů dole až po čtyřicet yardů nahore. „On o tom nikdy mnoho nehovořil.“

„Hrával občas o sobotách a nedělích, aspoň myslím,“ řekla June nejistě. „Nastavíte si slovo green na skutečný green, pak můžete vyjít z toho, že stožárek s vlajkou je vždycky osm stop vysoký, aspoň myslím, takže kam dosahuje vrcholek toho sto-žárku na stupnici, v takové jste vzdálenosti. Pan Franklin říkal, že tenhle vynález je pro amatéry jeho druhu výborný. Říkal, že ani v životě není pražádná ostuda skončit v písečné díře, hlavně když člověk ví, že se předtím snažil dát co nejlepší ránu.“ Pomrkávala. „On mi tyhle hračky vždycky ukazoval, když si je pořídil. Věděl, že se mi taky líbí.“ Bez komentáře zašmátrala po kapesníku a utřela si oči.

„Kde k tomu všemu přišel?“ zeptal jsem se.

„Většinou si to objednal podle katalogu.“

To mě překvapilo. Jaksi se mi to ke Grevillovi nehodilo. Jak jsem záhy zjistil, byl to omyl.

„Nechcete se podívat na náš nejnovější reklamní katalog?“ zeptala se June a než jsem stačil co říct, byla ze dveří. Vrátila se ihned, ani jsem si nestačil vzpomenout, jestli jsem vůbec kdy nějaký podobný starší viděl. Nejspíš ne. „Teď jsem ho rozbalila, právě nám to poslali z tiskárny,“ dodala June.

Otáčel jsem lesklé stránky štíhlé knížky a nacházel ve věrných barvách všechny ty naleštěné zázraky, které jsem viděl ve skladu a taky mnoho dalších a dalších, míň vznešených. Amulety, srdíčka, mašličky, motýlci, možnosti a variace různých ozdob neznaly konce. Když jsem urážlivě zamumlal, že to jsou tretky k ničemu, June se jich okamžitě velmi ostře zastala jako matka kvočna, jíž se někdo ohnal po jejích kuřatech.

„Každý si nemůže dovolit diamanty,“ řekla energicky. „Ostatně všechny tyhle věci jsou hezké a my je prodáváme v tisících exemplářích. Přistávají po stovkách v obchodech na High Street a ve velkých obchodních domech. Často vídám, jak lidé kupují některé z neobvyklých tvarů, které nám tady prošly podnikem. Lidem se to líbí, mají jiný vkus než vy.“

„Tak odpusťte.“

Trochu zacouvala. „Asi bych s vámi takhle mluvit neměla,“ řekla nejistě. „Jenže vy nejste pan Franklin...“ Zarazila se a zamračila.

„To je v pořádku, jsem a nejsem. Víím, jak to myslíte.“

„Alfie říká, že prý ví o nějakém překážkovém jezdcí, který se jmenuje Derek Franklin,“ řekla pomalu. Pak se zadívala na mou nohu, jako by jí to v tu chvíli právě došlo. „Prý jeden rok získal titul šampióna, tvrdil Alfie, a je pořád mezi deseti nejlepšími. Jste to... vy?“

Odpověděl jsem klidně: „Ano.“

„Musela jsem se vás na to zeptat, protože ti ostatní si netroufali.“

„A proč ne?“

„Anette tvrdila, že vy nemůžete být žokej, že jste na to příliš velký a pan Franklin se taky prý nikdy nezmínil, že byste byl žokej. Věděla jenom, že má bratra, a že se s ním několikrát do roka schází. Taky řekla, že co povídá Alfie, jednoduše nebude poslouchat, protože to je nejspíš nesmysl.“ Odmlčela se.

„Alfie s tím přišel včera, když už jste byl pryč, pak řekl... Tedy říkají to všichni..., že si neumí představit, jak by žokej mohl vést takový podnik, jako je tohle, tedy pokud vy jste opravdu žokej. Oni si prostě přáli, aby to nebyla pravda, abyste ten žokej nebyl. Proto se vás nechtěli zeptat.“

„Řekněte Alfii i ostatním, že pokud ten jejich žokej nepovede tenhle podnik, přijdou velice rychle o místo, a to ještě dřív, než tenhle týden skončí.“

Vykulila oči. „Teď jste promluvil úplně jako pan Franklin.“

„No podívejte se, bude asi lepší, když si před zákazníky necháte pro sebe, jaké mám povolání. Pro případ, že by reagovali se stejně naprostou nedůvěrou jako zaměstnanci.“

Trochu zalapala po dechu, pak vyrazila z místnosti a za chvíli se vrátila se všemi ostatními. Všichni se tvářili velice ustaraně.

Ani jeden z nich neměl dar vedoucího. Škoda.

Řekl jsem: „Tváříte se všichni, jako byste byli na lodi, v té lodi byla díra a v záchranném člunu taky. Dobře, přišli jste o kapitána a já uznávám, že jsme v těžké situaci. Já se normálně zabývám koňmi a ne podnikáním. Jak jsem řekl už včera, tenhle podnik musí běžet dál a musí běžet dobře. Nezáleží na tom, jak toho docílím, ale já se o to postarám. Takže kdybyste všichni laskavě vykonávali svoje povinnosti a

hleděli, aby zákazníci byli spokojení. Nejlepší stejně posloužíte sami sobě, protože jedině tak to můžeme všichni v pořádku přečkat a ještě dostanete nějakou tu odměnu. Já nejsem samozřejmě jako můj bratr, ale nejsem taky na hlavu padlý a rychle se učím. Takže raději se věnovat zakázkám a trochu se rozveselte.“ Lily, která se podobala Charlotte Brontëové, řekla pokorně: „My jsme nepochybovali o vašich schopnostech...“

„Ale ano,“ skočil jí do řeči Jason. Díval se na mě s úšklebkem. „Dejte nám tip, na co si vsadit na třetí dostih.“

Velice dobře jsem zaregistroval arogantní tón, který se perfektně hodil k jeho oranžovým vlasům. Myslel si, že na mne snadno stačí.

„Až vy osobně dokážete jet ve třetím dostihu vítěze, bude namístě, abyste se šklebil. Do té doby koukejte dělat, anebo můžete jít. Je to na vás.“

Nastalo slyšitelné ticho. Alfie se skoro usmíval a Jason se zasmušil. Anette se zhluboka nadýchla a June jiskřily oči pobavením.

Všichni beze slova vypochoďovali z místnosti. Těžko říct, do jaké míry je můj povzbudivý proslov opravdu uklidnil, jestli vůbec. V místnosti se ještě chvěla ozvěna po mém prohlášení, že nejsem na hlavu padlý, a tak jsem uvažoval, jestli jsem se v té věci nespletl. Skutečností zůstalo, že pokud se nenajdou diamanty nebo pokud nevyčerpám všechny možnosti, aby se našly, je bezpodmínečně nutné, aby společnost Saxony Franklin plula dál, i když s obtížemi. Všichni budeme muset k čerpadlům. Nedá se nic dělat.

June se vrátila a řekla váhavě: „Ta povzbudivá řeč zapůsobila.“

„To je dobře.“

„Alfie Jasonovi jak se patří vynadal a Jason zůstává.“

„V pořádku.“

„Jak vám můžu pomoci?“

Zadíval jsem se na její hubený, dychtivý obličej, světlé řasy, světlé, skoro neviditelné obočí, a uvědomil si, že bez ní by pokus o záchranu firmy byl předem ztracený. To ona byla srdcem všeho, ne její počítač, ani Anette, ona sama.

„Jak dlouho už tu pracujete?“ zeptal jsem se.

„Tři roky. Hned od školy. A neptejte se mě, jestli mě to baví. Já to tady miluju. Takže... co pro vás můžu udělat?“

„Vnořte se do paměti počítače a hledejte zmínku o diamantech,“ řekl jsem.

Zatvářila se skoro podrážděně. „Přece jsem vám říkala, že s diamanty neobchodujeme.“

„Stejně se prosím podívejte.“

Pokrčila rameny a zmizela.

Zdvihl jsem se na nohy, vlastně na nohu, a odbelhal se za ní. Díval jsem se, jak něco hbitě vyklepává na klávesnici.

„Pod diamanty tady nemáme vůbec nic,“ řekla nakonec. „Nic,“ řekla jsem vám to.“

„Ano.“ Zamyslel jsem se. Vzpomínal jsem na krabice ve skladu a na nápisy na krabicích. „Znáte chemický vzoreček diamantů?“

„Jistě,“ odpověděla bez zaváhání. „Je to C. Diamanty jsou čistý uhlík.“

„Mohla byste tedy znovu zahledat, tentokrát pod C.“

Zkusila to. Ani pod C se nic nenašlo.

„Uměl můj bratr používat tenhle počítač?“

„Uměl používat všechny počítače. Stačilo mu pět minut a už se vyznal v návodu k použití.“

Mlčky jsem uvažoval a díval se na prázdnou, neochotnou obrazovku.

„Nejsou tam taky nějaké skryté paměti?“

Překvapeně se na mě podívala. „My žádné skryté paměti nepoužíváme.“

„Ale mohli byste.“

„Jistě, samozřejmě. Ale to není zapotřebí.“

„Kdyby tam byly nějaké skryté paměti, věděla byste o nich? Dovedla byste je najít?“

Krátce přikývla. „Nevěděla bych o nich, ale mohla bych je najít.“

„Mohla byste se o to prosím pokusit?“

„Co mám tedy hledat? Já se bojím, že vám tak docela nerozumím.“

„Diamanty.“

„Ale já vám přece řekla, že my...“

„Já vím, já vím. Jenomže taky vím, že se můj bratr chystal diamanty koupit a musím zjistit, jestli je skutečně koupil. Pokud existuje možnost, že něco do počítače vložil někdy před nebo po pracovní době,

aby o tom nikdo nevěděl, rád bych to zjistil.“

Potřásla hlavou, ale ochotně začala něco vyklepávat a na obrazovce se ukazovaly další a další přehledy. Trvalo to dost dlouho, ale nakonec, celá zamračená, zřejmě našla něco, nad čím se zamyslela a zarazila. Tvářila se ještě víc soustředěně, až se na obrazovce podruhé ukázalo slovo „Heslo“.

„Tomuhle nerozumím,“ řekla. „Pro tenhle počítač máme takové obecné heslo a to je Saxony a vlastně je nikdy nepoužíváme. Ovšem člověk tam může vložit další heslo, jakékoli, na jakýkoli soubor a pak platí to nové heslo a nikoli Saxony. Tenhle soubor někdo udělal před měsícem – tady vidíte, že máme datum – a nepoužil heslo Saxony. To znamená, že heslem může být cokoli, doslova jakékoli slovo.“

Zeptal jsem se: „Když říkáte soubor, tak myslíte file?“

„Ano file. Každý soubor má jméno, jako třeba Orientální pěstěné perly. Jestli vložím do paměti Orientální pěstěné perly a jestli vyvolám na obrazovku Orientální pěstěné perly, tak se mi tam objeví záznam o všech našich zásobách. Takhle já pracuju. Jenomže tady je nějaký soubor, ke kterému nemám klíčové slovo, a je to u perly v jednotném čísle, ne u perel v množném čísle, a tomu já nerozumím. To jsem tam zaručeně nedala,“ ohlédla se na mě. „Ale stejně tady nejsou diamanty.“

„Tak zkuste to klíčové slovo, heslo, uhádnout!“

Zkusila Franklin, zkusila Greville, ale bezvýsledně. „To může být úplně cokoli,“ řekla bezmocně.

„Zkuste Dozen Roses.“

„Proč Dozen Roses – Dvanáct růží?“ Připadalo jí to divné.

„Greville vlastnil koně – dostihového koně – jmenoval se tak.“

„Vážně? Nikdy o tom nemluvil. Byl hrozně milý, ale hrozně do sebe.“

„Jeho druhý kůň se jmenoval Gemstone.“

Velmi pochybovačně zkusila vyťukat Dozen Roses a pak Gemstone. Nic. Na obrazovce se znovu objevila žádost o heslo.

„Tak zkuste diamanty,“ napovídal jsem.

Zkusila diamanty, ale nepomohlo to.

„Vy jste ho znala dobře. Proč si myslíte, že něco vložil do počítače pod jméno Perla?“

„Nemám nejmenší tušení.“ Seděla nad klávesnicí a poklepávala si prstem na rty. „Perla. Perla. Proč perla?“

„Co vlastně je perla?“ zeptal jsem se. „Má taky vzoreček?“ Najednou se vzpřímila. „Je to měsíční kámen.“

Vyťukala Měsíční kámen, ale nestalo se nic. Pak se trochu začervenala.

„Je to měsíční kámen pro červen – June,“ řekla. „Mohla bych to zkusit.“

Vyťukala June, obrazovka se rozsvítila a vydala své tajemství.

Diamanty jsme nenašli. Na obrazovce stálo:

June, pokud tohle čtete, můžete rovnou přijít ke mně do kanceláře a dostanete přidáno. Třeba si vás vážit, jako byste sama byla perla. Jenže já vám pouze nabízím zvýšení platu o dvacet procent. S upřímnými pozdravy Greville Franklin.

„Páni! Tak to myslel takhle.“

„Co? Vysvětlíte mi to.“

„Jednou ráno...“ zarazila se a ústa se jí stáhla, jak se bránila pláči. Trvalo hodnou chvíli, než zase dokázala promluvit. „Jednou ráno mi řekl, že pro mě vymyslel malý rébus a že mám šest měsíců na to, abych ho vyluštila. Že prý ten rébus za šest měsíců sám od sebe zmizí. Usmíval se, když mi to říkal,“ polkla. „Ptala jsem se ho tehdy, co to je za rébus a on mi to odmítl říct. Prý doufá, že na to přijdu sama.“

„Hledala jste to?“

„To víte, že ano. Prohledala jsem celou kancelář, ačkoli jsem nevěděla, co vlastně hledám. Taky jsem se dívala, jestli se něco nenarodilo v počítači, ale ve snu mě nenapadlo, že to je skrytý soubor. Když se tam objevilo slovo perla, tak jsem tomu nevěnovala pozornost, protože to je běžné slovo, které tam vídám často. Jsem hloupá. Nedá se nic dělat.“

„Nemyslím, že jste hloupá a dodržím slovo svého bratra.“

Rychle se na mě podívala, ale pak potřásla hlavou a řekla:

„Já to přece nenašla. Nikdy bych to nenašla nebýt vás.“ Zaváhala... „Co takhle jenom deset procent?“

„Ne. Dvacet. Budu vás potřebovat. Budu potřebovat vaše znalosti, a pokud je Anette osobní tajemník, jak stojí na dveřích kanceláře, pak tedy vy budete zástupce osobního tajemníka, a při tomhle novém postavení dostanete taky nový plat.“

Zčervenala ještě víc, odvrátila se a pečlivě se věnovala tiskárně, ze které vytáhla Grevillovu instrukci, tu pečlivě složila a strčila do kabelky.

„Já to tajemství v počítači nechám,“ řekla s dojetím. „Nikdo cizí to zaručeně nenajde.“ Stiskla několik

kláves a obrazovka ztmavla. Tiše jsem uvažoval o tom, kolikrát si asi až bude sama, vyvolá na obrazovce slova, která tam pro ni zanechal Greville.

Zajímalo mě, jestli by se ta zpráva skutečně byla sama vymazala. Opravdu je možné vložit do počítače něco, co počítač po určité době sám zruší? Mně se zdálo, že to asi možné je, Greville nejspíš počítal s tím, že June trochu napoví, než oněch šest měsíců vyprší.

Požádal jsem ji, jestli by mi mohla natisknout seznam všeho, co je toho času v trezoru, a pak ať mi ještě udělá tolik seznamů a přehledů, kolik si myslí, že bych se měl naučit, mám-li aspoň trochu rozumět podniku. Řekl jsem jí, že bych rád znal objem a hodnotu prodeje zajeden den, zajeden týden a za měsíc, dál to co se nejvíc prodává a co se prodává nejmíň.

„Můžu vám hned říct, že teď se nejvíc prodává černý onyx. Před padesáti lety se prý prodával hlavně jantar, ale teď ho nikdo nekupuje. V klenotnictví vládne móda jako ve všem. Věci jsou žádané a pak zase ne.“ Přestala se zabývat klávesnicí. „Když na mě nebudete moc spěchat, tak vám připravím takový rychlokurs.“

„Moc děkuju.“ Usmál jsem se na ni a počkal, až z počítače vypadne téměř nestravitelné množství lesklých kamínků. Seznam jsem vzal a odešel s ním za Anette. Tu jsem našel ve skladu a požádal ji, aby se šla se mnou podívat do trezoru. Diamanty tam jistě nejsou. Bude však dobře, když se podívám, co tam je.

„Nevypadáte na žokeje,“ poznamenala.

„Kolik žokejů znáte osobně?“

Udiveně se na mě zadívala: „Kromě vás nikoho.“

„Víte, oni se žokejové od ostatních lidí v zásadě neliší. Byla byste klidnější, kdybych byl třeba... Já nevím... ladič pian nebo herec nebo duchovní?“

„Ne,“ hlesla.

„Tak vidíte. Nedá se nic dělat, musíte se spokojit s žokejem. Takový je osud. Tak se aspoň snažte, ať to ten chudák nemá tak těžké.“

Usmála se a její tvář v tom upřímném úsměvu poprvé zazářila, až to bylo s podivem.

„Dobře,“ řekla. „Víte, v mnohém se panu Franklinovi podobáte. Třeba jak dovedete věci podat. On říkával: Dělej poctivě a budeš mít lepší spaní.“

„Vy si hodně pamatujete, co říkával, že?“

„Samozřejmě.“

Asi by ho těšilo, pomyslel jsem si, že za sebou nechal tak světlou stopu. Tolik moudrosti, tolik poučení. Bohužel zanechal příliš málo nápoděví o svém soukromém životě, a prázdné viditelné znamení k diamantům.

V trezoru mi Anette ukázala, že na každé krabici kromě chemického vzorečku je taky číslo. Číslo vypadala jako ta na seznamu od June, kde ovšem vedle čísel stál i plný název kamene, barva, tvar, velikost a země původu.

„Proč je popsal takhle?“ zeptal jsem se. „Takhle se věci těžko hledají.“

„O to mu nejspíš právě šlo,“ přikývla. „Přece jsem vám říkala, že byl strašně opatrný, dával si velmi záležet na bezpečnostních opatřeních. Měli jsme tu kdysi sekretářku, která z trezoru ukradla naše nejcennější tyrkysy. Na nálepkách stálo Tyrkys, takže to měla snadné. Teď už to tam není.“

„Co je tam teď?“

Usmála se a ukázala na řadu krabic. Zadíval jsem se na nálepku a četl $\text{CuAl6 PO44OH8.4-5H2O}$. Podobně na ostatních krabicích.

„To by člověka věru dokonale odradilo,“ poznamenal jsem.

„Právě o to šlo. Pan Franklin dokázal chemické vzorečky číst jako básničku a já si na ně teď už zvykla taky. S těmi kameny tady zacházíme výhradně my dva, on a já. Balíme je do krabic sami a než je předáme Alfiemu k odeslání, pečujeme je.“ Zadívala se na řadu nálepek a pokoušela se mě trochu vzdělat. „Tyhle kameny prodáváme na karáty. Karát váží dvě stě miligramů, což znamená, že pět karátů je do gramu, stočtyřicet karátů do unce a pět tisíc karátů do kila.“

„To by zatím stačilo.“

„Přece jste říkal, že se učíte rychle.“

„Ano, ale přece jenom bych na to chtěl tak jeden dva dny.“

Přikývla a řekla, že pokud už ji nepotřebuju, vrátí se raději k šanonům.

Ach šanony, pomyslel jsem si a trochu se otřásl. Do těch jsem se ještě vůbec nepustil. Vzpomínal jsem, s jakou radostí jsem s diplomem v oboru nezávislých studií opouštěl Lancasterskou univerzitu a přitom se zapřísahal, že se už nikdy nebudu zabývat knížkami a že zaměřím přímo (navzdory písemnému přání svého otce) do dostihových stájí, kam jsem se utíkal jako amatér. Pravda, učil jsem se snadno, protože

jsem se učit musel. Často jsem nad učením strávil celou noc a plnil tak aspoň polovinu přání svého otce. Doufal, že mě touha po dostizích přejde. Jenže já jsem nikdy žádnou jinou touhu neměl a nikdy bych se nebyl dokázal na něco jiného soustředit a věnovat se něčemu jinému. Otec ovšem mínil, že to není kariéra na dlouhá léta, že to nemá budoucnost, že bych neměl finanční jistotu a že bych navíc podstupoval ustavičné riziko zmrzačení. „Prosím, buď rozumný,“ psal, „promysli si to a pusť to z hlavy.“ Marné.

Povzdychl jsem si nad tím, jak se mi v oněch dobách zdálo všechno úplně jasné a nakonec jsem usoudil, že kdybych měl znovu volit, rozhodl bych se stejně. Jako dostihový jezdec jsem žil skutečně naplno a duševně jsem vyzrál, protože jsem zažil život takový, jaký je. Zklamání, nespravedlnost, drobné zrady, to všechno k životu patří. Už jsem neočekával, že všechno bude, jak by být mělo. Nicméně se mi dařilo do té míry, že jsem dosáhl určité rovnováhy a spokojenosti.

Určitě jsem neměl pocit, že by mi život něco dlužil. I teď jsem se tedy odevzdane věnoval tomu, co mi nachystal, a otevřel jsem postupně všechny balíčky ve všech krabicích ve snaze najít čistý uhlík. Ne že bych byl očekával, že diamanty najdu, že tam budou. Jen mi připadalo hloupé hledat jinde a dřív – co kdyby se nakonec ukázalo, že v trezoru jsou.

Postupoval jsem metodicky, vždycky jsem vzal jednu krabici a položil ji na širokou polici na zdi po pravé ruce, rozbalil jsem tuhý, bílý papír s měkkou stýlkou uvnitř, a prohlížel si stovky a tisíce peridotů, chryzoberylů, granátů a akvamarínů, až se mi z toho točila hlava. Přestal jsem s tím, když jsem byl asi ve třetině, jednak byl v trezoru mizerný vzduch, jednak mě unavovalo stát na jedné noze a berle se mi pořád pletly do cesty. Zabalil jsem poslední XY3Z6 (O,OH,F4BO33Si6O18) turmalín a rozhodl se, že pro ten den skončím.

„Tak co jste nastudoval?“ zeptala se Anette, když jsem se vrátil do Grevillovy pracovny. Rovnala tam listiny do registratury a pomalu už taky končila.

„Nastudoval jsem toho dost, takže se budu ode dneška dívat na klenotnictví zcela jinak.“

Usmála se. „Když já si prohlížím módy, nedívám se vůbec na oblečení, dívám se jenom na šperky.“

To jsem zcela chápal. Tušil jsem, že možná budu uvažovat stejně, ať chci nebo nechci. Možná dokonce najdu zalíbení v černých onyxových manžetových knoflíčcích.

Byly už čtyři hodiny odpoledne. Ten den se mi zdál velmi dlouhý. Podíval jsem se do Grevillova diáře na dostihový program, usoudil jsem, že Nicholas Loder pravděpodobně do Redcaru, Warwicku a Folkestonu nic neposlal a vytočil jsem jeho číslo. Ozvala se sekretářka a řekla, že ano, pan Loder je prý doma a ona ho se mnou spojí.

Ozval se skoro stejně dychtivě jako předchozí den, hlubokým rezonujícím hlasem.

„Mluvil jsem s lidmi od Weatherbyových a s Jockey Clubem. Naštěstí nic není problém.“ Mluvil se samozřejmě přesvědčivostí. „Sdílejí názor, že dokud neskončí ověřování stavu majetku a než dojde k soudnímu rozhodnutí, patří koně společnosti Saxony Franklin a nikoli vám, takže nikdo nebude nic namítat, pokud koně jménem této společnosti poběží.“

„To je dobře,“ řekl jsem poněkud překvapeně.

„Řekli mi ale, že společnost musí určit aspoň jednoho registrovaného pověřence, který by za koně odpovídal. Dohoda s tím pověřencem musí mít pečeť společnosti a musí se registrovat u Weatherbyových. Váš bratr za oficiálně registrované pověřence určil sebe a mne, po jeho smrti jsem stále ještě registrovaný, na tom se nic nemění, a můžu jménem společnosti vystupovat sám.“

„Ach tak.“

„Tím pádem může Dozen Roses běžet v Yorku, jak jsme s tím počítali,“ dodal Loder spokojeně.

„A pěkně zaběhne, že?“

Zasmál se: „Musíme doufat.“

To jak se zasmál, zcela dokazovalo, kolik si věří.

„Byl bych vám vděčný, kdybyste společnost Saxony Franklin pravidelně informoval o tom, kdy a kde koně běží,“ řekl jsem.

„Já jsem to vždycky probíral s vaším bratrem telefonicky, volal jsem mu domů. To těžko teď můžu projednávat s vámi, protože vy ty koně nevládníte.“

„Ne, to uznávám, přece jsem říkal, abyste informoval společnost. Dám vám číslo. Chtějte mluvit s paní Anette Adamsovou, ano? To je Grevillova zástupkyně.“

Těžko mohl odmítnout. Nadiktoval jsem mu telefonní číslo, on si je zapsal a ještě opakoval.

„Nezapomeňte ale,“ řekl, „že do konce sezóny zbývá už jenom měsíc. Dá se předpokládat, že oba koně poběží jen jednou, nanejvýš dvakrát. Pak je samozřejmě prodám, když si budete přát. To bude nejlepší, o to se postarám.“

Měl samozřejmě pravdu, ale jeho styl mi byl jaksi proti mysli.

„Eventuální prodej bych samozřejmě musel schválit jako vykonavatel poslední vůle, a to předem,“ namítl jsem, a jen jsem tiše doufal, že to tak opravdu je.

„Jistě, jistě. To je samozřejmé.“ Překypoval bodrostí. „Jo, a ten váš úraz. Co se vám vlastně stalo?“

„Kotník v háji.“

„To je směla. Ale doufám, že se dobře hojí.“ Nehovořil soucitně, ale spíš jako by se mu ulevilo. Marně jsem přemítal proč.

„Docela to jde,“ řekl jsem.

„To je dobře. To je dobře. Tak tedy zatím. Předpokládám, že dostihy v Yorku budou v televizi. Asi se budete dívat, že?“

„Pravděpodobně.“

„Výborně.“ Ve skvělé náladě položil sluchátko a já marně uvažoval, co mi vlastně nedochází.

V tu chvíli zazvonil telefon znovu. Tentokrát volal Brad, aby mi oznámil, že se vrátil z celodenní návštěvy. Byl za jakousi tetičkou někde u Walthamstow a teď prý je dole v hale, ale vlastně neřekl nic víc než: „Sem tady.“

„Výborně. Přijdu za chvíli.“

Zavěsil. Konec rozhovoru.

Měl jsem opravdu v úmyslu hned odejít, ale zdržely mě dva další, rychle za sebou následující telefonní hovory. První volal nějaký Elliot Trelawney. Představil se a řekl, že je Grevillův kolega od soudu ze Západního Londýna. Prý ho upřímně zarmoutila zpráva o bratrově smrti, pravil, a mně se zdálo, že to myslí doopravdy. Klidný, sebejistý hlas navyklý rozhodovat, výslovnost vzdělaného člověka.

„Taky bych s vámi rád hovořil o plánech, které jsme s Grevillem měli. Rád bych získal Grevillovy poznámky.“

Nejistě jsem se zeptal: „Jaké plány? Jaké poznámky?“

„Bude lepší, když vám to vysvětlím osobně,“ řekl. „Smím vás poprosit, jestli bychom se mohli sejít? Zítra později odpoledne, třeba na skleničku. Znáte tu hospůdku kousek od Grevillova domu? Jmenuje se The Rock and Castle. Tak tam. My se tam často scházeli. Řekněme, že tak v půl šesté, v šest. Hodilo by se vám to?“

„V půl šesté,“ odpověděl jsem.

„Jak vás poznám?“

„Budu o berlích.“

To ho na chvíli umlčelo.

Vyvedl jsem ho z rozpaků: „Ty berle jsou dočasné.“

„Dobře. To je dobře. Tak tedy zítra.“ Zavěsil.

Zeptal jsem se Anette, jestli ho zná.

„Elliot Trelawney?“ Zavrtěla hlavou. Prý má dojem, že snad vůbec nezná nikoho – mimo podnikových zaměstnanců – kdo by Grevilla znal osobně. „Pokud ovšem člověk nepočítá Prospera Jenkse,“ řekla váhavě. A i tak, sama prý se s Jenksem nikdy nesetkala. Jen s ním mnohokrát mluvila telefonicky.

„Prospero Jenks... To je ten váš Fabergé?“

„Ano, to je on.“

Na chvíli jsem se zamyslel. „Byla byste tak laskavá a zavolala mu? Teď hned?“ poprosil jsem ji. „Řekněte mu prosím vás, co se stalo Grevillovi a požádejte ho, jestli bych za ním mohl zajít, abychom se dohodli o tom jak dál. Řekněte, že jsem Grevillův bratr, nic dalšího mu nevykládejte.“

Ušklíbala se. „O koních nic, že?“

Pobaveně jsem zaznamenal, že Anette přece jenom trošku rozvazuje.

„Ne, žádní koně,“ přikývl jsem.

Vytočila číslo, ale bezúspěšně. Prospero Jenks prý bude dosažitelný až zítra ráno. Řekla, že to znovu zkusí.

Pracně jsem se zvedl a rozloučil se s ní do příštího rána. Přikývla. Považovala za zcela samozřejmé, že se opět dostavím. Proud už mě držel v naprosto pevném sevření. Těžko se z toho dostat.

Když jsem šel chodbou, zastavil jsem se u Alfíeho. Jeho celodenní práce tvořila dvě vysoké hory naplněných krabic, vyčkávajících na odeslání.

„Kolik krabic denně dáváte na poštu?“ ukázal jsem na ty hory.

Právě zalepoval další krabici lepicí páskou. Vzhlédl a odpověděl:

„Většinou tak dvacet, pětadvacet, ale od srpna do vánoc víc.“

Ustříhl zručně pásku a naučeným pohybem přilepil na krabici | nálepku. „Dneska dvacet osm.“

„Sázíte na koně, Alfie? Čtete dostihové noviny?“

Zadíval se na mě a já v tom pohledu zaznamenal nejistotu i útočnost. Ani jedno, ani druhé nebylo namístě. „Já věděl, že vy jste vy, ale ostatní mi nechtěli věřit. Řekli, že to nemůžete být vy.“

„Znáte Dozen Roses?“

Zatvářil se potutelně. „Zase začal vítězit, co? Když teďko zase přišel první, tak jsem to promeškal, ale od té doby si vždycky trochu přisolím.“

„Poběží v sobotu v Yorku, ovšem jako favorit.“

„Ale vyhraje, ne? Teda, bude se snažit zvítězit. Já bych na to tak úplně krk nedal.“

„Nicholas Loder tvrdí, že zvítězí.“

Bylo jasné, že Nicholase Loderu zná. Ani jsem se na to nemusel ptát. Tvářil se skepticky. Vzal zalepenou krabici, hodil ji na důkladné váhy a hmotnost krabice potom tlustým fixem napsal na víko. Odhadoval jsem, že je mu tak kolem šedesáti. Měl hluboké vrásky od nosu ke koutkům úst, bledou, povadlou kůži, která už ztratila pružnost. Na rukou stářím prosvítaly žíly, ruce však měl zručné a silné. Shýbl se, aby zdvihl další těžkou krabici. I záda měl pevná. Tvrdý chlap, pomyslel jsem si, má mnohem blíž k zemi a k ulici než přepjatý Jason.

„Koně pana Franklina běhají všelijak,“ řekl významně. „Jste žokej, tak vám to nemusím vysvětlovat.“

Než jsem si rozmyslel, jestli to míní jako urážku či ne, slyším, že chodbou chvátá Anette a volá mě.

„Dereku... Á tady jste. Ještě jste tady. To je dobře. Máte další telefon.“ Otočila se a šla nazpět do Grevillovy kanceláře. Šel jsem za ní. Zajímavé, že už mi neříká „pane“, pomyslel jsem si. Co by jí předchozí den připadalo nemyslitelné, je najednou zcela normální. Nepochybně to souviselo s tím, že si ověřila, že jsem skutečně žokej. V zásadě mi to nevadilo, ale nesmělo to zajít příliš daleko.

Zdvihl jsem sluchátko ležící na černém stole a řekl: „Haló? Tady je Derek Franklin.“

Na druhém konci se ozval známý hlas. „Zaplat' pánbůh. Zkouším se ti dovolat do Hungerfordu celý den. Teprve teď jsem si uvědomil tu záležitost s tvým bratrem...“ Mluvil hlasitě a naléhavě.

Volal Milo Shandy, trenér, pro kterého jsem jezdil minulé tři sezóny nejvíc. Člověk, čelící s optimismem nezvratným důkazům o prodejnosti, nenasycenosti a prolhanosti světa.

„Mám tady krizovou situaci,“ hulákal. „Nemohl bys prosím tě přijet? Nemohl bys být tak strašně moc hodný, že bys všechno ostatní nechal plavat a ráno se tady ukázal?“

„Co hoří?“

„Znáš Ostermeyerovy? Přiletěli kvůli něčemu do Londýna z Pittsburghu, zavolali mi a já jim řekl, že je Datepalm na prodej. Je ti přece jasné, že když ho koupí, nechají ho u mě a když ne, tak bych o něj přišel, protože by musel do dražby. Chtěli, abys tu byl, chtějí ho vidět běhat na planinách a to se dá zvládnout jediné s první skupinou zítra ráno. Znáš je. Myslejí si, že nad tebe není. Tak prosím tě proboha přijď.“

Nebylo těžké uhodnout, proč mu na tom tak záleží. Datepalm byl kůň, se kterým jsem zvítězil ve Zlatém poháru: sedmiletý valach, ještě na počátku své překážkové kariéry, která se s trochou štěstí mohla vyvinout neobyčejně dobře. Jeho majitelka před nedávnou dobou ohromila Mila zprávou, že se stěhuje z Anglie a bere si za muže Australana. Řekla, že pokud Milo prodá Datepalma některému ze svých majitelů – za astronomickou částku, již určila, nepošle koně do veřejné dražby a kůň by zůstal v jeho stáji.

Od té chvíle byl Milo velmi rozčilený a podléhal panice, protože se všem jeho majitelům požadovaná cena zdála přemrštěná. Převládal názor, že Datepalmovo vítězství ve Zlatém poháru bylo spíš štěstí a náhoda vyplývající z toho, že v dostihu nestartovaly dvě osvědčené a uznávané hvězdy. Jak Milo, tak já jsme však považovali koně za lepšího než tisk, a já měl samozřejmě stejně silný motiv jako Milo přát si, aby kůň ve stájích zůstal.

„Uklidni se, budu tam.“

Hlasitě si oddechl.

„A řekni Ostermeyerovým, že to je opravdu velmi dobrý kůň.“

„Je dobrý a řeknu jim to. Děkuju Dereku,“ už mluvil normálně a nekřičel. „Jo a mimochodem, žádný kůň, který by se jmenoval Koningin Beatrix neexistuje a taky asi existovat nebude. U Weatherbyových říkali, že Koningin Beatrix znamená královna Beatrix, tedy jako holandská královna, a prý se jim nelíbí, když se koně jmenují po členech královských rodin.“

„Děkuju ti, žeš mi to zjistil.“

„Rádo se stalo. Tak se tedy uvidíme ráno. Jenom proboha přijď včas. Znáš Ostermeyerovy, ti vstávají před slepicema.“

Položil jsem telefon a obrátil se k Anette: „Potřebuju pořádný diář, abych si zapsal, komu jsem slíbil kdy a kde budu.“

Otevřela zásuvku s drobnými vynálezy a začala ji prohlížet.

„Pan Franklin měl takový elektronický záznamník, kam vždycky ukládal schůzky. Ten byste teď mohl používat.“ Prohledala celou sbírku, ale bezvýsledně. „Počkejte tu prosím chvíli,“ zavřela zásuvku. „Jdu se zeptat June, jestli o něm neví.“

Rychle odešla a já mezitím uvažoval o tom, jak přesvědčím Ostermeyerovy, že si skutečně mužou dopřát cokoliv a že Datepalm je určitě proslaví, i když jim třeba nevydělá tolik, kolik na něj vynaloží.

Ostermeyerovi mívali občas steeplyery, v tuhle chvíli však už rok neměli žádného. Byl jsem ochotný udělat hodně pro to, aby se k Milovi vrátili.

Vtom se odněkud ozval zvuk elektronického budíku, hodně tlumený. Zpočátku jsem to ani nevnímal, ale protože rušivý zvuk neustal, otevřel jsem zásuvku s vynálezy a dal se do hledání. Samozřejmě zvuk okamžitě přestal. Pokrčil jsem rameny, zásuvku zavřel, a to už se vrátila Anette. Nesla list papíru, ale hračku žádnou.

„June neví, kde by ten čert mohl být. Musím vypsát, co je třeba na kus papíru.“

„Proč čert?“

„To na něm bylo napsané. Je to počítač velký asi jako paperback a pan Franklin ho měl ze všech svých hraček nejradši. Nosil ho všude s sebou. June tvrdí, že umí všechno, jenom snad neuvaří vajíčka.“

Zamračila se. „Možná ho má v autě a to je bůhví kde.“

Auto. Další problém. „Auto najdu,“ poznamenal jsem s větší jistotou, než jakou jsem cítil. Bylo mi jasné, že auto najít musím. „Možná toho čerta ukradli při vloupání,“ poznamenal jsem.

Dívala se na mě široce otevřenými očima. „To těžko. Zloděj by byl musel vědět, co bere. Je to úplně ploché a nejsou na tom žádné knoflíky.“

„Ale všechny ty hračky byly vysypané na podlaze, vidíte?“

„Ano.“ Dělal jí to starost. „Proč by kradli adresář? Proč by kradli záznamy v kalendáři na říjen a proč čerta?“

Kvůli diamantům, napadlo mě okamžitě, ale nějak mi to nešlo dohromady. Možná hledali stejně jako já mapu ostrova pokladů se známým X Y. Třeba věděli, že taková mapa opravdu existuje. Možná ji našli.

„Zastavím se tu zítra později,“ řekl jsem Anette, „a v pět budu muset odejít, protože mám schůzku s Elliotem Trelawneym na půl šesté. Kdybyste byla tak hodná, spojila se s Prosperem Jenksem a požádala ho, jestli bych předtím nemohl za ním zajít... Pokud by to nešlo, tak ve čtvrtek kdykoli během dne. V pátek nemůžu, protože to máme pohřeb.“

V tu chvíli jsem si uvědomil, že od Grevillovy smrti uplynuly teprve dva dny, a mně se přitom zdálo, že celá věčnost.

Anette kývla. „Ano pane Frankline.“ Bylo na ní vidět, jak se trápí.

Mírně jsem se na ni usmál. „Říkejte mi Dereku, prostě jenom Dereku. Přece jde jenom o to, jak to budete říkat.“

„Je to divné,“ hlesla. „Od minuty k minutě se mi to nějak mění.“

„Ano, já vím.“

Jel jsem dolů výtahem pro zaměstnance, možno říct že s úlevou, a odbelhal se k Bradovi. Čekal mne ve voze. Vyskočil od volantu, pomohl mi nastoupit dozadu, podal mi berle a počkal, až si nohu položím na sedadlo a odstrkám se až do kouta, aby se mi sedělo pohodlně.

„Domů?“ zeptal se.

„Ne. Jak jsem vám předtím řekl, zastavíme se na chvíli v Kensingtonu, jestli vám to nevádí.“

Nepatrně přikývl. Ráno jsem mu dal podrobnou mapu Západního Londýna a poprosil ho, aby vymyslel, jak se dostat ke Grevillově ulici. Tiše jsem doufal, že to skutečně vymyslel, protože už jsem byl opravdu unavený a vůbec se mi nechtělo v dopravní špičce někde bloudit.

„Hledejte hospodu, která se jmenuje The Rook and Castle,“ požádal jsem ho, když jsme se blížili k cíli.

„Zítra se s někým potřebuju v půl šesté v té hospodě sejít.“

Brad přikývl a jako by měl neomylný šestý smysl pivaře, hospodu okamžitě našel. Energicky mi ji ukazoval.

„Výborně,“ pochválil jsem ho. On jen pokrčil rameny.

Zajel s jistotou přímo před Grevillův dům. Bylo by mě zajímalo, jestli se tam byl už předtím podívat, aby trefil. Spíš ne, protože jeho údajná teta žila údajně na zcela opačném konci města. Pomohl mi vystoupit, podal berle, otevřel vrátka u malé přední zahrádky a prohlásil, že počká ve voze. Stručně jako vždy.

„Možná mi to bude trvat hodinu, možná i víc, nemohl byste to prosím vás mezitím tady trochu obhlédnout, tady v nejbližších ulicích, jestli někde náhodou nestojí starý rover s touhle poznávací značkou? Měl by to být vůz mého bratra.“ Podal jsem mu lísteček s číslem vozu.

Krátce přikývl, otočil se a odešel. Zadíval jsem se na vysoký dům, do kterého se Greville nastěhoval asi

před třemi měsíci, a kde jsem nikdy nebyl. Byl to velmi pěkný, žlutavě šedý dům, k hlavnímu vchodu vedly schody s ozdobným zábradlím. Dům s černými dveřmi vypadal důstojně, skoro přísně, za všemi okny od suterénu až po střechu bylo vidět zdobnou kovovou mříž.

Přešel jsem přední zahrádku, vyšplhal po schodech a zjistil, že u vchodu jsou tři zámky. S tichým nadáváním jsem vytáhl Grevillův půltunový svazek klíčů a zkoušel jeden po druhém tak dlouho, až jsem si do jeho tvrze zjednal přístup.

Pozdní odpolední slunce vrhalo žluté paprsky do hlavního obývacího pokoje vlevo od vstupní haly a kreslilo na koberci tmavé stíny, odpovídající železným mřížím. Světlé, růžové stěny zdobily pestrobarevné obrazy oken katedrál, křesla a pohovka byly potažené látkou s dvoubarevným tmavobílým vzorečkem, jaký se míhá před očima. Smutně jsem si uvědomil, že vlastně vůbec nevím, jestli to všechno obráží Grevillův vkus, nebo jestli zařízení převzal po předchozím majiteli. Věděl jsem jenom, jaký má můj bratr vkus, pokud jde o oblečení, jídlo a elektronické hračky. Nebylo toho mnoho. Nestačilo to.

Obývací pokoj, dokonale uklizený a čistý. Bylo jasné, že ho nikdo neužívá. Vrátil jsem se do haly, odkud vedly schody nahoru i dolů. Než jsem se odhodlal k nim vydat, nahlédl jsem ještě do dveří vzaду, vedoucích do menšího pokoje. Tam byl příjemný, mírný nepořádek, hromádky knížek, novin a časopisů. Černá kožená křesla, hodiny, chryzantémy v květináčích, táč s pitím a na tmavozelených zdech zarámované obtisky středověkých náhrobních kamenů. Tohle je Greville, pomyslel jsem si, tady byl doma. Pokoj jsem dál neprobádal a vydal se po schodech do suterénu, kde jsem našel nepoužívanou ložnici s koupelnou a jídelnu – odkud vedla zamřížovaná okna do zadní zahrádky. Vedle jídelny byla úzká, dokonale uklizená kuchyňka.

Na ledniče byl vzkaz, připevněný magnetickou jahůdkou.

Milý pane Frankline, nevěděla jsem, že tady tuhle sobotu a neděli nebudete. Přinesla jsem Vám všechny noviny, máte je v zadním pokoji. Nevyndal jste mi prádlo, tak jsem ho nemohla odnést. Děkuju za peníze, přijdu v úterý jako vždycky.

Vaše P.

Rozhlédl jsem se, jestli neuvidím tužku, našel jsem propisovačku, vzkaz jsem otočil a na zadní stranu napsal, aby paní P. laskavě zavolala na následující číslo (číslo společnosti) a chtěla k telefonu buďto Dereka nebo Anette. Vzkaz jsem nepodepsal a vrátil ho zase pod jahůdku. Předpokládal jsem, že zůstane na místě ještě další týden. Smutná zpráva tam bude smutně čekat.

Podíval jsem se do ledničky, ale tam bylo jenom mléko, máslo, hrozny vína, kousek zapečeného vepřového a dvě láhve šampaňského.

Že by byly diamanty v kostkách ledu? Nepředpokládal jsem, že by je Greville schoval tak riskantně. Byl opatrný, nebyl blázen.

Vybelhal jsem znovu nahoru do haly a pak do patra, kde jsem našel ložnici s koupelnou v důstojné bílé a černé barvě. Greville tam určitě spával. Ve vestavěných skříních byly zásuvky plné oblečení a taky v koupelně měl věci. Byl skromný a střídmy pokud jde o osobní předměty, zanechal po sobě jen jedinou řádku bot, na ramínkách několik bílých košil, šest obleků a řádku hedvábných kravat. V zásuvkách byly úhledně uložené svetry, trička, spodní prádlo a ponožky. S úsměvem jsem si pomyslel, že maminka by na něj byla hrdá. Velice pracně a spíš neúspěšně se nám oběma, když jsme byli děti, snažila vtlouct do hlavy pořádek. Jak se zdálo, dospěli jsme k pořádkumilovnosti teprve věkem.

Jinak jsem nenašel nic zajímavého. V zásuvce psacího stolku byly zažívací tabletky, baterka a knížka Johna D. MacDonalda. Nenašel jsem žádné elektronické hračky, ani mapu ostrova pokladů.

S povzdechem jsem se vydal do jediného dalšího pokoje v patře a zjistil, že není zařízený. Po stěnách byly dost příšerné tapety se stříbřitými růžemi, na jednom místě utržené.

Schody vedly ještě výš, ale já už se pod střechu nevydal. Usoudil jsem, že bych tam podle všeho našel jen další nepoužívané pokoje a že bude lepší, když tam zajdu, až pro mě chůze po schodech nebude tak náročná. Pokud je v domě něco zajímavého, pak to nejspíš bude v malém zadním obývacím pokoji. Vrátil jsem se tam.

Chvilí jsem poseděl v křesle, kde očividně sedával Greville. Bylo odtamtud nejlíp vidět na televizi i do zahrady. Pokud člověk přijde někam, odkud někdo odešel navěky, tak je nejlíp si to místo prohlédnout očima toho, který odešel, pomyslel jsem si. Cítil jsem bratrovu přítomnost v onom pokoji i v sobě. Vedle křesla byl malý starožitný stůl a na něm telefon s nahrávačem vzkazů. Červené světélko hlásající, že v nahrávači čeká vzkaz, svítilo. Po chvíli jsem stiskl knoflík, kterým se kazeta převinula, a pak další na přehrávání. Ozval se ženský hlas.

„Miláčku, kde jsi? Prosím, zavolej mi.“

Několikrát se ozvalo klapání dalších hovorů, ale bez vzkazů, pak se znovu ozval týž ženský hlas, tentokrát

velmi úzkostlivý.

„Miláčku, prosím prosím, zavolej! Už mám velkou starost. Kde jsi, prosím tě? Prosím zavolej. Miluji tě.“

Znovu se ozvalo klapání, ale další vzkaz už v nahrávači nebyl.

Chudák paní, pomyslel jsem si. Čekají zármutek a slzy.

Vstal jsem a začal místnost prohlížet podrobněji. Zarazil jsem se u dvou zásuvek ve stole poblíž okna.

Našel jsem v nich dva malé černé přístroje, se kterými jsem si nevěděl rady. Strčil jsem je do kapsy. Taký jsem našel plochou desku s přihrádkami, ve kterých byli samí malí medvídci vyřezaní z růžového, hnědého a tmavošedého kamene, krásně vyleštění. Vytáhl jsem desku s medvídky na stůl, položil ji vedle chryzantém a vzápětí objevil v zásuvce krabičku ze zelenavého leštěného kamene. Krabička byla, jak se dalo předpokládat, pevně zamčená. Napadlo mě, že by se ke krabičce mohl hodit jeden z klíčů na svazku. Zkusil jsem to s tím nejmenším.

Stál jsem čelem k oknu, zády do místnosti, na jedné noze, druhou nohou opřený o stůl, a právě jsem se chystal natáhnout po berličích. Byl jsem plně soustředěný na to, co dělám a nedával jsem pozor, co se děje kolem mne. Chyba. Že nejsem v domě sám, jsem poznal teprve ve chvíli, kdy se za mnou ozval tlumený výkřik. Otočím se a ve dveřích vidím tmavovlasou ženu. Vytřeštěně se podívala na krabičku ze zeleného kamene, pak bez zaváhání vyrazila ke mně a přitom vytáhla z kapsy černý předmět, podobný dlouhému tlustému doutníku.

Nadechl jsem se, abych promluvil, ale ona se mezitím prudce rozmáchla, a jak rukou opsala oblouk, černý předmět se náhle protáhl do silné pružné spirály. Ta mě prudce, obrovskou silou uhodila do ruky. Bylo to jako direkt v prvním kole.

Prsty jako by mi ochrnuly a krabička mi vypadla z ruky. Zavrával jsem pod tou ranou, ztratil rovnováhu a jak jsem padal, bleskově jsem si uvědomil, že si nesmím stoupnout na poraněnou nohu. Upustil jsem svazek klíčů, pravou rukou se chytil za opěradlo černého křesla, abych pád zmírnil, ale křeslo se pod mou tíhou překotilo a spadlo na mě. Na koberci jsem se pak válel já, válelo se křeslo, stolek, berle, a zelená škatulka, na které jsem ležel, mě tlačila do zad.

Dostal jsem strašlivý vztek, snažil se orientovat a konečně jsem nasbíral tolik sil, abych ze sebe vyrazil jediné, procítěné, nádherné slovo.

„Kurva!“

Nenávistně se na mne zadívala, sáhla po telefonu a rychle namačkala tři čísla.

„Policie?“ řekla. V okamžiku, kdy ji propojili na pohotovost, pokračovala: „Je to policie? Chci vám hlásit vloupání. Chytila jsem lupiče.“

„Jsem Grevillův bratr,“ ozval jsem se z podlahy.

V prvním okamžiku jako by to nevnímala. Opakoval jsem znovu, ale tentokrát důrazněji: „Jsem Grevillův bratr.“

„Cože?“ zeptala se zmateně.

„Probůh, copak jste hluchá? Nejsem lupič. Jsem bratr Grevilla Franklina.“ Opatrně jsem se posadil, narovnal nohy a zjistil, že mi nezbyvá ani špetka sil.

Položila telefon. „Proč jste to neřekl hned?“

„Copak jsem měl šanci? A kdo ksakru jste, že si chodíte po baráku mého bratra a mlátíte lidi?“

Držela v ruce tu strašlivou věc, kterou mě předtím uhodila jako na obranu, jako by očekávala, že se na ni vrhnu, a věru že bych to byl s gustem udělal. V posledních šesti dnech mě nejdřív pomačkal kůň, pak mne zmlátil lupič a nakonec ženská. V tu chvíli by mě zvládlo nemluvně. Přitiskl jsem si prsty pravé ruky na čelo, dlaní přidržel ústa a život mi připadal obecně dost mizerný.

„Co je s vámi?“ zeptala se po chvíli ticha.

Sundal jsem ruku z obličeje a zabručel: „Samozřejmě nic, sakra.“

„Přece jsem vás jenom klepla,“ řekla vyčítavě.

„Kdybyste si přála, tak vás tou věcí taky klepnu, abyste věděla, jaké to je.“

„Vy se zlobíte,“ řekla překvapeně.

„To se vsadíte, že jo.“

Pracně jsem se zdvihl a postavil překocenou židli.

„Kdo vlastně jste?“ opakoval jsem, přestože mi to už bylo jasné. Ten ženský hlas v nahrávači vzkazů.

Kříšťálový hlas. Miláčku, kde jsi, miluji tě.

„Volala jste mu do kanceláře?“ zeptal jsem se. „Jste paní Williamsová?“

Najednou se zatřásla a jako by se téměř zhroutila. Přešla okolo mne k oknu a dívala se ven do zahrady.

„Je opravdu mrtvý?“ zeptala se.

„Ano.“

Mohlo být jí asi čtyřicet, možná víc. Byla vysoká asi jako já,] ale určitě nebyla drobná. Energická, sebejistá žena, v tu chvíli velmi nešťastná.

Měla na sobě plášť do deště s koženým páskem, přestože už celé týdny nepršelo, a jednoduché černé polobotky. Husté tmavé vlasy hladce sčesané dozadu, hezký, úpravný účes, jaký se dá docílit jenom dokonalým střihem. Pokud jsem viděl, neměla žádné šperky, byla nepatrně nalíčená a nebyla navoněná. „Jak?“ zeptala se pak.

Byl jsem v pokušení potrestat ji za to, jak zákeřně mě napadla a ublížit jí tím, že neřeknu, co chce slyšet. Byl to ovšem nesmysl a mně bylo jasné, že kdybych se tak zachoval, nakonec bych se za to styděl a žádné zadostiučinění bych nepocítil. Tak jsem jí po chvilkovém váhání vysvětlil, jak to bylo s tím lešením. „Stalo se to v pátek odpoledne,“ řekl jsem nakonec. „Byl od počátku v bezvědomí a zemřel v neděli ráno.“ Zvolna se otočila a zadívala se na mě. „Jste Derek?“ zeptala se.

„Ano.“

„Já jsem Clarissa Williamsová.“

Ani jeden ani druhý jsme se nepokusili vztáhnout ruku k pozdravu, ani se to v dané situaci nehodilo.

„Mám tu nějaké věci a přišla jsem si pro ně,“ řekla. „Neočekávala jsem, že bych se tu mohla s někým střetnout.“ Svým způsobem to asi byla omluva. Kdybych byl lupič, tohle vysvětlení by si byla ušetřila.

„Jaké věci?“ zeptal jsem se.

Chvilí váhala, ale nakonec řekla: „Nějaké dopisy, to je vše.“ Zabloudila pohledem k nahrávači vzkazů a oči se jí zúžily.

„Vzkazy jsem si přehrál,“ řekl jsem.

„Ach můj bože.“

„Proč vám to vadí?“

Jistě k tomu měla své důvody, ale nehodlala mi je sdělit. Aspoň ne v tu chvíli.

„Ráda bych to vymazala,“ řekla. „To je další z důvodů, proč jsem tady.“ Zadívala se na mě, ale já mlčel, protože jsem jí v tom nemínil bránit. Váhavě, jako by ode mne vyžadovala shovívavost, pomalu došla k nahrávači a přetočila pásku. Pak stiskla knoflík a všechny vzkazy vymazala, i ten svůj poslední.

„Slyšel to taky někdo jiný...?“

„Domnívám se, že ne, ledaže by měla uklížečka ve zvyku si to Pouštět. Dnes tu myslím byla.“

„Ach bože.“

„Neřekla jste jméno.“ Proč ji sakra uklidňuju, napadlo mě. Pořád ještě mě ruka brněla po té ráně jako z děla.

„Nechcete se něčeho napít?“ řekla náhle. „Já měla dnes hrozný den.“ Odešla a vrátila se s pitím na tácu, do těžké skleničky si nalila vodu. „Co chcete vy?“

„Vodu. Dvojitou.“

Stiskla rty, postavila láhev s vodkou a zeptala se ledově: „Sodu nebo tonik?“

„Sodu.“

Nalila mi sodu, sobě vodu naředila tonikem. Led byl dole v kuchyni, ale o tom jsme se ani jeden ani druhý nezmínili.

Povšiml jsem si, že svou vražednou zbraň nechala ležet vedle nahrávače. Pravděpodobně jsem jí přestal připadat nebezpečný. Jako by se snažila vyhnout přímému kontaktu se mnou, postavila sodu na stůl kousek ode mne mezi kamenné medvídky a chryzantémy. Sama se zhluboka napila své vodky. Vodka asi působí líp než uklidňující prostředky. Po alkoholu stres ustupuje a duševní bolest se mírní. Nejlepší anestetikum světa. Byl bych si taky docela dal.

„Kde jsou ty vaše dopisy?“ zeptal jsem se.

Rozsvítila stolní lampu. Venku v zahradě se už šelo a rychle přicházela noc. Toužebně jsem si přál, aby si pospíšila, protože jsem chtěl domů.

Zadívala se na knihovnu zakrývajícím téměř celou zeď.

„Myslím, že tamhle, v jedné knížce.“

„Tak ji jděte hledat, taky by vám to mohlo trvat celou noc.“

„Nemusíte tu se mnou čekat.“

„Jenomže já počkám.“

„Vy mi nedůvěřujete?“

„Ne.“

Upřeně se na mne zadívala. „Proč ne?“

Neřekl jsem jí, že kvůli diamantům nedůvěřuju nikomu. Ne věděl jsem, komu se s těmi diamanty svěřit, koho požádat, aby mi pomohl je hledat, protože jsem nevěděl, kdo se mohl pokusit je ukrást.

„Neznám vás,“ řekl jsem klidně.

„Ale já přece...“ Zarazila se a pokrčila rameny. „Vlastně já vás taky neznám.“ Odešla ke knihovně.

„Některé z těch svazků jsou duté,“ poznamenala.

To je celý Greville, pomyslel jsem si. Copak je vůbec možné najít něco, co on schoval? Ne, mně bylo milejší, když věci byly jasné a přímočaré. Můj bratr měl mozek jako bludiště.

Začala vytahovat knížky ze spodní řady a otvírala je. Nebrala systematicky knížku po knížce, ale vybírala – aspoň se mi to zdálo – knížky s modrým hřbetem. Klečela na zemi, hledala a po chvíli našla dutý svazek. Položila ho pečlivě, provokativně na zem, abych viděl, že přede mnou nic neskrývá. Uvnitř byla modrá sametová krabice s těsně přiléhajícím víkem, které se otevřelo, když se zatáhlo za stužku.

Sametem vyložený vnitřek byl prázdný.

Pokrčila rameny, víko přiklopila, zavřela, v tu ránu držela knížku jako každou jinou. Vrátila ji do řady. O chvíli později našla další dutý svazek, tentokrát vyložený červeným sametem. Uvnitř byla obálka. Zadívala se na obálku, aniž se jí dotkla, a pak na mne.

„To nejsou mé dopisy,“ řekla. „Není to můj dopisní papír.“

„Greville zanechal poslední vůli, kterou všechno odkázal mně.“

Zřejmě ji to nepřekvapilo, ačkoli mně se to divně zdálo. Nepochybně sepsal závěť v můj prospěch ve spěchu a určitě by ji byl později změnil, kdyby mu k tomu osud dopřál čas.

„Bude nejlepší, když se tedy podíváte, co tam je,“ řekla klidně. Vzala obálku, natáhla se a podala mi ji. Obálka nebyla zalepená. Uvnitř byl jediný ozdobný klíč, asi čtyři palce dlouhý, nahoře plochý a jako by z kovové krajky. Na konci, který se zasouvá do klíčové dírky, byly drobné, velice složité zoubky. Položil jsem si klíč na dlaň, ukázal jí ho a zeptal se, jestli nemá tušení, od čeho je.

Potrásla hlavou. „Já ten klíč nikdy neviděla.“ Odmlčela se. „On byl tajnůstkář,“ dodala.

V jejím hlase odeznívaly vzpomínky a smutek. V tu chvíli se sice ovládla, ale předtím, když jí Anette sdělila, že je Greville mrtvý, tolik síly neměla. Na nahrávači vzkazů zněl její hlas vzrušeně, rozčileně a působivě. Když mluvila s Anette, dozvěděla se, že její zlé tušení bylo oprávněné. Tušil jsem, že stoupající zoufalství zakrývá falešným klidem. Tajnůstkář... Greville byl k ní asi stejně málo sdílný jako ke mně.

Vložil jsem klíč zpět do obálky a tu jsem jí podal.

„Bude lepší, když prozatím zůstane tam, kde byl. Musím najít klíčovou díрку, do které by se hodil.“

Vložila klíč do knížky a tu vrátila na polici. Krátce poté našla knihu se svými dopisy. Nebyly romanticky svázané růžovou Pentlí, ale zcela prozaicky gumovou páskou. Nebylo jich mnoho, ale Greville si je pečlivě ukládal.

Chvíli se na mne v kleče dívala. „Nepřeji si, abyste si je četl. Ať vám Greville odkázal co chtěl, ty dopisy jsou moje a vám nepatří.“

Nebylo mi jasné, proč se snažila tak usilovně po sobě zahladit všechny stopy. Kdybych byl ty dopisy našel, byl bych si je asi ze zvědavosti přečetl. Za stávajících okolností jsem je však od ní chtít nemohl. Věděl jsem přece, že to jsou milostné dopisy... Pokud to opravdu byly milostné dopisy.

„Ukažte mi jenom jednu stránku,“ požádal jsem ji.

Zatvářila se trpce. „Vy mně opravdu nedůvěřujete, že? Zajímaloby mne proč.“

„Někdo se během téhle soboty a neděle vloupal do Grevillovy kanceláře,“ řekl jsem. „A já nevím, co tam ten někdo hledal.“

„Moje dopisy ne,“ řekla s určitostí.

„Ukažte mi jenom jednu stránku, abych se přesvědčil, že to jsou skutečně takové dopisy, jak tvrdíte.“

Očekával jsem, že odmítne, ale ona po chvilkovém váhání sundala gumovou pásku, dopisy probrala a s kamenným výrazem mi podala jednu krátkou stránku.

... do pondělí bude můj život jako pustá poušť. Co si mám počít. Po tvém doteku se ho štítím. Je to hrozné. Nepřestává mne bolet hlava. Miluji tě.

C.

Mlčky jsem jí list vrátil. Bylo mi trapně a připadal jsem si jako vetřelec.

„Vezměte si je,“ řekl jsem.

Krátce zamžikala, znovu na dopisy navlékla gumovou pásku] a zastrčila ten malý svazeček do jednoduché černé kožené kabelky, ležící na koberci.

Šmátral jsem po podlaze, až jsem nahmatl berle a pracně jsem se zvedl. Soustředil jsem se na to, abych se pořádně opíral o berli po levé straně a nešlápl na nohu. Clarissa Williamsová mne sledovala, jak přecházím ke Grevillově křeslu a tvářila se rozpačitě.

„Poslyšte..., já si neuvědomila..., totiž když jsem přišla a viděla jsem..., myslela jsem, že tady něco kradete..., aspoň to tak vypadalo... Vůbec jsem si nevšimla, že máte berle.“

To znělo pravděpodobně. Práví lupiči o berlích nechodí a já ve chvíli, kdy se na mne přitíhla, berle odložil. Byla v tom okamžiku tak rozčilená, že ji ve snu nenapadlo na něco se vyptávat. Nepochybně jednala pod tlakem zármutku, úzkosti i strachu z vetřelce. Co mě se týče, tak to mnoho na věci neměnilo, stejně jsem si říkal, že se sakra mohla zeptat, než vytáhla do války.

Napadlo mne taky, jak by asi vysvětlila policii, kde se tu vzala, pokud by byla policie skutečně dorazila, když bylo jasné, že se snaží po sobě zahladit všechny stopy. Možná by si byla uvědomila, že udělala chybu a jednoduše by zmizela a zanechala ochromeného vetřelce na podlaze.

Přišel jsem k telefonu a sáhl po její zbrani na krocení mužů. Těžké držadlo, černý nástavec ve tvaru válce o průměru asi jednoho palce, sedm palců dlouhý. Z nástavce vyčuhovala chromová spirála, z ní rostla další, užší, na konci s černým kovovým knoflíkem. Celá věc byla dlouhá asi patnáct nebo šestnáct palců a rána jí se vyrovnala koňskému kopytu.

„Co to vůbec je?“ zeptal jsem se a potěžkával tu věc v ruce.

„To mi dal Greville tvrdil, že ulice nejsou bezpečné a chtěl, abych to vždycky měla při sobě. Říkal, že všechny ženské by tuhle věc měly nosit s sebou kvůli lupičům a násilníkům... Od soudu věděl o tolika případech přepadení... Říkal, že stačí jedna rána a úplně vyřadí i toho nejtvrďšího chlapa na tak dlouho, aby člověk stačil utéct.“

Docela jsem jí věřil. Ohnul jsem černý knoflík ke straně a pečlivě si prohlédl spirálu, která se okamžitě narovnála, jakmile jsem knoflík pustil. Paní Williamsová vstala a řekla: „Omlouvám se, zatím nikdy jsem tu věc nepoužila, aspoň ne ve vzteku. Greville mi ukázal, jak se s tím zachází..., že s tím člověk musí šlehnout s co největší silou a že spirála vyletí a udělá pořádnou škodu.“

Můj milý bratříčku, pomyslel jsem si, tak ti pěkně děkuju.

„Dá se to zase zastrčit zpátky do toho pouzdra?“ zeptal jsem se.

Přikývla. „Otočte tou širší spirálou ve směru hodinových ručiček... Uvolní se a vjede do pouzdra.“ Řídil jsem se podle jejích Pokynů a z pouzdra už vykukovala jen užší spirála s černým knoflíkem na konci.

„S tím knoflíkem musíte o něco praštit, pak vám zajede,“ řekla ještě.

Udeřil jsem knoflíkem o zeď a ten i se spirálou poslušně jako beránek vklouzl do širší spirály a z pouzdra koukal jen ten černý knoflík. Vypadal zcela neškodně, celá ta věc vypadala jako další, naprosto nevinná hračka.

„Čím to, že to takhle funguje?“ zeptal jsem se, ale paní Williamsová to nevěděla.

Zjistil jsem, že spodní konec pouzdra se dá odšroubovat. Odšrouboval jsem ho tedy. Musel jsem asi dvacetkrát otočit, než se vysunula asi palec dlouhá součástka. Zjistil jsem, že celá koncová část je ve skutečnosti silný magnet.

Je to vlastně jednoduché. Obyčejný magnet přitahuje těžkou spirálu a udržuje ji uvnitř pouzdra. Když se však pouzdem švihne velkým obloukem, spirálu to vyhodí, magnet ji neudrží a tím se uvolní celá pruživá síla pera.

Tu věc jsem zase zašrouboval. Vzal jsem pouzdro a pořádně jím švihl. Spirály vylítly, pružné, lesklé, strašlivé.

Hezky jsem tu věc zase složil a podal jí to.

„Říká se tomu kiyoga,“ řekla.

Bylo mi dost jedno, jak se to jmenuje. Taky jsem doufal, že tu věc vidím naposledy. Vzala ji a strčila do kapsy pláště. Ženskou zbraň proti zlodějům, maniakům a misogynům.

Nešťastně a nejistě se mi zadívala do očí.

„Asi nemá smysl prosit, abyste zapomněl, že jsem tu byla?“

„To by vůbec nemělo smysl.“

„Mohl byste... o tom alespoň pomlčet?“

Kdybych se s ní setkal za jiných okolností, možná by mi byla sympatická. Měla upřímné oči, jistě hezčí, když se usmívala, a člověk cítil, že má smysl pro humor. Ten z ní prosvítal i v okamžiku, kdy byla tak rozháraná.

Přemohla se a dodala: „Prosím!“

„Neproste,“ řekl jsem ostře. Uvádělo mne to do rozpaků a k ní se to nehodilo.

Polkla nasucho. „Greville mi o vás vyprávěl. Myslím... Musím se spolehnout na jeho úsudek.

Sáhla do druhé kapsy, než kde měla kiyogu, a vytáhla kroužek se třemi klíči.

„Radši si je vezměte,“ řekla. „Už je nebudu potřebovat.“ Položila klíče vedle nahrávače vzkazů a oči měla náhle vlhké a lesklé.

„Zemřel v Ipswichi,“ řekl jsem. „Bude mít pohřeb žehem v pátek odpoledne, ve dvě.“

Mlčky přikývla, nepodívala se na mne, prošla kolem mě ze dveří, halou a ven z domu. Hlavní dveře za ní

zapadly jako poslední opona.

S povzdechem jsem se rozhlédl po místnosti. Dutá knížka, ve které bývaly dopisy paní Williamsové, ležela ještě na podlaze otevřená. Shýbl jsem se, zdvihl ji, zavřel a vrátil na policičku. Uvažoval jsem o tom, kolik takových dutých knížek asi je. Zítra, rozhodl jsem se, až se dohodnu s Elliotem Trelawneym, si to zajdu zjistit.

Pak jsem zdvihl z podlahy krabici ze zeleného kamene, položil ji na stůl vedle chryzantém a přemýšlel o ozdobném klíči, který jsem našel v červeném sametem vyloženém svazku. Byl příliš velký, než aby se hodil do malého zámku krabice. Grevillův svazek klíčů dosud ležel na zemi na koberci. Zvedl jsem ho a pokračoval tedy v tom, do čeho jsem se hodlal dát, než mě paní Williamsová tak dramaticky vyrušila. Zjistil jsem však, že i nejmenší z klíčů na svazku je příliš velký k zámku zelené krabice. Mnoho jsem nepořídil, pomyslel jsem si zasmušile.

Napil jsem se sodovky, která mezitím vyprchala.

Třel jsem si paži, ale nepřestávala bolet.

Bylo by mě zajímalo, jaký soud o mně Greville pronesl a na jaký úsudek se paní Williamsová spoléhala.

V místnosti byl leštěný příborník, který jsem ještě neprozkoumal. Stála na něm televize a já si velké naděje nedělal. Sklonil jsem se a otevřel jedno křídlo dvířek za mosazné držátko. Druhé křídlo se otevřelo samo a celý obsah příborníku vyjel jako jediná jednotka. Bylo to video a pod ním na dvou policičkách celé řady černých krabic s videokazetami. Na všech kazetách byly nálepky s datem. Vytáhl jsem jednu krabici zcela namátkou a ke svému úžasu jsem zjistil, že na boku je velická nálepka s tištěným nápisem Dostihový videoklub. Pod tím bylo připsáno drobnějším písmem „7. července, Sandown Park, Dozen Roses“.

Věděl jsem velmi dobře, že Dostihový videoklub prodává záznamy dostihů majitelům, trenérům a komukoli dalšímu, kdo má o záznamy zájem. S rostoucím úžasem jsem si prohlížel další kazety. Greville měl zřejmě u Videoklubu objednané všechny záznamy dostihů, ve kterých běželi jeho koně za poslední dva roky.

Vzpomněl jsem si, jak jsem se ho kdysi zeptal, proč se na své koně nechodí dívat, a on odpověděl, že je přece může sledovat v televizi. Tehdy jsem předpokládal, že tím myslí televizní reportáže vysílané živě ze závodiště nebo jejich záznamy.

Vtom zazvonil zvonek u hlavních dveří. Zazvonil ostře a nečekaně. Šel jsem se podívat malým kukátkem a vidím, že před dveřmi stojí Brad. Pomrkal, protože mu do tváře svítily dva reflektory. Byly upevněné přímo nad hlavním vchodem a osvětlovaly jasně celou pěšinku až k brance. Otevřel jsem dveře. Brad si ještě stále chránil oči dlaní.

„Dobrý večer,“ pozdravil jsem ho. „Jste v pořádku?“

„Zhasněte ty světla, já takhle nic nevidím.“

Hledal jsem vedle dveří vypínač, našel jich dokonce několik, a všechny jsem vypnul. Světla konečně zhasla.

„Přišel sem se jen podívat, jestli ste v pořádku,“ vysvětloval, Brad, „a ty světla se prostě najednou rozsvítily.“

Uvědomil jsem si, že se světla musela rozsvítit automaticky. Další Grevillovo bezpečnostní opatření, nepochybně. Když někdo prošel pěšinou po soumraku, tak ho to za odměnu osvítilo.

„Promiňte, že mi to tak dlouho trvá,“ řekl jsem. „Ale když už jste tady, pomohl byste mi odnést nějaké věci?“

Mlčky přikývl, jako by slov už bylo dost, aspoň pro ten večer, a mlčky mě následoval až do malého obývacího pokoje.

„Beru s sebou tu zelenou krabičku a videokazety, těch bych“ vzal tolik, kolik unesete. Začněte z tohohle konce.“ Poslušně vyndal asi deset kazet a položil si na ně krabičku ze zeleného kamene.

Našel jsem v hale vypínač, rozsvítil, a zhasl lampu v obývacím pokoji. Okamžitě se sama od sebe znovu rozsvítila.

„No nazdar,“ vyhrkl Brad.

Řekl jsem si, že je nejvyšší čas vypadnout, než se mi podaří nastartovat další poplašné zařízení zapojené přímo na místní policii. Zavřel jsem dveře obývacího pokoje. Prošli jsme halou ven na ulici, ale ještě před odchodem jsem zapnul všechny vypínače u hlavních dveří. Možná jsem jich zapnul ještě víc, než kolik jsem předtím vypnul. Reflektory sice svítit nezačaly, ale zato jako by se v domě rozštěkal pes.

„No teda...“ hlesl Brad, otočil se na patě a tiskl k sobě videokazety, jako by ho mohly ochránit.

Žádný pes nikde nebyl. Zjistili jsme, že zvuky vydává amplión na stolku v hale. Byly to hluboké, vrčivé zvuky a štěkot velkého, silného psa.

„No sakra...“ ozval se znovu Brad.

„Pojďme odtud,“ řekl jsem pobaveně a Brad velmi ochotně uposlechl.

Štěkot přestal sám od sebe, jakmile jsme vyšli ze dveří. Dveře jsem zavřel a vydali jsme se po pěšince k brance. Sotva jsme však ušli tři kroky, rozsvítily se reflektory znovu.

„Jen jděte.“ Poslechl. Vůz měl zaparkovaný za rohem. Cestou do Hungerfordu jsem přemýšlel o Clarisse Williamsově, o jejím životě, o její lásce a o cizoložství.

Ten večer se mi nepodařilo otevřít zelenou krabici, ani vyluštit tajemství elektronických hraček.

Když jsem krabici třásl, obsah se nijak neprojevil a já skoro předpokládal, že bude prázdná. Třeba je to krabice na cigarety, napadlo mně, ačkoli jsem si nepamatoval, že by kdy Greville kouřil, nebo na karty nebo na klenoty. Drobounká klíčová dírka odolávala všem pokusům, i když jsem do ní strkal malé nůžtičky, klíčky od kufrů nebo kousek drátu. Nakonec jsem to vzdal a krabici odložil.

Obě elektronické hračky taky vypovídaly poslušnost. Nešly otevřít ani zavřít. Jedna hračka byla jako černý válec velikosti palce, na konci se zužující do hrany. Hrana měla tvar mince, byla hrbolatá a nechala se otáčet ve směru hodinových ručiček. Když člověk tu věc otočil, kam až to šlo, ozval se z vnitřku vysoký, hvízdavý tón. Víc to neumělo. Pokrčil jsem rameny, hvízdání vypnul a položil malý válec na zelenou krabici.

Druhá hračka nevydala ani zvuk. Byl to plochý předmět z plastické hmoty, velký jako balíček karet.

Uprostřed byl na jedné straně červený knoflík. Když jsem ho stiskl, nic se nedělo. Při bližším nahlédnutí jsem objevil ještě jeden chromovaný knoflíček po straně. Ukázalo se, že to je konec teleskopické antény. Vytáhl jsem ji, kam až to šlo, asi na deset palců, a pochopil jsem, že nejspíš držím v ruce vysílačku. Jen jsem nevěděl, co vysílá, odkud a kam.

S povzdechem jsem anténu zase zasunul a vysílačku položil na zelenou krabici.

Pak jsem začal do svého videa strkat Grevillovy kazety jednu po druhé a dívat se na dostihy.

Alfioho poznámka, že Grevillovi koně běhají všelijak, mě nemálo zajímala, zajímala mě víc, než bych si byl přál, aby Alfie věděl. Z toho, co jsem vyčetl z výsledků Dozen Roses, bylo totiž jasné, že kůň měl opakovaně dlouhá období mizerných výsledků, po nichž následovala krátká série úspěchů. To je zcela charakteristické pro podvádění, tak si s koněm počínají nepoctiví lidé, nechávají ho běhat tak, aby neměl dobré výsledky, aby se na něj mihnělo, aby na něj byl výhodnější kurs. Pak ho pošlou na vítězství a vsadí, co můžou.

Do určité míry se toho dopouštějí všichni trenéři, čímž porušují vlastně pravidla rovinových dostihů. Jenže ono není dobře příliš honit mladé a nezkušené koně, protože je to může zničit, když se s tím začne předčasně. Zpočátku se prostě koním musí dopřát, aby z dostihů měli potěšení a aby se u nich plně rozvinula chuť závodit.

To je samozřejmě v pořádku, ale existuje určitá hranice, kterou se moderní trenér neodvážá překročit. Za starých, špatných časů, než se všechny dostihy začaly snímat z různých úhlů kamerami, bylo těžké prokázat, že jezdec koně nevyjížděl naplno. Existuje spousta jezdců, kteří velmi přesvědčivě a umělecky mávají bičůvky a přitom koně zatahují. Ovšem pod neúprosným pohledem kamery a za přísné disciplíny, jaká dnes panuje, může koňova výkonnost zakolísat zcela přirozeně a neočekávaně a trenér v tu ránu musí nastoupit před rozhodčí a vysvětlovat. Pokud nedokáže vysvětlit proč jeho favorit, na kterého si spousta lidí vsadilo za patřičného kursu, skončil, jako by měl nohy z olova, trenér kolikrát zaplatí i velice nepříjemnou pokutu.

Každý trenér, ať je sebepečlivější a sebestoplivější, může upadnout do podezření, ale já do té doby nikdy nezaslechl, že by podobné nepříjemnosti měl Nicholas Loder. Alfie je nejspíš líp informovaný než rozhodčí, napadlo mne. Možná by dokonce věděl, proč Nicholas Loder propadl panice, když se dozvěděl, že sobotní start Dozen Roses je ohrožený.

Brad přinesl šest kazet s dostihy Dozen Roses z poslední doby a se čtyřmi dostihy Gemstona. Přehrál jsem si nejdřív šest dostihů Dozen Roses. Jako první jsem vzal dostih, který se běžel v květnu. Porovnal jsem si všelijaké podrobnosti s tím, co si Greville zapsal do diáře.

Na obrazovce se objevili koně přecházející kolem padoku pak záběry, jak jdou ke startu. Grevillovy barvy, růžová s oranžovou, jsem snadno rozeznal. Onen májový dostih byl handicap na deset furlongů pro tříleté a starší koně. Běžel se v Newmarketu v pátek. Běželo tehdy osmnáct koní a v sedle Dozen Roses jel Loderův druhý jezdec, protože jeho nejlepší žokej jel jiného favorizovaného koně.

U startu se odehrával nějaký zmatek, ve kterém si omočil Dozen Roses. Přetočil jsem pásku zpět a přehrál si ji pomaleji. Nemohl jsem si pomoci. Dal jsem se do smíchu. Dozen Roses vůbec neprojevoval zájem o dostihy, ale naopak, neobyčejně se zajímal o jednu z klisen.

Vzpomněl jsem si, že mi Greville kdysi řekl, že považuje za nesprávné a ostudné, když se hřebečkovi vezme radost ze života, a že nikdy nedovolí své koně kastrovat. Vzpomínal jsem si na to velmi živě, přímo

jsem ho viděl před sebou, jak se naklání nad stůl, v ruce skleničku brandy, a jak mu jiskřilo v očích, jak na něm bylo vidět, že sám se taky dovede radovat ze sexu. Tolik krátkých záblesků, tolik vzpomínek, říkal jsem si, a přitom je jich tak málo. Připadalo mi neskutečné, že už s ním nikdy nebudu večeřet. Nechtělo se mi tomu věřit.

Za běžných okolností trenéři nenechávají běžet klisny, když jdou ke koni, ale začátek někdy nezaznamenají. Co nepozná trenér, pozná samozřejmě kůň. Dozen Roses byl pěkně vzrušený. Klisnu zatlačili do startovního boxu a Dozen Roses museli provádět sem a tam, dokud se nezchladil. Pak běžel bez elánu, skončil někde uprostřed pole a dotyčná klisna přišla s ještě větším zpožděním mezi posledními. Loderův favorizovaný kůň zvítězil o celou délku.

Smůla, pomyslel jsem si s úsměvem a začal jsem sledovat další vystoupení Dozen Roses o tři týdny později.

Tentokrát koně žádná klisna nerozptylovala. Choval se klidně, skoro ospale a podal zcela prostřední výkon. Takový, při kterém si majitelé začnou rozmyšlet, jestli vůbec stojí za to koně nechat běhat. Další dostih byl skoro stejný a být na Grevillově místě, byl bych se nejspíš rozhodl koně prodat.

Jak se zdálo, Greville koni důvěřoval. Po sedmi týdnech odpočinku šel Dozen Roses ke startu tanečním krokem, dostih běžel s velkým elánem a kolem cílového sloupku doběhl jako první. Kdo si z neznalosti na něj vsadil, vyhrál čtrnáct ku jedné. Greville jistě taky.

Když jsem se tak díval na sled těch záznamů, až jsem se divil, že se rozhodčí nad tím nepozastavili. Grevillovi se to taky nezdálo divné. Zmínil se jenom o tom, jak ho těší, že kůň už má zase takovou formu, jakou měl jako tříletý.

Dozen Roses pak zvítězil ještě dvakrát, velice přesvědčivě, přímo příkladně, s elánem a odhodlaností. Víc už do té chvíle neběžel. Když jsem přetáčel a vyndával z videa poslední záznam, ani jsem se nedivil, že Loder počítá s tím, že zvítězí i v sobotu.

Gemstonovy záznamy nebyly tak zajímavé. Navzdory svému jménu nebyl žádný klenot, a jeho jediné vítězství bylo spíš dílem šťastné shody okolností než výsledkem cílevědomé přípravy. Rozhodl jsem se, že splním Loderovo přání a oba koně prodám.

Ve středu se Brad dostavil brzy a odvezl mě do Lambournu. Kotník bolel, přestože jsem si předtím vzal distalgesic, ale už to nebylo tak hrozné. Kdybych se byl trochu zapřel, mohl jsem řídit sám. Mít stále po ruce Brada byl určitý luxus, a já si uvědomil, že si na ten luxus začínám zvykat.

Zásah Clarissy Williamsové trvalé stopy nezpůsobil, zůstala po něm jen tmavnoucí modřina nahoře na paži. O nic nešlo. Po celý rok jsem sbíral modřiny na všech možných místech, tak už to při dostihovém ježdění bývá. Člověk spadne tak jednou za čtrnáct dostihů, někdy častěji. Některých jezdců se modřiny nechytají, ale mě ano. Zato se mi všechno rychle hojí, hlavně kosti, kůže a optimismus.

Milo Shandy přecházel po dvoře stájí, jako by nedokázal chvíli v klidu stát. Přiběhl k mému vozu, sotva jsme zastavili, a otevřel dvířka. Taky otevřel ústa, ale než stačil něco říct, uviděl za volantem Brada, pak se podíval dozadu, kde jsem byl já a nakonec řekl: „Takže máš šoféra, to se trochu rozmazluješ, ne?“

Brad vystoupil z vozu, mračil se na Mila jako neandrtálec a podal mi berle jako obvykle.

Milo, malý a sporý, sledoval celou proceduru s viditelným odporem.

„Já ale chci, abys jel Datepalma,“ řekl.

„Jak vidíš, tak nemůžu.“

„Ale Ostermeyerovi to očekávají. Řekl jsem jim, že tady budeš.“

„Datepalma může jet Gerry, úplně klidně,“ prohlásil jsem.

Gerry se o koně staral, byl to jeho stájník, jezdil ho při práci a po celý týden.

„Gerry je něco jiného než ty.“

„Je určitě lepší než já s tímhle mizerným kotníkem.“

Milo se na mě zle zadíval. „Tak chceš, aby tu ten kůň zůstal nebo ne?“

Jistěže jsem chtěl.

My se s Milem věčně hádali. Měl hádavou povahu, byl výbušný, všechno věděl nejlíp, i když třeba následující den tvrdil pravý opak, rád poučoval, byl temperamentní a mnohořečný. Spoléhal se na svůj vlastní úsudek a byl si vždycky jistý, že všechno dobře dopadne. K majitelům se choval jakž takž slušně, k zaměstnancům tvrdě a koním nadával. Nicméně z nich vychoval tucty vítězů.

Když jsem před třemi lety pro něj začal jezdit, zpočátku jsem se dost pohoršoval nad způsobem, jakým se mnou mluvil. Jednoho dne jsem ztratil trpělivost, zařval jsem na něj taky – a on se dal do smíchu. Řekl, že spolu budeme skvěle vycházet a ukázalo se, že měl pravdu. Navenek se to ovšem asi možná nezdálo. Víím, že jsme mnoha lidem připadali jako podivná dvojice. Já střídmy a nemluvný, on věčně v pohybu, bouřlivák, ale upřímně řečeno, mně se jeho způsob tréninku líbil, koně mu běhali dobře, a tak jsme spolu

vycházeli a nám to taky vycházelo.

Přijeli Ostermeyerovi. Měli taky šoféra, ale to Milovi připadalo samozřejmé. Okamžitě se přestal chovat zarputile a nasadil dobrosrdečný šarm, kterým většinou majitele oslnil. Dnes ráno to fungovalo stejně jako jindy. Ostermeyerovi okamžitě zareagovali jak se sluší. Paní Ostermeyerová koketně houpla boky a pan Ostermeyer si upřímně potřásl s Milem rukou a srdečně se na něj usmíval. Pohledem na mé berle už tolik nadšení nebyli.

„Ó jéje,“ vzdychla nešťastně Marta Ostermeyerová. „Co se vám stalo? Prosím vás neříkejte, že Datepalma nepojedete! My přijeli jenom proto, že nám Milo slíbil, že tu budete a že ho pojedete.“

„Samozřejmě ho pojede,“ řekl Milo, než jsem se stačil nadechnout a Marta Ostermeyerová začala s úlevou tleskat.

„No, pokud ho chceme koupit,“ řekla s úsměvem, „musíme v jeho sedle vidět pořádného jezdce a ne jenom stájníka.“

Harley Ostermeyer dobrosrdečně přikyvoval.

Ne, tenhle týden se mi opravdu nepovedl, pomyslel jsem si.

Ostermeyerovi uměli být milí a příjemní, pokud jim člověk ve všem vycházel vstříc. Zažil jsem však, jak Harley Ostermeyer dokáže být bezohledně ostrý. Svého času znectil hlídače parkoviště, že by od něj pes kůrku nevzal, když komusi dovolil zaparkovat za jeho vozem a bránit mu ve výjezdu. Harley tehdy musel čekat půl hodiny a já si dobře pamatoval, jak z toho byl hlídač vyděšený. Když jsem se na parkovišti objevil já, hlídač mě stísněně pozdravil a Harley si trochu zchladil vztek tím, že si mi postěžoval. Většinou se však snažil, aby ho lidi měli za „správného chlapa“. Byl generálním ředitelem společnosti vlastnící stovky obchodů s potravinami. Marta Ostermeyerová byla taky zámožná, pocházela z multimilionářské bankovní rodiny ve čtvrté generaci. Jezdil jsem pro manžele Ostermeyerovy v uplynulých letech často, bývali štedří, protože štedrost patřila k jejich zálibám.

Milo nás všechny zavezl na pláně Downs, kde už kroužili jeho koně včetně Datepalma. Vyrazili dřív než my. Den byl jasný, chladný, planiny se rozprostíraly až k obzoru, nebe bez mráčku, koním se leskla srst ve slunci. Ideální den na koupi ideálního překážkáře.

Milo poslal tři koně na konec dráhy, aby pak běželi ostrý cval. To aby Ostermeyerovi věděli kam se dívat a co lze od Datepalma očekávat, až je bude míjet. Stáli v trávě a dívali se, kam Milo ukazuje, napjatě a spokojeně.

Milo vzal s sebou do terénního vozu, kterým jsme se přikodrcali přes bláto a výmoly, rezervní ochrannou helmu. S povzdechem jsem si ji posadil na hlavu. Je to nesmyslný podnik, říkal jsem si, nohu mám slabou, a kdyby něco Datepalma vyplašilo, mohl by se mnou utéct, mohl by se zranit a my bychom o něj přišli docela určitě, tak či onak.

Na druhé straně byl fakt, že jsem občas s nějakou tou prasklou kostí dostihy jel, o práci nemluvě. Znal jsem dokonce jednoho žokeje, který měl v jedné noze prasklé tři kosti, s tím jezdil dostihy a vítězil. V přestávkách mezi dostihy seděl v šatnách, nohu ve škopku s ledem a do padoku doslova skákal po jedné noze, podpíraný kamarády. Později už takového něco možné nebylo, vedení dostihů vydalo přísné zdravotní předpisy, aby prý neutrpěly zájmy sázejících. Nicméně občas něco někomu přece jen| prošlo. Milo mě zahlédl vystupovat z vozu s helmou na hlavě, šel mi naproti a spokojeně se usmíval. „Však já věděl, že si dáš říct.“

„Hm. Prosím tě, až mě budeš vyhazovat do sedla, podeber mě nějak šikovně, až pod kolenem. Kdybys mi zkroutil nohu, bylo by po prodeji.“

„Ty toho naděláš!“

Dal si však pozor a já přistál v sedle bez úhony. Měl jsem na sobě džíny a zraněnou nohu jsem ten den poprvé obul. Přesněji řečeno, měl jsem na nohou měkké kožené mokasíny, které jsem doma používal jako bačkory. Milo mi navlékl třmen opatrně, přímo s mimořádnou péčí, a mě v tu chvíli napadlo, jestli sám v poslední chvíli nezapochoyboval o moudrosti našeho podnikání.

Stačilo se podívat na Ostermeyerovy a všechny naše pochyby zmizely. Zářili a dívali se už v tu chvíli na Datepalma s majetnickou pýchou.

Kůň vypadal skutečně dobře. Jak se říká, musel lidem padnout do oka. Statný hnědák s krásnou hlavou, kratšíma pevnýma nohama a silnými kostmi. Ostermeyerovým se vždy líbili pěkní koně, možná i proto, že sami byli hezčí lidé. Datepalm měl navíc dobré chování, takže byla radost ho jezdit.

Odjeli jsme spolu s dalšími dvěma koňmi na konec dráhy nejdřív krokem, pak klusem. Stál jsem ve třmenech, váhu na pravé noze, a proklínal v duchu Mila za to, co mi přitom dělala levá. Datepalm věděl, jak se správně jezdí, že člověk má být vyvážený a ne ke straně jako já. Potřásal hlavou, švihal ocasem, ale rozhodl se, že mi bude důvěřovat. Znali jsme se navzájem dobře, za poslední tři roky jsem ho jel ve

všech dostizích. Koně sice neumějí přímo vyjádřit, že někoho znají, ale někdy se přece jen stalo, že se Datepalm po mně otočil, když zaslechl můj hlas. Měl jsem dokonce pocit, že mne poznává i po čichu, protože když si o mě občas třel hlavu, jako by mě skutečně očichával.

Ať tak či tak, prostě jsme si dobře rozuměli a to se nám dnes ráno vyplatilo.

Na konci dráhy jsme se s oběma stájníky seřadili, abychom pak vyrazili ostrým cvałem zpět k Milovi a Ostermeyerovým takovou rychlostí, aby cval byl zajímavý a přitom zase ne tak rychlý jako v dostihu. Jet cval tak, aby se líbil zákazníkům, není žádné zvláštní umění. Stačí se držet na té straně dráhy, odkud se dívají, aby si koně mohli důkladně prohlédnout, a samozřejmě se člověk taky musí postarat, aby jel vpředu. Zákazník pak má dojem, že kůň bude na špici jezdit vždy.

Když jsem Datepalma naváděl do správné pozice, tiše jsem si s ním povídal. Mnoho dostihových koní se zklidní, když na ně člověk mluví. Podle hlasu poznají, jestli je všechno v pořádku. Třeba koně taky dovedou rozeznat nízké vibrace, co člověk ví!

„Teď jenom koukej běžet jako profík, nechci o tebe přijít, kamaráde, docela rád bych s tebou jednou vyhrál Velkou národní, tak se koukej vytáhnout. Koukej sakra zářit, dělej, co můžeš.“

Vyrazili jsme. Potrásal jsem otěžemi. Datepalm podal perfektní výkon. Běžel v rovině s ostatními dvěma koňmi až do chvíle, kdy jsem mu dal pokyn, aby šel dopředu. Pak doslova proletěl kolem Ostermeyerových, perfektně vyvážený, prodloužil krok, ztělesněná síla. Žokej se přitom příliš dobře necítil, ale za všechno se platí. Ještě než jsem koně na konci dráhy zatáhl, Ostermeyerovi už si na koupi koně pláclí.

„Pokud bude v pořádku u veterináře, samozřejmě,“ říkal právě Harley Ostermeyer, když jsem se k nim připojil. „Jinak je opravdu skvělý.“

Milo se usmíval od ucha k uchu. Držel otěže, Marta poplácávala novou akvizici po šiji, zatímco jsem opatrně vytáhl nohu ze třmenu a opatrně se spouštěl na zem. Poskakoval jsem po jedné k berlím ležícím v trávě.

„Co máte s nohou?“ zeptala se Marta ustaraně.

„Podvrtnutou,“ řekl jsem a s úlevou se opřel o berle. „Je to otrava.“

Usmála se a pohládila mě po rameni. „Milo říká, že to nic velkého není.“

Milo se na mě výstražně zaškaredil, předal Datepalma stájníkovi Gerrymu a pomohl Ostermeyerovým nastoupit do terénního vozu. Kodrcali jsme po dráze. Sundal jsem si helmu, přičísl si vlasy rukou, a v duchu si říkal, že bych si věru nepřál takhle jezdit práci denně, ale že to stálo za to, a kdyby šlo o tolik, jako sloj v tomhle případě, jel bych zase.

Všichni jsme šli k Milovi na snídani. Snídaně byla obřad, jako v mnoha jiných dostihových stájích. Nad kávou, topinkami a míchanými vejci kuli Ostermeyerovi s Milem plány pro Datepalmovu budoucnost, chystali mu účast ve všech hlavních dostizích v sezóně, samozřejmě včetně dalšího startu ve Zlatém poháru.

„A co Velká národní?“ zeptala se Marta a oči jí zářily jako hvězdy.

„Jo tak to se teprve uvidí,“ řekl Milo, ale bylo na něm až moc dobře vidět, o čem tak asi sní. Hned jak jsme se před snídání vrátili, zatelefonoval dosavadní majitelce koně, aby si ověřil, že s prodejem souhlasí. Když řekla, že ano a že transakci vítá, Milo jako by se vznášel blahem. Člověk měl skoro chuť ho stáhnout za provázek na zem jako balónek. Přiznávám ovšem, že sám jsem se taky trochu vznášel. Datepalm byl kůň, o jakém se snadno sní.

Když jsme dojedli a opakovaně vychválili Datepalma do nebes, zmínil se Milo Ostermeyerovým o tom, že jsem zdědil Dozen Roses a jak to bude složité, než dojde k soudnímu stvrzení závěti. Ostermeyerovy to očividně velmi zajímalo. Marta se během vyprávění najednou narovнала a vykřikla: „Říkal jste v Yorku?“ Milo přikývl.

„Tuhle sobotu? Ale Harley, my přece taky jedem v sobotu do Yorku na dostihy, že?“

Harley přikývl. „Ano, zvou nás tam na oběd lord a lady Knightwoodovi, jsou to roztomilí lidé.“

„Co kdybychom v tom případě vzali Dereka s sebou, ať se podívá, jak jeho kůň poběží, co říkáš, Harley?“ zeptala se Marta.

„Samozřejmě ho rádi vezmeme,“ řekl Harley srdečně. „Neříkejte, že nepojedete, Derek.“

Zadíval jsem se na jejich vlídné, dychtivé obličejy a řekl jsem váhavě: „Já jsem se tam chystal vlakem, pokud vůbec.“

„Ne, ne, jeďte vlakem do Londýna a pak pojedem společně, musíte jet s námi,“ naléhala Marta.

Milo se na mě úzkostlivě zadíval: vyjít ve všem Ostermeyerovým vstříc bylo stále nesmírně důležité. Řekl jsem tedy, že jejich pozvání přijímám rád, ale Marta, celá spokojená, se najednou zatvářila polekaně. Prý doufá, že moje dědictví nezpůsobí, že bych přestal jezdit dostihy.

„Ne,“ odpověděl jsem krátce.

„To znělo dost rozhodně,“ řekl Harley potěšeně. „Vy patříte k věci, kamaráde, kupujeme Datepalma jen s vámi.“

Brad mě vezl do Londýna a já byl rád, že nemusím řídit.

„Do kanceláře?“ zeptal se a já odpověděl, že ano. Dál jsme jeli v družném tichu.

Večer mi řekl, že v okolí Grevillova domu jeho vůz nenašel. Přesně řečeno podal mi lísteček s číslem vozu a řekl:

„Sem ho nenašel.“ Napadlo mě, že bude asi lepší obrátit se na policii a na odtahovou službu v Ipswichi, protože já bych se měl spíš věnovat finanční situaci podniku. Nejvyšší čas, abych se to naučil, abych se vyznal v Grevillových finančních věcech, a kromě toho mě ještě čekalo prohlédnout dvě třetiny zboží uloženého v trezoru. Cítil jsem, jak mě proud nezadržitelně unáší.

Oba záhadné přístroje, které jsem našel v Grevillově obývacím pokoji, jsem vzal s sebou do kanceláře a ukázal je June.

Bez váhání ukázala na válec, který pískal, a řekla:

„Tak tohle je na zahánění komárů. Pan Franklin říkal, že vydává stejný zvuk jako samečci komárů, čímž odstraší samičky, a ty právě štípají.“ Dala se do smíchu. „Říkal, že by to měli při sobě nosit všichni mužští.“

Sáhla po druhém vynálezu, zamračila se, zmáčkla červený knoflík, ale nic se nedělo.

„Má to anténu,“ podotkl jsem.

„Aha,“ vytáhla anténu, kam až to šlo. „Já si myslím...“ zadumala se. „Já vím, že měl vysílačku, kterou v zimě na dálku startoval auto, aby se zahřálo, než vyjde z domu. Jenomže přijímač ukradli i s jeho porschem. Když si potom koupil toho starého rovera, řekl, že mu dálkový startér k ničemu není, protože starý motor nemá něco, co má mít, aby to fungovalo, ale nevím co.“

„Takže tohle je dálkový startér?“

„No... Tahle věc toho asi tolik neumí. V dálkovém startéru byly všelijaké knoflíky, jedním se na dálku zapínala světla, aby člověk viděl, kde auto je, pokud ho zanechal na tmavém parkovišti.“ Zastrčila anténu.

„Já bych řekla, že tohle umí jenom zapnout světla, nebo to možná způsobí, že auto začne pískat, pokud se dobře pamatuju. Já vím, že se z toho velice radoval, když to získal, ale už jsem to hrozně dlouho neviděla. Měl těch vynálezů spoustu, víc než pobral do kapes a myslím, že už ho přestalo bavit pořád je nosit s sebou. Nechával je většinou v psacím stole.“

„Teď jste si znovu vydělala těch dvacet procent,“ řekl jsem.

„Jak to?“

„Podívejte se prosím vás, jestli v tom jsou dobré baterky.“

Otevřela příhrádku na baterie a zjistila, že je prázdná. Jako by to bylo zcela běžné, otevřela ve stole jednu zásuvku, v zásuvce sáhla do velké krabice plné balíčků nových baterií všech možných velikostí, jeden balíček vytáhla, otevřela a nastrkala potřebný počet baterií do příslušných příhrádek. Když stiskla červený knoflík pořád se nic viditelného nedělo, ale já si byl celkem jistý, že máme, co potřebujeme.

June řekla náhle: „Že vy to chcete vzít do Ipswiche a hledat s tím auto? Že mám pravdu?“

Přikývl jsem. „Pokud to funguje.“

„To musí fungovat.“

„Je to velké město a auto může být kdekoliv.“

„Ano, ale někde být musí. Já si jsem jistá, že ho najdete.“

Zadíval jsem se jí do chytrých, jasných očí. „June,“ řekl jsem pomalu. „O tomhle vynálezu nikomu nevyprávějte.“

„Proč ne?“

„Protože se někdo vloupal do kanceláře, protože něco hledal a protože nevíme, jestli to našel. Pokud to nenašel a pokud to čirou náhodou je v autě, byl bych rád, aby lidé nevěděli, že to auto ještě nemáme. Skutečně bych si přál, abyste o tom nehovořila.“

„Ani s Anette?“

„S nikým.“

„To ale znamená, že si myslíte...“

„Nic si nemyslím. To je jenom pro jistotu. Z bezpečnostních důvodů.“

Bezpečnostní důvody respektovala. Přestala se tvářit ustaraně a slíbila, že tedy o tom nikde mluvit nebude. Ani jsem jí nemusel vyprávět, jak mě někdo přepadl, aby mi ukradl pytel s Grevillovými věcmi. Když jsem o té příhodě uvažoval, připadalo mi čím dál víc, že to byla promyšlená akce, žádné náhodné přepadení.

Někdo musel vědět, že Greville umírá. Někdo naplánoval a možná i sám provedl to přepadení. Neměl jsem tušení, kdo to mohl být, ale zdálo se mi zcela pravděpodobné, že některý z Grevillových pracovníků třeba nevědomky něco vyzradil před někým nežádoucím. Co však mohl kdo vyzradit? Greville přece nikomu neřekl, že diamanty kupuje... A proč to vlastně neřekl? Byl tajnůstkář, ale drahokamy byly přece jeho povolání.

Bezcílné myšlenky se mi honily hlavou. K ničemu to nebylo. Zasmušile jsem uvažoval o tom, že se někdo možná vypravil hledat Grevillovo auto hned poté, co se to lešení zhroutilo, a že my sice možná vůz najdeme, že bude mít i kola i karosérii i motor, ale příhrádka, o kterou nám jde, bude prázdná.

Do kanceláře vstoupila Anette, v ruce spoustu papírů. Prý to všechno přišlo ranní poštou a musí se s tím něco udělat. Bylo jasné, že to je na mně.

„Tak si sedněte a řekněte mi, o co běží.“

Byly tam dopisy od pojišťovny, od dobročinných organizací, od nespokojených zákazníků, od odborníků gemologů a telegram od dodavatele z Hongkongu, jímž nám sděloval, že už mu docházejí korálky 12 mm ametystu AA kvality a jestli může objednávku doplnit brazilským ametystem.

„Vadí to?“ zeptal jsem se. „Je v tom nějaký rozdíl?“

Anette se ustaraně zamračila nad mou nevědomostí. „Nejlepší ametyst je z Afriky,“ vysvětlovala. „Ten se posílá do Hongkongu nebo na Tchaj-wan na broušení a leštění na korálky. Pak nám ho posílají sem. Brazilský ametyst není tak dobře zbarvený. Chcete, abych objednala brazilský, nebo počkáme, až bude víc afrického?“

„Co myslíte vy?“

„Tohle vždycky rozhodoval pan Franklin.“

Ustaraně se na mne dívala. Je to beznadějně, říkal jsem si. I to | nejjednodušší rozhodnutí vlastně není možné, když člověk nemá potřebné znalosti.

„Spokojili by se zákazníci s brazilským ametystem?“ zeptal jsem se.

„Někteří ano, někteří ne. Je mnohem lacinější a prodáváme ho hodně, ve všech velikostech.“

„Dobře, tak když nám dojdou africké, nabídnete zákazníkům brazilské, nebo objednejte jinou velikost afrických. Zatelegrafujte našemu čínskému dodavateli, aby poslal všechnen africký AA 12 mm, který teď má a zbytek ať dodá, jakmile ho získá.“

Bylo vidět, že se jí ulevilo. Prý si to taky myslela.

Tak proč to sakra neřekla, napadlo mě. Nemělo smysl se zlobit. Kdyby mi poradila špatně, měl bych jí to za zlé. Z jejího hlediska bylo rozumnější zbytečně na sebe nepřebírat zodpovědnost.

„Mimochodem,“ řekla. „Dohonila jsem konečně Prospera Jenkse. Bude prý ve svém knightsbridgském obchodě dnes v půl třetí, pokud se u něj chcete zastavit.“

„Výborně.“

Usmála se. „O koních jsem se nezmínila.“

„To je dobře.“ Taky jsem se usmál.

Odnesla si dopisy do své kanceláře, aby na ně odpověděla a já šel do trezoru. Cestou jsem se stavil ve všech kancelářích. Všude se pracovalo, všichni si počínali pilně. Bylo vidět, že přijali změnu režimu a pokud měli nějaké námitky, nechávali si je pro sebe. Požádal jsem, jestli by někdo mohl skočit za Bradem a říct mu, že až do dvou ho nebudu určitě potřebovat. June okamžitě vyběhla a vrátila se po chvíli jako bumerang.

Odemkl jsem trezor a začal s topasem. Tisíce třpytivých průhledných hladkých kamínek v mnoha barvách, některé velké, některé malé jako hrášek.

Diamanty nikde.

Pak jsem se probíral všemi možnými tvary granátů a zjistil, že nejsou jenom červené, ale taky žluté a zelené. Pak následovaly krabice citrínu.

Dvě a půl hodiny jsem rozbaloval a zabaloval lesklé bílé papírové balíčky a diamanty nikde.

V jednu chvíli tam přiběhla June s dlouhou objednávkou broušených kamenů. Objednávku mi beze slova předala a já si vzpomněl, že v trezoru chystali objednané zboží pouze Greville a Anette. Šel jsem tedy vyhledat Anette a požádal jsem ji, aby to šla dát dohromady, že bych se při tom na ni rád díval. Přihlížel jsem, jak vytahuje kameny z dvaceti, ne-li více krabic, a jak je shromažďuje na polici. Počínala si rychle a jistě. Věděla zcela přesně kam pro co sáhnout. Utěšovala mě, že se to rychle naučím, že je to snadné.

Bůh se mnou, pomyslel jsem si.

Ve dvě hodiny jsem snědl další sendvič od June, pak jsem sešel dolů k vozu a předal adresu Prospera Jenkse Bradovi. „Má obchod někde poblíž Harrodse,“ řekl jsem a nastoupil.

Přikývl, proplétal se hustým provozem a obchod našel.

„Výborně. Ale tentokrát musíte telefon v autě vzít, ať se vám to líbí nebo ne, protože tady není kde zaparkovat.“

Potřásl hlavou. Už několikrát to odmítl.

„Prostě ho vezmete. Je to jednoduché. Já vám ho zapnu. Když zazvoní, tak ho zdvihnete a zmačknete tenhle knoflík, pak mě hned uslyšíte. Je to jasné? Zavolám vám, až budu na odchodu, pak pro mě zajedete a vyzvednete mne.“

Zadíval se na telefon, jako by byl jedovatý.

Byl to přenosný telefon, nebyl ve voze napevno a nezvonil, pokud jsem ho nezapnul. Občas jsem ho zapnout zapomněl a občas jsem ho nezapnul úmyslně. Teď jsem telefon položil na sedadlo pro spolujezdce, aby na něj Brad snadno dosáhl a doufal jsem, že to dopadne dobře.

Výkladní skříň obchodu Prospera Jenkse jasně zářila a třpytila se, jako se třpytí jenom jasně osvětlené klenotnické obchody. Jméno majitele nad výlohou bylo napsané střídmým, úhledným písmem, jako by cokoli křiklavého a nápadného bylo zbytečné. Zadíval jsem se do výkladní skříně se zvědavostí, s jakou bych se ještě před týdnem do klenotnictví určitě nedíval. Zjistil jsem, že výloha není zaplavená prsteny a náramkovými hodinkami jako jinde, ale že obsahuje samé třpytivé zábavné hračky: malá autíčka, eroplánky, figurky lyžařů, lodičky, pávy, koníčky, všechno ve zlatě a emailu a osázené drahými kameny. Všichni: kolemjdoucí se u výlohy zastavovali a dívali se.

Pracně jsem se protáhl těžkými skleněnými dveřmi a vstoupil do místnosti s měkkým kobercem a s křesly rozestavenými u všech pultů. Obchod nebyl nijak mimořádný, zařízený byl spíš střídmě, nevelký, zajímavé v něm byly především ty pestré kamínky.

Když jsem vstoupil, v místnosti nikdo nebyl. Odbelhal jsem se k jedné z vitrín a díval se, co tam mají. Byly tam prsteny, ale, žádné jednoduché obroučky, tyhle byly velikánské, často asymetrické, barevné, nápadné a vysloveně pozoruhodné.

„Čím vám mohu posloužit?“ ozval se čísi hlas.

Nenápadně vyhlízející pán v tmavém obleku vyšel dveřmi zezadu.

„Jmenuji se Franklin a přišel jsem za panem Prosperem Jenksem.“

„Kdybyste laskavě chvíli počkal.“

Za okamžik se vrátil a s mírným úsměvem mě vyzval, abych ho následoval do zadních, soukromých místností. Z dohledu zákazníků byla mnohem větší místnost, současně sloužící jako kancelář i dílna. Byl tam impozantní velký trezor a celá řada zásuvek, podobných těm v Saxony Franklin. Na jedné stěně hlásal velký nápis: „Nikdy se neobracej k zákazníkům zády. Vždy sleduj jejich ruce!“ Pobaveně jsem si pomyslel, že to je vyjádření naprosté nedůvěry.

Na stoličce u pracovního pultu s klenotnickou lupou na oku seděl shrbený muž v růžovobílé pruhované košili a pilně se věnoval malému zlatému předmětu ve svěráku. Na první pohled bylo vidět, že je skutečný mistr, počínal si klidně, zručně, trpělivě.

Sundal lupu, povzděchl si a vstal. Pak si mě od hlavy až k patě prohlédl včetně berlí a zatvářil se překvapeně. Takového jaký jsem, mne určitě nečekal.

Měl jsem obdobný pocit. Tomu člověku bylo asi padesát, ale vypadal mnohem mladší. Trochu jako Peter Pan. Měl chlapecký obličej, jasně modré oči, vráscité čelo, světlé vlasy. Neměl ani vousy ani knír, nebylo na něm nic výstředního. Čekal jsem někoho mimořádného, temperamentního a nápadného.

„Vy jste Grevillův bratr?“ zeptal se. „To teda koukám. Víte, já si myslel, že budete starý asi jako on a taky tak velký.“ Přivřel oči. „Ale on nikdy o žádném bratrovi nemluvil. Jak poznám, že jste pravý?“

„Přece mi s vámi domluvila schůzku jeho asistentka.“

„Jo to je vlastně pravda. Řekla mi, že Greville umřel a že máme nového krále. Řekla, že se podniku ujal Grevillův bratr a že podnik funguje dál. Ale to vám teda řeknu, pokud nemáte jeho znalosti, tak to nebude dobrý.“

„O tom jsem si právě s vámi přišel promluvit.“

„Moc se na to netěším.“ Pátravě se na mě podíval. „Nechcete si sednout?“ Ukázal na kancelářskou židli a sám se znovu usadil na stoličce. Mluvil jako lidé z Východního Londýna, jen trochu upravil způsob řeči Západnímu Londýnu. Mluvil jako ti, kteří začali od píky, úplně zdola, a dostali se nahoru jen díky velikému talentu. Měl sebejistotu úspěšných. Byl obchodník, ale taky tvůrce. Pravý umělec, který nemusel nic předstírat.

„Já se teprve zaučuju,“ řekl jsem opatrně. „Dělám, co můžu.“

„Jenže Greville byl génius,“ vyhrkl. „Pokud jde o kameny, tak se mu nikdo nevyrovná. Přinášel mi zvláštnosti, unikáty z celého světa a já díky tomu dělал...“ odmlčel se a rozhodl ruce. „Moje věci jsou v palácích, muzeích, ve velkých domech na Palm Beach. No nic, jsem obchodník. Prodávám svoje věci

tomu, kdo na to má. Mám svou hrdost, ale tu hrdost ukládám do práce. Ta je dobrá. Taky si nechávám dobře zaplatit. Nemůžu si stěžovat, jde mi to.“

„Vy prodáváte jenom vlastní věci?“ zeptal jsem se.

Dal se do smíchu. „Ale kdepak. To bych nestačil. Navrhuju klenoty. Abyste mi rozuměl, navrhuju všechno, co prodávám, ale vyrábí se to v jedné dílně. Jenom zvláštní kusy dělám sám. Ve volném čase navrhuju i pro jiná klenotnictví. Greville říkal, že máte nějaký slušný spinel. Máte ho ještě?“

„Hm... červený?“

„Ano červený,“ přikývl. „Tří, čtyř nebo pětikarátový. Beru všechno, co máte.“

„Pošlu vám to zítra.“

„Ale poslem, ne poštou.“

„Jistě.“

„Pak prý máte nějaký velký horský křišťál, jako Eiger. Greville mi ho ukazoval na fotografii. Mám objednávku na takovou kompozici... Pošlete mi ten křišťál.“

„Dobře,“ řekl jsem a nedal najevo své pochyby. Žádný velký křišťál jsem neviděl, ale doufal jsem, že o něm bude vědět Anette.

Pak řekl jakoby nic: „A co ty diamanty?“

Na chvilku jsem zadržel dech.

„Co je s nimi?“ zeptal jsem se.

„Greville mi je obstarával, vlastně už je obstaral. Aspoň to tvrdil. Poslal je na broušení. Už jsou zpátky?“

„Ještě ne.“ Doufal jsem, že nechrápím. „Jsou to ty diamanty, které koupil asi před dvěma měsíci od CSO?“

„Jasně. Koupil podíl na celém souboru. Požádal jsem ho o to. Ještě pořád dělám ty velké prsteny a náhrdelníky, co mi udělaly jméno, některé z nich teď osazuju většími diamanty, dokud to trh snese, protože na tom víc vydělám. Chtěl jsem ty diamanty od Grevilla, že mu důvěřuju. To víte, v tomhle oboru má důvěra cenu zlata, i když Greville na diamanty zrovna nebyl. Ale když už chci koupit dvou až tříkarátové kameny, tak je nekoupím od cizího člověka, i kdyby to byly děčka nebo éčka. Že?“

„Jistě.“

„No, takže koupil celý podíl a poslal je na broušení do Antverp. Na takový brus, co jsem chtěl. To vy asi víte.“

Přikývl jsem. Věděl jsem to, ale teprve od té chvíle, kdy mi o tom řekl.

„Chtěl bych je použít na ten křišťál, aby na něm svítily jako hvězdy... Pokrčil rameny a dodal: „Taky dělám takový mobil s diamanty na tenounkých zlatých drátech, aby se pohnuly i v tom nejslabším závanu vzduchu. Má to viset u okna a svítit ve slunci.“ Rozpačitě se usmál. Byl to takový sebeironizující úsměv.

„Víte, diamanty vypadají na slunci ohromně, vlastně vůbec nejlíp, a já mám vztek na ty společenské snoby, co vykřikují: Miláčku, diamanty ve dne nemůžeš nosit, je to vulgární! Žádné náramky, žádné náušnice přes den! Mně se z nich dělá namouduši zle. Taková škoda!“

Nikdy jsem nepřemýšlel o diamantech ve slunci, ale asi o nich takhle uvažovat budu. Když se člověku otevrou nové obzory, už se nezavrou. Tak by to jistě řekl Greville.

„Já se ještě ve všem neorientoval,“ poznamenal jsem a věru, že to bylo slabé slovo. „Už vám nějaké z těch diamantů dodali?“

Potřásl hlavou.

„Já na ně až doteďka nespěchal.“

„O jaké množství... se jedná?“

„Asi o stovku. Jak už jsem řekl, nejsou zrovna nejlíp zbarvené, ale když se osadí do zlata, tak dostanou teplejší tón, i když jsou hodně domodra. Já vždycky pracuju se zlatem, mám ho rád.“

V duchu jsem počítal. „Za kolik asi prodáte tu křišťálovou kompozici?“

„To je obchodní tajemství. Ačkoli... vy vlastně patříte do branže. Objednali si to za čtvrt miliónu, když se jim ta věc bude líbit. Pokud by se jim nelíbila, tak to vrátí a já to prodám někomu jinému nebo to rozeberu. Nic horšího se nemůže stát, než že budu trátit na práci, co do toho investuju. Ale nedělám si starosti, ono se jim to líbit bude.“

Jeho sebejistota nepochybně vyplývala ze zkušenosti.

Zeptal jsem se: „Nevíte náhodou, jak se jmenuje ten antverpský brusič, ke kterému Greville ty diamanty poslal? Totiž, určitě bych to v kanceláři našel, jenomže nevím kde hledat...“ odmíchl jsem se, „... že bych se mohl pokusit věci uspíšit, pokud byste si to přál.“

„To víte, že bych si to přál. Jenže já nevím, s kým tam Greville jednal.“

Pokrčil jsem rameny. „Tak si to budu muset najít.“

Kde hledat jsem však nevěděl. Určitě ne v ukradeném adresáři.

„A nevíte, jak se jmenoval sightholder, od kterého je má?“ zeptal se.

„Ne, to nevím. Mám v kanceláři celou horu papírů,“ vysvětloval jsem. „Snažím se to projít co nejrychleji.“

„Greville neřekl ani slovo navíc,“ prohlásil Jenks k mému překvapení. „Nechal mě mluvit a poslouchal.“

Vycházeli jsme spolu dobře. Rozuměl mému řemeslu líp než kdokoli jiný.

Smutek z jeho hlasu se připojil k chóru chvály na mého bratra, pomyslel jsem si. Všichni ho měli rádi, důvěřovali mu. Bude lidem chybět.

Vstal jsem. „Děkuji vám, pane Jenksi.“

„Říkejte mi Pross,“ řekl lehce, „všichni mi tak říkají.“

„Já jsem Derek.“

„V pořádku,“ usmál se. „Ode dneška teda budu jednat s vámi, ale to vám rovnou říkám, zkusím najít odborníka, který by za kameny jezdil. Někoho jako Greville. Někoho s jeho citem... To víte, Grev mi dodával zboží od samého začátku, než jsem se postavil na vlastní nohy. Dával mi na dluh, když mi banky nechtěly půjčit. Věřil, že něco dokážu... To bylo taky hned zkraje..., přinesl mi dvě takové zvláštní tyčinky turmalínu, byly dlouhé dva palce, napůl dorůžova a napůl dozelená, průhledné, a když jimi procházelo světlo, tak jako by se vám před očima měnily. Ty rozřezat by byl hřích. Tak jsem je zasadil do zlata a platiny a udělal z nich závěs, aby visely někde, kde na ně bude svítit slunce.“ Zase se usmál mírně sebeironizujícím úsměvem. „Víte, mně se líbí, když kameny ožívají. No, za ten turmalín ode mne Grev vůbec nevzal peníze. Já si tím udělal jméno, ten kus tehdy popsali v novinách, dali mi všelijaké ceny a Grev říkal, že mu za odměnu stačí, když spolu budeme dělat. No, já se snadno rozpovídám, už je to tak.“ „Mě to zajímá,“ řekl jsem. Rozhlédl jsem se po místnosti, zadíval se na jeho pracovní pult a zeptal se: „Jak jste se to vůbec všechno naučil? Jak s tímhle řemeslem člověk vůbec začne?“

„Chodil jsem na kovodělnou průmyslovku,“ řekl upřímně. „No a pak jsem začal zasazovat kousky skla do pozlaceného stočeného drátu a dělal jsem z toho dárky pro maminku. A pak ty věci ode mne chtěli její přátelé. Když jsem potom vyšel ze školy, některé svoje práce jsem ukázal v jedné fabrice na bižuterii a požádal je o místo. Dělal tam hlavně oděvní bižuterii. Netrvalo dlouho a už jsem pro ně dělal návrháře, no a tak to šlo, a musím říct, že jsem nikdy nelitoval.“

8

Požádal jsem Prospera, jestli si od něj smím zatelefonovat. Pokoušel jsem se dovolat Brada. Slyšel jsem, jak telefon v autě vyzvání, ale Brad ho nezvedal. V duchu jsem klel, pak poprosil, jestli si smím zavolat ještě jednou, a dovolal jsem se k Anette.

Nadiktoval jsem jí číslo do vozu. „Prosím vás, pokoušejte se dovolat Brada. Kdyby to vzal, tak mu řekněte, že už jsem připravený k odchodu.“

„Stavíte se tu ještě?“ zeptala se.

Podíval jsem se na hodinky. Už nestálo za to se tam vracet, protože jsem musel být v Kensingtonu v půl šesté. Řekl jsem tedy, že ne.

„Totiž máme tu jednu nebo dvě věci...“

„Nechci tu blokovat telefon,“ přerušil jsem ji. „Pojeďu do domu svého bratra a zavolám vám odtamtud.“

Hlavně se prosím vás pokoušejte dovolat Bradovi.“

Poděkoval jsem Prossovi za laskavost. Prý není zač, řekl roztržitě. Seděl už zase za pracovním pultem, bylo vidět že přemýšlí, hrál si s prací a tvořil jeden ze svých zázraků.

Vpředu v prodejně byli zákazníci, kterým se věnoval prodavač v černém obleku. Krátce se na mě podíval, a okamžitě se opět soustředil na ruce svých zákazníků. Povolání, ve kterém vládne podezřívavost. Horší než dostihy. Ačkoli musím uznat, že strčit nenápadně do kapsy dostihového koně, když se trenér nedívá, by asi nešlo.

Stál jsem na chodníku a zasmušile uvažoval, jak dlouho asi potrvá, než Brad zdvihne telefon. Po pěti minutách mě překvapil, protože náhle dorazil. Když jsem otevřel dvířka vozu, telefon zrovna zvonil.

„Proč jste to nezdvíhl?“ zeptal jsem se a soukal se zvolna na zadní sedadlo.

„Sem zapomněl, co se mačká.“

„Ale přijel jste.“

„Jasně.“

Vzal jsem telefon a hovořil s Anette. Řekl jsem jí: „Brad nejspíš usoudil, že když mu to tady zvoní, znamená to, že už jsem připravený, takže nepovažoval za nutné sluchátko zdvihnout.“

Brad mlčky přikývl.

„Takže teď vyrážíme do Kensingtonu,“ odmlčel jsem se „Anette, prosím vás, co znamená sightholder a co je soubor?“:

„Takže už jsme zase u diamantů.“

„Ano. Můžete mi to vysvětlit?“

„Samozřejmě můžu. Sightholder je člověk, který má povolení kupovat neopracované diamanty od CSO. Sightholderů není na světě moc, asi jenom sto padesát. Aspoň myslím. Ti potom prodávají diamanty zájemcům. Soubor nebo sight je zboží, určité množství kamenů, které centrála dává do prodeje každých pět týdnů.“

„Je sightholder totéž jako diamantér?“ zeptal jsem se.

„Všichni sightholderi jsou diamantéři, ale ne všichni diamantéři jsou sightholderi. Diamantéři nakupují od sightholderů, účastní se na nákupu celého souboru, nebo kupují jinde, ale ne od de Beers.“

Jo. Tak tohle je odpověď na jednoduchou otázku! No nazdar, pomyslel jsem si.

Anette řekla: „Přišla dodávka kultivovaných perel z Japonska. Kam je mám dát?“

„Hm... Ptáte se, protože je zamčený trezor, že?“

„Ano.“

„Kam jste věci dávala, když byl můj bratr pryč?“

Odpověděla váhavě: „No... On vždycky říkal, abych je dávala do skladu mezi různé kameny k navlékání.“

„Tak je tam dejte.“

„Jenomže ta zásuvka už je plná. Jsou tam věci, které nám dodali minulý týden a já bych si velice nepřála převzít odpovědnost za to, že dám ty perly někam, kde by se to panu Franklinovi nelíbilo.“ Připadalo mi neuvěřitelné, že se ptá na pokyny i u tak jednoduché věci, ale už tomu tak bylo. „Ty perly jsou velmi cenné,“ dodala. „Pan Franklin by je určitě nenechal jen tak někde.“

„A to tam nemáte žádné volné zásuvky?“

„No, já...“

„Tak najděte nějakou prázdnou zásuvku nebo aspoň poloprázdnou a uložte je tam. Ráno se pak o ně postaráme pořádně.“

„Ano, jak si přejete.“

Zdálo se, že je s řešením spokojená. Prohlásila, že všechno ostatní klidně počká, než přijdu. Vypnul jsem telefon. Z rozhovoru s Anette vyplynula představa, která mě dost vyděsila. Jestliže Greville schovával vzácné kameny do zásuvky k různým kamenům k navlékání, tak mohl lecco schovat leckde. To mám hledat sto diamantů v zásuvce s rodochrotem nebo s granáty?

Už prohledávání trezoru mi trvalo příliš dlouho. Představa, že bych měl prohledat čtyři velké sklady, mi připadala otřesná.

Brad zázračně našel místo k parkování přímo před Grevillovým domem a k mému překvapení se tvářil, jako by ho to netěšilo.

„Tak v pět dvacet,“ řekl. „Jo? Do tý hospody!“

„Pokud byste mohl a... hm... Mohl byste tady prosím vás chvíli počkat, já bych se tam šel napřed podívat, ano?“ Už jsem byl opatrný.

Mlčky přikývl a díval se, jak se belhám po schodech k hlavnímu vchodu. Tentokrát nezačaly svítit reflektory ani neštěkal pes. Asi proto, že byl den. Odemkl jsem všechny tři zámky a otevřel dveře.

V domě byl klid. Nic se nikde nepohnulo. Zaklínil jsem otevřené dveře bronzovým koněm, který se tam zřejmě za tím účelem povaloval, a šel chodbou do malého obývacího pokoje.

Nikde žádný vetřelec. Nikde žádná spoušť. Žádná Amazonka kolem sebe nemávala smrtící zbraní. Nikdo nevytloukal okna kladivem. Pokud se někdo pokoušel do Grevillovy tvrze vniknout, pak neuspěl.

Vrátil jsem se k hlavnímu dveřím. Brad stál vedle auta a díval se k domu. Dal jsem mu znamení palcem vzhůru. Brad nastoupil a já pomalu zavřel těžké domovní dveře. V malém obývacím pokoji jsem pak pečlivě vytahoval z poliček jednu knihu za druhou, listoval mezi stránkami a zase knihy vracel na místo. Našel jsem deset dutých svazků. Většinou měly na hřbetě nápisy jako třeba Dobrodružství v Indočíně nebo Na oslu po Patagonii. Čtyři byly prázdné včetně té, v níž byly předtím dopisy Clarissy Williamsové. V jedné knize byl onen velký ozdobný klíč, v další zlaté hodinky, vypadaly velmi drazé a ručičky ukazovaly, kolik měly.

Hodinky, které měl Greville na ruce v Ipswichi, byly toho druhu, na němž je víc tlačítek, než člověk může rozluštit. Nechal jsem je ležet na nočním stolku vedle své postele v Hungerfordu, kde pípaly v nepochopitelných intervalech a ukazovaly sever. Jemné zlaté ploché hodinky v prázdné knize byly něco zcela jiného, jako kdyby patřily jinému člověku. Když jsem je otočil, zjistil jsem, že vzadu je na nich napsáno: G od C. Z lásky.

Nemohla tušit, že tam ty hodinky jsou, napadlo mě. Ani je nehledala. Hledala jen ty dopisy a byla čirá náhoda, že je našla dřív než hodinky. Položil jsem je do krabice a krabici ve tvaru knihy zpátky na poličku.

Nevěděl jsem jak je vrátit. Ostatně by je třeba ani s tím nápisem nechtěla.

V dalších dvou dutých svazcích byly velké klíče opět neznámo od čeho. V jednom z obou byl i návod jak zasadit trezor do betonu. V poslední falešné knize jsem našel dvě malé krabičky z umělé hmoty a v těch mikrokazety. Krabičky byly dva palce dlouhé a jeden a půl palce široké, lehoučké kazety uvnitř byly ještě menší.

Váhavě jsem je potězkával v ruce. Nikde mezi Grevillovými pečlivě uspořádanými věcmi jsem nenašel přehrávač na mikrokazety, což samozřejmě neznamenovalo, že tu nikde není. Jednou ho třeba najdu.

Usoudil jsem, že to pro dnešek už stačí a uložil jsem mikrokazety opět do knížky.

Zadíval jsem se na zavádějící nadpisy na hřbetech zpátky na policích a zasmušile uvažoval. Diamanty nikde.

Instrukce jak zasadit trezor do betonu byly sice skvělé, ale kde mám ten trezor hledat? Kazety byly taky zajímavé, ale kde najdu přehrávač? Zajímavé byly i klíče, ale kde asi k nim jsou klíčové dírky? Nejhorší ze všeho bylo, že Greville jistě nechtěl po sobě nechat takové rébusy. Pro něj to však rébusy nebyly.

Odpověď na všechny záhady patřila ke způsobu jeho myšlení.

Už když jsem vcházel do domu, povšiml jsem si, že se venku v drátěné schránce na dopisy hromadí pošta. Abych si zkrátil chvíli, než bude čas jít na schůzku do hospody, vybral jsem schránku, odnesl korespondenci do obývacího pokoje a začal otvírat obálky.

Připadalo mi to nemístné. Pořád jsem si musel opakovat, že je to nezbytné, ale stejně mi připadalo, jako bych neoprávněně nahlížel do Grevillova tak pečlivě opevněného soukromí. V poště byly účty, žádosti o příspěvek od dobročinných organizací, zpráva z banky o stavu jeho soukromého konta, taky časopis pro odborníky gemology a dvě pozvánky. Žádné zprávy od sightholderů, diamantérů nebo brusičů z Antverp. Vložil jsem dopisy do obálky gemologického časopisu a přidal k nim jiné nevyřízené písemnosti, které jsem našel v zásuvce pod telefonem. Věděl jsem, že si to všechno musím odnést do Hungerfordu.

Přičemž mě napadlo, jaký jsem měl vždycky odpor k úřadování. Zanedbával jsem je tolik, že se mi pošta kupila do odporných hromádek. Možná se to naučím, když budu muset úřadovat za Grevilla.

Brad mě odvezl k restauraci Rook and Castle přesně v půl šesté a mlčky mi ukázal telefon, čímž naznačil, abych mu zavolaal, až budu končit. Podíval jsem se na něj, viděl, že se mírně ušklebuje a že ho zřejmě tenhle způsob komunikace docela baví. Restaurace The Rook and Castle byla staromódní zvenčí i zevnitř. Oáza klidu, kde člověk mohl v míru a pokoji popíjet, aniž tam hlaholila hudba. Místnost byla obložená tmavým dřevem, byly tam lampy se starobylými stínidly a malé stolky s pivními tácky. Hosté v důstojných oblecích vypadali na obchodníky a podnikatele. Zvolna zaplňovali místnost a já zůstal stát kousek od dveří, abych se v tom šeru trochu rozkoukal a abych byl se svými berlemi všem dobře na očích. Protože o mě nikdo neprojevil zájem, usoudil jsem, že Elliot Trelawney ještě nepřišel. Přemístil jsem se tedy k baru, objednal si minerálku a spolkl jeden distalgesc. Byl taky nejvyšší čas. Ranní cval určitě mému kotníku neprospěl, i když jsem ničeho nelitoval.

Po chvíli vstoupil statný padesátník, choval se jako štamgast, energicky se rozhlédl, okamžitě zaostřil na moje berle a bez zaváhání ke mně přišel.

„Pan Franklin?“

Potřásl jsem si rukou. „Co pijete?“ zeptal se a podíval se na mou skleničku.

„Minerálku. Ale taky jenom přechodně.“

Usmál se. Zasvítily mu bílé zuby. „Pokud dovolíte, tak já si dám dvojité glenlivet. S Grevillem jsme tady vypili mnohou sklenku. Bude mi hrozně chybět. Prosím vás, řekněte mi, co se vlastně stalo.“

Vylíčil jsem mu to. Pozorně poslouchal a když jsem dopovídal, řekl jen: „Musí to být pro vás na té stoličce velmi nepohodlné. Co kdybychom si radši sedli ke stolku?“ Bez dalších řečí vzal obě sklenice, mou i tu, kterou mu mezitím barman přichystal, a odnesl je ke dvěma křeslům vzadu u zdi pod lampou s barevným stínidlem.

„Tady to bude lepší,“ prohlásil. Trochu upil a díval se na mě přes okraj skleničky. „Tak vy jste ten bratr, o kterém mi vyprávěl. Vy jste Derek.“

„Ano, já jsem Derek. Jeho jediný bratr. Neměl jsem tušení, že o mně hovořil.“

„Ale ano. Občas ano.“

Elliot Trelawney byl statný, měl málo vlasů, púlené brýle a kulatý, zdravý obličej. Měl úzké rty, ale kolem očí usměvavé vějířky vrásek. Na první pohled na mě dělal dojem člověka věcného, ale s dobrým smyslem pro humor.

„Byl na vás pyšný,“ řekl.

„Pyšný?“ podivil jsem se.

Zajiskřilo mu v očích. „My jsme spolu často v sobotu dopoledne hrávali golf, a on občas trval na tom, že

musíme skončit před druhou hodinou, protože v Sandownu nebo jinde se běží dostihy a vždycky šlo o to, že vy máte jet a že to bude v televizi. Rád se na vás díval, byl rád, když jste vítězil.“

„To mi nikdy neřekl,“ poznamenal jsem s lítostí.

„No, on takovéhle věci neřikal. Já jsem se s ním asi dvakrát taky díval, a když jste vyhrál, tak jenom poznamenal: V pořádku, a tím to končilo.“

„A když jsem prohrál?“

„Když jste prohrál?“ usmál se. „Neřekl nic. Jednou jste měl moc ošklivý pád a tehdy prohlásil, že by byl vlastně rád, kdybyste toho už nechal, že jezdit dostihy je velmi nebezpečné. Je to všechno paradox, že?“

„Ano.“

„Ach bože. Bude mi opravdu chybět. Přátelili jsme se přes dvacet let.“

Záviděl jsem mu. V tu chvíli jsem toužil po tom, co jsem už nikdy získat nemohl, až to bylo k nesnesení. Čím víc jsem od lidí slyšel, jak na Grevilla vzpomínají, tím víc jsem litoval.

„Vy jste taky občanský soudce?“ zeptal jsem se.

Přikývl. „Ano. Soudili jsme spolu. Greville mě vlastně zlákal. Jenomže já jsem nikdy neměl jeho intuici. On nějak vždycky poznal, co je pravda, asi šestým smyslem. Tvrdil, že dobro se pozná na první pohled. A když někde dobro v člověku chybí, je třeba začít hledat důvod proč.“

„A jaké jste vlastně..., jaké věci jste soudili?“

„Všechno možné,“ krátce se usmál. „Krádeže, potulku, držení drog, neplacení licence za televizi, sexuální přestupky..., prostituci, znásilnění, zneužití mladistvých, pasáky. Greville na těch lidech vždycky s naprostou jistotou poznal, jestli lžou nebo ne.“

Když se odmíchl, poprosil jsem ho: „Prosím vás, pokračujte.“

„No, pak taky v Západním Londýně bydlí spousta diplomatů na ambasádách. To byste se divil, co všechno jim projde díky diplomatické imunitě. Grevillovi šla diplomatická imunita strašlivě na nervy, ale museli jsme se s ní smířit. Pak jsme tam měli spoustu malých podnikatelů, kteří třeba zapoměli platit silniční daň na podniková vozidla. A pak jsou přímo stovky lidí, kteří kradou auta.

Dopravní přestupky jako nedovolená rychlost a tak se řeší jinak, stejně jako domácí rozpory a mladiství. Jednou za čas jsme dokonce měli předběžné líčení ve věci vraždy, to se pak samozřejmě předává prokuratuře.“

„A nedeprimuje vás to někdy?“ zeptal jsem se.

Trochu upil a zamyšleně se na mě zadíval. „Taky je z toho člověk smutný,“ řekl nakonec. „Nesetkáváte se jenom se skutečnou zlobou, ale s obyčejnou neschopností a lidskou hloupostí. Možná stejným dílem.

Někdy je to až tragikomické. Mě to ale nedeprimuje. Člověk se naučí dívat na svět jaksi zrubu, abych tak řekl. Vidí všechnu špínu a ztrátu iluzí, dívá se na věci očima těch provinilých a chápe jejich pokřivenou logiku. Naštěstí se to zažívá jenom občas, protože nezasedáme denně, samozřejmě. Dvakrát do měsíce, aspoň tedy Greville a já, a pak jsme ještě měli trochu práce ve výboru vlastně kvůli tomu jsem s vámi chtěl hovořit. Greville získal informace o novém hráčském klubu, který žádal o udělení licence. Řekl mi, že si poznamenal velmi znepokojující skutečnosti o jednom z organizátorů toho klubu a že se chystá doporučit, aby se ta žádost zamítla při příštím jednání výboru, přestože jsme původně na ni hleděli příznivě.“

„Obávám se, že jsem až dosud na žádné takové poznámky nenarazil.“

„Zatraceně... kam to mohl dát?“

„Nemám tušení, ale podívám se po tom.“ Pomyslel jsem si, že neuškodí mít na mysli ty poznámky, až budu hledat uhlík. Čistý uhlík.

Elliot Trelawney sáhl do vnitřní kapsy saka a vytáhl dva ploché černé předměty. Jeden byl notes, druhý černé pouzdro připomínající pouzdro na cigarety.

„Tohle patřilo Grevillovi,“ řekl. „Tak jsem vám to přinesl.“

Položil obě věci na malý stolek a přistrčil mi je. „Tohle mi půjčil a ten notes minulý týden zapomněl po výborové schůzi na stole.“

„Děkuju vám,“ sáhl jsem po černém pouzdře, otevřel je a zjistil, že uvnitř je miniaturní elektronická šachovnice, jaká člověka dráždí, aby na ni vyzrál. Vzhlédl jsem. Trelawney se tvářil velmi zarmouceně.

„Nechcete si to nechat?“ zeptal jsem se. „Já vím, že to nemá velkou hodnotu, ale třeba vám to udělá radost.“

„Pokud mi to opravdu chcete dát...“ zastrčil šachovnici zpět do kapsy. „My jsme s Grevillem hrávali... zatraceně...“ vybuchl. „Proč se to muselo stát?“

Nebylo co na to říct. Smutně jsem sáhl po černém notesu a nazdařbůh ho otevřel.

„Špatní pohrdají dobrými,“ četl jsem. „A falešní pohrdají čestnými.“

„To je Mao Ce-tung,“ řekl Trelawney suše. Už se mezitím vzpamatoval. „Zlobil jsem ho často... Říkal, že

si na univerzitě navykl zapisovat cizí myšlenky, aby si ujasnil vlastní. Když jsem se dozvěděl, že zemřel, přečetl jsem si ten notes od začátku až do konce. Některé citáty jsem si vypsál. Doufám, že vám to nevadí.“ Usmál se. „Najdete tam pasáže, které vás budou určitě zajímat.“

„Týkají se jeho koní?“

„To taky.“

Zastrčil jsem notes do kapsy od kalhot, tak jako tak už plné, a vytáhl z kapsy dostihový kalendář. Něco mě napadlo. Vysvětlil jsem Trelawneymu, o jaký kalendář se jedná, a ukázal mu ho.

„Tohle číslo jsem vytočil,“ nalistoval jsem příslušnou stránku a ukázal. „Zmínil jsem se o Grevillovi a nějaká ženská mi nevybíravým způsobem řekla, ať už ji nikdy nevolám a že ve svém domě nechce o Grevillovi slyšet v životě ani slovo.“

Elliot Trelawney zamžikal. „Že nechce o Grevillovi slyšet ani slovo? To se mi nějak nezdá.“

„Mně se to taky nezdálo. Takže mě napadlo..., nemůže to mít souvislost s některým z vašich případů? Třeba s někým, koho jste uznali vinným, nebo něco takového?“

„Hm. To je možné.“ Zamyslel se. „Já si myslím, že bych možná zjistil, čím to je číslo, pokud byste si to přál. Stejně je zvláštní, že ho má v diáři. Chcete, abych za tím šel?“

„Mně se to zdálo taky zvláštní.“

„To jistě.“ Vytáhl z jiné vnitřní kapsy zlatou tužku a tenký notýsek vázaný v černé kůži se zlatou ořízkou a číslo si zapsal.

„Naděláte si u soudu hodně nepřátel?“ zeptal jsem se.

„Vzhledl a pokrčil rameny. „Občas nás někdo proklíná, taky na nás někdy křičí, ale většinou ne. Většina lidí dozná vinu, protože je jasně prokazatelná. Snad jediný nepřítel, kterého by Greville mohl mít, je ten organizátor hráčského klubu, protože nedostane licenci, o kterou žádal. Greville ho považoval za barona v oblasti narkotik. Byl podezřelý z vraždy, ale před soud ho nedostali pro nedostatek důkazů. Ten by mohl mít Grevilla hodně nerad.“ Chvilí váhal. „Víte, když jsem se dozvěděl o Grevillově smrti, tak jsem dokonce přemýšlel, jestli by třeba Vaccaro..., jenže z toho, co říkáte, je jasné, že zříčené lešení byla skutečně nešťastná náhoda. Bylo to tak, že?“

„Ano určitě. To lešení se zhroutilo až úplně shora. Jeden z dělníků, který tam pracoval, spadl z výšky tří pater a zabil se. Kusy lešení prostě Grevilla pohrbily. Kdyby tam byl procházel o minutu dřív nebo o minutu později...“ povzdychl jsem si. „Je Vaccaro ten člověk, který žádal o hráčskou licenci?“

„Ano je. Přišel do výboru a všem připadal poctivý. Řekli jsme, že si ještě všechno ověříme. No a pak se někdo spojil s Grevillem a všechna ta špína vyplavala na povrch. Ovšem my žádné podrobnosti neznáme, proto potřebujeme Grevillovy poznámky.“

„Podívám se po nich,“ slíbil jsem znovu. Otočil jsem několik stránek v diáři. „Říká vám něco Koningin Beatrix?“ ukázal jsem mu příslušný zápis. „Nebo CZ C x 1,7?“

Když jsem se do notesu znovu zadíval, pochopil jsem, že C nejspíš znamená diamanty.

„Ne, nic.“ Elliot Trelawney zavrtěl hlavou. „Greville měl sice velmi jasné myšlení, ale byl tajnůstkář. Tohle jsou jeho soukromé poznámky, těm rozuměl jenom on. Psal to sám pro sebe, stejně jako si psal do toho zápisníku. To pro veřejnost nebylo.“

Přikývl jsem, uschoval diář a zaplatil za další glenlivet pro Elliota Trelawneyho. Nebylo mi veselo, ani jsem neměl jasno. Ještě chvíli jsme poseděli, Trelawney byl očividně rád, že si může povídat o Grevillovi a já byl rád, že ho můžu poslouchat. Rozcházeli jsme se jako přátelé. Dal mi svou navštívenku a telefonní číslo pro případ, že bych našel Grevillovy poznámky.

Jo, říkal jsem si, pokud je vůbec najdu!

Když odešel, přesunul jsem se k telefonu a vytočil číslo do vozu. Nechal jsem telefon pětkrát vyzvánět.

Pak jsem zavěsil a vyšel. Brad se téměř s úsměvem objevil vzápětí.

„Domů,“ řekl jsem. Odpověděl že jo, a tím naše konverzace skončila.

Cestou domů jsem si četl v Grevillově notesu. Často jsem se zarazil a zamyslel nad útržky úvah očividně inspirovaných zkušenostmi od soudu v Západním Londýně.

Zlu se protiví dobro, zapsal si Greville, jako se dobru protiví zlo. Jenže jak dobro, tak zlo mohou otupět. Ve všech vrstvách najde člověk jednoduché, obyčejné jedince, kteří berou na lehkou váhu anarchii, ale pohoršeně přivolávají policii, jestliže se dotkne jejich vlastního domova, jestliže je někdo vyloupí. Najdou se i lidé, kteří se protiví veškeré autoritě až do okamžiku, kdy sami čelí zbrani a potřebují, aby je někdo chránil.

Dlaň natažená pro almužnu se často ve vteřině zatne v proklínající pěst, dlaň národa v pěst národa. Zločin pro mnohé není zločinem, ale životním stylem. Jestliže ti zákony nevyhovují, prostě je ignoruj. Na tebe se nevztahují.

Je nekonečně smutné, když člověk ztratí důvěru ve starého přítele.

V průběhu dějin zemřelo více lidí na náboženství než na rakovinu.

Nenávidím násilníky. Když si představím, že by někdo znásilnil mne, dostávám neovladatelný vztek, ale soudit musím s rozvahou.

O kus dál jsem nečekaně našel jeden ze zápisů, který měl na mysli Elliot Trelawney. Greville si napsal: Derek přišel na večeri celý bolavý, měl zlomená žebra. Ptal jsem se ho, jak dokáže žít po tolika úrazech. Zapomeň na bolest. Život jde dál, řekl. Tak jsme se na to napili.

Přestal jsem číst a díval se z okénka na podzimní krajinu. Zvolna se šelo a objevovala se první světla. Dobře jsem si pamatoval onen večer, ale jen do určité chvíle. Greville byl tehdy ve vynikající náladě a já jsem se pořádně namazal, protože jsem kombinoval šampaňské s prášky proti bolesti, takže mě skutečně nic nebolelo – až do příštího rána. V noci jsem totiž zřejmě sám ujel sedmdesát mil domů, ale ráno jsem už o tom nevěděl. To dodatečně tak vyděsilo, že jsem od té doby v podobných situacích velice poctivě pil jenom vodu.

Už bylo příliš šero na čtení, ale já přece ještě otočil jednu stránku a tam jsem našel zápis – anebo spíš modlitbu tak osobní, tak opravdovou, až mi z toho vyschlo v ústech. Na celou stránku Greville zapsal jenom tři krátké řádky:

Nechť jednám se ctí.

Nechť jednám s odvahou.

Nechť se naučím pokoře.

Cítil jsem, že nemám právo si to číst, to neměl číst nikdo. Nechť se naučím pokoře... To je modlitba svatých.

Když jsme dojeli k mému domu, oznámil jsem Bradovi, že následující den pojedou do Londýna vlakem. Zatvářil se zničeně.

„Budu vás vozit třeba zadara,“ řekl chraptivě.

„To není otázka peněz,“ řekl jsem. Překvapilo mě, s jakou opravdovostí se ohradil. „Já spíš myslel, že vás nemůže bavit věčně na mě někde čekat.“

Energicky potřásl hlavou a prosebně se na mě díval.

„Tak tedy dobře,“ přikývl jsem. „Zítra do Londýna a v pátek do Ipswiche, ano?“

„Jasně,“ řekl s viditelnou úlevou.

„A nebude to zadarmo, samozřejmě.“

Mlčky se na mě chvíli díval, pak se ponořil do auta pro velkou hnědou obálku, kterou jsem si přinesl z Grevillova domu, a počkal, až si odemknu a až se přesvědčím, že na mne doma nikdo nevítaný nečká. Všude bylo ticho, všude byl pořádek. Dal jsem mu znamení, že je vzduch čistý. Brad přikývl, podal mi obálku a odklusal do tmy, zamklší než kdy jindy. Uvažoval jsem o tom, o čem asi přemýšlí během těch dlouhých mlčenlivých hodin. Uvědomil jsem si, že jsem se nikdy nepokusil mu porozumět. Možná jsem ani nechtěl. Bylo to asi pohodlnější.

Udělal jsem si v mikrovlnné troubě zmrazenou kuřecí pizzu a pak jsem se bez velkého nadšení pustil do Grevillových věcí. Zaplatil jsem jeho účty, dal jsem pokyny k likvidaci jeho kont, napsal jsem poděkování za pozvánky a jak velmi lituji, lituji, lituji...

Přestože jsem byl předtím plný dobrých úmyslů, nepustil jsem se pak do vlastního úřadování, jak jsem původně chtěl, ale přečetl jsem celý Grevillov notes. Hledal jsem zmínku o diamantech. Našel jsem sice mnoho zlatých nugetů, mnoho moudrostí, ale žádný šikovný pokyn jako že tři kroky vpravo od jabloně, pak pět kroků vpřed a kopat. Našel jsem nicméně i odpověď najeden malý rébus a pobaveně jsem si ji přečetl.

Krabice ze zeleného kamene se mi líbí, protože to je vynikající ukázka, jak neživá věc dovede člověka zmást. Ke klíčové dírci nepatří žádný klíč, protože za ní není žádný zámek. Ani lidskou mysl nelze odemknout klíčem. Tu lze otevřít jen jemným tlakem a prozíravostí, jako tu krabici.

Přestože jsem teď věděl, že je zapotřebí jemný tlak a prozíravost, trvalo mi stejně celou věčnost, než jsem objevil tajemství tohoto pokladu. Pokoušel jsem se tlačit na panty, na zámek, zatočit s ním, pak celou krabičkou dnem vzhůru a zase všechno možné stisknout. Zůstávala tvrdošíjně zavřená.

Věc dovede člověka zmást, opakoval jsem si. Jestliže klíčová díрка nemá zámek, možná panty nejsou panty, víko možná není vůbec víko. Co když celá ta věc vůbec není dutá?

Znovu jsem krabici obrátil dnem vzhůru a palcem, tlakem a tahem se snažil dno vysunout. Nic se nedělo. Pak jsem krabici otočil a zkusil dno vysunout na stranu. Dno se jakoby s povzdechem nad mou hloupostí konečně z poloviny vysunulo a pak zastavilo.

Bylo to skvěle vymyšlené, říkal jsem si. Když člověk dno zasunul, vůbec nebylo znát, že spodní část

krabice není z jednoho kusu, tak přesně zapadalo. S velkým zájmem jsem se podíval, co vlastně Greville tak mazaně a rafinovaně uschoval. Diamanty jsem neočekával. Našel jsem nicméně dva váčky z nejjemnější kůže, zavázané tkaničkou, jaké používají klenotníci, přičemž jméno klenotníka bývá vyražené na přední straně.

K mému velkému zklamání byly oba váčky prázdné. Zastrčil jsem je znovu do krabice, krabici zavřel a položil na stůl vedle telefonu. Rozluštěný rébus mi k ničemu neposloužil.

Teprve když jsem se chystal do postele, jako by se mi v hlavě rozsvítilo a jako by se mi tam objevilo slovo, které jsem předtím vnímal jen zpola. Van Ekeren, ve zlaté ražbě. Možná jméno klenotníka z těch kožených váčků přece jenom stojí za bližší prohlídku.

Otevřel jsem znovu krabici, váčky vytáhl a vyluštil rozmazaný, ohmataný text obsahující celé jméno a adresu:

Jacob van Ekeren

Pelikanstraat 70

Antwerpen

V Antverpách nepochybně žije nejmíň deset tisíc klenotníků, pomyslel jsem si. Oba ty kožené váčky určitě nejsou nové a taky nejsou z poslední doby. Ať tak či onak..., stojí to za pokus.

Jeden váček jsem do krabice vrátil, druhý jsem si nechal a krabici znovu zavřel. Ráno jsem pomačkanou trofej odvezl do Londýna. Na mezinárodních dotazech jsem zjistil telefonní číslo Jácobu van Ekerena.

Hlas z Antverp mluvil buďto vlámsky nebo holandsky. Zkusil jsem se domluvit francouzsky. „Je veux parler avec monsieur Jacob van Ekeren, sil vous plait.“

„Ne quittez pas.“

Držel jsem sluchátko až se na druhém konci ozval jiný hlas francouzsky, bohužel tu řeč ovládal jen málo.

„Monsieur van Ekeren nest pas ici maintenant, monsieur.“

„Parlez vous anglais?“ zeptal jsem se.

„Attendez.“

Chvilí jsem čekal a za chvilí se mi dostalo odměny. V telefonu se ozval neobyčejně anglický hlas a jestli prý mi může nějak pomoci.

Vysvětlil jsem, že volám ze společnosti Saxony Franklin, londýnské společnosti obchodující s drahými kameny.

„Co pro vás mohu udělat?“ zeptal se zdvořile a nezúčastněně.

„Prosím vás,“ spustil jsem odvážně, „brousíte a leštíte neopracované diamanty?“

„Samozřejmě,“ odpověděl. „Jenomže než začneme jednat s novým klientem, přejeme si o něm získat informace a doporučení.“

„Společnost Saxony Franklin už s vámi jednala. Pokud se nemýlím, lépe řečeno jednal s vámi Greville Saxony Franklin, ne? Nebo jenom Greville Franklin. Je to opravdu důležitá záležitost.“

„Můžete mi laskavě sdělit své jméno?“

„Derek Franklin. Jsem bratr Grevilla Franklina.“

„Moment prosím.“ Po chvilí se vrátil k telefonu a řekl, že mi za několik minut zavolá.

„Děkuji vám mnohokrát.“

„Pas du tout.“ Takže ten pán uměl i francouzsky.

Položil jsem telefon a zeptal se Anette a June, které mezitím kolem mne kmitaly, jestli by nenašly referenci na pana Jacoba van Ekerena v Grevillových záznamech. June jsem požádal, aby se podívala, jestli v počítači nemá něco o Antverpách.

„Takže zase diamanty!“

„Ano. Adresa pana Ekerena je Pelikanstraat 70.“

Anette se zamračila. „Ale to je belgický ekvivalent Hatton Garden,“ řekla.

Vyrušil jsem je svou žádostí z rutinní práce, nijak je to nenadchlo. Anette mi po chvilí sdělila, že žádného Jacoba van Ekerena v záznamech nemají, ale že mají záznamy jenom z posledních šesti let a jakýkoli kontakt z doby dřívější by musela jít hledat do skladu v suterénu. June mi přišla oznámit, že nenašla v počítači ani van Ekerena, ani Pelikanstraat, ani Antverpy.

Ne že by mě to překvapilo. Kdyby Greville nebyl chtěl celou diamantovou transakci utajit, byl by o ní v práci jednal otevřeně. Je to zvláštní, pomyslel jsem si. Kdyby se celá věc netýkala právě Grevilla, člověk by si skoro myslel, že na tom něco nebylo tak zcela v pořádku, ale já byl přesvědčený, že Greville vždycky jednal čestně, stejně jako se modlil.

Zazvonil telefon a Anette to zdvihla: „Tady Saxony Franklin, co si přejete, prosím?“ Chvilí poslouchala.

„Derek Franklin? Ano, moment prosím.“ Podala mi sluchátko a já zjistil, že volá ten kultivovaný anglicko-

francouzský hlas z Belgie. Bylo mi zcela jasné a jemu bylo jasné, že mi je jasné, že si mezitím zjistil naše telefonní číslo z meziměstských dotazů, aby si ověřil, že já jsem skutečně já. Počínal si moudře a byl bych postupoval stejně.

„Pan Jacob van Ekeren už je na odpočinku,“ řekl, „jsem jeho synovec Hans. Ověřili jsme si, že za posledních šest až sedm let jsme s vámi žádný obchod neuzavřeli. Nemohu však s určitostí vědět, jestli firma s vámi nebyla ve spojení předtím, dokud všechno ještě vedl strýc.“

„Ach tak. A nemohl byste se prosím strýce zeptat?“

„Pokud si přejete, tak ano,“ řekl zdvořile. „Volal jsem mu domů, ale bylo mi sděleno, že on i teta budou mimo domov až do pondělí a služebná neví, kam odjeli.“ Odmíchl se. „Smím se vás prosím zeptat, o co se vám jedná?“

Vysvětlil jsem mu, že můj bratr náhle zemřel a že po sobě zanechal řadu rozdělaných věcí, které se snažím nějakým způsobem uspořádat.

„Narazil jsem na jméno a adresu vaší firmy. Snažím se jít za vším, s čím se setkám.“

„Ach tak,“ řekl soucitně. „Určitě se strýcem promluví v pondělí a spojím se s vámi.“

„Budu vám velmi vděčný. Děkuji vám.“

„Není zač.“

Určitě se ukáže, že strýc je slepá ulička, pomyslel jsem si zasmušile.

Šel jsem otevřít trezor a oznámil Anette, že Prospero Jenks chce všechn spinel. „Taky říká, že chce ten horský křišťál, který je jako Eiger.“

„Jako co?“

„Jako jedna špičatá hora, jako Mont Blanc.“

„Aha,“ prošla mezi řadou krabic. Pak vytáhla jednu těžkou až na konci vzadu dole. „To bude tohle,“ řekla.

Vytáhla krabici na poličku a otevřela ji. „Je krásný.“

Eiger zaplňoval celou krabici. Ležel na boku, měl hrbolatou spodní stranu, takže se nedal postavit, ale i tak jsem si dovedl představit, jak jeho třpytivé, lesklé a svítivé plošky osazené diamanty ožijí v Jenksových slunečních paprscích. Vskutku jsem si dovedl představit, že ten kámen se může stát základem dalšího fantastického díla, hodného jména svého tvůrce.

„Víme, jakou má cenu?“ zeptal jsem se.

„Dvojnásobek nákupní,“ řekla vesele. „Samozřejmě plus daň plus expedice.“

„Chce, abychom mu to doručili poslem.“

Přikývla. „To on chce vždycky. Jason mu to vozí taxíkem. Nechte to na mně, já to zařídím.“

„Taky musíme uložit ty perly, které přišly včera,“ dodal jsem.

„Jistě.“

Šla pro ně a já se vrátil tam, kde jsem včera skončil, stále s přesvědčením, že hledám marně, ale nehodlal jsem se vzdát. Anette se vrátila s perlami. Byly navlečené na niti v průhledných sáčkích a ne v těch nešikovných papírových obálkách, takže zatímco je přepočítávala a ukládala, já procházel starou zásobou.

Krabice perel všech možných velikostí. Diamanty žádné.

„Říká vám něco značka CZ?“ zeptal jsem se Anette jakoby nic.

„CZ je kubické zirkonium,“ pověděla bez zaváhání. „Toho prodáváme hodně.“

„A není to náhodou imitace diamantů?“

„Jsou to syntetické krystaly, které diamant připomínají,“ řekla, „jsou ovšem asi tisíckrát levnější. Pokud jsou však zapracované v prstenech, pak je nerozeznáte.“

„Copak to nerozezná nikdo?“ zeptal jsem se. „To přece někdo musí.“

„Pan Franklin tvrdil, že na první pohled je nerozeznají většinou ani klenotníci. Prý nejlepší metoda jak zjistit, jestli jde nebo nejde o diamant, je vyndat ho ze zasazení a zvážit.“

„Zvážit?“

„Ano, protože kubické zirkonium je mnohem těžší než diamant. Takže jeden karát kubického zirkonia je menší než jeden karát diamantu.“

„Takže CZ rovná se C krát jedna celá sedm,“ řekl jsem zvolna.

„Správně,“ řekla překvapeně. „Jak to víte?“

Po obědě, když jsem bezvýsledně prohlédl a zavřel poslední krabici, kde se jemně tetelily barvy duhového opálu z Oregonu, jsem zašel do Grevillovy kanceláře a četl si Juniny počítačové instrukce podnikatelského rychlokursu. Začal jsem pomalu chápat metodu, kterou se příjmy na hotovosti hromadily k andělské radosti. Anette rutinně denně zasílala platby do banky, a mně předkládala k podpisu celou řadu šeků. Podpisoval jsem s pocitem, že na příslušnou linku patří zcela jiné jméno. Anette mi taky

přinesla dnešní poštu, abych učinil různá rozhodnutí, což jsem s menšími a většími potížemi provedl. Poté, co si přečetli v ranních novinách zprávu o Grevillově smrti, ozvali se lidé z klenotnického světa, Anette je všechny uklidňovala, že podnik funguje dál, ale určitě hovořila s větší sebedůvěrou, než jakou jinak projevovala. „Říkají, že to je pro ně do Ipswiche příliš daleko, ale že budou v duchu s námi,“ hlásila. Ve čtyři hodiny zavolal Elliot Trelawney, že prý konečně objevil, komu patří to telefonní číslo, kdo je ta dáma, která si nepřála, aby se v jejím domě o Grevillovi vůbec hovořilo.

„Je to vlastně smutné,“ řekl a trochu se zasmál, „asi bych se neměl bavit, ale ta dáma nemůže a nechce Grevillovi odpustit, že poslal její vznešenou dceru na tři měsíce do vězení, neboť prodala kamarádce kokain. Na matku si vzpomínám, byla u soudu a pak hovořila s lidmi od tisku. Nešlo jí do hlavy, že když někdo prodá kokain přítelkyni, je to proti zákonu. Říkala, že obchodníci s drogami jí jsou samozřejmě odporní, ale to prý je něco docela jiného, než když někdo něco nechá kamarádce.“

„Jestliže ti zákon nevyhovuje, ignoruj ho, na tebe se nevztahuje.“

„Prosím?“

„To si Greville zapsal do notesu.“

„Ach tak. Zdá se, že si Greville poznamenal ten telefon, protože se chystal matce poradit jak dceři pomoci k normálnímu životu, ale ona s ním vůbec nechtěla mluvit. Poslyšte,“ zaváhal, „byl bych rád, kdybyste se občas ozval, nechcete? Mohli bychom si zase někdy zajít na skleničku do Rook and Castle.“

„Dobře. Jistě.“

„A dejte mi vědět, až najdete ty poznámky.“

„Samozřejmě.“

„My bychom toho Vaccara velice rádi zbrzdili.“

„Určitě se podívám, kam to jen bude možné,“ řekl jsem.

Položil jsem telefon a zeptal se na soudní poznámky Anette.

„Poznámky ze soudu? To ne, ty nikdy do kanceláře nenosil,“ zavrtěla hlavou.

Taky tam nenosil diamanty, pomyslel jsem si trpce. Nebylo po nich stopy v žádných seznamech nebo šanonech.

Uvnitř stolu se opět ozval budík. Podíval jsem se na hodinky. Byly čtyři hodiny dvacet minut. Natáhl jsem se, zásuvku otevřel a budík okamžitě zmlkl jako předtím.

„Hledáte něco?“ do místnosti právě vběhla June.

„Něco jako budík, nebo digitální hodinky s bzučákem.“

„To budou určitě světové hodiny,“ řekla. „Pan Franklin je měl k tomu, aby mu připomněly, kdy má telefonovat dodavatelům v Tokiu nebo tak.“

Pomyslel jsem si, že určitě nemám, o čem bych si s dodavateli z Tokia povídal, takže takové hodiny nepotřebuju.

„Chcete, abych poslala do Tokia fax a potvrdila jim, že perly v pořádku došly?“ zeptala se.

„Bývá to zvykem?“

„Aby si nedělali starosti.“

„Tak to prosím udělejte.“

Když odešla, objevil se ve dveřích Jason s oranžovými vlasy a bez sebemenší stopy drzosti mi oznámil, že všechno odvezl k Prosperu Jenksovi a že od něj přinesl šek, který předal Anette.

„Děkuju vám,“ řekl jsem klidně.

Zadíval se na mne neproniknutelným pohledem a dodal: „Anette chtěla, abych vám to oznámil.“ Pak odešel. No, je to obrovský pokrok, pomyslel jsem si.

Ten večer jsem v kanceláři zůstal déle než ostatní, zvolna jsem procházel Grevillovým panstvím a hledal různé schovávačky, co možná rafinované a matoucí.

Bylo prakticky neproveditelné prohledat celé stovky mělkých zásuvek a krabic ve skladu. Taky jsem usoudil, že Greville do nich určitě diamanty neuložil, protože Lily nebo kdokoli z ostatních by je tam klidně mohl najít. To bylo právě to, co mně nešlo do hlavy. Greville přece všechny měl k tomu, aby si nehráli jenom na svém písečku a sám se taky podřizoval tomu pravidlu. Tím pádem musel počítat s tím, že jeho zaměstnanci vcházejí do jeho pracovny bez nejmenších okolků.

Taky mě napadlo, jako už mnohokrát, že pokud Greville zanechal v kanceláři něco, co by člověku napovědělo kde ty diamanty hledat, tak to něco možná zmizelo s akrobatem, který se tam vloupal. Takže vlastně nic ani najít nemůžu.

Taky jsem nic nenašel. Po hodině bezvýsledného hledání jsem pozamykal všechno, co zamknout šlo a odešel jsem na dvůr vyhledat Brada, abychom se vydali domů.

V den Grevillova pohřbu bylo časně ráno chladné a jasné. Když vycházelo slunce, už jsme autem uháněli

na východ. Cesta do Ipswiche trvá tři hodiny, takže jsme do města přijeli brzy a měli jsme spoustu času na to, abychom se snažili najít Grevillovo auto.

Dotaz na policii byl bezvýsledný. Prý ani neodtáhli ani nezablokovali ani nepokutovali žádný starý rover. Prý taky nezahledli hledané číslo vozu ani na ulicích ani na parkovištích. Ale to prý nic neznamená, ubezpečili mně. Prý pátrání po ztracených vozidlech u nich nemá prioritu. S kradeným by to prý bylo něco jiného a prý kdyby, tak mi dají vědět.

Cestou do Ipswiche jsem Bradovi vysvětlil, co umí můj hledač auta. A taky jsem mu ukázal mapu města. „Když zmáčknete tenhle červený knoflík,“ vysvětloval jsem, „rozsvítí se světla auta a taky začne pískat. Takže vy hezky řiďte a já budu mačkat, ano?“

Přikývl. To se mu líbilo. Začali jsme tedy tímhle poněkud bizarním způsobem hledat. Od středu města poblíž místa, kde zahynul Greville, jsme zvolna jezdili sem a tam ulicemi, nejdřív na sever, potom na jih, a na mapě jsme si ulice odškrtávali. V mnoha ulicích v obytných čtvrtích auta chodníky lemovala, ale žádné z nich nezačalo pískat. Našli jsme různá parkoviště, veřejná i u obchodů, parkoviště u nádraží, ale nikde se nerozsvítla světla jediného vozu. Ostatně Rover 3500s byl málokterý z nich. Kdykoli jsem nějaký zahlédl, vystoupili jsme a šli si číslo prohlédnout zblízka, i když nebyl šedý. Grevillův vůz jsme nenašli.

Byl jsem moc zklamaný. Já byl opravdu odhodlaný to auto najít. Jak pomalu mýjela hodina oběda a blížila se hodina druhá, dostával jsem strach, že jsme to hledání odkládali příliš dlouho, že jsem měl po autě začít pátrat hned po Grevillově smrti. Jenže v neděli před týdnem jsem skutečně nebyl v takovém stavu, abych toho byl schopný a stejně jsem se dozvěděl teprve v úterý, že je třeba hledat cosi drahocenného. I v tu chvíli jsem byl přesvědčený, že Greville určitě nenechal diamanty někde, kde by byly snadno přístupné a zranitelné, ale pokud měl nějaký důvod jet do Ipswiche..., při troše štěstí, proč ne?

Krematorium obklopovala zahrada s úhlednými řadami růžových keřů. Brad mě vysadil u vchodu a odjel se někam najíst. Vyšli mi vstříc dva pánové v černých oblecích, oba s náležitě vážným výrazem, a představili se. Jeden jako zaměstnanec pohřebního ústavu, se kterým jsem jednal, druhý byl z krematoria. Prý je tam spousta květin a prý abych rozhodl, kterou kytici mají dát na rakev.

Byl jsem z toho trochu zmatený. Šel jsem s nimi, aby mi ukázali, kde květiny jsou. Byly v podloubí na straně budovy, kde si asi jedna nebo dvě skupinky plačících lidí prohlížely jiné věnce.

„Tyhle jsou pro pana Franklina,“ řekl zaměstnanec pohřebního ústavu a ukázal na dvě řady pestrobarevných kytic, jiskřících životem v tom místě zasvěceném smrti.

„Všechny?“ žasl jsem.

„Doručovali je sem už od rána. Kterou si budete přát, abychom dali na rakev?“

Jak jsem viděl, byly na kyticích vizitky.

„Poslal jsem kytici za sebe a za své sestry,“ řekl jsem váhavě. „Na lístku bylo napsáno Zuzana, Miranda a Derek. Tu bych tam chtěl.“

Oba pánové se slitovali při pohledu na mé berle a pomohli mi najít správnou kytici. Já přitom narazil na kytici s nápisem, který mi trochu vzal dech.

„Budu na Tebe myslet denně ve čtyři hodiny dvacet minut. S láskou C.“

Lístek byl u kytice dvanácti sametových rudých růží s kapradím. Dvanáct sladce vonících květů. Dozen Roses, dvanáct růží, pomyslel jsem si, ach můj bože.

„Už jsem ji našel,“ hlásil člověk z pohřebního ústavu a zdvihl velikánskou kytici růžových a zlatých chryzantém. „Tady je.“

„Výborně, takže prosím vás tuhle kytku a taky ty růže a tady ten věnec od jeho zaměstnanců. Půjde to?“ Zdálo se že ano. Anette s June se po dlouhém a vzrušeném telefonování rozhodly pro bílou kytici. Musel jsem jim slíbit, že si ji prohlédnu, abych jim mohl vyprávět, jestli byla opravdu hezká. Předtím jsme se společně dohodli, že zaměstnanci zůstanou v podniku a budou normálně pokračovat v práci, které bylo příliš mnoho. Viděl jsem však na June, že je smutná a že by byla ráda jela taky.

Zeptal jsem se člověka z pohřebního ústavu, odkud všechny ty kytice jsou. Prý hlavně od obchodníků a prý pak ze všech sundá vizitky a pošle mi je.

V tu chvíli mě napadlo, že jsem možná udělal chybu, že jsem měl nechat Grevilla odvézt do Londýna, aby se s ním mohli rozloučit jeho kolegové a přátelé. Během tiché půlhodiny, která pak následovala, jsem přestal litovat. Duchovní, kterého tam pohřební ústav povolal, se mě zeptal, jestli si přeju, aby provedl celý obřad, když jsem tam vlastně jen já jediný a já řekl že ano, že si to přeju, že myslím, že to bude správně. Mluvil trochu monotónně. Zpola jsem ho poslouchal a díval jsem se, jak slunce dopadá na květiny na rakvi, na paprsky pronikající vysokými okny na jedné stěně, a nevzpomínal jsem na Grevilla, jak jsem ho znal, ale jak jsem ho začal poznávat po smrti.

Jeho život spočíval na mých bedrech jako těžký plášť. V pondělí, úterý, středu a čtvrtek jsem se o jeho

podnikání dozvěděl tolik, že mi bylo jasné, že to už nikdy nezapomenu. Lidé, kteří se na něj spoléhali, věnovali teď důvěru mně. Svým způsobem i jeho přítel Elliot Trelawney. Ten si přál, abych mu Grevilla nahradil při skleničce. Clarissa Williamsová poslala květiny a jistě věděla, že je uvidím. Taky chtěla, abych si ji zapamatoval. Jako by vůbec šlo na ni zapomenout! Nicholas Loder měl v úmyslu se mnou manipulovat ve prospěch svých stájí. Prospero Jenks nepochybně na mě začne brzy naléhat kvůli diamantům pro své fantastické dílo. Bankovní půjčka mě děsila jako blížící se bouře.

Greville, tichý, chladný, odpočívající v rakvi, by si jistě nebyl přál, aby se tohle všechno přihodilo. Byl čestný, pomyslel jsem si. V duchu jsem opakoval jeho vlastní modlitbu, neboť mi přišlo, že je na to vhodná chvíle. „Nechť jedním s odvahou. Nechť se naučím pokoře.“ Neměl jsem tušení, jestli své třetí odhodlání splnil. Věděl jsem, že já bych je splnit nedokázal.

Duchovní domluvil. Pracovník krematoria sejmul kytice z rakve, položil je na podlahu a do hlubokého ticha se ozvalo vrčení a vrzání mechanismu posunujícího rakev pryč z dohledu směrem k ohni.

Sbohem kamaráde, řekl jsem si v duchu. Sbohem, ačkoli jsi teď se mnou víc než kdykoli předtím.

Vyšel jsem na čerstvý vzduch, všem jsem poděkoval, zaplatil a zařídil, aby květiny odvezli do Nemocnice svaté Kateřiny. Prý to učiní. Pracovník krematoria mi odevzdal odstřižené vizitky a zeptal se mne, jak chci naložit s popelem svého bratra. Najednou jsem měl chuť se rozesmát, ale viděl jsem na těch vážných tvářích před sebou, že by to bylo víc než nevhodné.

Čekali trpělivě, až se rozhodnu. „Pokud tu máte nějaké vysoké růžové keře, rudé růže,“ řekl jsem nakonec, „pak bych byl docela rád, kdybyste zasadili ještě jednu a nasypali pod ni ten popel.“

Zaplatil jsem za růžový keř, znovu poděkoval a čekal, až pro mě přijede Brad. Když se objevil, tvářil se vítězně a skoro se uskleboval.

„Už sem ho našel,“ řekl.

„Koho?“ zeptal jsem se. Pořád jsem myslel na Grevilla.

„Vozítko vašeho bráchy.“

„Ne!“

Přikývl. Byl na sebe hrdý.

„Kde?“

To neřekl. Počkal, až se usadím a pak mne vítězoslavně zavezl do centra města, asi tři sta yardů od místa, kde na bratra spadlo lešení. Odtamtud, mlčky jako obvykle, ukázal na ohradu, za níž prodávají ojetá vozidla, ohradu, nad kterou se třepotaly barevné vlajčičky a kde na vozech byly velké cedule s nadepsanými cenami.

„Je to jeden z tamhle těch?“ zeptal jsem se s úžasem.

Brad se zakuckal smíchy. „Vzadu,“ řekl.

Zavezl mě do ohrady za vystavené vozy, potom za roh budovy, až jsme dojeli k velké autoopravně. Tam hlásal nápis, že mění oleje, dělají testy, běžné opravy a taky že tam jsou toalety. Brad otevřeným okénkem natáhl ruku s vynálezem na hledání aut. Stiskl červený knoflík a kdesi v temné hloubi garáže se náhle rozsvítila světla a ozval se pronikavý pískot.

Vyběhl nevládně se tvářící mechanik v montérkách zamazaných od oleje. Řekl, že má službu, že je mistr a že by byl dost rád, kdyby ten rover odtamtud vypadl. Že prý mu dlužím za týden parkování a kromě toho za seřízení a vyčistění světlometů. A ještě mi naučtoval za to, že tam auto překáželo...

„Jak překáželo?“

„No, zabírá nám tady už týden místo a přitom nám ho sem dali jenom na hodinu. No a dneska už potřetí mně málem praskly bubínky kvůli tomu pískání.“

„Potřetí?“ podivil jsem se.

„No jednou ráno a dvakrát odpoledne. Tenhle chlapík už sem přišel jednou. Řek, že sem doveze nového majitele.“ Brad se na mne významně podíval. Hledač aut nepochybně fungoval už ráno, jenomže naše uši a oči fungovaly nedokonalé. Auto bylo dopoledne z dohledu.

Požádal jsem mistra, aby napsal účet. Vystoupil jsem z vozu a odbelhal se do Grevillova auta. Dvířka byla otevřená, jak jsem zjistil, ale kufr zavřený.

„Tady to máte,“ řekl mistr, když mi podával účet a klíčky od zapalování. „Kufr nejde otevřít. Je tam nějaký extra zámek, zvlášť udělaný. To je taky pitomost.“

Zatvářil jsem se chlácholivě a podal mu úvěrovou kartu, abych se s ním vyrovnal, a on s ní odešel do malé kanceláře.

Podíval jsem se na rover. „Umíte s tím jezdit?“ zeptal jsem se Brada.

„Jasně,“ řekl zasmušile.

Usmál jsem se a vytáhl z kapsy Grevillovy klíčky, abych zjistil, jestli se některý z nich nehodí k zámku od

kufříku. K mé veliké úlevě skutečně jeden z klíčů byl ten správný, i když by to člověk podle vzhledu nikdy neuhádl. Klíč vypadal spíš jako k sejfě. Zámek byl, jak se ukázalo, velmi složitý a ocelový. Maximální bezpečnostní opatření po zkušenostech s porsche.

Tak dobře střežený poklad se skládal z golfových holí, zřejmě velmi drahých, včetně vozíku a krabice s novými míčky. Pak tam byla velká hnědá obálka, taška s věcmi na noc, s pyžamem, čistou košilí, kartáčkem na zuby a pěnou na holení ve spreji, přenosný telefon podobný mému, osobní počítač, přenosný fax, otevřená krabice papírů k faxu, leštěná dřevěná krabice, ve které byly překrásné mosazné váhy se závažími lehoučkými jako pírko, dále zařízení proti krádeži, jaké se montuje na volant, velká baterka a pak nějaké složité oranžové kovové zařízení. Vzpomněl jsem si, že podobnou věc mi Greville popisoval a že to určitě je podložka, která se dává na kolo, když se píchne, ale člověk nechce měnit kolo na silnici, jen chce nějak dojet do opravy.

„Páni,“ vydechl Brad, když se na to všechno díval. Mistr taky trochu žasl, ale aspoň pochopil, proč byl kufr tak zabezpečený.

Kufr jsem zavřel a zamkl, protože by to tak udělal i Greville, rozhlédl se uvnitř vozu a našel tam takový ten mírný nepořádek, jaký se hodí i k nejpohodlnějším lidem. Zápalky, lístky z parkovišť, brýle proti slunci, krabička s papírovými kapesníky a v jedné dvířkách nedbale zastrčená mapa.

Mapu jsem vytáhl. Byla to mapa východní Anglie, s trasou Londýn – Ipswich černě obtaženou, po straně mapy byly připomínky a vysvětlivky. Se zájmem jsem si povšiml, že zakreslená trasa nekončí v Ipswichi, ale až v Harwichi.

Harwich je přístav na pobřeží Severního moře, kam jezdila féra z Hook of Holland. Stejně slavné a historické místo přistání jako jsou Dover a Calais, Folkestone a Ostende. Neměl jsem tušení, jestli féra do Harwiche stále ještě jezdí, ale napadlo mě, že pokud se Greville chystal do Holandska, byl by tam určitě letěl. Ať už tak či tak, zdálo se jasné, že byl na cestě do Harwiche.

Obrátil jsem se k opraváři, který už celý netrpělivý čekal, kdy vypadneme, a zeptal jsem se ho stroze: „Je tu někde cestovní kancelář?“

„Támhle o tři domy dál,“ ukázal. „Ale pokud tam jdete, tak tady už parkovat nemůžete.“

Dal jsem mu dostatečně velké spropitné, aby změnil názor. Brad zůstal u vozu a já se odbelhal. Skutečně o tři domy dál byla cestovní kancelář. Vešel jsem a zeptal se na jízdní řád do Hook of Holland.

„Jasně,“ řekla ochotná slečna. „Féra jezdí každý den a každý večer. Patří společnosti Sealink. Kdy chcete jet?“

„To zatím nevím.“

Asi mě považovala za idiota. „No St. Nicholas jezdí každé ráno a Koningin Beatrix každý večer.“

Jistě na mě muselo být vidět, jak jsem ohromený. Rychle jsem zavřel ústa.

„Co se děje?“ zeptala se.

„Ale nic. Mockrát vám děkuju.“

Pokřčila rameny, jako kdyby se už ani nesnažila chápat výstřednosti cestujících. Já se zvolna odbelhal zpátky do opravy, obohacený o řešení jednoho ze svých rébusů, z něhož však současně vyplýval další, a sice co měl Greville společného s Koningin Beatrix, když to je loď a ne kůň?

Brad vzal do Londýna rover, já jel vlastním vozem. Jeli jsme hlemýždím tempem. Ať už v té ipswichské garáži prováděli s Grevillovými svíčkami cokoli, tak to určitě vrtkavý motor V8 neuzdravilo. Počínal si spíš jako V4, aspoň mně se to zdálo. Brad zastavil kousek za městem a se vztekým mumláním vyčistil svíčky sám, ale nijak to nepomohlo.

„Potřebuje nový,“ poznamenal.

Zatímco se věnoval motoru, prohledal jsem důkladně vak s golfovými holemi, krabici s míčky i tašku s věcmi, a všechny drobné vynálezy, které tam bratr měl.

Diamanty nikde.

Znovu jsme vyrazili. Rover jel podezřele pomalu a plazil se zejména do kopce. Jel jsem pro jistotu kousek za ním pro případ, že by vynechal úplně. Pomalá jízda mi nevadila, jen mi vadilo, jak se na mou levou nohu na podlaze přenášely ořesy, až mi znovu probudily bolest v kotníku. Ovšem s jízdou domů z Ipswiche před pěti dny se to vůbec nedalo srovnat, to bylo přímo směšné. Naštěstí se mi stále ještě všechno rychle hojí, pomyslel jsem si. V úterý už budu určitě chodit. Nebo budu aspoň pokulhávat jako Grevillovo auto.

Nemělo smysl přemýšlet o tom, že kdyby svíčky byly v pořádku, nebyl by se Greville v Ipswichi zastavoval a nebyl by dával auto do opravy, nebyl by šel tou ulicí, kterou šel v onen osudový okamžik. Kdyby tak člověk viděl do budoucnosti, nedocházelo by k žádným neštěstím. „Kdyby“ je prašpatné slovo.

Dojeli jsme do Grevillovy ulice a našli místa k parkování, i když to nebylo přímo před domem. Řekl jsem

Bradovi už ráno, že tu noc přespím v Londýně, abych to měl jednodušší, když pak pojedu následující den s Ostermeyerovými do Yorku. Původně jsem plánoval – kdybychom našli rover – že by ho Brad zavezl přímo do Hungerfordu a já bych jel svým vozem do Londýna a pak se s ním zase vrátil, až bych přijel z Yorku. Díky špatným svíčkám jsme tenhle plán za Ipswichelem změnili. Rozhodl jsem se, že Brad pojedou do Hungerfordu mým vozem a já po návratu z Yorku pojedu domů vlakem. Grevillův vůz, který byl spíš k ozdobě než k potřebě, ať tedy zdobí ulici.

Přestěhovali jsme všechny věci z Grevillova kufru do kufru mého vozu, lépe řečeno přestěhoval to Brad a já přihlížel. Pak vzal Brad z roveru velkou hnědou obálku a mou tašku s věcmi na noc a vydali jsme se po pěšince k domu. Byla tma a jak jsme se přiblížili, rozsvítily se reflektory a ozvalo se štěkání. V sousedních domech to nikoho nevzbouřilo. Odemkl jsem všechny tři zámky a opatrně vstoupil dovnitř. Stejně jako předtím jakmile jsem vypnul štěkání, v domě zavládlo ticho, pusto a prázdno. Brad odmítl jídlo i pití a odešel domů za maminkou. Já si sedl do Grevillova křesla, otevřel hnědou obálku a přečetl si všechno o panu Vaccarovi. Byl to vskutku velký uličník. V obálce byly kopie Vaccarovy podrobné žádosti a list, na který si Greville rukou napsal:

„Po Ramonu Vaccarovi trvá pátrání na Floridě USA pro obchod s drogami. Je podezřelý z několika vražd. Oběťmi byli většinou piloti, kteří už nechtěli nadále dopravovat bedny s drogami.

Vaccaro nedopustí, aby zůstal naživu někdo, kdo by mohl zbytečně mluvit. Mám informace od vdovy po jednom z pilotů, vyděšené k smrti. Odmítá se dostavit na výborovou schůzi, ale co jsem se od ní dozvěděl, mi dostačuje. Věřím jí.

Vaccaro získával pomocí velkých úplatků soukromé letce k jednomu letu do Kolumbie. Když se jim let zdařil a náležitě vyplatil, většinou se chytili a litali pro něj dál, až si nastřádali tolik peněz, že začali mít strach. Pak ti mizerní chudáci hynuli na prahu svých domů, zastřelení z kolemjedoucího auta. Výstřely nikdo neslyšel. Vrah vždy použil tlumič, u vraždy nikdy nebyli svědci, žádné důkazy. Všichni piloti byli majiteli malých letadel. Těch smrtí bylo tolik, že už nemohlo jít o náhodu. Vdova ví, že se její muž velice bál, ale že se vzepřel příliš pozdě. Ona sama se znovu provdala, žije v Londýně. Vždy se toužila vrahovi pomstít. Když zahlédla v místních novinách krátký odstaveček o Vaccarově rodinné herně, nemohla uvěřit, že by to mohl být tentýž člověk. Ale byla u toho fotografie. Vaccaro a rodinný podnik. Zašla anonymně na radnici, kde jí poradili, ať se obrátí na mne.

Není třeba, abychom Vaccara usvědčovali. Stačí, když mu nedáme licenci. Vdova mě prosila, abychom nevyzrazovali, kdo nás navedl, abychom jeho žádost odmítli. Je prý nebezpečný a zlý. A je sotva možné zavázat k mlčení celý výbor. Na Floridě by možná policie ráda věděla, kde Vaccaro je. Že bychom ho vypověděli?“

Zavolał jsem Elliotovi Trelawneymu do jeho letního bytu a řekl mu, že jsem ty důležité a žhavé poznámky našel. Přečetl jsem mu je a on vzdychl a zapískal.

„Vaccaro Grevilla nezabil,“ řekl jsem.

„Ne,“ povzdechl si. „Jak dopadl pohřeb?“

„V pořádku. A děkuji za květiny.“

„Je mi líto, že jsem tam nejel, ale ve všední den a do takové dálky...“

„V pořádku,“ opakoval jsem. A skutečně to v pořádku bylo. Vlastně se mi celkem ulevilo, že jsem tam byl sám.

„Prosím vás,“ řekl nesměle, „neměl byste nic proti tomu, kdybych zařídil, aby se za něj sloužila zádušní mše? Myslím někdy teď, tak do měsíce?“

„To je vynikající nápad,“ řekl jsem upřímně. „Samozřejmě, spusťte to.“

Řekl, že by byl rád, kdybych mu poznámky o Vaccarovi poslal po kurýrovi v pondělí k soudu a jestli prý hraju golf.

Druhý den ráno, po noci strávené v Grevillově černobílé posteli, kdy se mi zdálo všechno možné, jsem si objednal taxík, zajel do hotelu pro Ostermeyerovy a setkal se s nimi dole v hale, jak jsme se na tom předchozí večer dohodli.

Byli ve výborné náladě. Martě to neobyčejně slušelo v perfektně ušitých červených vlněných šatech a norkovém kožíšku. Harley měl na hlavě anglický klobouk, usmíval se, kolem krku dalekohled a v ruce dostihové noviny. Oba byli odhodlaní bavit se, ať už ten den probíhá jakkoliv a Harleyho občasná nerudnost zcela zmizela z dohledu.

Řidič, jiný než nás vzal ve středu, přijel velkým pohodlným daimlerem před hlavní vchod přesně načas. Všechno napovídalo tomu, že den proběhne dobře. Ostermeyerovi si sedli dozadu, já si sedl vpředu vedle šoféra. Šofér oznámil, že se jmenuje Simms, ochotně uložil berle do kufru a prý že mi rád poslouží, když jsem děkoval. Moje berle byly asi jediný stinný mráček na Martině obzoru.

„Ta noha vás pořád zlobí?“ zeptala se. „Milo říká, že to není nic vážného.“

„Ne není, je to taky už mnohem lepší,“ řekl jsem podle pravdy.

„To je dobře. Hlavně abyste mohl jet Datepalma.“

„Samozřejmě,“ uklidňoval jsem ji.

„Jsme hrozně rádi, že ho máme. Je skvělý.“

Vydal jsem ze sebe nějaké pochvalné zvuky o Datepalmovi, což mi šlo celkem snadno. Vůz se proplétal provozem směrem na dálnici M 1.

„Milo říká, že by Datepalm mohl běžet v Charisma Chase v Kemptonu příští sobotu. Co vy na to?“ zeptal se Harley.

„Jo, to je dostih, který by mu mohl sedět,“ řekl jsem klidně. Nejradši bych Mila zabil. Něco jiného je jet pracovní cval. Bylo mi jasné, že žádný lékař na světě za týden nepodepíše, že jsem schopný jet. Taky že bych nebyl schopný, protože poradit si s půltunou koně na překážkách při rychlosti víc než třicet mil za hodinu není žádná legrace.

„Ale možná ho Milo bude radši připravovat na Mackeson v Cheltenhamu na příští měsíc,“ řekl jsem moudře. Snažil jsem se zasít sémě téhle myšlenky. „Pak se ovšem hned dva týdny nato běží Hennessy Cognac Gold Cup,“ dodal jsem po úvaze, že na Hennessy, který se běží za šest týdnů, už bych v pořádku být měl. Mackeson za čtyři týdny se mi zdál ještě pochybný.

„Jo a pak se ještě běží takový ten velký dostih po vánocích,“ řekla Marta se spokojeným, šťastným povzdechem. „Je to všechno tak rozčilující. Harley slíbil, že se sem vrátíme, abychom se tam mohli jet podívat.“

Asi další půlhodinu si vyprávěli o koních a pak se mě zeptali, jestli nevím něco o Dicku Turpinovi.

„Samozřejmě,“ přikývl jsem.

„Jeden chlapík říká, že do Yorku jede na koni. Já tomu nerozumím.“

Dal jsem se do smíchu. „Ale to se stalo před dvěma sty lety. Dick Turpin byl lupič, skutečný zločinec, a jel se svou klisnou, jmenovala se Black Bess, na sever, prchal totiž před spravedlností. Chytli ho v Yorku a uvrhli do žaláře, kde pak pořádal ve své cele čtrnáct dní radovánky. Žertoval a popíjel se všemi staršími městy, kteří si přišli prohlédnout slavného lupiče v řetězech. Pak ho vyvedli a pověsili na místě, které se jmenuje Knavesmire a kde je teď závodíště.“

„Jé,“ řekla Marta, kterou zřejmě příjemně mrazilo v zádech. „To je strašné.“

Po chvíli jsme sjeli z M 1 a překřížili na severovýchod na nepříjemnou silnici A 1 a já si v duchu říkal, že pro cestu do Yorku člověk se zdravým rozumem vždycky radši volí vlak. Ovšem Ostermeyerovým to mohlo být jedno, protože oni neřídili.

Když jsme se blížili k městu, řekl Harley: „Na oběd jdete samozřejmě s námi, Dereku.“

Ostermeyerovo „samozřejmě“ předpokládalo, že jsem jejich host. Namítal jsem jemně, že tomu tak není.

„Ale samozřejmě že ano. Hovořil jsem včera večer s lordem Knightwoodem a řekl mu, že jedete s námi. Okamžitě samozřejmě řekl, abyste taky přišel na oběd. Bude to velká událost, chystají se věnovat své jméno jednomu dostihu.“

„Kterému dostihu?“ zeptal jsem se zvědavě, protože mi jméno Knightwood nebylo nijak povědomé.

„Počkejte, je to tady.“ Harley začal šustit novinami. „Trofej univerzity v Yorku, lord Knightwood je totiž na univerzitě velký pán, prezident nebo guvernér, prostě velký pán. Yorkshirský velký pán. Prostě, očekávají vás...“

Poděkoval jsem. Co mi taky zbývalo. I když mi bylo jasné, že půjdu-li na oběd pořádaný sponzorem a přitom teď nemám žádný pohyb, budu mít nejspíš problém s váhou, nedám-li si pozor. Jenže já jako bych v duchu slyšel Milův rozčilený hlas: „Cokoli si budou Ostermeyerovi přát, tak jim proboha musíš vyhovět!“

„Je tady ještě taky York Minster Cup,“ četl Harley v novinách. „A Civic Pride Challenge. Váš kůň Dozen Roses běží v York Castle Champions.“

„Kůň mého bratra,“ opravil jsem ho.

Harley se zasmál. „Budeme to mít na paměti.“

Simms nás elegantně vyložil u vchodu do klubu. Když mi s vážnou tváří podával berle, uvědomil jsem si, že na šoféra si člověk snadno zvykne. Žádný problém s parkováním. Vždycky máte někoho, kdo vás doveze domů po špatném dnu. Jenomže člověk není volný a nemá žádné soukromí... Ba ne, nadlouho bych si to nepřál, ani s Bradem ne.

Říká se, že člověk má vsadit na prvního koně nebo prvního jezdce nebo prvního trenéra, kterého vidí. První trenér, kterého jsem zahlédl, byl Nicholas Loder. Tvářil se zuřivě a k mému velkému překvapení dokonce poplašeně, když jsme na sebe narazili kousek od daimleru.

„Co vy tu děláte?“ zeptal se ostře. „Co tady vůbec pohledáváte?“

„Znáte pana a paní Ostermeyerovy?“ řekl jsem zdvořile a představil je. „Právě koupili Datepalma. Jsem tady jako jejich host.“

Zuřil. Jinak se to popsat nedá. Setkal se pak s nějakým mužem, možná to byl jeden z jeho majitelů, předal mu členský odznak klubu a když to vyřídili, oba odešli směrem k závodisti bez jediného dalšího slova.

„No tedy!“ Marta byla pohoršená. „Kdyby se ke mně takhle zachoval Milo, tak bych od něj koně odstěhovala, než by stačil říct na shledanou.“

„Jenomže to není můj kůň,“ upozornil jsem ji. „Ještě ne.“

„Ale až bude váš... Co uděláte?“

„Totéž, co byste udělala vy, aspoň myslím, ačkoli jsem to původně neměl v úmyslu.“

„To je dobře,“ řekla s důrazem.

Nemohl jsem pochopit, proč se Loder chová, jak se chová, proč tak reaguje. Pokud si mě chce naklonit a chce ode mne ochotu, a tu chce, když si přeje abych Dozen Roses a Gemstona prodal některému z jeho majitelů, ať už mu jde o provizi nebo o to, že koně zůstanou v jeho stájích, měl by se aspoň trochu snažit, jako se snaží Milo vůči Ostermeyerovým.

Jestliže Dozen Roses smí běžet a příslušní funkcionáři to povolili, proč Loderovi vadí, že se budu dívat? Proč ho to polekalo?

Je to všechno nesmyslné. Pochopil jsem jediné to, že Loder se skutečně neumí přetvařovat a slušně chovat, což člověka u úspěšného trenéra překvapí.

Harley Ostermeyer oznámil, že oběd Yorkské univerzity se má konat na konci klubovní jídelny v hlavní tribuně. Tak jsem je tam zavedl. Byl jsem rád, že jsem se pro ten den slušně oblékl a nešel jen ve svetru. Sice mě na oběd přizvali na poslední chvíli, ale na mém oblečení to nebylo vidět.

V místnosti už byla dost početná skupina lidí, třímali skleničky a bavili se v prostore ohraničené bílou mříží, za níž byl velký stůl se studenými mísami a pak menší stolky se židlemi.

„Tamhle jsou Knightwoodovi,“ řekl Harley Ostermeyer spokojeně. Za chvíli už mě představoval vysokému, příjemně působícímu asi sedmdesátiletému člověku, na němž bylo znát dobrosrdečnost a laskavost. Potřásl si se mnou rukou jako s přítelem Ostermeyerových, s nimiž se seznámil při své návštěvě na univerzitě v Pensylvánii. Harley tam sponzoroval jednu katedru. V Pittsburghu v Pensylvánii byl velký pán zase Harley.

Tvářil jsem se, jak se slušelo, naslouchal hovoru a prohlásil poslušně a vychovaně, jak je skvělé, když město York podporuje dostihový sport na svém území.

„Znáte se s mou paní?“ zeptal se lord Knightwood roztržitě. „Miláčku,“ obrátil se k ženě, stojící dosud zády k nám. „Pamatuješ se na Harleyho a Martu Ostermeyerovy? Je tu taky jejich přítel Derek Franklin. Říkal jsem ti o něm.“

S úsměvem se otočila, pozdravila se s Ostermeyerovými, pak podala ruku mně. Řekla: „Vítám vás, jsem ráda, že jste přišel.“

„Těší mě, lady Knightwoodová,“ řekl jsem zdvořile.

Nepatrně se na mě usmála. Mistrně se ovládala.

Clarissa Williamsová byla lady Knightwoodová.

10

Určitě věděla, že přijdu. Pokud by se se mnou nebyla chtěla setkat, pokud by si byla přála, abych se nedozvěděl, kdo je, mohla si snadno vymyslet strategickou chorobu. Měla na to dost času.

Řekla milostivě: „Neviděla jsem vás v televizi? Nez vítězili jste ve Zlatém poháru?“ A já vzpomínal na to, s jakou rychlostí si počínala s tou příšernou kiyogou, jak temperamentně jednala v úterý. Uplynuly teprve čtyři dny. Nebála se zřejmě, že ji prozradím, taky co bych vlastně mohl říct? Lorde Knightwoode, vaše žena byla milenkou mého bratra? To není zrovna nejlepší způsob zahájení společenského podniku.

Lord Knightwood představoval Ostermeyerovy jednomu profesorovi fyziky, který s jiskrou v oku prohlásil, že jelikož je jediným skutečným milovníkem dostihového sportu mezi všemi váženými pedagogy, tak ho donutili, aby školu reprezentoval, ačkoli mezi publikem je dobře padesát studentů ochotných vsadit za čest školy i poslední ponožky.

„Derek je taky vysokoškolák,“ řekla Marta vesele, aby hovor nestál.

Pan profesor se na mě zamyšleně podíval. „Z které univerzity?“

„Lancaster,“ řekl jsem suše, a všichni se rázem zasmáli. Lancaster a York bojují o rudé a bílé růže už mnoho a mnoho let...

„Co jste dělal?“

„Nezávislá studia.“

Okamžitě přestal být roztržitý a soustředil se na mě.

„Co jsou nezávislá studia?“ zeptal se Harley, když viděl, že se pan profesor o mě zajímá.

„Student si sám naplánuje studijní program a volí si svůj hlavní předmět,“ řekl profesor. „Lancaster je jediná univerzita, která toto studium nabízí a povoluje maximálně osmi studentům ročně. Určitě nepředstavuje program pro slabší a chudší duchem.“

Knightwoodovi a Ostermeyerovi mlčky naslouchali a já upadl do rozpaků. Byl jsem tehdy mladý.

„Co jste si vybral jako hlavní předmět?“ zeptal se pan profesor s opravdovým zájmem. „Byli v tom koně?“ Potřásl jsem hlavou. „Ne..., kořeny a následky války.“

„Milý příteli, bude myslím nejlepší, když se u oběda posadíte vedle pana profesora,“ řekl Knightwood srdečně. Pak od nás odešel a odvedl s sebou i manželku a Ostermeyerovy. Pan profesor se mě pak zeptal, jak bych tipoval v nadcházejících dostizích.

Clarissa – ať už náhodou nebo úmyslně – se pohybovala v takové vzdálenosti, že jsem s ní nemohl mluvit ani u oběda ani potom, a já se nesnažil k ní přiblížit. Společnost se začala rozcházet před prvním dostihem, ale všichni byli srdečně zváni, aby se vrátili na čaj. Většinu odpoledne jsem pak strávil jako ostatní sledováním koní, podávajících takové výkony, jaké jim jejich schopnosti a povaha dovolovaly. Mnoho koní se s vůlí vítězit už narodí, vlastně všichni, jenomže u některých je ta vůle silnější než u jiných. To jsou právě ti, kteří mají naprosto nezadržitelný instinkt vést stádo, být na špici, kteří bojují nejdohodlaněji a nejčastěji vítězí. Dostihoví novináři takové koně popisují jako statečné, ale ono to je něco jiného, hlubšího, pramení to z genů, z primitivního pudu pocházejícího z dávné minulosti podobně jako bojovnost, která se tak snadno objevuje u člověka a způsobuje války.

Už víckrát jsem si uvědomil, že bitevní pole na dostihovém závodišti vyhledávám, protože v sobě mám jak nezvladatelné nutkání bojovat a vítězit, tak současně odpor ke zbraním. Leckdo by to nepochybně nazval způsobem vybití náboje. Ale ať už tak či onak, Datepalm i já máme primitivní potřeby vítězit.

„O čem přemýšlíte?“ zeptal se někdo těsně u mne.

Byl bych její hlas poznal kdekoliv. Otočil jsem se. Tvářila se klidně a jen s nepatrným nádechem úzkosti. Byla lady Knightwoodovou ve všem všudy, ve společenském chování, hladkém účesu, dokonalém patricijském oblečení, vášnivá žena se skrývala jen kdesi v jejích očích.

„Přemýšlím o koních.“

„Asi se divíte, že jsem přišla, když jsem se včera večer dozvěděla, že také jedete na dostihy? Napadlo mě, že byste tady mohl být kvůli Dozen Roses, ale že půjdete na náš oběd...“ zarazila se. Byla trochu nejistá.

„Nejsem Greville. Neuvažujte o mně jako o Grevillovi.“

Zamžikala. „Vám to sakra rychle myslí,“ zamyslela se. „Dobře, tak se přiznám. Chtěla jsem vás vidět.

Nějak mi to přináší útěchu.“

Stáli jsme v tu chvíli u zábradlí padoku a dívali se, jak koně přihlášení do příštího dostihu přecházejí kolem se svými stájníky. Bylo to před University Trophy, dva dostihy předtím, než měl běžet Dozen Roses. V tu chvíli nám tedy o nic nešlo a měli jsme chvíli klidu. Kolem nás hlučely davy a ozýval se dusot kopyt, mohli jsme si proto tiše povídat, aniž by nás někdo slyšel. Soukromí ve velkém množství...

„Zlobíte se ještě na mě, že jsem vás tak praštila?“ zeptala se trochu trpce, protože jsem mlčel a nijak jsem její poslední poznámku nekomentoval.

„Ne,“ pousmál jsem se.

„Já si vážně myslela, že jste lupič.“: „A co byste byla řekla policii, kdyby se dostavila?“

„Doufám, že bych se vzpamatovala, než by přišli, a stačila utéct,“ řekla zasmušile a povzdechla si.

„Greville mi řekl, že kdybych kiyogu skutečně v sebeobraně použila, ať okamžitě uteču a zapomenu na to, co se stane s tím, kdo na mě zaútočil. Asi ho nikdy nenapadlo, že bych se mohla střetnout s lupičem v jeho vlastním domě.“

„Stejně se divím, že vám dal takovou zbraň,“ řekl jsem mírně. „Copak to není proti zákonu? Greville byl přece soudce.“

„To já jsem taky,“ řekla k mému překvapení. „Tak jsme se vlastně sešli, na konferenci občanských soudců. Já jsem se neptala, jestli mít kiyogu je proti zákonu. Kdyby mě měli stíhat za to, že ji při sobě mám a že ji používám, tak by to bylo z mého hlediska pořád lepší než se stát obětí těch hrozných přepadení, o kterých se týden co týden dovídáme.“

„Kde to sehnal?“ zeptal jsem se zvědavě.

„V Americe.“

„Máte ji teď u sebe?“

Přikývla a sáhla na kabelku. „Teď už ji s sebou беру automaticky.“

Musí být aspoň o třicet let mladší než její muž, napadlo mne, a tušil jsem, co k němu cítí. Nebyl jsem si

jistý, jestli ji mám rád nebo ne, ale bylo mi jasné, že jsme si nějakým způsobem blízcí. Musím přiznat, že mi to nevadilo.

Vyšli jezdci a postávali v malých skupinkách s majiteli. Byl tam i Nicholas Loder s tím člověkem, se kterým se předtím setkal. Podsaditý, důležité vyhlížející pán v tmavém obleku s růžovou klubovou vstupenkou na klopě.

„Dozen Roses – Dvanáct růží,“ řekl jsem a díval se na Lodera, jak se baví s majitelem a jezdcem.

„Pojmenoval koně pro vás?“

„No nazdar,“ řekla. Vyvedlo ji to z míry. „Jak jste...?“

„Položil jsem vaše růže na rakev.“

„Ach tak...“ mluvila se sevřeným hrdlem. „Já... nemohla jsem...“

„Povězte mi, jak se stalo, že se univerzita v Yorku rozhodla věnovat jméno jednomu z dostihů?“ Snažil jsem se mluvit jakoby nic, aby měla možnost trochu se uklidnit. Polkla, snažila se ovládnout a dýchala klidněji.

„Omlouvám se. To je všechno kvůli tomu, že já ho nemůžu ani veřejně oplakávat, jenom v duchu. Nesmím před nikým dát nic najevo, jedině před vámi. A přitom mě to dusí. Ne a ne si pomoci.“ Odmlčela se a pak odpověděla na mou celkem nepodstatnou otázku. „Ředitel závodiště chtěl nějakým způsobem získat zájem města. Několik velkých pánů na univerzitě bylo proti, ale Henry je přemluvil. My jsme sem vždycky jezdili na dostihy, nám se to líbí a rádi tu trávíme čas s přáteli.“

„Ale váš muž na univerzitě nepřednáší, že ne?“

„Ne, vůbec ne, je tam vlastně jenom pro reprezentaci. Je předsedou celé řady institucí v Yorku, patří mezi vážené občany.“

Což znamená, pomyslel jsem si, že by ho jakýkoli skandál snadno poškodil. To se týkalo jí i Grevilla, proto se museli oba chovat krajně diskrétně.

„Kdy jste se poprvé setkala s Grevillem?“ zeptal jsem se.

„Před čtyřmi lety,“ odmlčela se. „Byly to krásné čtyři roky. Příliš krátké.“

Jezdci se vyhoupli do sedel a odjeli na dráhu. Nicholas Loder a jeho majitel vyšli k tribuně, přičemž živě konverzovali.

„Smím se na dostihy dívat s vámi?“ zeptala se Clarissa. „Nevadilo by vám to?“

„Chystal jsem se dívat zdola,“ omluvně jsem se podíval na berle. „Je to pro mne snadnější.“

„Tráva mi nevadí,“ poznamenala.

Stáli jsme tedy bok po boku na trávě dole pod hlavní tribunou.

Řekla: „Kdykoli se nám zdařilo být spolu, koupil dvanáct rudých růží, takže já...“ odmlčela se. Opět se jí sevřelo hrdlo.

Pomyslel jsem na popel, na růžový keř a rozhodl se, že jí o tom budu vyprávět až jindy. Udělal jsem to přece pro něj, ne pro ni.

Loderův dvouletý hřebec přesvědčivě zvítězil a já pak zahlédl jeho majitele. Tvářil se spokojeně, ale neusmíval se. S tím asi velká zábava není, pomyslel jsem si.

Před univerzitním dostihem odešla Clarissa za svým mužem. Po dostihu, když skončily proslovy a celý ceremoniál, šel jsem se podívat za Dozen Roses. Prováděli ho po padoku, než ho zavedou k sedlání. Dozen Roses vypadal ochotně a skoro ospale, aspoň mně tak připadal. Byl to nenápadný hnědák, zdaleka ne tak působivý jako Datepalm, ani tak živý a tolik se starající o své okolí. Byl však výkonný, o tom nebylo pochyb. V tu chvíli se ovšem vůbec nezdálo, že snad za půl hodiny bez obtíží jen tak zaběhne pro vítězství. Nějak mi připadalo, že celkově je jiný, než bych byl předpokládal. Je vůbec možné, že tohle je hřebec, kterého jsem na videozáznamech viděl, jak plný elánu vyhrává v posledních třech dostizích? Je tohle opravdu ten mladý samec, který se v Newmarketu před startem pokoušel obskočit mladou klisničku? Najednou jsem s úžasem zjistil, že to skutečně není on. Podíval jsem se mu totiž pořádně pod břicho, a skutečně, nebylo pochyb. Kůň ztratil to podstatné. Byl vykastrovaný.

To mě ohromilo. Nevěděl jsem, jestli se mám dát do smíchu nebo jestli mám zuřit. Mnohé to vysvětlovalo: proč ztratil formu, když myslel spíš na sex než na dostihy, proč se mu vrátila rychlost, když ho sex přestal rozptylovat. Taký to vysvětlovalo, proč rozhodčí nepovolali Lodera k zodpovědnosti, aby vysvětlil, jak je možné, že se tak nápadně změnil jeho výkon. Je všeobecně známé, že po kastraci koně často běhají líp. Nalistoval jsem v dostihovém programu dostih, ve kterém měl běžet Dozen Roses, a namouduši vedle jména nestálo h jako hřebec nebo k jako kůň, nýbrž v jako valach.

Těsně za mnou zazněl vzteklý hlas Nicholase Lodera. Chvěl se rozčilením. „To není váš kůň, jděte od něj.“

Otočil jsem se. Loder se ke mně blížil, přes ruku přehozené sedlo Dozen Roses, ve tváři nelíčený vztek.

Jeho neveselý společník (nevím, proč se ho ještě drží) se na nás nechápavě díval.

„Mám právo si ho prohlížet, ať je můj nebo ne,“ řekl jsem, „a taky jsem si ho pořádně prohlédl. Buď to Dozen Roses není, nebo jste ho nechal vykastrovat proti výslovnému pokynu mého bratra.“

Pootevřel ústa a zase je zprudka zavřel.

„Co se děje, Nicku?“ ptal se ten druhý. „O co jde?“

Loder se nenamáhal nás představit. Namísto toho se ke mně obrátil a odsekl: „S tím nic nepořídíte, nemáte oficiální právo jednat. Já jsem registrovaný agent, pokud jde o tohohle koně, a pokud o něčem já rozhodnu, vám do toho nic není.“

„Můj bratr zásadně odmítal nechat koně kastrovat, a vy to velice dobře víte. Vy jste ho neposlechl, protože jste si byl jistý, že to nikdy nezjistí, když na dostihy nejezdí.“

Zuřivě se na mě zadíval. Muselo mu být jasné, že pokud bych si na něj formálně stěžoval, měl by z toho nemalé nepříjemnosti, a já předpokládal, že se bojí, že bych to jako vykonavatel bratrovy poslední vůle udělat mohl. Ono by nakonec stačilo, kdybych o té věci jenom s lidmi hovořil, i to by Lodera poškodilo. Byl to přesně ten druh informace, na který by se dostihoví žurnalisté s nadšením a rozveselením vrhli. Všichni majitelé vznešených hřebečků v Loderově vznešených stájích by dostali strach, že by se jejich drahocennému majetku mohlo přihodit totéž bez jejich vědomí a souhlasu.

Loder si jistě všechny ty možné důsledky uvědomil už v okamžiku, kdy jsem se mu přihlásil telefonicky, představil se a řekl, že dědím Dozen Roses. Musel vědět, že jakmile koně uvidím, uvědomím si, k čemu došlo. Není divu, že už tehdy mluvil napjatým hlasem.

„Greville byl blázn,“ řekl vztekle. „Ten kůň přece od té doby, co je vymiškováný, běhá mnohem líp.“

„To je pravda,“ přikývl jsem, „ale o to tady nejde.“

„Tak kolik chcete?“ zeptal se zhurta.

Tentokrát jsem na něj zůstal koukat jako hloupý já. Pak jsem ze sebe vypravil: „Přece nejde o peníze.“

„Vždycky jde o peníze,“ odsekl. „Řekněte kolik a klidte se mi z cesty.“

Ohlédl jsem se na jeho společníka, tvářil se spíš znuděně, jako by ho naše konverzace nezajímala, ale přece jen, co člověk věděl, třeba si zapamatuje, co kdo řekl a mohl by nás někde citovat. Takže jsem se ovládl: „Promluvíme si o tom později,“ řekl jsem a odešel bez dalšího dohadování.

Slyšel jsem, jak ten Loderův majitel za mnou říká: „O co prosím tě šlo, Nicku?“ a jak mu Loder odpovídá: „Ale nic Rollo, zapomeň na to.“ Když jsem se o několik vteřin později obrátil, viděl jsem oba svorně odcházet k sedlání, stájník za nimi vedl Dozen Roses.

Navzdory bouřlivému úzkostnému hněvu Nicholase Lodera, nebo právě možná díky jemu, mě vlastně celá záležitost spíš pobavila než co jiného.

Být to na mně, nechal bych koně vykastrovat už před několika měsíci a bylo mi jasné, že trenér se k tomu odhodlal ze zoufalství. Greville byl skutečně tvrdohlavý, pokud šlo o tuhle záležitost. Jednak z poněkud zcestného soucitu se zvířaty, jednak proto, že o koních dohromady nic nevěděl. Měl jsem v úmyslu večer se s Loderem telefonicky smířit, ať už dostih dopadne jakkoli, protože pro tak absurdní důvod jsem nehodlal vstoupit do válečného stavu. Kořeny války, pomyslel jsem si trpce. Však už se v dějinách objevily malichernější důvody pro krvavé boje než kastrace plnokrevníka!

V Yorku bylo do některých sedlacích boxů vidět, jiné byly za-hrazené vraty. Loderovi bylo očividně milejší soukromí, takže odvedl Dozen Roses z mého dohledu. Harley a Marta Ostermeyerovi se přišli podívat k sedlání. Oči jim zářily potěšením. Podařilo se jim vsadit na vítěze univerzitního dostihu a chystali se teď, jak řekli, vsadit na koně mého bratra.

„Ale moc nevyhrajete,“ varoval jsem je, „je totiž favorit.“

„To my víme,“ řekla Marta spokojeně a rozhlížela se. „Kde vůbec je, který to je?“

„Je v tamhle tom boxu,“ ukázal jsem. „Právě ho sedlají.“

„Nás s Harleyem napadlo něco geniálního,“ řekla sladce a v očích jí jiskřilo.

„No tak, Marto,“ brzdil ji Harley. Mluvil trochu ustaraně, jako by Martiny geniální myšlenky nebyly vždycky to nejlepší.

„My bychom byli rádi, kdybyste s námi povečeřel, až se vrátíme do Londýna,“ řekla.

Harleymu se očividně ulevilo. „Jo, to bychom velmi rádi.“

Bylo jasné, že tenhle nápad považoval za přijatelný, ba dokonce za vítaný. Marta ještě dodala: „V Londýně je v sobotu a neděli jako na hřbitově.“

V duchu jsem se ušklíbl, ale roli rozptylovače hřbitovní nálady jsem přijal. V zájmu co nejlepších spojeneckých vztahů jsem prohlásil, že s nimi povečeřím velmi rád. Marta a Harley dávali najevo takové potěšení, až mě napadlo, jestli se spolu sami nenudí k smrti.

Vtom už Dozen Roses vykročil ze svého boxu a stájník ho vedl k padoku. Jde dobře, pomyslel jsem si,

dlouhým, pevným krokem a jako by se vzbudil, teď, když se vzrušení kolem stupňuje.

Těsně za koněm chvátil Nicholas Loder a jeho přítel Rollo. Dozen Roses se najednou stočil, předpokládal jsem, že mu je v tom shluku příliš těsně, vytrhl se svému stájníkovi trochu dozadu a jak se zase srovnával, důkladně vrazil zadkem do toho Rolla, až upadl na kolena. Marta, povahou dobrák, se k tomu člověku okamžitě vrhla, aby ho zdvihla, ale on už se vyhrabal na nohy s tak sprostými nadávkami, že Marta jen jen zalapala po dechu.

Stejně se však sehnula, zdvihla takovou malou věc, která tomu muži vypadla z kapsy a podávala mu ji. „Myslím, že tohle vám upadlo,“ řekla. Vztekla jí to vytrhl z ruky, rozzuřeně se na ni zadíval, jako kdyby mohla za to, že se kůň poplašil a porazil ho (v čemž samozřejmě byla nevinně) a odspěchal do padoku za Nicholasem Loderem. Ten se otočil a když viděl, že jsem stále ještě poblíž, zatvářil se jako čert.

„Co to je prosím vás za strašné lidi?“ zeptala se Marta a ušklíbla se. „Slyšel jste, co ten člověk říkal? To je odporné. Takováhle slova nahlas!“

Ale drahá Marto, pomyslel jsem si, takováhle slova jsou na dostihovém závodišti zcela běžná. I ti nejslušnější lidé je používají. Určitě nejsou výsadou padouchů.

Pečlivě si oprašovala rukavice, jako by se chtěla zbavit špíny, která na nich mohla ulpět po panu Rollovi.

Já už jen čekal, že ho podle americké ženské tradice vyzve, aby si vypláchl ústa.

Harley mezitím zvedl z trávy další předmět a bezradně se ptal: „Tohle mu taky upadlo, ne?“

Marta se mu podívala do dlaně a předmět vzala.

„Ano,“ přikývla, „to je druhá půlka toho modrého balónku, který jsem mu podala já. Radši to vezměte k sobě, Dereku, můžete to třeba poslat po tom vašem odporném trenérovi, když budete chtít.“

Zadíval jsem se zamračeně na to, co mi podávala. Byla to tuhá, průhledná trubička z plastického materiálu o průměru asi tak jednoho palce a devět palců dlouhá. Na jednom konci se zužovala, na druhém rozšiřovala.

„Připomíná mi to rozprašovač,“ řekla Marta. „Když zmáčknete a pak pustíte ten balónek, natáhne se voda, dalším zmáčknutím tu vodu vystříknete. Já něčím podobným podlévám při dušení maso.“

Přikývl jsem. Rozprašovač jsem znal.

„Je dost zvláštní, že to s sebou bere na dostihy,“ řekla Marta překvapeně.

„Hm,“ přikývl jsem. „On je to vůbec zvláštní člověk.“

Zastrčil jsem tuhou trubičku do vnitřní kapsy bundy, takže kousíček vyčuhoval, a pak jsme se všichni šli podívat na Dozen Roses a jeho jezdce do padoku, abychom se poté odebrali na tribunu, odkud jsme se chtěli dívat na dostih.

Koně jel Loderův první jezdec, dobrý a poctivý žokej. Stáj si určitě na koně vsadila, pomyslel jsem si, když jsem se díval na informační tabuli s kursy. Pokud si stáj na koně nevsadí, tak se to většinou lidé na závodišti dozvědí a kurs se rázem změní. Zdálo se, že ten den šla po závodišti zpráva, že pokud Loder tvrdil, že kůň zaběhne bez potíží, myslel to tentokrát vážně, a já usoudil, že Alfieho podezření na manipulaci se nejspíš potvrdí při jiné příležitosti.

Možná díky tomu, že se Loder setkával s úspěchem sezónu po sezóně, což se obecně v dostihovém světě vědělo, přitahovala jeho stáj jako majitele především lidi, kteří rádi sázeli a kterým šlo víc o výhry v sázkách než v dostizích. Jinak většině majitelů steeplerů záleží spíš na vítězství než na penězích. Jen zřídka se stává, aby majitelé steeplerů skutečně soustavně vydělávali a mohli počítat s tím, že se jejich „koníček“ opravdu vyplatí.

Napadlo mě, že Rollo nejspíš patří mezi Loderovy majitele-hazardéry. Listoval jsem v programu a našel si jeho jméno u jména koně, který zvítězil ve sprintu. Majitel: pan T. Rollway. Rollo mu zřejmě říkali přátelé. V životě jsem o něm neslyšel a bylo by mě zajímalo, jestli ho znal Greville.

Dozen Roses odcválal ke startu se stejným elánem a energií jako ostatních sedm přihlášených koní a celkem bez protestů se nechal zavřít do startovního boxu. Vyrazil dobře, hlavu dopředu. Zkušený borec, pomyslel jsem si, už má něco za sebou. Však já taky.

Jako kluk a amatér jsem jel rovinu několikrát, takže jsem dobře věděl, že na skrčené poloze rovinových jezdců je nejtvrdší a nejneúprosnější to, jak si člověk tísni plíce, jak těžko se mu dýchá. Pamatuju se, že jsem při prvních dostizích za cílem málem z koně spadl kvůli nedostatku kyslíku. To už je dávno, říkal jsem si, když se v dále rozevřela vrátka boxů a vzápětí z nich vyletěly barvy. Bylo to velice dávno, byl jsem mladý a život byl teprve přede mnou.

Kdybych objevil Grevillovy diamanty, pomyslel jsem si, mohl bych si časem pořídit slušně velké stáje v Lambournu a mohl bych začít trénovat, aniž by mě tížila hypotéka. Mohl bych začít ve velkém, pokud bych samozřejmě sehnal dost majitelů, kteří by mi svěřili koně. V tu dobu mi už bylo úplně jasné, že až se moje tělesná schránka přestane hojit, jako se přestává hojit každému, spokojím se s novým způsobem života, i

když jsem si uvědomoval, že nadšení a vášeň, jaké jsem dosud pocíťoval pro dostihy, těžko co nahradí. Dozen Roses běžel s polem, všech sedm koní pohromadě po celé tři furlongy. I na dálku, na druhou stranu závodiště, kde šlo celé pole velmi rychle, bylo vidět, že kůň má ještě nemalé rezervy. Kdybych Grevillovy diamanty nenašel, uvažoval jsem dál, musel bych prostě vyškrábnout, kde se co dá, zbytek si půjčit a začít s něčím menším – a pak se uvidí. Ale teď se mi ještě nechtělo. Ještě ne. I moje jezdecká kariéra je zatím daleko před cílovou rovinkou.

Dozen Roses i ostatní šli do dlouhého levotočivého oblouku na vzdáleném konci dráhy. Oblouk pole rozdělil. Jak koně vbíhali na rovinku pět furlongů od cíle, Dozen Roses už byl na čtvrté pozici, ale dopředu se nesunul. Najednou jsem si strašně přál, aby zvítězil, až mě to překvapilo. Přál jsem si, aby zvítězil kvůli Grevillovi, kterému by to ovšem bylo úplně jedno, a taky kvůli Clarisse, které to určitě jedno není.

Jsem sentimentální osel, napadlo mě. Ať tak či tak, davy začaly pokřikovat a povzbuzovat své favority, takže i já se připojil, ačkoli jsem to nikdy v minulosti, pokud si pamatuju, nedělal.

Navzdory představám Nicholase Lodera žádné slavné vítězství Dozen Roses nečekalo. Bojoval tvrdě, proboujel se na druhou pozici a bojoval tvrdě dál, a sotva by zvítězil nebýt toho, že o půl délky před ním vedoucí kůň, taky vyčerpaný, v poslední chvíli zakolísal a vrazil do něj.

„Ach jeje,“ řekla Marta smutně, když oba koně míjeli cílový sloup. „Je druhý. Co se dá dělat.“

„Ba ne, bude protest a získá vítězství,“ řekl jsem. „Je to lepší než nic. Nebojte se. O peníze nepřijdete.“ „Jste si jistý?“

„Naprosto,“ řekl jsem. Vzápětí se z tlampačů ozvalo: „Zasedání rozhodčích.“

Sunuli jsme se dolů pomaleji, než bych si byl přál, abychom se dostali před vážnici, kde můj kůň, který vlastně můj nebyl, čekal na odsedlávání pro druhé umístění. Měl přes hřbet hozenou deku a kouřilo se z něj. Nervózně přešlapoval, to koně často dělávají po těžkém výkonu, stájník ho držel zkrátka a snažil se ho uklidnit.

„Zaběhl skvělý dostih,“ řekl jsem Martě.

„Opravdu?“ zeptala se.

„Jistě, nevzdal to. A o to vlastně běží.“

Po Nicholasu Loderovi nebylo nikde ani stopy. Nejspíš byl v místnosti rozhodčích a podával protest.

Rozhodčí si nechají promítnout snímky z kamer zabírajících ze stran a z kamery, která zabírá nabíhající koně přímo zepředu. V nejbližších okamžicích...

„Výsledek šetření rozhodčích,“ ozvalo se z tlampačů. „Umístění prvního a druhého se mění. První umístění druhý kůň.“ Nebylo to sice příliš spravedlivé, ale bylo to nevyhnutelné. Rychlejší kůň v tomhle případě prohrál. Nicholas Loder vyšel z vážnice a všiml si mě s Ostermeyerovými. Než jsem stačil prohodit jakékoli smířlivé slovo nebo blahopřání, zadíval se na mě zlým pohledem a spěchal pryč. Rolla jsem nikde nepostřehl.

Vrátili jsme se s Martou a s Harleyem do jídelny na čaj pořádaný univerzitou. Knightwoodovi vystupovali v roli milostivých hostitelů, Clarisse, sotva mě uviděla, znovu podezřele zvlhly oči. Opustil jsem Ostermeyerovy, když přebírali šálky s čajem od číšnice a zvolna jsem se přesunul ke Clarisse.

„Já jsem pitomá,“ řekla rozzlobeně a usilovně pomrkávala. Nabídla mi sendvič. „Byl skvělý, co?“

„Byl.“

„Jak já bych si přála...“ zarazila se. Taky bych si byl přál. Nebylo třeba slov. Jenže Greville stejně nikdy na dostihy nejezdil.

„Jezdím poměrně často do Londýna,“ řekla. „Mohu vám někdy zavolat, až tam budu?“

„Samozřejmě, když budete chtít.“ Napsal jsem jí číslo k sobě domů na dostihový program. „Bydlím v Berkshire, nebydlím v Grevillově domě.“ Zadívala se mi do očí trochu zmateně.

Řekl jsem důrazně: „Nejsem Greville.“

„Milý příteli,“ vedle nás se objevil její manžel a vlídně mě oslovil. „Mám opravdu radost, že váš kůň přece jen vyhrál. Ačkoli zatím to váš kůň není.“

„Zatím ne, pane.“

Hloupý není, řekl jsem si, když jsem se zadíval do jeho chytrých a laskavých očí. Ne, určitě není hloupý. Uvažoval jsem o tom, jestli tuší nebo tušil, že jeho žena měla milence, i když ho třeba neznal. Napadlo mne, že kdyby přítel své ženy znal, asi by mě nebyl pozval na oběd.

Zasmál se. „Pan profesor mi řekl, že jste mu poradil tři vítěze.“

„To je ovšem naprostý zázrak.“

„Udělal jste na něho velký dojem,“ znovu se na mě dobromyslně podíval. „Budeme mít radost, když se k nám kdykoli připojíte, milý příteli.“ Bylo to zcela všeobecné pozvání, nemínil je zcela vážně, ale svým způsobem představovalo uznání.

„Děkuji vám,“ řekl jsem. Přikývl. Věděl, že jsem pochopil, jak to myslí.

Marta Ostermeyerová se ke mně přitočila a nadšeně vzdychala, že to byl krásný den, a při podobných řečech a projevech, jaké jsou při takových příležitostech obvyklé, odpolední radovánky postupně uplynuly. Na rozloučenou jsem Clarisse potřásl rukou a jejímu muži, který stál vedle ní, taky. Slušelo jim to spolu.

Na první pohled vypadali jako usazená, spokojená dvojice.

„Jistě se zase uvidíme,“ řekla a mě napadlo, jestli stopu zoufalé prosby v jejím hlase slyším jenom já nebo i jiní.

„Samozřejmě, jistě,“ přikývl jsem.

„Příteli, kdykoli, kdykoli,“ přidal se její muž.

S Harleyem a Martou jsme odešli ze závodiště a nastoupili do daimleru. Simms podobně jako Brad se staral o mé berle.

Marta řekla vyčítavě: „Vy máte ten kotník zlomený a ne jenom vymknutý, někdo na čaji mi to řekl. Když já mu řekla, že jste ve středu jel cval, tak nechtěl věřit.“

„Už je to skoro v pořádku,“ namítl jsem chabě.

„Ale Datepalma příští sobotu jet nemůžete, co?“

„To opravdu ne.“

Povzdechla si. „I vy jeden, ach to nic. Musíme počkat, až budete v pořádku.“

Usmál jsem se na ni s upřímnou vděčností. Nebylo mnoho majitelů ochotných čekat. Určitě by nečekali trenéři, ti si to ani nemohli dovolit. Zatímco jsem byl vyřazený, Milo posazoval do sedel svých koní mého největšího soka a já prostě musel doufat, že tam znovu posadí mne, až budu v pořádku. To je to nejhorší, když se člověk zraní, ne úraz sám, ale to, že přicházíte o jízdy a musíte je přenechávat jiným. Pokud ti jiní vítězí, ztrácíte někdy jízdy navždy.

„No a teď,“ řekla Marta, když jsme vyjeli směrem na Londýn, „teď vám řeknu, jakou máme skvělou myšlenku. Harley se mnou souhlasí.“

Ohlédl jsem se na Harleyho, sedícího za Simmsem. Tvářil se souhlasně a benevolentně přikyvoval. Tentokrát nebyl ustaraný.

„Víte, co nás napadlo?“ řekla Marta blaženě. „Koupíme Dozen Roses a pošleme ho k Milovi do tréninku.“ Pak se rozesmála. „Tedy pokud vykonavatel poslední vůle vašeho bratra bude souhlasit.“

„Marto!“ To mě opravdu ohromilo a já ji bez uvažování oslovil křestním jménem, přestože jsem jí jinak důsledně říkal paní Ostermeyerová, jestli jsem jí vůbec nějak říkal.

„No vidíte,“ řekla. Byla celá spokojená, že jsem zareagoval, jak jsem zareagoval. „Vždyť jsem vám říkala, že to je geniální myšlenka. Co vy na to?“

„Vykonavatel poslední vůle mého bratra ztratil dech.“

„Ale prodáte nám ho, vidíte?“

„Samozřejmě.“

„Tak to hned zavoláme Milovi. Řekneme mu to.“ Byla plná nadšení, ale po prvních Milových slovech se zamračila a podala mi telefon. Řekla: „Chce s vámi mluvit.“

„V čem je problém?“ zeptal jsem se.

„Je to hřebec a hřebci špatně skáčou.“

„Je to valach,“ ubezpečil jsem ho.

„Přece jsi říkal, že tvůj brácha nikdy nedopustil, aby koně kastrovali.“

„Nicholas Loder to udělal bez jeho souhlasu.“

„Ty si děláš legraci!“

„Nedělám. Jo abych řekl pravdu, dneska kůň zvítězil na základě protestu. Ale běžel moc dobře. A je fit.“

„Už někdy skákal?“

„Co já vím tak ne. Ale já ho to naučím.“

„Dobře. Tak mi zase dej Martu.“

„Až s ní domluvíš, chci se tě ale ještě na něco zeptat.“

Podal jsem telefon Martě. Ta chvíli poslouchala, chvíli mluvila, už zase s nadšením, a pak mi přístroj vrátila.

„Prosím tě, proč myslíš, že jeden z majitelů Nicholase Lodera nosí s sebou na závodiště rozprašovač?“ zeptal jsem se.

„Cože?“

„Rozprašovač, prostě rozprašovač. Ty ho máš zaručeně taky.“

„Jo, někdy to potřebujeme.“

Nepochyboval jsem o tom, že při vzácných příležitostech rozprašovač skutečně používá, třeba když

potřebuje koni podat nějaký lék. Dělá se to prostě tak, že se lék rozpustí ve vodě, naplní se tím malý rozprašovač, trubička se strčí koni do nozdry a balónek se zmáčkne. Tekutina vystříkne, vsákně se do nosní sliznice a odtamtud okamžitě putuje do krevního oběhu. Prášek se dá aplikovat stejně. Je to nejrychlejší způsob jak dopravit do organismu určité léky.

„Na dostizích?“ ptal se Milo, „A byl to majitel?“

„Ano. Jeho kůň vyhrál sprint na pět furlongů.“

„Tak ten člověk musel být cvok. Při tomhle dostihu dělají antidopingové testy každému druhému koni, aspoň co já vím. Vítězi vždycky, pak to vezmou namátkou. Ne, majitel si nemůže dovolit cokoli do koně napumpovat.“

„Já nevím, jestli něco napumpoval. Měl to prostě s sebou. To je všechno.“

„Řekls to rozhodčím?“

„Ne, neřekl. S majitelem šel Nicholas Loder a ten už má na mě stejně vztek. Za to, že jsem si všiml, co provedl s Dozen Roses.“

Milo se dal do smíchu. „Tak proto se minulý týden tak vztekal.“

„To víš že ano.“

„Uděláš z toho skandál?“

„Nejspíš ne.“

„Jsi měkota. Jo poslyš, málem bych byl zapomněl. Máš tady vzkaz. Moment, já si to někam napsal.“ Na chvíli se vzdálil a pak se zase vrátil. „Jo, tak mám to tady. Týká se to diamantů tvého bratra.“ Mluvil váhavě. „Zdá se ti to logické?“

„Ano. Co s nimi?“

Musel zaregistrovat, že napjatě čekám na odpověď, protože řekl:

„Moc ti toho nepovím, jenom že se ti včera a dneska celý den někdo kvůli nim snažil dovolat a já tomu někomu vyřídil, že jsi spal v Londýně a pak žes odjel do Yorku. On se nepředstavil. Jenom řekl, že má pro tebe nějaké informace. Pak všelijak váhal a okolkoval a nakonec řekl, že kdybych s tebou náhodou mluvil, tak že zavolá do domu tvého bratra, pokud tam budeš, asi tak v deset hodin dnes večer nebo později. Taky mohla volat ženská, to se dá těžko říct. Takový jako střední hlas. Řekl jsem, že si nejsem jistý, že se se mnou spojíš, ale že ti to vyřídím, když se ozveš.“

„Děkuju mockrát.“

„Nejsem služba pro nepřítomné,“ řekl trochu podrážděně. „Proč si nezapneš nahrávač vzkazů jako všichni ostatní?“

„Občas ho zapínám.“

„Ne dost často.“

S úsměvem jsem telefon odložil a přemýšlel o tom, kdo se mi asi snažil dovolat. Musel to být někdo, kdo věděl, že Greville diamanty koupil. Mohla to být dokonce i Anette, říkal jsem si. Má takový neutrální hlas. Byl bych rád šel po návratu z Londýna co nejdřív ke Grevillovi, ale nemohl jsem se dost dobře vykrotit z té večere, zvláště ne poté, co Marta přišla s tím geniálním nápadem. Takže jsme všichni tři spolu podle plánu povečeřeli a já se snažil je rozveselovat a být milý a oni se zase snažili být milí ke mně.

Během večere přišla Marta ještě s další geniální myšlenkou. Prý si s Harleyem zjednájí Simmse nebo jiný vůz se šoférem, aby nás zítra odvezl do Lembournu k Milovi na oběd, abychom se znovu mohli podívat na Datepalma, než ho v úterý pošlou do Států. Prý mě potom zavezou domů, protože se hned pak chystají navštívit jeden zámek v Dorsetu, kam se při minulé cestě do Anglie nedostali. Harley se tvářil rezignovaně. Bylo mi jasné, že všechna rozhodnutí činí Marta. Možná právě proto, že ho tak trochu držela při zemi, občas vybuchl jako tehdy na tom parkovišti na ubohého hlídače.

Milo mi do telefonu znovu opakoval, že je ochotný udělat cokoli, aby Ostermeyerovy potěšil a že k tomu patří samozřejmě i nedělní oběd. Taky mi sdělil, že člověk, který se mnou chtěl mluvit, volal znovu a že mu při té příležitosti řekl, že vzkaz vyřídil.

„Děkuju mnohokrát,“ řekl jsem.

„Tak zítra!“

Poděkoval jsem Ostermeyerovým za všechno, jak jsem jen uměl a odjel taxíkem ke Grevillovi. Měl jsem chuť požádat řidiče, aby podobně jako Brad počkal, dokud neprozkoumám, jestli je v domě všechno v pořádku, ale dům za tmavými neporušenými mřížemi se zdál být klidný a já si uvědomil, že by mě taxikář považoval za blázna nebo za zbabělce. Tak jsem mu zaplatil, vytáhl z kapsy klíče, otevřel si branku a vyrazil po pěšince. Světla se rozsvítila a pes začal štěkat.

Každý se občas dopustí chyby.

Ani jsem nestačil dojít ke schodům. Ve světle reflektorů se nejasně mihla tmavá postava a vrhla se po mně zezadu jako ragbista. Než jsem dopadl na zem, cosi mě uhodilo do hlavy. Nepamatuju se, jak jsem ztratil vědomí, ani jsem si hned neuvědomil plynutí času. Prostě jsem v jednom okamžiku při vědomí byl, v dalším taky, aspoň se mi to zdálo, ale jaksi jsem tušil, že mezi těmi dvěma okamžiky asi uběhla určitá doba. Nevěděl jsem v tu chvíli, kde jsem, jen že ležím obličejem v trávě. Což o to, probral jsem se z otřesu mozku v trávě už vícekrát v životě, ale nikdy ne potmě. Přece není možné, že by byli všichni odešli a nechali mě jen tak ležet na dráze, říkal jsem si.

Pak se mi zvolna vybavilo, kde a proč vlastně jsem. Před Grevillovým domem v zahradce. Živý. Aspoň něco.

Věděl jsem ze zkušenosti, že po otřesu mozku je nejlepší nespěchat. Na druhé straně jsem si uvědomoval, že tentokrát jsem nespádl z koně, docela určitě ne. Ne na Grevillově maličké zahradce. Třeba bych měl rychle vstát. Třeba jsou pro to pádné důvody. Jen si je vybavit.

Pak jsem se rychle rozpomenul na celou řadu věcí a zavzdychal jsem. Překulil jsem se, klekl si, trochu zaskřípal zuby a šmátral kolem sebe po berlích. Připadal jsem si hloupý a taky jsem se hloupě choval. Mozek mi běžel jenom na poloviční obrátky. Když jsem později o té situaci uvažoval, bylo mi zcela jasné, co jsem měl udělat. Měl jsem se tiše odplížit brankou, zajít k sousedům a zavolat policii. Místo toho jsem se vydal ke Grevillově domu, reflektory se okamžitě rozsvítily a ozvalo se psí štěkání. Zůstal jsem stát a čekal, že se na mě zase někdo vrhne. Kymácel jsem se na berlích, hlavu tupou, darmo mluvit.

Viděl jsem, že dveře jsou pootevřené, že se v hale svítí. Co tam tak stojím a hloupě koukám, dveře se zešíroka otevřely a ze dveří jako dělová koule vystřelil člověk.

Dělovou kouli připomínala motocyklová helma, černá a lesklá. Tvář za průhledným hledím vypadala taky černá, ale nebyla to tvář černocho. Byla to maska. Ten člověk se na vteřinku ohlédl a musel vidět, jak tam stojím, jak se potácím, ale nezastavil se a nestrčil do mě. Přeskočil branku a uháněl pryč. Já zůstal stát v zahradě a čekal, až se mi trošku rozsvítí v hlavě a až mi to začne myslet.

Když k tomu aspoň částečně došlo, dobelhal jsem se ke schůdkům a nahoru ke dveřím. Klíče vězely v nejnižším zámku. Malý svazek tří klíčů od Clarissy, které jsem používal, protože byly lehčí než Grevillovův velký objemný svazek. Vetřelci jsem to ulehčil, pomyslel jsem si, protože jsem klíče předtím držel připravené v ruce.

Vtom jsem se ulekl a rychle sáhl do kapsy od kalhot, jestli mi ten člověk neukradl Grevillovy klíče. K mé veliké úlevě tam cinkaly.

Vypnul jsem reflektory i psí štěkání a v náhlém tichu jsem za sebou zavřel. V Grevillově malém obývacím pokoji to vypadalo, jako by tam běsnila vichřice. Rozhlédl jsem se po té spoušti spíš se vztekem než s hrůzou, zdvihl telefon pohozený na zemi a zavolał na policii. Ohlásil jsem vloupání a že lupič už je pryč. Pak jsem si sedl do Grevillova křesla, složil hlavu do dlaní a s citem jsem si ulevil. „Hovno.“ Pak jsem si opatrně osahal rostoucí bouli na hlavě. Jsem sakra snadno k přeprání, pomyslel jsem si. Stejně jako minulou neděli. Celá ta věc se tolik podobala minulé neděli, že to nemohla být náhoda. V obou případech ten ragbista věděl, že se nedokáže rychle zdvihnout, když mě někdo porazí. Uvědomil jsem si, že bych vlastně měl být rád, že mi hlavu neroztřískal nadobro, příležitost k tomu měl. Tentokrát byl zřejmě bez nože.

Po chvíli jsem se zmoženě rozhlédl. Obrazy stržené ze zdí se válely po zemi, většinou s rozbitým sklem, zásuvky byly vyrvané ze stolů a stolků a vysypané. Růžovohnědí kamenní medvídci leželi na zemi, chryzantémy a zem z květináče byly zašlapané do koberce. Květináč trůnil uprostřed rozbité televizní obrazovky. Videorekordér utržený od věže a pohozený, videokazety dostihů zničené, pásky z nich na celé yardy vytahané. Všechno to vandalství mě pobuřovalo stejně jako moje neschopnost zabránit mu.

Řady knížek byly vyházené z knihovny, se zasmušilým uspokojením jsem si všiml, že žádná z nich není otevřená. I když v dutých knížkách diamanty nebyly, byl jsem rád, že lupič nezjistil, že duté knížky vůbec existují. Slabá útěcha.

Pak konečně dorazili policisté. Jeden v uniformě, jeden v civilu. Když zazvonili, šel jsem jim otevřít, ale napřed jsem se podíval kukátkem. Vysvětlil jsem jim, kdo jsem a co tu pohledávám. Oba byli asi stejně staří jako já a zažili už mnoho vloupání.

Bez vzrušení se rozhlíželi po Grevillově zpustošené místnosti. Vytáhli notesy a zapsali si podrobnosti o tom, jak mne lupič přepadl v zahradě. Jestli prý nechci, aby se mi na tu bouli podíval lékař. Ne, nechtěl jsem. Řekli, že tenhle dům znají. Můj bratr prý na okna nechal přidělat mříže, které napojil na poplašné

zařízení na policii. Kdyby se někdo chtěl vloupat oknem, policie by ho ihned měla. Prý při instalaci jejich specialista bratrovi radil a usoudil, že bezpečnostní opatření jsou dostatečná, a že dům je dobře zajištěný. Pak se mě zeptali jak to, že nesvítily reflektory a neštěkal pes. Vysvětlil jsem, že jsem to zařízení před jejich příchodem vypnul.

„Dobře,“ řekli, „co vám vlastně ukradli?“

To jsem nevěděl, ale řekl jsem, že to nemohlo být nic velkého, protože utíkající lupič měl prázdné ruce. Všiml jsem si toho, když skákal přes branku.

Zapsali si, že uloupený předmět nemohl být větší než něco, co se vejde do kapsy.

„Jak to vypadá v ostatních místnostech? Je to všude stejné?“

Vysvětlil jsem, že to ještě nevím. Berle, otřes mozku a tak dále. Vypyťovali se na berle. Zlomený kotník. Jestli mě nebolí? Trochu ano.

Pak jsem s nimi vyrazil na prohlídku domu a společně jsme zjistili, že vichřice řádila všude. Taky ve velkém obývacím pokoji v přízemí byly všechny obrázky ze zdí strhané a všechny zásuvky ze stolů a příborníku vyházené.

„Hledal sejf,“ řekl jeden z policistů, když prohlížel jeden zničený obrázek. „Měl tu váš bratr někde sejf, nevíte?“

„Zatím jsem žádný nenašel.“

Přikývli a vydali se nahoru.

Černobílá ložnice byla taky zpustošená, stejně koupelna. Všude se válely kusy šatstva. V koupelně byla podlaha posypaná aspiriny a jinými pilulkami, zubní pasta vytlačena na podlahu vedle bot. V umývadle pěna na holení, šmouhy po ní taky na zrcadle. Policisté poznamenali, že mám být rád, že mi nepomaloval zdi a že po sobě nezanechal výkaly. Prý jsem dopadl ještě dobře.

„Hledali něco malého,“ řekl civil. „Váš bratr byl klenotník, vidíte?“

„Ano.“

„Našel jste tady nějaké klenoty?“

„Ne, zatím ne.“

Prohlédli si taky prázdnou, zařízení ložnici a pak odešli nahoru do podkroví. Vrátili se a řekli, že nahoře není nic, že tam je jenom jedna velká půdní místnost, prázdná a nezařízená. Možná to býval ateliér.

Pak jsme všichni sešli do sníženého přízemí. Spoušť v kuchyni byla přímo nepopsatelná. Všechny ovesné vločky vysypané, cukr a mouka taky, předtím je lupič zřejmě přesypal přes síto.

Dveře od ledničky byly otevřené a obsah vyházený. Všechny tekutiny lupič vylil do dřezu, prázdné obaly a láhve stály na zemi nebo byly rozbité. Kousky ledu, o kterých jsem předtím uvažoval, zmizely. Nejspíš se rozpustily. Kachlová podlaha byla zpoloviny vytrhaná.

Policisté klidně přecházeli sem a tam, všechno si prohlíželi, ale co možná na nic nesahali. Zůstávaly po nich jenom tmavší šlápoty na moukou posypané zemi.

Zeptal jsem se nejistě: „Jak dlouho myslíte, že jsem byl v bezvědomí, než tohle všechno stačil udělat...?“

„Řekl bych, že tak dvacet minut,“ řekl jeden z nich a druhý přikývl. „Pracoval rychle, to přece vidíte. Nejvíce času strávil asi tady dole. Ty kachlíky vytrhal, protože určitě v podlaze hledal sejf. V tu chvíli jste ho asi vyrušil, jak jste spustil poplašné zařízení. Pokud je vám to k něčemu dobré, můžu vám sdělit, že jestli tu hledal něco zcela určitého, tak to nenašel.“

„Dobrá zpráva, což?“ zeptal se ten druhý a pátravě se na mě díval.

„Ano, to jistě.“ Vyprávěl jsem jim o vloupání do kanceláří společnosti, ke kterému došlo předchozí víkend.

„My jsme nevěděli, co se vlastně ztratilo. Věděli jsme jen, že zmizel adresář. Když se teď tady rozhlížím,“ ukázal jsem rukou na tu spoušť, „tak asi neukradli nic.“

„To se nabízí,“ řekl jeden z nich.

„Až sem zase půjdete potmě,“ řekl první, „tak vám radím, abyste si vzal velkou baterku a než projdete brankou, pořádně si posvítil po zahradě. Všechno vypadá na to, že si tu na vás počkal. Schoval se za živý plot z dosahu čidla na tělesné teplo, které spouští poplach.“

„Děkuju za radu.“

„A až odejdeme, zapněte si zase poplašné zařízení.“

„Ano.“

„Taky zatáhněte záclony. Pokud nenajdou to, co chtějí, lupiči občas čekají někde poblíž a doufají, že majitel bytu po návratu zamíří přímo ke schovaným pokladům. Pak se lupič rychle vrátí.“

„Zatáhnu záclony,“ přikývl jsem.

Na odchodu se ještě podívali po zahradě, poblíž místa, kde jsem předtím ležel, našli kus cihly a ukázali mi ji. Prohlásili, že z toho bude žaloba pro loupež a ublížení na těle.

„Pokud toho lupiče chytíte,“ poznamenal jsem.

Pokrčili rameny. Moc nadějně to nevypadalo. Poděkoval jsem jim za to, že se dostavili a oni mi řekli, že vyhotoví protokol, na který se můžu odvolat, až se budu obracet na pojišťovnu. Pak nastoupili do policejního vozu zaparkovaného vedle jiného auta před domem a odjeli.

Zavřel jsem hlavní vchod a zapnul poplašné zařízení. Cítil jsem se zmožený, hloupý a bez energie. To u mne bylo vzácné.

Policisté po sobě nechali všude rozsvíceno. Šel jsem tedy znovu dolů do kuchyně zhasnout. Když jsem však sešel ze schodů a rozhlížel se kolem sebe, začal jsem uvažovat, o co asi vlastně jde.

Diamanty jistě někde musí být, protože je lupič stále hledá. Tahle informace má cenu a měl bych být za ni vděčný. Taky jsem věřil policistům, že lupič nejspíš nenašel to, co hledal. Najdu to já, budu-li hledat důsledněji?

Když jsem byl dole v kuchyni vůbec poprvé, nevšiml jsem si, že podlahovou krytinu tvoří čtvercové, měkké a teplé dlažky. Vzpomněl jsem si, že podobné jsme mívali doma.

Velké dlaždice, ploché a přesně doléhající, nebyly k betonové podlaze pevně přilepené, vetřelec je snadno odtrhl. Jistě si nebyl jistý, že najde sejf, jinak by přece nebyl přesypával cukr. A i kdyby byl sejf našel, stejně neměl čas si s ním poradit. Taky mě nezabil ani mě nesvázal, musel počítat s tím, že se proberu.

Když jsem to všechno zvážil, vyšlo mi, že to byl nedomyšlený, uspěchaný a hloupý pokus najít diamanty. To mi ovšem nebylo nic platné. Boule na hlavě a kotník proto nebolely míň. Hlava mi taky nepřestávala třeštit.

Zatáhl jsem záclonu, jak mi poradili, shýbl se a odtrhl další červený kachel. Přemýšlel jsem o Grevillově vášni pro bezpečnostní opatření. Byl by to vskutku celý on, kdyby sejf zabudoval do základů domu a překryl ho něčím, co by všechny zmýlilo. Jak zasadit sejf do betonu, to přece stálo v té brožurce! Lidé většinou hledají bezpečnostní schránky ve zdech, na podlahy málokdo pomyslí. Jsou bezpečnější, ale mnohem míň praktické. Odtrhl jsem ještě několik dalších kachlů. Pochyboval jsem však o logice svých úvah i o svém zdravém rozumu.

Pokračoval jsem nicméně v té činnosti, stejně jako jsem postupoval v trezoru v kanceláři. Neočekával jsem, že něco najdu, ale připadalo mi, že by bylo hloupé, kdybych se přece jen nepřesvědčil.

Tentokrát mi to trvalo půl hodiny, nikoli tři dny. Když jsem skončil, byla celá podlaha obnažená, až na malý kousek pod servírovacím stolem na kolečkách. Odsunul jsem stoleček, odstranil zbytek kachlů a našel v tvrdé podlaze plochý kovový stříbřitý čtverec se zapuštěným kruhem na zdvihání. S úžasem a náhlou, skoro neúnosnou nadějí jsem si klekl a tahal za kroužek, tahal a tahal, až konečně plochá kovová deska povolila. Zdvihl jsem ji jako víko plechovky. Pod ní byl zase kov. Tentokrát velice pevně vyhlížející okrouhlá deska velká asi jako polévkový talíř a v ní jediná klíčová dírka a další kroužek na zdvihání. Pokusil jsem se vyzvednout další poklop, ale bylo to marné. Jako kdybych se pokoušel zdvihnout celý dům. Vyzkoušel jsem potom postupně všechny Grevillovy klíče, žádný z nich se do té klíčové dírky nehodil.

Říkal jsem si, že Greville musel přece ten klíč mít někde po ruce, ale představa, že bych se dal znovu do hledání, mne naplňovala pocitem naprosté, nepřekonatelné únavy. Greville po sobě zanechal bludiště, kde bylo víc slepých uliček než v bludišti

Hampton Court. Překážka za překážkou a cílová rovinka v nedohlednu.

Pak jsem si vzpomněl, že jsem nějaké klíče viděl v dutých knihách. S těmi bych to přece jen měl zkusit. Odbelhal jsem se nahoru, vyhledal Patagonii a ostatní svazky, vytáhl z nich dva normálně vyhlížející klíče a takový ten ozdobný, který vypadal, že se k ničemu rozumnému nemůže hodit. Zcela jak se na Grevilla slušelo, byl to právě ten, který hladce vklouzl do zámku sejfu a pod lehkým tlakem otočil skrytým mechanismem.

Jenže víko nechtělo povolit ani pak. S nadějí i netrpělivostí jsem nakonec zjistil, že se poddá, teprve když člověk poklopem otočí, místo aby ho zdvihal. Při otáčení dojde k nějakým zárázkám a dá se lehce zdvihnout.

Prostor pod víkem byl dostatečně veliký, aby se do něj vešla bedna šampaňského. K mému velikému rozčarování se v něm však neskrýval žádný poklad, jenom hrstka úředně vyhlížejících obálek. Zhluboka jsem si povzdechl, vytáhl horní dvě obálky a zjistil, že v první je smlouva na dům a v druhé papíry týkající se hypotéky. Druhou smlouvu jsem si přečetl s rezignací. Jak se ukázalo, Grevillov dům ve skutečnosti patřil finanční společnosti, nikoli mně.

V další obálce jsem našel kopii Grevillovy poslední vůle, znějící jasně a prostě, jak mi sdělili jeho právníci, a v další bratrův křestní list a křestní listy a oddací listy rodičů. V jiné obálce byla důchodová pojistka,

zaručující Grevillovi slušný příjem, pokud by se dožil věku šedesáti pěti let. Inflace ovšem její hodnotu stejně zmařila a bratr se zřejmě nesnažil v té věci něco udělat. Vzpomínal jsem, co všechno jsem se dozvěděl o situaci jeho společnosti. Investoval do podniku. Podnik by se jistě nesl na vrcholu inflační vlny a zajistil mu dostatečný příjem, až by chtěl odejít na odpočinek a podnik prodat.

Měl to dobře promyšlené, říkal jsem si, až do chvíle, kdy všechny své jistoty podminoval, když do vzduchu vyhodil jeden a půl miliónu dolarů. Ovšem on je vlastně nevyhodil do vzduchu, i s nimi měl jistě velice dobře promyšlený plán, který by mu přinesl zisk. Necht' jedním se ctí... Necht' jedním s odvahou... Necht' se naučím pokoře...

Vydělával dobře, žil si dobře, měl dostihové koně, ale nenahromadil žádné jmění. Jeho bohatství spočívalo v kamenech, o tom nebylo pochyb.

Čert to vem, pomyslel jsem si. Když ty proklaté diamanty nenajdu, zklamám nejenom sebe, ale i jeho. Určitě by si strašně přál, abych je našel, ale kam je sakra mohl dát?

Zastrkal jsem obálky zpět do jejich soukromého sklepa, ponechal si jenom pojistku a vrátil poklop na místo. Zajistil jsem ho otočením, zamkl a překryl horním poklopem. Pak jsem to všechno zarovnal kachlíky. Ta skřížka byla určitě ohnivzdorná, a jak se ukázalo, odolala i lupiči. Nemohl jsem pochopit, proč tam Greville zatraceně neschoval i ty kamínky.

S pocitem prohry jsem se odbelhal do ložnice, kde jsem své věci na přenocování našel rozházené s ostatními věcmi po zemi. Už mi to bylo jedno. Našel jsem si pyžamo, převlékl se a odešel do koupelny. Zrcadlo bylo ještě stále zamazané od pěny na holení a než jsem je očistil, než jsem si umyl obličej a spolkl další tabletku proti bolesti, vyčistil si zuby a smetl aspoň polovinu smetí po podlaze ručníkem na jednu hromádku, vyčerpán jsem veškerý zbytek své tělesné i duševní energie.

Přestože už bylo dávno po půlnoci, nemohl jsem pak usnout. Když člověk dostane ránu do hlavy, tak je to zvláštní, někdy se totiž po takovém otřesu prospí skoro týden, člověk usne třeba uprostřed věty. Jindy si počíná úplně normálně, hovoří normálně, baví se s lékařem, a o půl hodiny později všechno zapomene. Tentokrát, jak jsem ležel v Grevillově posteli, jsem cítil třesavku a neklid. Nejspíš to bylo tím, že jsem neměl jenom otřes mozku, ale i kocovinu po násilném přepadení.

Tiše, nehybně jsem ležel a nechal plynout hodiny. Myslel jsem na všechno možné, dobré i špatné, proč se co stalo. Ráno jsem vstával klidnější a bylo mi mnohem líp. V koupelně jsem si sedl na přiklopenou záchodovou mísu, odmotal si obvaz z nohy a po jedné odsákal do sprchy. Přidržel jsem se přitom všeho, čeho se dalo. Sprchu jsem už potřeboval jako sůl. Taky jsem si umyl vlasy. V měkkých, teplých kapkách ze mne stékal všechen prach, špína a duševní napětí uplynulého týdne. Pak jsem si uvázal kolem boků ručník, sedl si na černobílou postel a pořádně kotník prohlížel.

Vypadal líp než před šesti dny, to bylo jisté. Byl ještě stále dočerna, dost oteklý a na pohmat bolavý, pořád ještě nebylo radno s ním o něco zavadit. Trochu jsem si procvičil svaly v lýtku. Kosti i šlachy sice ještě citelně protestovaly, ale to se dalo vydržet. Pokud mají svaly zůstat silné, musejí se pohybovat. Trochu jsem si lýtko promasíroval, abych je povzbudil k činnosti, a napadlo mě, že bych si možná měl půjčit od Mila aparát, kterému se říká elektrovet. Věděl jsem, že ho Milo někde schovává. Používal ho u koní, když měli na nohách otoky. Elektrickými impulsy jim procvičoval svaly, a tím je udržoval ve formě. Co působí dobře u koní, může působit dobře i u mě.

Nohu jsem si znovu zabandážoval, i když se mi to nepovedlo tak elegantně jako chirurgovi. Pak jsem se belhal stejně úspěšně jako předtím. Oblékl jsem se, půjčil si jednu z Grevillových bílých čistých košil a ze zuboženého malého obývacího pokoje dole zavolał Nicholasu Loderovi.

Nezdálo se, že by se radoval, že mě slyší.

„Blahopřeju k Dozen Roses,“ řekl jsem.

Zabručel.

„Už mám řešení, pokud jde o to, kdo bude majitelem koně,“ pokračoval jsem. „Našel jsem vám kupce.“

„Poslouchejte,“ ohradil se vztekle. „Já...“

„Já vím,“ skočil jsem mu do řeči. „Vy byste si jistě přál prodat ho někomu ze svých majitelů, a tak si ho držet ve stájích. To já docela chápu a cítím s vámi. Ale pan a paní Ostermeyerovi, se kterými jsem byl včera v Yorku, mi řekli, že by koně rádi koupili.“

„Proti tomu vznáším velice důrazné námitky,“ prohlásil.

„Chtějí koně poslat k Milovi Shandymu a připravovat ho na překážky.“

„Nepřichází v úvahu. Sluší se, abyste ho nechal tady,“ trval na svém. „Vyhrál čtyřikrát po sobě... Bylo by naprosto nefér, kdybyste ho odsud vzal.“

„Ne, teď se výborně hodí na překážky, když je kastrovaný,“ řekl jsem bez sebemenšího náznaku výhrůžky, ale Loder musel vědět, že je v nepříjemné situaci. Absolutně neměl právo koně kastrovat. Navíc

vykonavatel Grevillovy poslední vůle mohl koně prodat, komukoli chtěl, což mi Milo zjistil, a Nicholas Loder si to jistě taky ověřil. Celému dostihovému světu bude připadat naprosto normální a přirozené, že jsem koně prodal Ostermeyerovým, protože tak ho budu moci jezdit, když už ho nesmím sám vlastnit. Do ticha na druhém konci aparátu jsem ještě dodal: „Nicméně pokud najdete kupce pro Gemstona, budu s tím srozuměný.“

„Ten ale není tak dobrý.“

„Ne, to není, ale taky není marný. Nepochybně z toho získáte provizi a proti tomu taky nic nenamítám.“ Znovu zabručel, což jsem považoval za souhlas, ale pak ještě řekl: „Nesmíte počítat, že bych vám kdykoli v čemkoli vyšel vstříc.“

„Ale já vám vstříc vyšel,“ upozornil jsem ho, „kupříkladu jsem si na vás nestěžoval. Ať tak či onak, dnes jdu s Ostermeyerovými na oběd k Milovi, takže tam dáme do pořádku písemnosti potřebné k prodeji. Počítejte tedy s tím, že v průběhu týdne Milo pro Dozen Roses pošle vůz. Jistě se s vámi domluví na vhodném termínu.“

„Jděte do háje!“

„Já se s vámi hádat nebudu.“

„No už jste začal,“ praštil telefonem. Nedokázal jsem pochopit, proč se ke mně soustavně chová tak hrubě. Přece všichni trenéři přicházejí o koně, když je jejich majitelé prodají jinam, a Loder sám říkal, že Dozen Roses není žádný zázrak. Měl ve stáji mnohem nadějnější koně než mého pětiletého valacha, i když ten valach docela slušně vítězil.

Pokrčil jsem rameny, vzal tašku s věcmi na spaní a odešel s pocitem viny, že za sebou zanechávám tak strašlivý nepořádek. Uklidil jsem nahore jen z toho nejhoršího, pověsil Grevillovy obleky a košile a ještě nějaké věci, nechal jsem tam svůj vlastní oblek a prádlo, protože se mi zdálo dost pravděpodobné, že tady nejspíš strávím ještě několik dalších nocí. Víc už jsem uklidit nedokázal, neměl jsem na to sílu, takže ten zmatek musel počkat, až přijde neznámá paní P. Chudák paní, bude to pro ni otrěs.

Odešel jsem do hotelu za Ostermeyerovými. Byli opět ve vynikající náladě, a jako řidič se opět dostavil pan Simms, čtyřicátník s knírkem. Když jsem se podívil, že pracuje v neděli i v sobotu, pousmál se a že prý je rád, když má příležitost si trochu přivydělat. Od pondělka do pátku prý vyvolává filmy v temné komoře.

„Filmy?“ zeptala se Marta. „Myslíte jako do biografu?“

„Ne madam, rodinné obrázky. Pracuju ve fotoslužbě.“

„Ach tak.“ Na Martě bylo vidět, že si takový život vůbec nedovede představit. „Jak zajímavé.“

„Moc ne, madam,“ řekl Simms rezignovaně a vyrazil s námi do řídkého nedělního provozu. Jak jsme se blížili k Lambournu, zeptal se mě, kudy má jet, takže jsme k Milovi dojeli bez oklik a zdržování. Milo nás přivítal s tím, že prý volal Nicholas Loder a že mu mám okamžitě zatelefonovat. „Měl jsem pocit, že je dost rozčilený,“ řekl Milo, „přestože se snažil mluvit, jako že o nic nejde.“

„Já tomu člověku nerozumím.“

„No on prostě nechce, aby ke mně šel Dozen Roses. Ale proč, nevím.“

Marta to zaslechla a zeptala se ustaraně. „Vy si ho ovšem k sobě vezmete, vidíte?“

„Samozřejmě, nelamte si tím hlavu. Dereku, prosím tě, vyříd' to s ním, my se zatím půjdeme podívat na Datepalma.“ Odvedl Ostermeyerovy a cestou je zabavoval svým osvědčeným šarmem. Já zašel do kuchyně a bez velkého nadšení zavolał Nicholase Loderu.

„Poslouchejte,“ začal vemlouvavě. „Našel jsem vám majitele. Velice se zajímá o Dozen Roses. Prý zaplatí určitě víc, než nabízejí Ostermeyerovi. Co vy na to?“

Hned jsem neodpověděl. „Vyděláte na tom,“ pokračoval důrazně. „Nemáte přece žádnou záruku, že ten kůň bude dobře skákat, takže za něj nemůžete moc chtít. Můj majitel určitě dá víc než oni a ještě vám bokem přidá provizi, pro vás osobně, takže řekněte si, kolik chcete.“

„Není náhodou ten majitel...“ zeptal jsem se zvolna. „Nejste to náhodou vy sám?“

„No to teda určitě ne!“ odsekl.

„Ten kůň, který včera běžel,“ zeptal jsem se ještě pomaleji, „odpovídá papírům Dozen Roses?“

„To je urážka!“

„Já se jen ptám.“

„Pak teda odpovídám že ano. Ten kůň je Dozen Roses. Stačí vám to?“

„Stačí.“

„Dobře,“ řekl s úlevou. „Tak si řekněte, kolik chcete.“

Až do toho okamžiku jsem s Martou a Harleym o částce nehovořil a chystal jsem se napřed poradit s jedním přítelem, agentem, aby mi udělal rychlý odhad. Vysvětlil jsem to Nicholasu Loderovi a ten

netrpělivě a s podrážděním opakoval, že jeho majitel určitě dá víc a ještě mi přidá nezdaněný peněžní dárek.

„Budte tak hodný a řekněte svému majiteli, že lituju, ale Ostermeyerovi koupili Datepalma, to už jsem vám ostatně říkal, a já se jim cítím zavázaný. Chci být především loajální. Jsem si jistý, že pro svého majitele najdete jiného koně přinejmenším tak dobrého, jako je Dozen Roses.“

„A co kdyby vám nabídl jednou tolik, než kolik vám dají Ostermeyerovi?“

„Tady nejde o peníze.“

„Každý se dá koupit,“ řekl.

„Ne, je mi líto, ale opravdu ne.“

„Tak si to ještě rozmyslete,“ vyštěkl a praštil telefonem. S pobavením jsem uvažoval o tom, kolik už asi rozmlátil telefonů. Ale ono to vlastně vůbec zábavné nebylo, celá ta situace nebyla veselá. Musel jsem počítat s tím, že se s Loderem budu opakovaně scházet na závodistiších – až jednou sám budu pracovat jako trenér, a nijak mě netěšila představa, že spolu budeme chronicky válčit.

Odešel jsem na dvůr. Jakmile mě tam Milo zaznamenal, okamžitě se odpojil od Ostermeyerových. Ti očima hltali Datepalma, jak ho stájník prováděl jim pro potěšení kolem dokola.

„Co chtěl Loder?“ zeptal se Milo, když ke mně docházel.

„Nabídl mi za Dozen Roses dvojnásobek, než kolik dají Ostermeyerovi.“

Milo se na mě vytřeštěně zadíval: „Dvojnásobek! A to ani neví, kolik vlastně budeš chtít?“

„Správně.“

„Co uděláš?“

„Co bys očekával?“

„Jestlis tu nabídku přijal, tak tě zmlátím.“

Dal jsem se do smíchu. V uplynulém týdnu mě zmlátilo víc lidí. Milo by to dokázal daleko nejlíp.

„Tak co?“ zeptal se výhružně.

„Poslal jsem ho někam.“

„Výborně.“

„Hm. Možná by bylo lepší, kdybys zařídil, aby koně přivezli co nejdřív. Jako třeba zítra ráno, určitě bychom si totiž nepřáli, aby si přivodil nějaký ošklivý úraz a skončil na nucené porážce, že?“

„Páni,“ vyděsil se. „To by přece neudělal! To by přece Nicholas Loder udělat nemohl.“

„To by si člověk jistě mýslil, ale přece jenom bude lepší, když ho zbavíme pokušení.“

Pozorně se na mne zadíval. „Jsi v pořádku?“ zeptal se pak náhle. „Nevypadáš nejlíp.“

Stručně jsem mu řekl, jak mě přepadli v Grevillově zahradě. „Jak jsi bral ty telefonické hovory,“ řekl jsem, „šlo o to, abych se v určitou dobu dostavil na určité místo. Já jim na to skočil a nakráčel jsem přímo do pasti. Jestli chceš něco vědět, tak si připadám jako pěkný pitomec.“

„Dereku!“ Byl zděšený, ale uvažoval i prakticky. „Neprodlouží se tím doba, po kterou nemůžeš jezdit?“

„Ne, nedělej si starosti.“

„Řekls to Ostermeyerovým?“

„Ne, neobtěžuj je s tím. Neslyší rádi, že nejsem v pořádku.“

Přikývl. Věc mu byla zcela jasná. Marta a do určité míry i Harley byli přesvědčení, že vlastnit žokeje je stejně důležité jako vlastnit koně. Setkal jsem se s podobným přístupem už opakovaně a nikdy jsem věc nepodceňoval. Pro takové majitele se jezdí nejlíp, i když toho od člověka nejvíc chtějí. Ovšem takový neobyčejně přátelský až láskyplný vztah mezi majitelem a jezdcem se snadno zvrtné. Majitel dokáže jezdce zcela zavrhnout, jestliže ten mu bez výhrad nevyjde ve všem přednostně vstříc. Proto jsem nehodlal v žádném případě ohrozit své místo v sedle Datepalma za jakýkoli zisk za Dozen Roses. Racionálně uvažujícím lidem se to těžko vysvětluje, ale pro mne, jako ostatně pro všechny překážkové jezdce, znamenají dostihy mnohem víc než peníze, i když samozřejmě peníze jsou taky příjemné, nehledě k tomu, že si je člověk skutečně zaslouží.

Když se Marta s Harleym dostatečně na Datepalma vynadávali a vyptali se na všechno, nač se zeptat chtěli, odešli jsme všichni dovnitř, kde jsme si v Milově příjemném obývacím pokoji popovídali při skleničce a zatelefonovali agentovi, abychom se zeptali na cenu. Nakonec jsme se dohodli na ceně nižší, než jakou agent doporučil. Milo zářil a Marta tleskala radostí. Harley vytáhl šekovou knížku a pečlivě na šek vypsals Saxony Franklin, s. r. o.

„K proplacení teprve po vyjádření veterináře,“ řekl jsem.

„Samozřejmě můj milý,“ usmívala se Marta. „Vy byste nám přece nic špatného neprodal.“

Milo vyhledal formulář Změna majitele. Marta, Harley a já jsme formulář podepsali, a Milo slíbil, že příští den ráno provede registraci u Weatherbyových.

„Je teď už Dozen Roses náš?“ zeptala se Marta se zářícíma očima.

„Samozřejmě,“ řekl Milo. „Ovšem pod tou podmínkou, že bude živý a zdravý, až ho sem dovezou. Pokud ne, je převod neplatný a kůň nadále patří společnosti Saxony Franklin.“

Tak mě napadlo, jestli je kůň vůbec pojištěný. Nebylo by příjemné zjistit, že za nepříznivých okolností není.

Když jsme skončili úřadování, zavezl nás Milo na oběd do blízké restaurace, kde jako obvykle byli sami lidé z Lambournu. Marta a Harley přijímali blahopřání jako noví majitelé Datepalma, vítěze Zlatého poháru, a červenali se radostí nad lichotkami, které na ně ze všech stran pršely. Díval jsem se na jejich dychtivé obličej. Marta měla hezkou kulatou tvář, šedé vlasy nenápadně obarvené na plavou barvu, vzhledný Harley se vyznačoval pevnou bradou a širokou dolní čelistí, pod kterou se mu pomalu začínal tvořit podbradek. Oba už vypadali na šedesát, ale projevovali takové nadšení a tak se dokázali z věcí radovat, až to působilo dětsky. V šedivém, unaveném světě představovali světlý bod.

Milo nás odvezl nazpět k daimleru a Simmsovi. (Simms se mezitím najedl v místní hospodě.) Marta při rozloučení Mila políbila, dílem z žertu, dílem z opravdové náklonnosti. Milo si Ostermeyerovy získal svým šarmem a teď bylo jenom zapotřebí, aby oba koně vítězili i v budoucnosti.

Jak jsme nastupovali, řekl mi Milo krátce: „Díky.“ Popravdě nám oběma šlo o totéž. Oba jsme chtěli Ostermeyerovy získat.

Vyjeli jsme ze dvora, Marta zamávala, pak se spokojeně usadila na svém místě.

Řekl jsem Simmsovi, kudy má jet do Hungerfordu, aby mě tam mohl vysadit, a velký vůz tiše předl a plul v nedělním ospalém provozu.

Marta prohodila něco, čemu jsem dost dobře nerozuměl, tak jsem se otočil, přitom strčil hlavu mezi obě přední sedadla, podíval se na ni a požádal ji, aby to zopakovala. V tu chvíli jsem si všiml, že se Harley zatvářil zděšeně, ozvala se rána, vůz se zakymácel, vjel do protisměru, narazil do zdi, odrazil se, sklouzl zpět na silnici a vrazil do velkého autobusu, který se na nás přibližil jako hora. Všude byly střepy a krev.

12

V onom zlomku vteřiny, než autobus čelně narazil do boku našeho vozu, kde jsem seděl, a na nás se řítily tuny blyštivého barevného kovu, v takovém okamžiku letí myšlenky hlavou tryskem. Byl jsem naprosto přesvědčený, že v příštím zlomku vteřiny budeme všichni napadřt.

Nebyl čas čehokoli litovat, nebyl čas na hněv nebo strach. Autobus narazil do daimleru, otočil ho a obě vozidla pak skřípavě putovala dál, zaklíněná jedno do druhého. Přední blatník autobusu byl pevně zatatý do černého chladiče našeho vozu. Házelo to s námi, hluk a skřípění člověku bránilo v jakýchkoliv úvahách. Všechno proběhlo tak strašlivě rychle, smrt byla tak blízko a zdála se neodvratná, nevyhnutelná. Konečně obě vozidla zůstala stát. Blokovala celou šíři silnice. V tu chvíli do zatáčky z protisměru vjel rodinný vůz. Jel příliš rychle, než aby stačil zastavit. Řidič šlápl na brzdu tak zprudka, že dostal smyk a zepředu a ze strany do daimleru narazil zádi. Současně kdesi vzadu další vůz vrazil do autobusu.

V tu chvíli jsem už ztrácel přehled o sledu událostí. Proti všemu očekávání jsem byl ještě naživu a to mi stačilo. V prvních okamžicích ledového ticha, kdy nás přestal ohlušovat třesk bortícího se kovu, začaly ze všech stran zaznívat výkřiky. Spousta lidí křičela a já cítil benzín.

Všechno chytne, napadlo mne. Všechno chytne a vybuchne! Určitě dojde k požáru. Grevilla spálili přede dvěma dny, jenže Greville byl mrtvý. Hlava mi třesla. Celé auto jako bych měl v klíně a mozek se mi ještě nevyjasnil po otřesu z předešlého dne.

Horko od motoru pronikalo do puklého vnitřku vozů. Bylo to varování. Z motoru asi taky teče olej. Je tam elektrika... Jiskry... Strašlivá představa, hrůzná, děsivá, pekelná.

Nebylo pro mne úniku. Okénko vedle mne a přední sklo se vysypalo a dvířka bez skla se kolem mne jakoby ovíjela a tlačila mě k sedadlu. Přihrádku na rukavice jsem měl zaraženou do břicha a nohy jako v kleštích. Celý vůz jako by se kolem mě skutečně obtočil, jako by mě držel v těsném objetí, jako železná panna. Mohl jsem pohybovat jenom hlavou a levou rukou. Necítil jsem žádnou zvláštní bolest, jenom tlak a hlavně strach.

Skoro podvědomě, jako by mi pud sebezáchovy poháněl mozek, jsem se natáhl, až kam to šlo, až jsem dosáhl na zapalování a motor vypnul. Aspoň už nikde neskáčou žádné jiskry. A zatím ještě dýchám.

Marta byla taky živá a nejspíš ji děsily stejně hrůzné představy jako mne. Slyšel jsem ji za sebou tiše beze slov naříkat. Simms i Harley byli zticha. Všude byla krev, rudá a lepkavá. Byla to Simmsovi krev. Cítil jsem její pach, jak se mísí s pachem benzínu. Měl jsem Simmsovi krev všude, na obličej, na šatech i ve vlasech.

Strana vozu, ve které jsem byl uvězněný, těsně doléhala na autobus. Lidé z druhé strany přibíhali a pokoušeli se dvířka otevřít, ale marně. Z osobního vozu před námi vystoupila rodina, všichni jako

omámení, děti plakaly. Podél silnice stáli cestující autobusu, vesměs starší lidé, aspoň se mi zdálo, s otevřenými ústy. Byl bych na ně chtěl křiknout, ať jdou do bezpečí, ať jsou co nejdál od požáru, který co chvíli určitě vypukne. Nedokázal jsem však křičet, jen jsem zasípěl.

Marta vzadu přestala naříkat. Vyděsil jsem se, že umírá, ale ona se naopak probrala. Chvějícím se hlasem řekla: „Dereku?“

„Ano,“ zase jsem zasípěl.

„Já mám strach.“

Já taky, pomyslel jsem si. Pak jsem zachraptěl: „Nebojte se.“

Stejně mě neposlouchala. Slyšel jsem ji říkat: „Harley? Harley, miláčku?“ Mluvila vyděšeně a zoufale. „Ať nás odtud probůh někdo vysvobodí!“

Otočil jsem se, jak to jenom šlo a zadíval se na Harleyho. Byl v bezvědomí, ale měl zavřené oči a to bylo dobré znamení.

Simms měl oči pootevřené. Ten už nikdy nezamžiká, chudák. Vyvolal právě poslední záběr, poslední fotografii. Ten plameny neucítí.

„Proboha miláčku, vzbud' se prosím tě, vzbud' se!“ Hlas se jí zlomil, jak podléhala panice. „Dereku, vysvobodte nás odtud, copak necítíte, jak teče benzín?“

„Přijdou lidi a pomůžou nám,“ řekl jsem, ale velké naděje jsem si nedělal. Pomoc se zdála být daleko.

Nakonec pomoc přišla v podobě rozhodného člověka vypadajícího na továrního mistra, zvyklého přiložit bez váhání ruku k práci. Podíval se okénkem tam, kde seděl Harley, křikl na Martu, že rozbije zadní okno a dostane ji odtamtud ven, ať si chrání obličej před sklem.

Marta se přitiskla k Harleymu, stále na něj mluvila a plakala. Zadní okénko podlehl síle a železné tyči.

„Tak pojdte, paní,“ povzbuzoval ji britský dělník. „Vylezte si na sedadlo. Budete venku natošup.“

„Můj muž...“ zakvílela.

„Toho taky vytáhnem, žádnéj strach. Tak pojdte!“

Nakonec silnýma rukama Martu z vozu vytáhl a pak vlezl dovnitř. Nadzdvihl bezvědomého Harleyho jak to šlo, až ho jiné ruce zvenčí vytáhly ven. Pak se ten člověk naklonil ke mně a zadíval se taky na Simmse.

„No nazdar,“ řekl.

Byl menší, měl knírek a jasné hnědé oči.

„Můžete se odtamtud vysoukat?“ zeptal se.

„Ne.“

Pokusil se za mě zatáhnout, ale oběma nám bylo jasné, že to nepůjde.

„Budou vás z toho muset dostat autogenem,“ řekl a já kývl. Pokrčil nos. „Teda tady ten benzín opravdu smrdí hodně. Smrdí mnohem víc než venku.“

„To jsou výpary. Ty se snadno vznítí.“

To samozřejmě věděl, jen ho to do té chvíle nenapadlo.

„Snažte se ty lidi odtud vyklidit,“ řekl jsem. Pokusil jsem se usmát. „Taky jim řekněte, ať nekouří.“

Zadíval se na mě celý zelený a zadním okénkem vylezl. Pak jsem postřehl, jak venku vyhláší poplach.

Dokázal ten prostor vyklidit vskutku v rekordním čase.

Zřejmě díky tomu, že se všechno sklo vysypalo, proudil vozem vzduch a zápach benzínu slábl. Bylo mi však jasné, že pode mnou určitě dál uniká palivo. Představoval jsem si, jak se tvoří další výpary a pronikají prasklinami do vozu. Tupě jsem uvažoval, jak velkou asi může mít takový daimler nádrž.

Mezitím se na silnici nahromadila spousta vozů. Cestující z nich vystoupili a připojili se k přihlížejícím.

Tušil jsem, že za námi to asi vypadá podobně. Černá zábava na nedělní odpoledne.

Simms i já jsme seděli tiši a nehybní, a mě napadl starý vtíp o tom, že nikdy není proč se bát. Když se člověk bojí, že bude zle, a nakonec zle není, tak nebylo proč se bát. Když zle je a člověk se bojí, že bude hůř a nakonec není, tak nebylo proč se bát. Když je hůř a člověk se bojí, že umře a nakonec neumře, tak nebylo proč se bát. A když člověk umře, tak už se bát nemůže. Takže proč se bát...

Jenže strach je strach a teorie je k ničemu. Báł jsem se tolik, že víc už jsem se ani bát nemohl.

Zvláštní, říkal jsem si. Přece jsem tolikrát tolik riskoval, a nikdy jsem neměl strach ze smrti. Přemýšlel jsem i o bolesti, o fyzické bolesti, člověk takhle často uvažuje, má-li takové povolání jako já. Vzpomínal jsem na všechno, co jsem kdy protrpěl a jaksi jsem nechápal, proč se tak strašlivě bojím představy bolesti, jakou způsobuje oheň. Polkl jsem nasucho a připadal jsem si zcela osamocený. Jen jsem doufal, že až ta chvíle přijde, přijde rychle a rychle skončí.

Z dálky jsem zaslechl sirény a brzy jsem zahlédl to nejkrásnější, co jsem ve své situaci zahlédnout mohl, totiž červený hasičský vůz prodírající se k nám. Diváci a vozy se stěhovali ke straně silnice, aby mohl projet. Na silnici se mezi diváky na jedné straně a stromořadím na druhé straně vešly vedle sebe

maximálně tři vozy. Za hasiči jsem zahlédl blikající modré světlo policejního auta a za ním další blikající světlo, nejspíš na střeše sanitky.

Z vozu se vynořili muži v uniformách, ti nejvítanější v azbestových oblecích. Táhl za sebou hadici. Zůstali před daimlerem, a viděli, jak je z jedné strany zaklesnutý do autobusu a zepředu do osobního vozu. Pak na mě křikl štěrbinou, která zbyla po předním skle.

„Z těchhle aut teče palivo, nemůžete vylézt?“

To je ale hloupá otázka, pomyslel jsem si, a řekl že ne.

„Postříkáme to tady pod váma. Zavřete oči a přidržte si něco přes ústa a přes nos.“

Přikývl jsem a uposlechl. Podařilo se mi přetáhnout přes obličej svetr. Poslouchal jsem šumění pěny a připadalo mi jako sladká hudba. Smrt upálením už nebyla nevyhnutelná, už byla jenom možná a nakonec nepravděpodobná. Obrovská úleva od strachu byla skoro stejně neúnosná jako strach sám. Setřel jsem si z obličeje krev a pot a celý se roztřásl.

Po chvíli jeden z hasičů přitáhl autogen a další nástroje na rozřezání kovu. Dveře, kde seděl Harley, prakticky vytrhli. Jakmile se takhle umožnil přístup do vozu, nakoukl tam policista, podíval se na Simmse, pak na mě, a sedl si na zadní sedadlo, odkud na mě viděl líp. Otočil jsem se k němu, jak to šlo a spatřil vážný obličej člověka asi mého věku, s čepicí na hlavě. Vypadal ustaraně.

„Doktor už jde,“ utěšoval mě. „Postará se o vás.“

„Já nekrvácím,“ řekl jsem, „aspoň si myslím. Tohle je krev řidiče.“

„Ach tak.“ Vytáhl notes a zadíval se do něj. „Viděl jste..., jak se to stalo?“

„Ne,“ odpověděl jsem. Zdálo se mi zvláštní, že se mě na to v tu chvíli ptá. „Otáčel jsem se právě dozadu k Ostermeyerovým. Seděli tam, kde jste teď vy. Mně se prostě zdálo, jako by selhalo řízení.“ Snažil jsem se přesněji rozpomenout, jak to bylo. „Myslím, že Harley..., pan Ostermeyer..., nejspíš něco uviděl. Vypadal najednou vyděšeně... a pak jsme narazili do zdi a odrazilo nás to zpátky před autobus.“

Přikývl a něco si psal.

„Pan Ostermeyer je už při vědomí, řekl ovládaným hlasem. „Prý na vás někdo vystřelil.“

„Cože?“

„Vystřelil. Ne na vás všechny, na vás osobně.“

„To snad ne!“ Nic jsem nechápal a muselo to být vidět. „To určitě ne.“

„Pan i paní Ostermeyerovi jsou velmi nešťastní a ustaraní, ale pan Ostermeyer tvrdí, že určitě zahlédl střelnou zbraň. Říká, že váš řidič právě v tu chvíli vybočil, aby předjel vůz, který už před vámi hodnou chvíli jel – řidič toho vozu otevřeným okénkem na vás mířil pistolí. Prý vás zasáhl. Myslíte si, že nejmíň dvakrát. Zahlédl záblesky výstřelů.“

Zadíval jsem se na policistu a pak na Simmse, na jeho krev, která byla úplně všude, a na rudou, zvolna zasychající strašlivost na Simmsově hrdle.

„Ne,“ nechtělo se mi věřit tomu, co vidím. „To není možné.“

„Paní Ostermeyerová má veliký strach, že tady sedíte a vykrvácíte.“

„Já tu jsem stlačený, ale zraněný nejsem.“

„Máte cit v nohou?“ zeptal se.

Ohnul jsem prsty nejdřív u jedné, pak u druhé nohy. Nebylo pochyb, že v nich cit mám, hlavně v té levé.

„To je dobře,“ řekl policista. „Jinak ovšem musíme celý případ od téhle chvíle považovat za možný pokus o vraždu. Kromě toho se obávám, že může ještě hodnou chvíli trvat, než vás odtud hasiči dostanou, jak sami říkají. Potřebují nějaké další věci. Vydržíte to?“ Nečekal až odpovím a pokračoval: „Jak už jsem řekl, doktor je na cestě, staví se u vás, ale pokud ho nepotřebujete naléhavě, máme tu ještě vzadu dva lidi, kteří jsou na tom špatně, takže vás prosím o trpělivost.“

Nepatrně jsem přikývl. Byl jsem ochotný projevodit trpělivost třeba celé hodiny. Hlavně že neuhořím.

„Proč by po mně někdo střílel?“ zeptal jsem se.

„Vy sám nemáte tušení proč?“

„Absolutně ne.“

„Bohužel k tomu někdy dochází bez logického důvodu.“

Zadíval jsem se mu do očí. „Bydlím v Hungerfordu,“ poznamenal jsem.

„Ano pane. Už mi to řekli.“ Přikývl a vyklouzl z vozu a nechal mě vzpomínat na dobu, kdy právě v Hungerfordu nějaký šílenec střílel do nevinných lidí, taky do lidí v autech, a změnil život v tichém, venkovském městečku v peklo. Ano, všichni obyvatelé Hungerfordu vědí, že k naprosto bezdůvodným vraždám opravdu dochází.

Kulka, která zasáhla Simmse, by mne byla nepochybně zasáhla do hlavy, kdybych se nebyl otočil k Martě. V tu chvíli jsem přece hlavu vtáhl mezi obě přední sedadla, abych na Martu líp viděl. Snažil jsem se

rozpomenout, co následovalo pak. Ale já opravdu neviděl, že něco Simmse zasáhlo. Jenom jsem slyšel ránu, pak třesk, jak se vysypalo sklo, a cítil jsem, že na mě stříká krev unikající ze Simmsovy hlavní cévy v posledních okamžicích před smrtí. Ve chvíli, kdy lidé začali křičet, už byl mrtvý, přesně jsem si vybavil, že krev už nestříkala.

Volant se Simmsovi vrazil do hrudníku a přístrojová deska do kolen. Na mém konci mě hrana desky nepříjemně tlačila do břicha a já si uvědomil, že kdyby ji náraz posunul ještě o kousek dál, tak o šest palců, byla by mě rozsekla v půli.

Kolem se objevil zástup úředně se tvářících lidí s metry, měřicími přístroji a kamerami. Fotografovali všechno, hlavně Simmse, a tiše se spolu radili. Dostavil se policejní lékař, slavnostně přiložil stetoskop Simmsovi na hrudník a prohlásil ho za mrtvého. Mne bez stetoskopu naopak prohlásil za živého.

Zeptal se, jak moc jsem tam stísněný, jestli to jde vydržet.

Řekl jsem, že je to jenom nepříjemné.

„Vy jste mi povědomý,“ díval se na mě. „Nejste vy jeden ze zdejších žokejů? Těch překážkových?“

„Ano.“

„V tom případě se v různých zraněních vyznáte a měl byste umět popsat svůj stav.“

Řekl jsem mu, že mám v pořádku končetiny a plíce, v nohou že mám jen trochu křeče, a že mě pobolívá ruka, kterou mám uvězněnou pod ohnutým plechem, zatímco přístrojová deska mě tlačí do břicha a jaksi se nesnáší s nedělním obědem.

„Chcete injekci?“ zeptal se.

„Pokud to nebude horší, tak ne.“

Přikývl a dokonce se nepatrně usmál a vysoukal se z vozu. Viděl jsem, že před zadními sedadly je mnohem míň místa pro nohy, než když jsme s vozem vyrazili. Byl úplný zázrak, že Marta a Harley neměli nohy zpřelámané. Všichni tři jsme měli obrovské štěstí.

Seděli jsme se Simmse bok po boku mlčenlivě celou věčnost, aspoň se mi to zdálo. Pak se konečně dostavili lidé s nástroji a přístroji, aby nás vysvobodili. Měli naviják, jeřáb, hevery a autogen. Tiše jsem doufal, že ho použijí šetrně.

Statní páni mechanici se radili jak dál. Z mé strany k vozu nemohli, protože těsně přiléhal k autobusu. Pak došli k závěru, že by nebylo dobré ani podřezávat zadní sedadla a posunovat je dozadu, aby si tím k nám zjednali přístup. Báli se totiž, že by to porušilo rovnováhu motoru, a ten by se mi mohl zhroutit na nohy, než by se jim podařilo mě vyprostit. Ta představa mi vůbec nebyla milá, což jsem jim velice hlasitě oznámil. Nakonec se rozhodli, že se do toho dají zvnitřku vozu. Měli na sobě azbestové obleky, všude znovu nastříkali pěnu a přece použili autogen. Hučel a pálil a rozséval kolem sebe děsivé jiskry jako zápalné bomby. Podařilo se jim však odříznout velkou část karosérie u řidiče, takže pak násilně vytáhli Simmse, jehož tělo zvolna tuhlo, a položili ho na nosítka. Simms necítil nic. Zasmušile jsem přemýšlel o tom, jestli má ženu, a jestli ona už ví, co se stalo.

Poté co vyprostili Simmse, začali páni mechanici přidělovat tu a onde řetězy a hevery a já jen tiše seděl a nijak jsem je neobtěžoval otázkami. Čas od času se zeptali: „Jste v pořádku?“ Řekl jsem: „Ano,“ a byl jsem jim vděčný.

Po chvíli přidělali řetězy a táhlo k rodinnému vozu, který byl ještě stále přilepený k boku daimleru, a pomalu a opatrně ho začali odtahovat. Celým daimlerem to dramaticky zatřáslo, mnou ostatně taky, a mechanici okamžitě přestali tahat. Znovu se dohadovali, a pak mi vysvětlili, že jeřáb daimler neudrží, pokud je tak pevně zaklíněný do osobního vozu. Prý musejí vymyslet jiný postup a jestli prý jsem v pořádku. Řekl jsem že ano.

Jeden z těch lidí mě oslovil jménem: „Že jsem vás viděl v Hungerfordu? Nebyl jste v televizi?“ Pak to svěřil ostatním a ti okamžitě vyrukovali s žertovnými poznámkami jako třeba: „Nic se nebojte, však my vás dostaneme ven, abyste dneska odpoledne stihl třetí dostih. Jasně.“ Jeden z nich mi ovšem zcela vážně řekl, že někdy trvá skutečně celé hodiny, než člověka z bouračky vyprostí, jinak se snadno stane chyba. Prý ať jsem rád, že jsem v daimleru, pevném jako tank. Kdybych prý jel něčím jiným, už bych měl všechno za sebou. Už by bylo po mně.

Dohodli se, že na to půjdou zezadu. Sedadla podřezat nechtěli, protože už stejně vyjela z kolejnic a zabořila se vzadu do podlažky. Sklápěcí mechanismus byl tak jako tak poškozený a zaklíněný. Chystali se odřezat opěradlo sedadla u řidiče, aby měli na práci víc místa. Pak chtěli vyndat čalounění a péra z mého sedadla, abych klesl níž, odříznout za mnou opěradlo a pokusit se mě vytáhnout zezadu. Nechtěli mě soukat ven pod volantem, protože k volantu měli přidělaný hlavní stabilizační řetěz. Jestli prý jim rozumím. Řekl jsem že ano.

Pak se podle toho plánu dali do díla, i když během práce zjistili, že než vyndají všechna péra z polštáře,

napřed musejí odstranit opěradlo mého sedadla. Když totiž vyndali první péro a já klesl níž, tak mne to ještě víc přitisklo k přístrojové desce, takže jsem sotva dýchal. Vytrhali tedy čalounění zezadu, abych měl trochu víc vůle, a pak zadní sedadlo dole odřezali pilou na železo. Jeden z mužských mne pak přidržoval zatímco druhý zespodu ze sedadla vytrhával čalounění, takže se tlak, který mi tísnil břicho, nohy a jednu ruku, postupně mírnil, až po něm zůstalo jen mravenčení. Zaplať pánbůh za ně.

Ale velký vůz mě ani pak nechtěl propustit ze svého sevření. Horní část těla jsem už sice měl volnou, ale když za mne ti velcí chlapi zatáhli, zaskučel jsem a celý jsem ztuhl, takže okamžitě zase povolili.

„Co je?“ zeptali se úzkostlivě.

„Ale nic. Zkuste to znovu.“

Jak mě totiž táhli, nehezky se ozval levý kotník, ale především mě to už na tom sedadle přestalo bavit. Na bolest v kotníku jsem už byl zvyklý, nic nového, čeho bych se lekal... Moji zachránci se upokojili, znovu mě chytli pod rameny a s trochou násilí konečně z železného sevření vozu vytáhli jako vzpříčené tele z krávy.

Těžko popsat, jak se mi ulevilo. Chvilí mě nechali sedět na zadním sedadle, abych se vzpamatoval. Seděli vedle mne a všichni tři zhluboka oddychovali.

„Děkuju,“ řekl jsem stručně.

„Není zač.“

Věřil jsem, že si uvědomují, jak jim jsem vděčný, stejně jsem si já uvědomoval, s jakou pečlivostí a opatrností si počínali. Děkuju. Není zač. To nám stačilo.

Jeden po druhém jsme se vysoukali ven a já ke svému úžasu zjistil, že kolem bouračky stále stojí dost značný shluk lidí. Byli tam policisté, hasiči, mechanici, sanitáři i řada civilistů, někteří z nich měli fotografické aparáty a kamery. Když jsem vylezl z auta a postavil se, ozval se potlesk. Usmál jsem se a kývl hlavou jednak z rozpaků, jednak jako poděkování.

Nabídli mi nosítka, ale já dal přednost berlím. Doufal jsem, že budou v kufru. Skutečnost, že chodím o berlích, způsobila mírné vzrušení, ale berle se našťastí našly, byly v pořádku a vše přežily bez újmy. Chvilí jsem pak jen tak stál a opíral se o berle a prohlížel si do sebe zaklíněná vozidla. Autobus, osobní vůz a daimler se zmačkanou střechou a utrženým krytem motoru. Motor taky utržený, visící ke straně, špinavý a k nepoznání, jako zmačkaná hračka. Připadalo mi neuvěřitelné, že jsem seděl, kde jsem seděl, a celou tu věc přežil. Taky mě napadlo, že jsem toho dne asi vyčerpал příděl štěstí už na celý život.

Ostermeyerovy odvezli do swindonské nemocnice, kde jim nasadili protišokovou léčbu a postarali se o jejich drobná zranění. Když se trochu vzpamatovali, zavolali Milovi, sdělili mu, co se stalo, a ten jim se svou obvyklou velkorysostí a pohostinností i s praktickým obchodním instinktem nabídl, aby u něho přespal, že pro ně dojede. V okamžiku, kdy do nemocnice dovezli mne, se chystali právě odjet.

Jak jsem očekával, Marta se radovala z toho, že jsem v pořádku, ale sama vypadala asi stejně vyčerpaně jako já a ochotně dovolila Harleymu, aby ji cestou ke dveřím podporoval.

Milo se o krok vrátil a nabídl mi: „Přijď taky, když budeš chtít. Nějaká postel se najde vždycky.“

„Děkuju ti, dám ti vědět.“

Upřeně se na mne zadíval: „Je pravda, že Simmse zastřelili?“

„Ano.“

„Mohlo se to stát tobě.“

„Chybělo málo.“

„Policie si už sepsala výpověď Marty a Harleyho, pokud vím.“ Odmlčel se a zadíval se za nimi, jak docházeli ke dveřím. „Budu muset už jít. Co kotník?“

„Na tom, kdy začnu jezdit, se nic nemění.“

„To je dobře.“ Odsspěchal.

Pak jsem musel projít prohlídkami. Ale nenašli na mně nic závažného. Všechno bylo jenom otázka hojení a času, takže mne jako pacienta velice brzy propustili a předali policii, která ode mne očekávala podrobnější výpověď. K tomu, co jsem jim řekl už na místě, jsem vlastně neměl dohromady co dodat. Některé jejich otázky však byly dost zneklidňující.

Jestli prý na mě někdo střílel cíleně, a z jakého důvodu.

Neměl jsem tušení.

Jak dlouho prý jelo to auto, ve kterém seděl člověk se střelnou zbraní, před námi...

Nevzpomínám si. Ani jsem si ho nevšiml.

Kdo prý mohl vědět, že v tu dobu po té silnici pojedeme. Užasle jsem se na policistu podíval. Řekl jsem, že vlastně kdokoli, kdo byl ve stejné restauraci na obědě. Kdokoli nás odtamtud mohl sledovat do Milova domu. Bylo to docela možné. Mohl si na nás počkat, až budeme odjíždět, mohl nás předjet a potom mohl

nechat předjet nás. Ale proč, to nemám sebemenší tušení.

Prý kdo ještě mohl vědět, kdy a kam pojedeme.

Řekl jsem, že kupříkladu půjčovna vozů, kde Simms pracoval.

Kdo ještě?

Milo Shandy, ale ten by spíš spáchal sebevraždu, než aby střílel na Ostermeyerovy.

Prý pan Ostermeyer tvrdil, že zbraň mířila na mne.

Řekl jsem, že si sice vážím pana Ostermeyera, aleje třeba vzít v úvahu, že se díval do okénka vozu na jiný vůz, že se oba vozy pohybovaly skoro stejnou rychlostí, takže si nemohl být tak zcela jistý.

Jestli prý nevím, proč by mě chtěl někdo zabít?

„Mě osobně? Ne..., to nemám tušení.“

Dobře si povšiml, že jsem přece jen vteřinku zaváhal a okamžitě na mne udeřili dalšími otázkami.

Vyprávěl jsem jim tedy, že mě někdo předchozí večer přepadl a omráčil. Taky jsem jim vyprávěl o Grevillově smrti a že Greville obchodoval s drahokamy jako majitel velkoobchodu s drahokamy a polodrahokamy, a že se domnívám, že můj útočník nejspíš chtěl nějaké vzácné kameny uloupit. Řekl jsem však taky, že nemám sebemenší tušení, proč by ten neznámý lupič po mně dnes střílel, když mě mohl klidně zabít včera.

Bez komentáře si všechno zapsali. Jestli prý nemám tušení, kdo mě mohl včera přepadnout.

Ne, nemám.

Neřekli, že mi nevěří, ale viděl jsem na nich, že si myslí, že když někoho přepadnou dvakrát během dvou dní, nejspíš aspoň tuší, kdo a proč po něm jde.

Byl bych jim to velmi rád řekl.

V tu chvíli mě totiž napadlo (pokud je to nenapadlo taky), že tímhle zdaleka nic nekončí, že můžu ještě očekávat další příhody.

Udělám rozhodně nejlíp, když co nejdřív zjistím, kdo po mně jde.

Udělám nejlíp, když to zjistím opravdu co nejdřív, aby pak nebylo pozdě. Do téhle cílové rovinky bych měl vjet v čele.

13

Nejel jsem k Milovi a ve své vlastní posteli jsem se taky nevyspal. Ubytoval jsem se v anonymním hotelu ve Swindonu, aby mě neznámí nepřátelé nenašli.

Byl bych rád jel domů. Člověk instinktivně cítí, že doma, ve svém, je v bezpečí, ale já se především potřeboval vyspat a tušil jsem, že doma bych byl vystrašený a těžko bych usnul. Měl jsem za sebou opravdu tvrdých deset dní a i když jsem se z různých nárazů a úrazů vzpamatoval snadno, tentokrát se toho nahromadilo tolik, že jsem si opravdu potřeboval odpočinout.

OLFE, pomyslel jsem si trpce, chce to OLFE, známou metodu na dostihová poranění: Odpočinek, Led, Fixace a Elevace.

Nějak se mi nedařilo splnit všechny čtyři podmínky metody současně, spíš jak to šlo, jednu po druhé.

Zahájil jsem elevací. Dal jsem nohy nahoru a zavolał Milovi, abych mu sdělil, že nepřijedu, a zeptal se, jak se daří Martě a Harleymu.

„Jsou roztrženi. Musela to být pořádná bouračka. Marta pořád pláče. Jestli tomu správně rozumím, tak do toho autobusu zezadu narazil další vůz a dva lidé z něj jsou velmi těžce zranění. Marta je viděla, to ji strašně rozrušilo. Samozřejmě ze Simmsovy smrti je taky zdrcená, a že ho někdo zastřelil. Nemohl bys přijet a trochu ji utěšit?“

„Však vy to s Harleym svedete líp.“

„Marta si myslela, že taky umíráš. Proto je tak špatná. Byl bych raději, kdybys přijel.“

„Přece jí v nemocnici dali něco na uklidnění, ne?“

„To jo,“ přiznal neochotně. „Harleymu taky.“

„Poslyš... Přemluv je, ať si jdou lehnout. Přijedu ráno, vyzvednu je a odvezu zpátky do Londýna do jejich hotelu. Co ty na to?“ navrhl jsem.

Bez velkého nadšení uznal, že bychom to tak mohli udělat.

„Vyříd' jim, že jim přeju dobrou noc a že si myslím, že jsou skvělí,“ dodal jsem.

„Myslíš to vážně?“ zeptal se překvapeně.

„Neuškodí, když jim to řekneš.“

„Jsi cynik.“

„Ne, bude dobře, když jim to vyřídíš.“

„Tak teda jo, uvidíme se u snídaně.“

Položil jsem telefon a po krátké úvaze vzápětí zavolał Bradovi.

„Páni, vy ste byl v tý bouračce, že jo?“

„Jak to víte?“ zeptal jsem se překvapeně.

„Z hospody. Mluvili o Hungerfordu. Zas prej nákej cvok. Všichni sou z toho vyjevený. Máma nechce z baráku.“

Asi je taky roztřesený, protože dokonce rozvázal, řekl jsem si pobaveně.

„Máme tam stále ještě moje auto?“ zeptal jsem se.

„Jasně, přece ste říkal, ať ho tu nechám,“ namítl ustaraně.

„Ano, to jsem řekl a taky jsem si to přál.“

„Zašel sem předtím k vám do baráku, ale nikdo tam nebyl.“

„Však já tam taky nejsem. Poslyšte, chcete se mnou jezdit dál?“

„Jasně. Teď hned?“

„Ne, ráno.“ Řekl jsem mu, že se s ním sejdu v osm hodin v hotelu u nádraží ve Swindonu a že pak pojedeme do Londýna, pokud proti tomu nic nemá.

„Jasně,“ řekl a já měl skoro pocit, že přede jako kočka, která ví, že zase dostane mléko.

Usmál jsem se a zív, div jsem si nevykloubil čelist. Pak jsem si natočil plnou vanu, svlékl se, odvázel si obinadlo a spokojeně se uvolnil v horké vodě. Voda ze mne spláchl únavu i Simmsovu krv. Díky tomu, že stejně jako berle ani moje taška s věcmi na spaní nedoznala úhony, jsem si pak mohl pořádně vyčistit zuby, obléct si pyžamo a znovu zavázat kotník. Zvenčí jsem pověsil na kliku „Prosím nerušit“ a v devět jsem už byl v posteli. Usnul jsem ihned a zdálo se mi o bouračkách, o ohni a o všelijakých nástrahách. Následující den ráno se Brad jako obvykle dostavil přesně. Zajeli jsme nejdřív ke mně, abych se mohl převléknout do čistého. Brad se uvolil, že všechno, co jsem měl na sobě při bouračce, dá matce k vyprání. U mne doma byl klid, nic nebylo rozházené, nikdo tam na mě nečíhal. Nerušeně jsem se převlékl, přebalil si věci a bez obtíží jsme pak odjeli do Lambournu. Seděl jsem za jízdy vpředu vedle Brada. Říkal jsem si, že už bych asi dokázal řídit sám. Bradova přítomnost však byla příjemná, měl jsem s ním větší pocit bezpečí. Oba dny, kdy se mnou nebyl, dopadly špatně.

„Kdyby nás předjelo nějaké auto a drželo se vytrvale před námi, tak ho nepředjíždějte. Naopak, zpomalte a někam odbočte.“

„Proč?“

Vyprávěl jsem mu, jak si policie myslí, že na nás to auto vysloveně číhalo, a taky jsem mu řekl, že jak Ostermeyerovi, tak já nestojíme o to, aby se něco podobného opakovalo. Nehledě k tomu, že si jistě nepřeje sdílet Simmsův osud. Zeširoka se usmál, až mne to polekalo. Že se zachová podle mých pokynů, dal najevo krátkým kývnutím.

Cesta do Lambournu byla ještě stále uzavřená. Jeli jsme objíždkou a já přemýšlel, jestli je uzavřená proto, že tam probíhá vyšetřování pokusu o vraždu, anebo jestli se stále ještě nepodařilo ten plechový spletenec rozmotat.

Marta a Harley seděli u snídaně ještě celí rozrušení a hrnčky s kávou se jim třásly v ruce. Milo prohlásil s velkou úlevou, že teď, když jsem tam, se už nemusejí ničeho bát a už jim nic nehrozí, a tak přesunul elegantně břemeno jejich závislosti ze sebe na mne. Nebyl jsem si sice zcela jistý, jestli mou přítomností přestalo hrozit nebezpečí, zvláště jestli měl pravdu Harley a policie, a jestli útok z předchozího dne směřoval na mne. Martu ani Harleyho žádné pochyby zřejmě netísnily. Okamžitě nastolili vztah příbuzenské závislosti, jako bych byl jejich syn nebo synovec, prostě někdo, na koho se lze spolehnout jak psychicky, tak fyzicky, a od koho lze očekávat povzbuzení a oporu.

Zadíval jsem se na ně skoro s láskou. Marta si zachovala tolik elánu, že se dokonce namalovala, Harley považoval za zertovné, že má leukoplastí zalepený spánek. V obou ještě dozníval šok, tomu se nemohli ubránit. Já jen doufal, že nepotrvá dlouho a zas se dokážou ze všeho radovat.

„Jediný světlý bod včerejška představuje nákup Dozen Roses,“ povzdechla si Marta. „Milo říká, že už pro něj posílá vůz.“

Úplně jsem na Dozen Roses zapomněl. Nicholas Loder a jeho nálady se mi zdály vzdálené a nedůležité. Řekl jsem, že jsem rád, že jsou rádi, a že tak za týden za dva, až se kůň ve svém novém působišti usadí, ho začnu učit skákat.

„Jsem si naprosto jistá, že bude skvělý,“ prohlásila Marta statečně. Snažila se mluvit, jako by se nic nestalo. „Že mám pravdu?“

„To víte, některým koním to jde líp, některým hůř,“ řekl jsem opatrně. „Je to jako u lidí.“

„Já si myslím, že bude skvělý.“

Osobně jsem si myslel, že bude průměrný, ale spíš lepší, a že určitě dost dobrý pro mne. Většina rovinářů se naučí skákat, když s nimi člověk začne trpělivě a přes nízké překážky, třeba jenom přes klády.

Milo přinesl čerstvě uvařenou kávu a další topinky, ale Ostermeyerovi se už chtěli vydat na cestu. Za krátkou chvíli jsme byli na cestě do Londýna. Nikdo nás nepředjel, nikdo před námi nezačal brzdit, nikdo nás ani nepřepadl, ani na nás nestřílel. Brad tedy elegantně a bravurně zastavil před hotelem – přímo jako Simms.

Marta mě políbila na rozloučenou s vlhkýma a lesknoucíma se očima a já ji taky políbil. Harley mi mohutně potřásl rukou. Oba slíbili, že zase brzy přijedou, ale přiznávají prý, že tentokrát rádi letí domů. Díval jsem se za nimi, jak na nejistých nohou vcházejí do hotelu, a představoval si, jak se zabývají jednoduchými, snadnými problémy. Jak doufají, že je Datepalm proslaví stejně jako Dozen Roses, sotva se naučí skákat.

„Do kanceláře,“ řekl jsem Bradovi. Ten přikývl a jel teď už známou cestou k Hatton Garden.

V kancelářích společnosti Saxony Franklin se všechno zdálo být v pořádku. Přišlo mi skoro k nevíře, že to je teprve týden, co jsem tam poprvé v životě vkročil, protože v tu chvíli jako bych šel domů. Zaměstnanci mě všichni pozdravili: „Dobré jitro, Dereku,“ jako by mě tak zdravili už celá léta, a Anette mi oznámila, že tam na mne od pátku čekají nějaké dopisy, na které se musím podívat a rozhodnout.

„Jaký byl pohřeb?“ zeptala se smutně, když pokládala papíry na psací stůl.

I pohřeb jako kdyby se byl odehrál před celými věky.

„Tichý a hezký. Květiny od vás byly velmi krásné. Nechal jsem je dát na rakev.“

Zatvářila se potěšeně a prohlásila, že to řekne ostatním. Když jsem jí oznámil, že se chystá zádušní mše, byla očividně ráda.

„Víte, mně nějak přišlo, že to je chyba, když jsme v pátek nešli na pohřeb, tak jsme tady aspoň ve dvě hodiny drželi minutu ticha. Možná vám to bude připadat bláhové.“

„To určitě ne.“ Byl jsem dojatý a nijak jsem se tím před ní netajil. Hezky upřímně se na mne usmála a odešla za ostatními, aby jim předala zprávu. Já zase uvážl v rašelině nejistoty, když jsem musel rozhodovat věci, ve kterých jsem se vlastně nevyznal. Přiběhla June, tváře růžové a spokojené, a oznámila mi, že už nám docházejí modré achátové lupínky, sněhový obsidián a korálky amazonitu.

„Tak objednejte další, jako předtím.“

„Ano, dobře.“

Otočila se a už už pryč, ale stihl jsem ji zadržet a zeptat se jí, jestli neví, zda mezi všemi hračkami a vynálezy není budík. Otevřel jsem hlubokou zásuvku a ukázal na ni.

„Budík?“ tvářila se pochybovačně a zadívala se na sbírku černých předmětů. „Teleskopy, slovníky, Geigerův počítač, počítačky, špionážní šťáva...“

„Co je špionážní šťáva?“ zeptal jsem se zvědavě.

„Tohle.“ Sáhla do zásuvky a vytáhla sprej. „Ten název jsem si vymyslela. Když tuhle tekutinu nastříkáte na obálku s dopisem, tak zprůsvitní, takže si můžete přečíst, co je uvnitř.“ Podívala se na mne a dala se do smíchu. „Banky si s tím už poradily, zevnitř obálky potiskují drobným vzorečkem. Když postříkáte jejich obálky, nevidíte nic než ten vzoreček.“

„Prosím vás, nač tohle Greville používal?“

„Já mám dojem, že mu to někdo dal. On to moc nepoužíval. Jedině když chtěl vědět, jestli vůbec stojí za to některé obálky otevírat, třeba když v nich byly jenom prospekty.“

Položila list čistého papíru na dopisy ležící na psacím stole a postříkala papír sprejem. Okamžitě zprůhledněl a dopis, který pod ním ležel, byl rázem čitelný. Pak papír zvolna vysychal a tím se stával zase neprůhledný.

„Mazané, což?“ řekla.

„Velmi.“

Chystala se vrátit sprej do zásuvky, ale já ji požádal, ať ho nechá na stole a vytáhl jsem ze zásuvky všechny ostatní hračky a vynálezy a rozložil je. Žádný z nich, aspoň se mi zdálo, nepřipomínal budík.

„Poslyšte, vy jste se zmínila o světových hodinách, ale tady žádné hodiny nejsou.“

„Já mám ve své místnosti budík,“ řekla ochotně. „Chcete, abych vám ho donesla?“

„Asi ano. Mohla byste ho nastavit na čtvrt na pět?“

„Jasně, jak si přejete.“

Zmizela a když se vrátila, hrála si v prstech s takovou maličkou věcičkou, vypadalo to jako úvěrová karta, ale ukázalo se, že to jsou hodiny s řadou funkcí.

„Tady vidíte,“ řekla, „tady to je čtyři patnáct odpoledne. Tak jste to chtěl, že?“ Položila hodinky na stůl.

„Na dnes odpoledne, ano. Jenže on tady někde, nevím kde, je ještě nějaký budík, zvoní denně ve čtyři hodiny dvacet minut. Rád bych ho našel.“

Oči se jí rozšířily. „To jistě budou hodinky pana Franklina!“

„Které?“ zeptal jsem se.

„Nosil jenom jedny. Jsou to hodinky a současně počítačka, kalendář a kompas.“

Uvědomil jsem si, že ony hodinky leží vedle mé postele na nočním stolku v Hungerfordu.

„Domnívám se, že měl ještě další, nastavené na zvonění ve čtyři hodiny dvacet minut,“ poznamenal jsem.

Po vytáhla obočí. „Kolikrát jsem o tom přemýšlela, chci říct, přemýšlela jsem o tom, proč právě ve čtyři hodiny dvacet minut. Když byl třeba ve skladu a náramkové hodinky mu začaly bzučet, tak ať dělal co dělal, na chvíli toho nechal. Jednou jsem se ho skoro zeptala proč, ale vlastně mi neodpověděl. Řekl, že to je vhodná doba na spojení, něco takového. Vůbec jsem nechápala, o čem mluví, ale nevadilo mi to, on vlastně nechtěl, abych mu porozuměla.“

Řekla to bez hořkosti, spíš s lítostí. Dovedl jsem si představit, že Grevilla těšilo pracovat s June, jako to těšilo mě. Byla inteligentní, vždy v dobré náladě, měla zdravý rozum. Určitě ji měl rád, když mu stála za to, aby pro ni vymyslel hádanku a když si s ní povídal o svých hračkách.

„Co je tohle?“ zeptal jsem se a sáhl po takové šedé věci s pěnovými sluchátky a tenkým kabelem, jaké bývají u kazetového přehrávače. Jenže v té věci nebylo kam dát kazety.

„To je zesilovač zvuku. Pan Franklin to sebral nějakému člověku, který s tím odposlouchával soukromý rozhovor pana Franklina s jiným obchodníkem s klenoty v Tucsonu. Rozzuřil se tehdy tak, že to odposlouchávajícímu prostě vytrhl. Odešel pak z místnosti a cestou vyhrožoval, že podá žalobu za obchodní špionáž. Prý se ten člověk ani nesnažil ty věci získat zpátky,“ odmlčela se. „Zkuste si ta sluchátka nandat. Uslyšíte všechno, co si povídají v ostatních kancelářích. Zesiluje to hodně. Je to až o strach.“

Nasadil jsem si lehoučká naslouchátka a zapnul přístroj na maličkém zesilovači velkým asi jako krabička od sirek. Vskutku, okamžitě jsem slyšel, jak se Anette baví s Lily na druhém konci chodby, aby jí připomněla, že chce požádat Dereka o volno k zubaři.

Odložil jsem sluchátka a podíval se na June.

„Co jste slyšel?“ zeptala se. „Nějaké tajemství?“

„Tentokrát ne.“

„Ale že je to až o strach?“

„Ano, souhlasím s vámi.“

Kvalita zvuku byla vskutku vynikající a bylo až s podivem, jak byl ten maličký mikrofon a zesilovač citlivý. Došel jsem k závěru, že některé z Grevillových hraček jsou vysloveně nebezpečné.

„Pan Franklin mi taky vyprávěl, že existuje nějaký modulátor hlasu, ten když se připojí k telefonu, tak vám změni tóninu. Mluvící žena zní jako muž a naopak,“ pokračovala June. „Říkal, že je to výborná věc pro osamělé ženy, že je pak aspoň neobtěžují chlapi různými nemravnými návrhy, lidi z telefonu nepoznají jejich osamělost a zranitelnost.“

Usmál jsem se. „Mohlo by to ale vyvést z míry opravdového ctitele, kdyby nenadále zavolal.“

Přikývla. „Jistě, takové by člověk musel předem varovat. Panu Franklinovi velice záleželo na tom, aby se ženy dokázaly vyvarovat nebezpečí.“

„Hm,“ řekl jsem suše.

„Říkal, že co vidí u soudu, mu připomíná džungli.“

„Dal vám takový modulátor hlasu?“ zeptal jsem se.

„Ne, my jsme se o tom bavili nedávno. Krátce předtím než...“ zarazila se. „No nic. Budete si přát k obědu sendvič?“

„Ano prosím.“

Přikývla a odešla. Zhluboka jsem si povzdechl a snažil se soustředit na složité dopisy. Byl jsem docela rád, když mě vyrušil telefon.

Volal Elliot Trelawney. Jestli prý bych nemohl po někom poslat ty poznámky o Vaccarovi, protože dnes odpoledne zasedá jejich výbor.

„Jo poznámky o Vaccarovi,“ opakoval jsem. Dočista jsem na ně zapomněl, v tu chvíli jsem si ani nemohl vybavit, kde je vlastně mám.

„Přece jste říkal, že mi je dnes dopoledne pošlete,“ připomínal Trelawney se zdvořilou výčitkou.,

„Nevzpomínáte si?“

„Ano,“ řekl jsem nejistě.

Sakra, kde vlastně jsou? Aha, v Grevillově obývacím pokoji. Někde v tom zmatku. Musejí tam někde být, pokud je zloděj neodnesl.

Omluvil jsem se za to opomenutí, ale nezmínil se o tom, že jsem od té doby, co jsem s ním mluvil naposledy, dvakrát jen taktak unikl smrti a že jsem proto trochu nesoustředěný. Jen jsem mu prostě řekl,

že jsem toho měl mnoho, že se velmi omlouvám a že se pokusím poznámky mu dodat k soudu do... kolika?

„Výbor zasedá ve dvě a Vaccaro se bude projednávat hned na začátku.“

„Mám ty poznámky u Grevilla, v jeho domě, ale nějak vám je dodám.“

„To bude od vás velmi laskavé.“ Byl už zase přátelský. „Skutečně nám velmi záleží na tom, abychom tu žádost mohli zamítnout.“

„Ano, já vím.“

Vaccaro, řekl jsem si neklidně, když jsem pokládal telefon. Vaccaro údajně nechával zabíjet své piloty-pašeráky kokainu výstřelem z projíždějícího auta. Zadíval jsem se do prázdna. Jenomže Vaccaro vskutku neměl důvod na mě střílet, i kdyby věděl, že vůbec existuju. Nebyl jsem přece Greville a nemohl jsem mu žádným způsobem překážet. Jediné, co jsem měl nebo mohl mít, jsou poznámky o jeho špatných skutcích, ale to přece nemohl vědět. Taky nemohl vědět, že se budu v sobotu odpoledne pohybovat autem mezi Lambournem a Hungerfordem. Ostatně poznámky o jeho minulosti mohl klidně získat i někdo jiný než Greville, kdyby se snad teď ztratily.

Snažil jsem se ze sebe setřást nepěkné představy a šel jsem dolů na dvůr podívat se, jestli je Brad u auta. Byl tam a četl si právě rybářský časopis.

„Neměl jsem tušení, že rybaříte,“ poznamenal jsem.

„Taky že ne.“

Tím rozhovor skončil.

V duchu jsem se smál. Pak jsem ho poslal na expedici. Dal jsem mu menší svazek s třemi klíči a vysvětlil mu, jaký zmatek v domě najde. Popsal jsem náležitě poznámky o Vaccaroví, jak vypadá obálka i poznámky samotné, a ještě jsem mu napsal jméno Eliota Trelawneyho a adresu soudu.

„Zvládnete to?“ zeptal jsem se trochu váhavě.

„Jasně,“ tvářil se skoro uraženě a vytrhl mi papírek s adresou z ruky.

„Tak promiňte,“ omluvil jsem se.

Přikývl, aniž se na mě podíval, nastartoval, a než jsem došel k zadnímu vchodu ke kanceláři, už vyjížděl ze dvora.

Nahoře mi Anette hlásila, že mě volaly Antverpy, že si napsala telefonní číslo a že prý tam mám zavolat. Antverpy...

Snažil jsem se soustředit na čtvrtek a vybavit si mezistátní rozhovor. Co to bylo, co bych měl vědět o Antverpách?

Aha, Ekeren. Jacob. Jeho synovec Hans.

Dovolal jsem se do onoho belgického města brzy, kultivovaný hlas ovládající franštinu i angličtinu mi sdělil, že už se strýcem mluvil.

„To je od vás velmi laskavé,“ řekl jsem.

„Jenže já si bohužel nejsem jistý, že vám to bude něco platné. Můj strýc říká, že vašeho bratra sice znal mnoho let, ale že se neznali důvěrně. Před šesti měsíci nicméně váš bratr strýci telefonoval a radil se s ním o sightholderovi.“ Odmlčel se. „Zdá se, že váš bratr zvažoval nákup diamantů a důvěřoval strýcovu úsudku.“

„Aha,“ stoupala ve mně naděje. „Doporučil mu pan strýc někoho?“

„Váš bratr se strýci zmínil o třech nebo čtyřech tipech. Strýc mu potvrdil, že všichni čtyři zmínění jsou důvěryhodné osoby a že mu může doporučit kteréhokoli z nich.“

Povzdychl jsem si. „Nepamatuje si váš strýc náhodou jejich jména?“

Hans řekl: „Vím s určitostí, že jedním z těch čtyř byl Guy Servi tady z Antverp, protože s ním často obchodujeme. Ty ostatní si nepamatuje. Také neví, pro koho se váš bratr rozhodl, a jestli se vůbec do té věci pustil.“

„Stejně vám velmi děkuji.“

„Strýc si přeje, abych vám vyřídil jeho hlubokou soustrast.“

„To je od něho laskavé.“

Pečlivě mi nadiktoval jméno, adresu a telefon Guy Serviho, zdvořile se rozloučil a zavěsil.

Okamžitě jsem vytočil číslo, které mi dal, a znovu jsem absolvoval přepínání z jednoho místa na druhé. Ozývaly se mi různé hlasy, než jsem se konečně dočkal kohosi mocného angličtiny natolik, že mi mohl podat žádané informace.

Dotyčný se mne zeptal, zda zesnulý pan Greville Saxony Franklin byl skutečně můj bratr. Prý se podívají do záznamů a pak mi zavolají.

Čekal jsem dost netrpělivě, zatímco si na druhém konci nepochybně z bezpečnostních důvodů ověřovali

kdeco. Konečně, za plnou hodinu se ozvali.

Co prý potřebuji.

„Potíž je v tom,“ vysvětloval jsem, „že se nám někdo vloupal do kanceláří a chybí nám dokumentace. Převzal jsem po Grevillově smrti podnik a snažím se dát jeho věci do pořádku. Prosím vás, buďte tak hodný, můžete mi sdělit, jestli mu vaše firma dodala diamanty?“

„Ano,“ řekl hlas na druhém konci klidně a věcně. „Dodala.“

No nazdar! Snažil jsem se uklidnit a nedat najevo, že očekávám další informace.

„Mohl byste mi k tomu sdělit nějaké podrobnosti?“ zeptal jsem se.

„Zajisté. Při červencovém prodeji v CSO v Londýně jsme zakoupili soubor H diamantů průměrné váhy tři celé dva karáty a doručili jsme sto kamenů o celkové váze tři sta dvacet karátů vašemu bratrovi.“

„Bratr... hm... zaplatil předem, že?“

„Zajisté. Jeden a půl miliónu amerických dolarů v hotovosti. S tím si nemusíte dělat starosti.“

„Děkuji vám,“ řekl jsem co možná bez ironie. „Prosím vás, když jste mu ty diamanty dodávali, poslali jste s tím nějaké průvodní papíry?“

Plebejský výraz „průvodní papíry“ mu očividně připadal téměř urážlivý.

„Zaslali jsme mu diamanty kurýrem,“ řekl přísně. „Náš člověk je doručil vašemu bratrovi do jeho soukromé rezidence v Londýně. To je náš běžný postup. Váš bratr si zboží prohlédl v přítomnosti kurýra, převážil a pak podepsal protokol o převzetí. Měl by mít správně kopii protokolu. Žádný jiný jaksí... průvodní list... neexistuje.“

„Bohužel tu kopii nemohu najít.“

„Ale já vás ubezpečuji, pane...“

„Naprosto vám věřím,“ skočil jsem mu do řeči, „jde jenom o to, že si daňoví kontrolori většinou přejí, aby jim člověk předložil dokumentaci.“

„Ach tak,“ přestal být uražený. „To samozřejmě.“

Chvilí jsem uvažoval, a pak jsem se zeptal: „Když jste mu ty kameny dodávali, dodali jste mu je neopracované nebo broušené?“

„Samozřejmě neopracované. Chystal se, že je nechá brousit a leštit v dalších měsících podle toho, jak je bude potřebovat, aspoň se tak domnívám, ale jak pro něho, tak pro nás bylo rozumnější, aby nakoupil celé množství jednorázově.“

„Nevíte náhodou, komu je hodlal zaslat k broušení a leštění?“

„Pokud si vzpomínám, tak se měly brousit a leštit pro určitého klienta, který měl své zcela specifické nároky. Ale nevzpomínám si, že by váš bratr řekl, komu tu práci svěří.“ Povzdechl jsem si. „V každém případě vám velice děkuji.“

„Ochotně vám zašleme kopie dokumentace celé transakce, pokud to potřebujete.“ ... „Ano, to bych byl rád. Moc by mi to pomohlo.“

„Dobře, odešleme dokumentaci ještě dnes odpoledne.“

Pomalu jsem položil sluchátko. Tak teď vím, odkud diamanty jsou, ale pořád ještě nemám tušení, kam putovaly pak. Tíše jsem doufal, že už jsou v rukou brusiče, který mi zdvořile oznámí, že s prací skončil a může je dodat. Ten sen nebyl tak docela absurdní. Ale pokud je Greville skutečně poslal k brusiči diamantů, jak to, že o tom nikde není záznam?

Možná existoval, ale někdo ho ukradl. Pokud ovšem někdo záznam ukradl, pak ví, kde diamanty jsou – a neprohledával by tedy Grevillův dům. Myšlenky se mi honily hlavou, ale bezvýsledně.

Trošku jsem se narovnal, snažil se povolit ztuhlé svaly, protože mě tu a tam po těle po té bouračce ledaco bolelo.

Přišla June a prohlásila, že vypadám zmláceně, pak si s leknutím zakryla rukou ústa a dodala: „Tohle bych si panu Franklinovi nikdy nebyla troufala říct.“

„Však já taky nejsem on.“

„To ne..., ale jste šéf.“

„Dobře, tak se laskavě soustřeďte a opatřte mi seznam brusičů a leštičů diamantů, zvláště takových, kteří dokážou dělat neobvyklý brus. Začněte v Antverpách. Potřebuju něco jako podnikový seznam. Po Antverpách vezměte New York, Tel Aviv a Bombaj, říkám to správně? Čtyři hlavní centra, ne?“ Vyčetl jsem to z Grevillových knih.

„Ale my přece neobchodujeme...“

„Už s tím přestaňte,“ zarazil jsem ji. „Greville koupil diamanty pro Prospera Jenkse, který je chce osadit do těch svých fantazií nebo jak jim říká.“

„Ach tak,“ zatvářila se nejdřív zmateně, ale pak ji věc zaujala. „Samozřejmě, to vám připravím. Mám Se do

toho dát hned?“

„Ano prosím.“

Došla ke dveřím a s úsměvem se ohlédla. „Stejně ale vypadáte...“

„Hm. Jděte a dejte se do toho.“

Díval jsem se za ní. Šedá sukně, bílá košile, světlé vlasy s hřebínky za ušima, dlouhé nohy, boty bez podpatků. June.

Den míjel. Připravil jsem v trezoru dvě objednávky sám a pak jsem povolal Anette, aby mi to překontrolovala. Bylo to v pořádku. Pak jsem zvolna prošel všechny kanceláře, zastavil se u Alfieho a díval se, jak balí. Sledoval jsem taky Lily, připomínající skromnou guvernantku, spěšně přecházela od jedné malé zásuvky ke druhé a shromažďovala drobné kamínky podle objednávek. Pozoroval jsem Jasona, zdvihal těžké krabice, jež nám právě dodali, a zastavil jsem se u statné Tiny. Tu jsem znal nejmíň. Kontrolovala dodávky podle dodacího listu a rozdělovala je do přihrádek.

Nikdo z nich si mě zvlášť nevěšmal. Už jsem patřil k inventáři. Alfie se zdržel dalších narážek na Dozen Roses, Jason se na mne dost škaredě požíval, ale taky se zdržel poznámek. Lily poslušně řekla: „Ano Dereku,“ Anette se tvářila ustaraně a June byla zabraná do práce. Vrátil jsem se do Grevillovy kanceláře a znovu jsem se soustředil na korespondenci.

Ve čtyři hodiny June získala odpovědi na své „sondy“, jak jim říká. Věnovala se jim v přestávkách své běžné práce. Výsledek jejího úsilí představoval dlouhý seznam antverpských brusičů a kratší seznam newyorských. Tel Aviv teprve čekala, měla určité potíže domluvit se s místními lidmi. Z Bombaje neměla nic. Řekla však, že si myslí, že pan Franklin nejspíš do Bombaje nic neposílal, když měl Antverpy tak blízko. Položila mi seznamy na stůl a odešla.

S přihlédnutím k tomu, jak si počínali všichni, kteří měli co dělat s diamanty, bude mi trvat dobře týden, než získám odpověď od všech firem uvedených na antverpském seznamu, ať už kladnou nebo zápornou, uvědomil jsem si nad Juninými seznamy. Ale za pokus to určitě stojí. Chytil jsem se opravdu stébel. Jeden z dopisů, které jsem řešil, byl z banky a připomínal mi, že se blíží termín, ve kterém musím zaplatit úroky na půjčku.

Junin maličký budík náhle začal pípat. Ostatní drobné vynálezy a udělátka na psacím stole se nepohnuly. June se okamžitě ukázala ve dveřích a zadívala se na stůl.

„Máme ještě pět minut,“ uklidňoval jsem ji. „Vidíme na všechny ty hračky? Jsou všechny v dohledu?“

June prohlédla všechny zásuvky a registratury a na můj pokyn je nechala otevřené.

„Už nic nenacházím. Je to chyba?“

„Nevím,“ řekl jsem. „Musíme vyzkoušet všechno.“

Upřeně se na mne zadívala a já se usmál.

„Greville mi tu taky nechal rébus,“ řekl jsem. „Takže se ho pokouším rozluštit, i když nevím kde hledat.“

„Ach tak,“ přikývla. Zřejmě se jí to zdálo zcela přirozené i bez bližšího vysvětlení. „Něco podobného, zač jsem dostala přidáno?“

Přikývl jsem. „Ano, něco podobného.“ Jenže to tak jasné není, pomyslel jsem si. Není to tak jednoznačné.

Jí Greville aspoň výslovně řekl, že řešení existuje.

Minuty ubíhaly, pak Juniny hodinky ukázaly přesně čtyři hodiny a dvacet minut a ozval se tlumený hlas budíku. Zněl jakoby z dálky, tichý, ale vytrvalý. June se rozčileně rozhlížela po sbírce hraček a přikládala k nim ucho.

„Budu na tebe myslet denně ve čtyři hodiny a dvacet minut.“

To napsala Clarissa na vizitku, kterou s květinami poslala na pohřeb. Greville na ni zřejmě denně myslel v kanceláři. Bylo to jejich soukromé dálkové spojení, jejich tajná řeč, tisíc mil vzdálená od drahokamů.

Smutně jsem uvažoval o tom, že se už nikdy nedozvím, jak vzpomínal na svou lásku, jak miloval a byl milován.

Tlumený zvuk budíku ustal. June se vzpřímila a zamračila se.

„Z těchto věcí to nebyla žádná,“ řekla.

„Ne. Je to někde ve stole.“

„Tam už nic nemůže být,“ řekla zmateně. „Přece jsem všechno vyndala.“

„Někde musí být ještě jedna zásuvka.“

Zavrtěla hlavou, ale mě jiné vysvětlení nenapadlo.

„Zeptejme se Anette,“ řekl jsem.

Anette, když jsme ji přivolali a vznesl dotaz, se zatvářila ustaraně a že prý o žádné další zásuvce neví.

Všichni tři jsme se zadívali na nic neříkající, tři palce silnou dřevěnou desku, tvořící povrch psacího stolu.

Nezdálo se být možné, že by se v ní mohla skrývat zásuvka, ale na druhé straně jiná možnost skutečně

nebyla.

Vzpomněl jsem si na krabičku ze zeleného kamene a na klíčovou díрку, která nebyla klíčovou dírkou a na výsuvné dno krabičky.

K úžasu obou dam jsem se vrhl na zem a zadíval se na psací stůl zespoda, v prostoru pro nohy. Dřevěná deska vypadala pevná, neporušená, ale v samém středu, asi tak tři palce od kraje desky, bylo cosi, co vypadalo jako plochý vypínač. Spokojeně jsem se usadil do černého křesla, sáhl pod stůl a vypínač posunul. Šlo to snadno, lehkým tlakem. Stiskl jsem tu destičku – a nic se nedělo!

Něco se přece stát muselo, to dá rozum! Přece tam ten vypínač není pro nic za nic. Cokoli si Greville vymyslel, mělo svůj účel. Stiskl jsem tedy tlačítko znovu a snažil se pohnout vším, nač jsem dosáhl. Buďto něco vysunout, zasunout nebo zdvihnout... Pořád se nic nedělo. Pak jsem vztekle praštil pěstí do stolu a ejhle..., okraj desky mi spadl do klína.

Anette a June zalapaly po dechu. Na uvolněné části okraje stolu byly na vnitřní straně kovové záchytky, kterými byla předtím připevněná. Na obnažené části desky jsem našel klíčovou díрку. Zatímco Anette a June se zatajeným dechem přihlížely, vytáhl jsem z kapsy Grevillův svazek klíčů a vyzkoušel ty, které se mi zdály, že velikostí odpovídají. Jeden z nich se v klíčové dírce ochotně a poslušně otočil, ani to slyšet nebylo. Zatáhl jsem klíčem v zámku směrem k sobě a vytáhl jako po másle plochou zásuvku.

Všichni tři jsme se zadívali na její obsah. Cestovní pas, malé ploché černé hračky. Bylo jich asi pět. Diamanty žádné.

June zajásala: „To je přece Kouzlo!“

14

„Co z toho je Kouzlo?“ zeptal jsem se.

„Tohle.“

Ukázala na černý, plochý, obdélníkový předmět, podstatně menší než knížka do kapsy. Sáhl jsem po něm, otočil a opravdu, bylo to na něm zlatě napsané: Kouzlo. Podal jsem tu věc June, ta ji otevřela jako knížku a položila na psací stůl. Na pravé polovině byly samé knoflíky. Vypadalo to jako počítač s mnoha funkcemi. Na levé polovině nahoře byla malá obrazovka, dole panel s tlačítky popsanými legendami jako „Záznam“, „Čas“, „Reference“ nebo „Prostor“.

„Umí to všechno,“ řekla June. „Je to diář, telefonní seznam, záznamník, kalendář, účetní kniha... a světové hodiny.“

„Má to taky budík, nařízený na čtyři hodiny a dvacet minut?“

Stiskla tlačítko, kterým tu věc spustila, pak namačkala asi tři další tlačítka a ukázala na obrazovku.

„Zvukové znamení 16.20 denně.“

„Výborně.“

Anette to už dál nezajímalo. Má jinou práci, jak řekla, a odešla. June navrhla, že bychom mohli uklidit všechny ostatní hračky a pozavírat zásuvky a registratury. Zatímco se tomu věnovala, prohlížel jsem v ploché tajné zásuvce další předměty.

Zamyšleně jsem se díval na cestovní pas. Předpokládal jsem až do té chvíle, že když se Greville vydal do Harwiche, chystal se na féru. Koningin Beatrix vyplouvala každý večer...

Ovšem když se to pořádně uváží, můžu to vzít i z druhého konce. Koningin Beatrix denně vyplouvá i z Holandska do Harwiche. Jestliže Greville s sebou neměl pas, pak to znamená, že jel Koningin Beatrix naproti, nikoli že na ní chtěl odjet.

Komu jel naproti?

Zadíval jsem se na bratrovu fotografii. Jako většina pasových fotografií nebyla nijak zvlášť dobrá, ale Greville na ní přece jen vypadal tak živě, jako kdyby byl s námi. Jako kdyby byl ve své kanceláři, kde jsem seděl na jeho židli.

June se mi zadívala přes rameno. „Ach kdybyste věděl, jak mi chybí!“ řekla tiše.

„Já vím.“

Zarmouceně jsem pas uložil zpět a vytáhl jiný plochý čtvercový předmět, o málo větší než Kouzlo.

Vykukoval z něj tenký zakroucený proužek papíru.

„To je tiskárna,“ řekla June.

„Tiskárna? Takhle maličká?“

„Umí vytisknout všechno, co je uložené v Kouzlu.“

Zapojila krátký kabel tiskárny do dírek na boku Kouzla a rychle stiskla několik tlačítek. Z maličkého strojku začal s tichým vrčením vylézat proužek papírku, na kterém jak se zdálo byla skoro polovička telefonního seznamu.

„Je to krásné, že?“ řekla June, stiskla jiné tlačítko a tiskárna přestala pracovat. „Když pan Franklin byl na

cestách, zapisoval si všechny útraty, a když se vrátil domů, tiskárna mu to natiskla. Někdy taky přenášel záznamy z Kouzla do našeho hlavního počítače... Ach bože," snažila se přemoci dojetí, ovládala se, jak mohla. „Zaznamenával si tam spoustu věcí, které si chtěl zapamatovat a vybavit, až přijede domů. Jako třeba... kdo mu nabídl nějaké mimořádné zvláštní kameny. Pak to řekl Prosperu Jenksovi a já pak často na příslušné adresy psávala, aby nám ty kameny poslali.“

Zadíval jsem se na ten malý elektronický zázrak. Bylo k nevíře, že se do jeho nitra vešlo tolik vědomostí a tolik informací.

„Je k tomu nějaký návod k použití?“ zeptal jsem se.

„Samozřejmě. Všechny návody k použití jsou v téhle zásuvce.“ Otevřela jednu po pravé straně psacího stolu. „Taky jsou tu záruční listy a všechno, co k tomu patří.“ Probírala se různými papírky a knížečkami.

„Tady to je. Tohle je pro Kouzlo, tahle k tiskárně a tahle k účetnictví.“

„Rád bych si to půjčil.“

„Přece je to teď vaše, nebo ne?“

„Já si na to nějak nemůžu zvyknout. Vy ostatně taky ne.“

Položil jsem návody k použití na stůl vedle Kouzla a tiskárny a vzal do ruky třetí černý předmět z tajné zásuvky.

Tentokrát jsem žádné instrukce nepotřeboval. Bylo jasné, že držím v ruce nahrávač mikrokazet, které jsem našel v jedné z dutých knížek.

„Tohle se aktivizuje hlasem,“ řekla June. „Může to někde ležet celé hodiny, aniž by to nahrávalo. Ale jakmile někdo promluví, okamžitě to hovor zaznamená. Pan Franklin to často používal při diktátech dopisů a na poznámky, protože přitom mohl chvíli mluvit, chvíli uvažovat, aniž zbytečně plýtl páskou. Pak jsem to z pásky rovnou opisovala na počítač.“

Greville jistě měl mnoho důvodů, proč považoval June za perlu. Vřele jsem s ním souhlasil.

Odložil jsem malý diktafon k ostatním věcem a vytáhl poslední dvě hračky. Jedna z nich byla maličká minolta. June mi vyprávěla, že ji Greville často používal, když fotografoval neobvyklé kameny pro Prospera Jenkse. Poslední předmět, šedivý, se vešel do dlaně, a bylo na něm tlačítko „vypnuto – zapnuto“. K čemu slouží, mi jasné nebylo.

„Tohle je proti psům,“ usmála se June. „Pan Franklin neměl psy rád, ale myslím, že se za to styděl. Trvalo dost dlouho, než mi prozradil, k čemu to slouží.“

Netušil jsem, že Greville nemá psy rád. Najednou jsem si zoufale přál, aby ještě žil, třeba jenom proto, abych ho mohl touhle jeho slabostí pozlobit. Je kruté, že jsme si tolik neřekli! Vědomí, že ta pravda platí obecně, mě nijak netěšilo. Cítil jsem velkou lítost.

Odložil jsem odpuzovač psů vedle pasu a uložil tam taky minikameru. Nebyl v ní film. Pak jsem plochou zásuvku uzavřel, zamkl a zase připevnil tenkou přední hranu. Zapadla na místo s jemným cvaknutím. Povrch stolu zase vypadal naprosto neporušený a pevný. Bylo by mě zajímalo, jestli Greville koupil psací stůl proto, že v něm ta zásuvka byla, nebo jestli si ho nechal zvlášť vyrobit.

„To by člověk v životě neřekl, že tam ta zásuvka je,“ vrtěla hlavou June. „Určitě se stane, že se lidi zbaví spousty věcí, ve kterých jsou takové skryše. Kolik bohatství už takhle asi přišlo nazmar!“

„Jednou jsem o něčem podobném četl povídku, myslím o starém křesle, ve kterém byly schované peníze.“ Na podrobnosti jsem se už nepamatoval. Greville mi však odkázal víc než staré křeslo, a zanechal po sobě mnohem víc skryší. I mně se mohlo stát, že se zbavím něčeho, v čem se ukrývá poklad, aniž bych to tušil. Pokud vůbec poklad existuje...

V prvé řadě však bylo nezbytné, abych si při bojovém hledání pokladu zachoval zdraví. Nebylo vůbec jednoduché vyrazit do protiútoků, když jsem stále netušil, kdo je nepřítel a kde ho hledat.

Požádal jsem June, aby mi sehnala něco, v čem bych si mohl Kouzlo a ostatní věci odnést. Zmizela jako vítr, v mžiku byla zpátky a donesla mi měkkou plastickou tašku s uchy. Jak jsem se na ni zadíval, vybavilo se mi přepadení v Ipswichi. Byl jsem pevně odhodlaný jít tentokrát k vozu s osobní stráží v podobě štíhlé, dlouhonohé, jednadvacetileté plavovlásky, chovající něžné city k mému bratrovi.

Zazvonil telefon. Zdvihl jsem sluchátko a řekl: „Tady Saxony Franklin.“ Už jsem si na to zvykl.

„Jsi to ty, Dereku?“

„Ano Milo, jsem to já.“

„Poslouchej, mně se ten kůň vůbec nechce líbit.“ Hovořil útočně, což bylo u něj obvyklé, a současně omluvně, což bylo krajně neobvyklé.

„Jaký kůň?“

„Přece Dozen Roses, jaký jiný?“

„Ach tak.“

, Jaképak ach tak, přece jsi věděl, že pro něj dnes posílám. To zatracené zvíře jako by skoro spalo. Posílám pro veterináře a nechám ihned nabrat vzorky moče a krve na vyšetření. Sakra, ten kůň je snad nadopovaný.“

„Možná mu dali před transportem něco na uklidnění.“

„To neexistuje! Pokud mu opravdu něco dali, tak Nicholase Lodera vyřídím. A ty, kdybys byl k čemu, to uděláš taky. Ten člověk si dělá, co chce. Zkrátka a dobře, když se kůň mému veterináři nebude zdát, pošlu ho šupem zpátky, Ostermeyerovi sem, Ostermeyerovi tam. Nebylo by fér převzít pro ně mizerné zboží.“

„Uklidni se,“ chlácholil jsem ho. „Třeba Loderovi právě o tohle jde.“

„Jak to myslíš?“

„Možná si přeje, abys koně poslal šupem zpátky.“

„Jo tak.“

„Mimochodem... Dozen Roses patří společnosti Saxony Franklin. Pokud si myslíš, že zrušením kupní smlouvy Ostermeyerovy nepoškodíš, prosím, tvoje věc, ale musím tě upozornit, že vykonavatel poslední vůle ti nedovolí koně poslat k Loderovi. Kamkoli jinam ano, k Loderovi ne.“

Chvilí bylo ticho, pak se ozval tlumený smích. „Tys byl vždycky mazaný uličník.“

„Děkuju za poklonu.“

„Ale přijed' se sem prosím tě na koně podívat a promluv s veterinářem, ano? Za jak dlouho tu můžeš být?“

„Tak za dvě hodiny, možná o něco později.“

„Neblázní, Dereku!“

„Do Tipperary cesta dlouhá, a ne a ne se zkrátit,“ zazpíval jsem mu.

„Máš horečku nebo co?“

„Ani bych se nedivil.“

„Tak se snaž přijet co nejdřív. Zatím!“

S tichým povzdechem jsem položil sluchátko. Nechtělo se mi jet řešit krizové situace do Lambournu, i když řešení bylo nejspíš nasnadě, mnohem raději bych byl svým bolavým místům popřál klid.

Zavolał jsem do vozu a slyšel telefon vyzvánět. Brad to nebral, bůhví kde je. Než jsem se vypravil z kanceláře, zamkl jsem trezor. Alfie si v expedici protahoval záda po celodenní práci, Lily jen tak stála a ostýchavě se na mne podívala, Jason škádlil Tinu ve dveřích skladu. Panovala všeobecná atmosféra konce pracovní doby. Pracovní úsilí se vytratilo, činnost se zastavila, čas jít domů. Jako po posledním říjnovém dostihu.

Popřál jsem všem dobrou noc, vzal plastickou tašku a sešel dolů, kde už čekal Brad.

„Našel jste ty papíry bez obtíží?“ zeptal jsem se ho, když jsem uložil berle před zadní sedadlo a nastoupil.

„Jasně.“

„Doručil jste je?“

„Jasně.“

„Výborně, děkuju. Jak dlouho už čekáte?“

Pokrčil rameny. Nestálo mu to za řeč.

„Do Lambournu,“ řekl jsem, když jsme vyjížděli ze dvora. „Cestou se jen pro něco zastavíme v domě mého bratra. Ano?“

Přikývl a hladce zajel před Grevillův dům. Než zastavil, zpomalil a ukázal na bratrovo auto, zaparkované u chodníku.

„Vidíte? Vykradli ho.“

Našli jsme si místo k zaparkování a šli se podívat. Nedobytný kufr byl vypáčený a nešel zavřít.

„Dobře že jsme všechny věci vyndali,“ poznamenal jsem. „Předpokládám, že ještě jsou v mém voze?“

Zavrtěl hlavou. „Ne, u nás doma pod schodama. To máma, když to celou noc parkuje venku... U nás nejní zrovna nejlepší čtvrt.“

„Moudré rozhodnutí,“ přikývl jsem.

„Máma je chytrá.“

Šel za mnou do Grevillovy zahrádky a přidržel mi branku.

Pak vytáhl z kapsy kroužek se třemi klíči. „Že to tu ale zřídili. Můžu?“ ukázal na klíče.

Nečekal, až odpovím a šel odemknout. Byl bílý den, reflektory se nerozsvítily a pes se nerozštěkal.

Brad čekal v hale, zatímco já zašel do malého obývacího pokoje pro mikrokazety. Všude to vypadalo hrozně, obecná spoušť se sama od sebe neuklidila. Strčil jsem lehounké kazety do kapsy a vyšel zase s Bradem ven. Usoudil jsem, že úklid nepatří mezi prioritní úkoly. Možná až mě přestane bolet kotník. Nebo až si to všechno omrkne pojišťovna, pokud na tom bude trvat.

Měl jsem s sebou velikou ceduli se vzkazem, opřel jsem ji o schody tak, aby příchozí vzkaz nepřehlédla. Milá paní P., obávám se, že pro vás mám špatné zprávy. Prosím neuklízejte nic, zavolejte do společnosti Saxony Franklin.

Připsal jsem ještě telefonní číslo pro případ, že by si je nepamatovala. Anette jsem předtím upozornil, aby zprávu sdělovala šetrně, ať volá kdokoli. Víc jsem udělat nemohl. Tu paní čekal šok.

Brad za námi zamkl a vyjeli jsme na Lambourn. Na své zvyky už toho namluvil dost, takže jsme celou cestu urazili ve spokojeném, téměř přátelském mlčení jako obvykle.

Milo procházel dlouhými kroky po dvoře a zbytečně plýtl energií. Rychle otevíral dvířka u spolujezdce. Zaškaredil se na Brada, ale spíš ze špatné nálady než co jiného, nic proti němu neměl.

Vzal jsem berle a postavil se. Milo poznamenal, že je nejvyšší čas, abych ten krám odložil.

„Jen se uklidni,“ krotil jsem ho,

„Pozor, pozor, nevytahuj se na mě!“

„Je tu Phil?“ zeptal jsem se.

Phil Urquhart byl stálý veterinář stájí.

„Byl tu a ještě se staví,“ řekl Milo dopáleně. „Zatracený kůň! Nechce pustit moč. Pro začátek se pojd' podívat, jestli to skutečně je Dozen Roses. Podle papírů by to měl být on, ale chci si to ověřit.“

Vyrazil k jednomu boxu v koutě dvora a já se belhal za ním. Pak jsme se společně dívali přes spodní vrátka.

V boxu stál tvrdohlavý kůň a vedle něj dopálený stájník, tváře mu jen hořely. Mládenec držel tyč s plastickým pytlíkem na konci, jako na chytání raků. Pytlík byl prázdný.

Zasmál jsem se.

„Tobě se to směje,“ utrl se Milo. „Ty tu nečekáš dvě hodiny, až se to zvíře vymočí, sakra.“

„Jednou v Singapuru objevili v moči koně nikotin. Kůň nekouřil, kouřil stájník. Už ho nebavilo čekat, až se koni uráčí a namočil do pytlíku sám.“

„Ohromně vtipné,“ zabručel Milo.

Člověk by řekl, že na tom nic není, odebrat po každém dostihu dvěma koním vzorek moči. Skoro vždycky se bral vzorek vítězi. Ale život ukázal, že člověk musí čekat i hodiny, než se koním zachce. Když do dvou hodin není nic, odebírá se krevní vzorek, což je náročnější. Mnoho lidí už ztratilo trpělivost, protože se koni ne a ne a nechťelo.

„Pojďme odtud,“ řekl jsem, „však on si nakonec dá říct. Mimochodem, můžu tě ubezpečit, že tohle je týž kůň, který běžel v Yorku. Je to nade vši pochybnost Dozen Roses.“

Neochotně vyšel za mnou. Odebrali jsme se do kuchyně. Milo rozsvítil a zeptal se mne, jestli chci něco k pití.

„Docela bych si dal čaj.“

„Čaj? V tuhle hodinu? No jak myslíš.“ Šel postavit vodu. „Tos přestal pít napořád?“

„Ne.“

„Aspoň to!“

Vtom bylo zvenku slyšet skřípění kol a vůz Phila Urquharta zastavil pod oknem. Vběhl do kuchyně a jestli prý už máme vzorek. Z toho, jak se Milo mračil, lehko uhádl, jak se věci mají a dal se do smíchu.

„Myslíte si, že ten kůň je nadopovaný?“ zeptal jsem se.

„Já? Vlastně ne. Těžko říct. Milo si to myslí.“

Byl menší, světlavý, asi třicetiletý, představoval třetí generaci veterinářů v rodině, a podle mého byl ze všech tří nejlepší. Přistihl jsem se při úvahách, že bych si ho taky zval, kdybych v budoucnosti pracoval v Lambournu jako trenér ve vlastních stájích. Zvláštní. Budoucnost se tvořila jaksi za mými zády.

„Tak jsem slyšel, že je štěstí, že vás ještě máme,“ řekl Phil. „Prý to byla impozantní bouračka.“ Přátelsky se na mě zadíval okem odborníka. „Vidím, že to ve vás ještě leckde vrže.“

„Jezdit ale bude,“ vyštěkl Milo.

Phil se usmál. „Řekl bych, že máte spíš strach, než abyste ho litoval.“

„Strach?“

„Přece od té doby, co pro vás jezdí, máte víc vítězů než kdy předtím.“

„Nesmysl.“

Milo nalil sobě a doktorovi skleničku a já si udělal čaj. Phil mne ubezpečil, že bude-li se vzorkem moči všechno v pořádku, dá koni zelenou.

„Nejspíš se na něm projevují dozvuky po těžkém dostihu v Yorku,“ řekl. „Možná taky je prostě takový, někteří koně takoví jsou. Nevíme taky, kolik ztratil na váze.“

„Co budete v moči hledat?“ zeptal jsem se.

Povytláhl obočí. „V tomhle případě barbituráty.“

„V Yorku...“ řekl jsem zamyšleně. „Jeden z Loderových majitelů se tam procházel s rozprašovačem v kapse.“

„Majitel?“ divil se Phil.

„Ano, majitel vítěze sprintu na pět furlongů. Byl taky v boxu při sedlání Dozen Roses.“

Phil se mračil. „Co tím chcete naznačit?“

„Nic, jen konstatuju. Nechce se mi věřit, že by něco koni dával, Loder by to nedopustil, stáj si na koně určitě vsadila, počítali s vítězstvím a dobře věděli, že pokud kůň zvítězí, budou se mu dělat dopingové testy. Takže otázka zní, co lze koni podat, aniž by se to při testování prokázalo? Co se dá podat rozprašovačem těsně před dostihem?“

„Nic, po čem by kůň šel rychleji. Všechny takové prostředky se testují.“

„A co takhle cukr? Glukóza? Nebo adrenalin?“

„Vy uvažujete jako zločinec!“

„Mě to jen tak napadlo.“

„Glukóza dodává energii, třeba atletům. Na rychlosti nepřidá. S adrenalinem je to složitější. Pokud se aplikuje injekcí, pozná se to, protože se kolem vpichu naježí srst. Adrenalin sliznicí..., no, asi to je možné.“

„Po tom stopy nebudou, že?“

Přikývl. „Adrenalin se vstřebává do krve, kde tak jako tak stoupne, je-li kůň rozčilený, když zvítězí, anebo když se bojí biče. Do jaké míry stoupne i přirozeně, to nikdo neodhadne. Máte-li podezření, že někdo koni dal něco takového, musel byste mu odebrat krev už při sedlání, a i pak byste to těžko dokazoval, protože hladina adrenalinu velmi kolísá a různí se. Ještě hůř byste dokazoval, že podaný adrenalin ovlivnil výkon.“

Odmlčel se. Tvářil se vážně. „Jistě si uvědomujete, že pokud to myslíte tak, jak říkáte, muselo se to stát s vědomím Nicholase Lodera?“

„Zdá se to nesmyslné, že?“

„Skoro. Kdyby šlo o nějakého malého podvodníčka... Ale Nicholas Loder? S tolika vítězi klasických dostihů? Ten má příliš mnoho co ztratit.“

„Hm.“ Zamyslel jsem se. „Asi bych dokázal získat část vzorku moči, kterou odebrali Dozen Roses v Yorku, kdybych chtěl.“

Vždycky nechávají pro majitele něco v rezervě, to kdyby si vyžádal vzorek k ověření výsledků testů.“

V tomhle případě prý by si vzorek musela vyžádat společnost mého bratra... Chvilí jsem ještě uvažoval. Když přítel Nicholase Lodera upustil rozprašovač na zem, Marta Ostermeyerová balónek zdvihla a podala mu ho. Pak teprv našel Harley Ostermeyer trubičku, a tu dal mně. Jenže trubička byla čistá, nebylo v ní ani stopy po nějaké tekutině, žádný adrenalin.

„Myslím, že je docela možné, že ten člověk rozprašovač použil u svého koně a měl ji v kapse. S Dozen Roses patrně neprovedl nic.“

Uvažovali o tom.

„Mohl byste se dostat do velkých nepříjemností, kdybyste vznesl nepodložené obvinění,“ poznamenal Phil.

„To už jsem slyšel od Nicholase Lodera.“

„Ale nepovídejte! Stejně, řádně bych si to rozmyslel, než bych se do něčeho pustil. V dostihovém světě by vám to asi moc neprospělo, že?“

Uvažoval jsem stejně jako on.

„Tu trubičku jsem si schoval,“ pokrčil jsem rameny. „Ale nejspíš udělám to, co jsem udělal hned po dostizích. Neudělám nic.“

„Pokud budou výsledky testů Dozen Roses negativní jak u vzorků z Yorku, tak ze vzorků odebraných tady, uděláte asi nejlíp,“ řekl Phil a Milo, přestože se předtím tvářil tak bojovně, s ním souhlasil.

Hluk a vzruch na setmělém dvoře hlásaly, že odběrová akce konečně doznala úspěch. Phil šel ven, odepnul speciální sáček a zapečetil ho. Pak na něj přilepil cedulku, na tu napsal jméno koně, místo, datum, hodinu a podepsal se.

„V pořádku,“ řekl. „Tak já jedu. Dejte na sebe pozor.“ Naložil do auta vzorek a ostatní věci bez jediného zbytečného pohybu, nasedl a se skřípěním kol odjel.

My s Bradem jsme odjeli o chvíli později. Rozhodl jsem se však, že domů nechci.

„Viděl jsem tu spoušť v Londýně,“ řekl jsem. „Kdo tam řádl, mě nejdřív praštil do hlavy a omráčil. Nestojím o to být v Hungerfordu, až se dostaví tam. Takže radši pojedeme do Newbury. Zkusíme to v hotelu.“

Brad zpomalil a s úžasem otevřel ústa.

„Před týdnem jste mě zachránil před člověkem s nožem,“ vyprávěl jsem mu. „Včera někdo vystřelil na vůz,

ve kterém jsem jel a zabil šoféra. Je dobře možné, že to žádný šílenec nebyl. Proto jsem minulou noc spal ve Swindonu a dnes budu spát v Newbury.“

„Jasně,“ řekl. Bylo mu to jasné.

„Pokud byste už se mnou nechtěl jezdit, neměl bych vám to nijak za zlé.“

Po krátké odmlce prohlásil odhodlaně: „Potřebujete mě.“

„Ano, pokud nebudu moc pořádně chodit, tak vás potřebuju.“

„Budu vás vozit dál.“

„Děkuju,“ řekl jsem upřímně a z hloubi srdce. Musel z mého hlasu poznat, že to myslím doopravdy, protože dvakrát důrazně přikývl a tvářil se spokojeně.

V hotelu The Chequers měli volný pokoj, a tak jsem se tam ubytoval. Brad mým vozem odjel domů a já strávil valnou část večera usazený v křesle nad Kouzlem.

Nemám blízký vztah k počítačům jako Greville, taky mne nijak nelákají. Instrukční knížka ke Kouzlu nicméně vycházela z předpokladu, že ten, kdo si ji bude číst, má aspoň základní vědomosti o počítačích, takže mně trvalo poněkud déle, než jsem se jí prokousal.

Jedno bylo jasné, Greville tu věc využíval na všechno možné a stále. Měl v počítači tři soubory telefonních čísel, světové hodiny, záznamník schůzek, seznam výročí, která si chtěl zapamatovat, kalendář hlásající datum světelným signálem, a další systém na ukládání všelijakých drobných záznamů. Pak jsem zapnul tiskárnu, několikrát nastartoval špatně, ale nakonec jsem přece jenom vytiskl seznamy všeho, co bylo vloženo pod různá hesla. Četl jsem si je a ztrácel naději.

Žádná z adres nebo telefonních čísel nesouvisela s Antverpami nebo s diamanty, přestože pod heslem „Zahraniční kontakty“ byla jména obchodníků s drahokamy a polodrahokamy z celého světa. Taky v zaznamenaných schůzkách za posledních Šest, možná víc týdnů nebyla žádná, která by se zdála být důležitá. Na pátek, kdy jel do Ipswiche, si Greville nezaznamenal nic. Taky ani slovo o Koningin Beatrix. Pak jsem si vzpomněl, jak jsem se zeptal June, když našla v počítači „Perlu“, jestli je možné, že by v něm byly i tajné soubory.

V instrukční dvoustředstránkové knížce ke Kouzlu stálo, jak tajné záznamy ukládat. Záznamy označené jako tajné mohl člověk z paměti vyvolat jedině pomocí hesla a heslem mohla být jakákoli kombinace čísel nebo písmen od jednomístného do sedmi-místného. Pokud člověk heslo zapomněl, mohl se rozloučit se souborem navzdýcky. Utajené záznamy bylo sice možné vymazat, ale nebylo možné je bez hesla vytisknout nebo vyvolat na obrazovku. Dočetl jsem se, že pokud v počítači tajné záznamy jsou, objeví se na obrazovce dole v pravém rohu malé písmeno „s“. Prohlédl jsem si Grevillovu obrazovku a na mou duši, malé „s“ tam bylo.

To se dalo čekat, pomyslel jsem si. Pokud existuje metoda jak něco utajit, tak by to nebyl ani Greville, kdyby jí nevyužil.

Jakákoli kombinace čísel nebo písmen od jedné do sedmi...

V knížce doporučovali 1, 2, 3, 4. Když se mi podařilo udělat správně první kroky k vyvolání tajného záznamu a došel jsem k fázi, kdy bylo zapotřebí heslo, napsal jsem tedy 1, 2, 3, 4 pod příkaz „Odtajení“, ale obrazovka mi šedivě odpověděla: „Nesprávné heslo“.

Čert tě vem, pomyslel jsem si zoufale. Proč mi to sakra takhle ztěžuje! Vyzkoušel jsem všechny kombinace hesel a čísel, jaké mne napadly a jaké mne mohly napadnout. Jméno Clarissa bylo příliš dlouhé, 12 Roses by sice vycházelo, ale nebylo to to pravé. Heslo musí člověk napsat přesně tak, jak bylo původně do paměti vloženo i s malými nebo velkými písmeny... Trvalo mi to hrozně dlouho. Nakonec jsem měl sto chutí s tím prokletým Kouzlem praštit o zeď. Nenávistně jsem se díval na ustavičně se vracející „Nesprávné heslo“.

Pak jsem Kouzlo odložil a přebral si raději minikazety. Ozýval se z nich běžný hovor a hluk v kancelářích a já se jenom divil, proč si je Greville bral domů a proč je schovával. Usnul jsem, než dohrála čtvrtá strana. Po chvíli jsem se probudil úplně tuhý a v první chvíli jsem ani nevěděl, kde vlastně jsem. Přetřel jsem si obličej, podíval se na hodinky a uvědomil si, že správně bych měl konstruktivně přemýšlet, což nedělám. Přetočil jsem tedy druhou kazetu na začátek a znovu poslouchal. Ozval se Grevillův hlas. Mluvil s Anette o úředních věcech.

Nejzajímavější na těch kazetách je pro mě Grevillův hlas, pomyslel jsem si. Aspoň ho slyším. Jinak bych ho už neslyšel nikdy.

„... jdu na oběd,“ řekl. „Vrátím se v půl třetí.“

Anette odpověděla: „Ano, pane Frankline.“

Pak se ozvalo klapnutí.

Téměř okamžitě se ozval další hlas, protože ticho přístroj ne-zaznamenával. Automaticky se zapínal,

pouze když někdo promluvil.

„Jsem teď v jeho kanceláři, ale nemůžu je najít. Von všechno schovává. Je úplnej cvok, pokud de vo bezpečnost. Přeci ho znáte... To se ho nemůžu zeptat, stejně by mi to neřek, protože mně nevěří... Tlustá Anette se ani nevysmrká, pokud von jí to nenařídí. Ta mi neřekne nic. Já to zkusím. Ale teď už musím jít, nelíbí se mu, když telefonuju vod něj. Musí se už každou chvíli vrátit z voběda.“

Konec pásky. Ztraceně, pomyslel jsem si. Znovu jsem přetočil na začátek a znovu poslouchal. Poznal jsem ten hlas, jako ho nepochybně poznal Greville. Předpokládal jsem, že asi nechal diktafon zapnutý omylem, a když se vrátil z oběda a odposlouchal, co se nahrálo, jistě propadl smutku nad lidskou věrolomností. Otevřela se přede mnou brána k novým, nescíslným otázkám. Šel jsem si lehnout s marnými úvahami o tom, kde hledat odpovědi.

Dlouho jsem nemohl usnout. Když jsem konečně zaspal, zdály se mi obvyklé surrealisticky zmatené sny a nijak mi nepomohly. Před svítáním jsem se znovu vzbudil a vzpomínal na Grevilla. Pak mě napadlo možné heslo, o kterém jsem předtím neuvažoval. Prostě jsem nedomýšlel, že to slovo mohl Greville použít.

Kouzlo leželo na druhém konci pokoje vedle křesla. Poháněný zvědavostí jsem rozsvítil, skulil se z postele a doskáká pro ně. Zapnul jsem, namačkal knoflíky, až se objevilo „Odtajení“, a pak jsem do příslušné rubriky doplnil jméno, které si Greville napsal na poslední stránku diáře pod číslo pasu a číslo zdravotního pojištění.

Velkými písmeny: DEREK.

Napsal jsem DEREK, stiskl Enter a Kouzlo konečně zafungovalo.

Natiskl jsem všechny tajné soubory, neboť jsem z instrukční knížky pochopil, že to je nejjednodušší způsob jak získat informace obsažené pod tajným heslem.

Každý soubor jsem musel vytisknout zvlášť. Malá tiskárna tiše vyklepávala řádku za řádkou, ale šlo to pomalu. Díval jsem se, jak vytrvale pracuje, fascinovalo mě to a jen jsem tiše doufal, že zásoba papírů v tiskárně postačí, neboť další jsem neměl.

Ze souboru nadepsaného „Připomínky“, který jsem tiskl první, se vynořilo: „Kontroluj, nedůvěřuj.“

Následoval dlouhý seznam dní a dat zdánlivě bez jakékoli souvislosti. Pondělí 30. ledna, středa 8. března... Zmateně jsem se díval na narůstající řadu údajů a povšiml si, že se tam vyskytují pondělky, úterky a středy většinou v rozmezí pěti až šesti týdnů, někdy míň, někdy víc. První záznam byl z doby před čtyřmi lety... Tehdy poznal Clarissu. Poslední záznam pět týdnů před Grevillovou smrtí.

Zaplavil mě nekonečný smutek. Zamiloval se do ženy, která kvůli němu nechtěla opustit domov, a on ji nechtěl kompromitovat. Zaznamenával si však tajně každý den, každou hodinu, kterou spolu strávili, kterou osudu ukradli, po kterou se někde společně skryli. Mnoho, mnoho růží, pomyslel jsem si.

Pak jsem se věnoval heslu „Program“. Obsahovalo záznamy o schůzkách, o kterých jsem předtím nevěděl. Datum dodání diamantů do londýnského bytu. Pro den jeho smrti tam byly záznamy dva, první zněl: „Ipswich. Hotel Orwell, P. 15.30“, druhý: „Čekat na Koningin Beatrix 18.30 v Harwichi“. Na nejbližší pondělí si Greville napsal: „Setkat se s C, Kings Cross 12.10, oběd u Luigiho“.

Setkat se s C u Kings Cross... Tehdy tam nepřišel, ona mu telefonovala do kanceláře. Chudák Clarissa. V pondělí večer volala znovu a zanechala na nahrávači ten veleúzkostlivý vzkaz. V úterý se jako paní Williamsová dozvěděla, že Greville už nežije.

Tiskárna tiše vrčela a natiskla další záznam pro následující sobotu: „C a Dozen Roses v Yorku! Co kdybych tam zajel? Není to moudré. Televize!“

Tiskárna se zastavila, jako se zastavil Grevillův život. Dál už nic naplánované nebylo.

Pak jsem si vytiskl soubor telefonních čísel, soukromých, obchodních a zahraničních. V soukromém seznamu byl jenom Knightwood, v obchodním nebylo vůbec nic. Když se z tiskárny začal vynořovat zahraniční, napjatě jsem sledoval pět telefonních čísel z Antverp. Jeden údaj patřil van Ekerenovi, druhý Guy Servimu, tři další mi byly zcela nepovědomé. Vydechl jsem s hlubokým uspokojením. Byl jsem přesvědčený, že Greville jistě měl důvod, proč příslušné údaje do tajné paměti vložil.

Jako poslední jsem si vytiskl tajné poznámky. Nejdřív mi připadaly velmi složité a na první pohled nijak zajímavé. Ale jak se objevil první konkrétní údaj, zatajil jsem dech napětím.

V Antverpách tvrdí, že 5 z první zásilky neopracovaných je CZ.

Ne a ne tomu uvěřit.

Je to smutek.

Priorita! Domluvit setkání. Ipswich?

Nevím. Ztraceně!

Litoval jsem, že se Greville nevyjádřil jasněji, podrobněji, ale on to pro sebe nepotřeboval. Bylo vůbec s

podivem, že zapsal tolik, co zapsal. Nejspíš musel být opravdu rozčilený. Další poznámky už nechal bez komentáře. Obsahovaly vyčíslené částky za kurýrní službu firmy Euro-Securo a telefon. Uprostřed sloupců čísel došel papír. Nevytištěné informace jsem si vyvolal na obrazovku a rychle je prošel. Už tam nebylo nic zajímavého.

Vypnul jsem oba miniaturní přístroje a znovu si přečetl dlouhý úzký proužek papíru potištěný textem od začátku až do konce. Pak jsem proužek vyrovnal, složil a strčil do kapsičky od košile. Oblékl jsem se, zabalil, nasnídal se, počkal na Brada a plný nadějí odjel do Londýna.

Bylo mi jasné, že do Antverp musím telefonovat z kanceláře Saxony Franklin, protože mi nepochybně budou z bezpečnostních důvodů volat zpět. Byl bych mnohem raději telefonoval v klidu a soukromí, ale bohužel to nešlo.

Když jsem pak do kanceláře vkročil, zeptal jsem se nejdřív ze všeho Anette, jestli měl bratr na telefonu nějaký indikátor, který by ho varoval, kdyby ho někdo odposlouchával, protože všechny telefony v kancelářích jsou propojené.

„Ne, to neměl,“ řekla zamračeně.

„Byl by se mu hodil.“

„Chcete snad naznačit, že jsme poslouchali, když s někým hovořil?“

„Vy jistě ne,“ uklidňoval jsem ji. Tvářila se dost pohoršeně. „Ale jinak ano. Myslím si že ano. Prostě mi jde o tohle: během dnešního dopoledne, ještě nevím kdy, chci mít jistotu, že mě nikdo neposlouchá. Takže až ten hovor přijde, zavolám vás a vy budete tak laskavá, půjdete do skladu a budete zpívat hymnu.“

Anette neměla smysl pro humor a nikdy nežertovala. Musel jsem jí vysvětlit, že od ní neočekávám, že skutečně bude zpívat. Nakonec neochotně a zamračeně přislíbila, že až si budu přát, oboje kanceláře a ověří si, že mě nikdo neposlouchá.

Zeptal jsem se jí ještě, proč neměl Greville vlastní linku. Řekla, že ji kdysi míval, ale pak na ni napojili fax.

„Když chtěl telefonovat v klidu a soukromí,“ řekla, „šel na dvůr a volal z auta.“

Jistě, tam to měl nejbezpečnější a taky tam na něj nikdo nemohl se speciálními, obzvlášť citlivými odposlouchávkami. Patrně se obával, že někdo tu cosi takového má. Určitě věděl, že ho někdo zradil, o tom jsem byl přesvědčený.

Seděl jsem za Grevillovým stolem, dveře od kanceláře zavřené, a porovnával si nepovědomé antverpské adresy se seznamem, který jsem měl od June. Zjistil jsem, že všechny tři v něm jsou.

První dva hovory byly bezúspěšné. Když jsem na třetím telefonním čísle vysvětlil, kdo jsem, sdělili mi jako obvykle, že se podívají do svých záznamů a zavolají mi za chvíli. Skutečně za chvíli zavolali. Vzdělaný hlas na druhém konci aparátu zněl velmi opatrně, až nepřístupně.

„Firma Maarten-Pagnier s vámi nemůže o ničem jednat, vážený pane. Lituji, ale pan Franklin nám dal jasné pokyny, že nemáme o jeho záležitostech hovořit s nikým z jeho podniku.“

„Ale můj bratr zemřel.“

„Ano, to jste už říkal. Bohužel nás váš bratr varoval, že se může stát, že se někdo ozve a bude se pokoušet z nás nějakým způsobem dostat informace. Je nám líto, nemůžeme o jeho záležitostech s nikým hovořit.“

„V tom případě... Zavolal byste laskavě právníkům mého bratra, abyste si ověřil, že je opravdu po smrti a že já teď převzal odpovědnost za jeho podnik?“

Po chvíli mlčení hlas přísně prohlásil: „Tak tedy dobře, monsieur. Udejte nám laskavě jména oněch právníků.“

To jsem samozřejmě udělal. Pak jsem čekal celou věčnost. Mezitím volali tři zákazníci a nadiktovali mi dlouhé objednávky. Objednávky jsem zapsal a snažil se přitom soustředit, abych neudělal nějakou chybu. Ale soustřeďoval jsem se těžce.

Pak znovu zazvonil telefon. Volala rozčilená paní a naléhavě si přála mluvit s panem Franklinem.

„Nejste paní P?“ zeptal jsem se váhavě.

Byla to paní P, prý Pattersonová. Sdělil jsem jí tragickou zprávu a vyslechl pak od ní, že můj bratr byl „takový slušný pán, ach můj bože,“ a že se jí dělá až zle. A jestli jsem prý viděl, v jakém stavu je obývací pokoj.

Upozornil jsem ji, že v obdobném stavu je celý dům.

„Nechte to být, jak to je. Já to později uklidím. Pak vás poprosím, jestli byste mohla přijít vyluxovat a utřít prach. Byl bych vám velmi vděčný.“

Trochu se uklidnila a dala mi své telefonní číslo. „Tak mi prosím vás dejte vědět. Ach, ach, to jsou věci, to jsou věci!“

Konečně se ozvaly Antverpy. Poprosil jsem cizího pána o chvilku strpení, odskákal jsem ke dveřím,

zavolaal na Anette, podal jí vypsané objednávky a řekl, že teď právě nastala chvíle bezpečnostního opatření. Kriticky se na mě podívala a zavřela za sebou.

Vrátil jsem se ke Grevillovu psacímu stolu a řekl přísnému hlasu:

„Prosím vás, monsieur, můžete mi říci, jestli s vámi můj bratr měl rozdělaný nějaký obchod? Snažím se tu dát věci do pořádku a on po sobě zanechal velmi málo záznamů.“

„Váš bratr nás výslovně požádal, abychom mu žádné záznamy a žádnou dokumentaci neposílali, tedy do kanceláře.“

„Jak prosím?“

„Sdělil nám, že zaměstnancům nedůvěřuje, což je politováníhodné. Přál si, abychom mu proto potřebnou dokumentaci posílali faxem do auta, ale vždy pouze po předchozím telefonickém dohovoru.“

„Ach tak. Našel jsem ve voze fax, ale žádnou dokumentaci od vás.“

„Domnívám se, že kdybyste se obrátil na účetního svého bratra, asi byste ji našel.“

„Ach jo!“

„Prosím, monsieur?“

„Nic. Nenapadlo mě obrátit se na jeho účetního.“

„Řekl, že dokumentaci potřebuje kvůli daním.“

„Ano jistě,“ chvíli jsem váhal. „Můžete mi tedy prosím říci, co si u vás vlastně můj bratr objednal?“

„Jak prosím, monsieur?“

Se staženým hrdlem jsem se zeptal: „Neposlal vám sto neopracovaných diamantů odstín H, průměrná váha 3,2 karáty, na brus a leštění?“

„Nikoli monsieur.“

„Ach tak.“ Byl jsem tolik zklamaný, až to muselo být slyšet. Pán se ozval: „Poslal nám dvacet pět kamenů, monsieur. Jenže pět z nich nebyly diamanty.“

„Kubické zirkonium,“ řekl jsem. Najednou se mi rozsvítilo.

„Ano monsieur. Sdělili jsme to panu Franklinovi, jakmile jsme to zjistili. Tvrdil, že se mýlíme, jenže my jsme se nemýlili, monsieur.“

„Ne, já vím. Zanechal poznámku, že pět kamenů z první zásilky je kubické zirkonium.“

„Ano monsieur. Tak to je. Byl z toho velmi nešťastný. Učinili jsme z jeho popudu několik dotazů. Nicméně vám mohu prozradit, že kameny zakoupil od sightholder, který je nade vší pochybnost naprosto poctivý a čestný, dále, že váš bratr osobně všechny kameny měřil a vážil při dodání do londýnského bytu. Kameny potom zaslal kurýrem společnosti Euro-Securo v zapečetěném balíčku. Ubezpečili jsme vašeho bratra, že k záměně nemohlo dojít u nás. A právě krátce poté nás požádal, abychom nepředávali žádné informace komukoli z... pracovníků... vaší kanceláře.“ Odmlčel se. „Dohodl se s námi, jakým způsobem mu hotové kameny předáme, ale na schůzku s naším kurýrem se nedostavil.“

„S vaším kurýrem?“

„Přesněji řečeno s mým partnerem. Dohodli jsme se totiž, že vašemu bratrovi kameny dodá jeden z nás, byla zde ta věc těch pěti sporných, a pan Franklin to považoval za vynikající nápad. Můj partner nerad cestuje letadlem, tak bylo dohodnuto, že pojede do Anglie lodí. Když se pan Franklin nedostavil, můj partner se okamžitě vrátil. Je to starší člověk a nepočítal s tím, že by se v Anglii zdržel. Nebyl na to připravený. Byl pak... mrzutý..., protože podstoupil únavnou cestu pro nic za nic. Rozhodli jsme se, že počkáme, až se pan Franklin sám ozve a dá nám nové pokyny. Čekali jsme tedy, ale bylo nám to divné. Nepokoušeli jsme se s panem Franklinem spojit prostřednictvím jeho kanceláře, protože si to nepřál, ale už jsme uvažovali o tom, že bychom požádali někoho třetího, kdo by nám umožnil kontakt. Je nám upřímně líto, že se dozvídáme o jeho smrti. To samozřejmě vysvětluje vše.“

Zeptal jsem se: „Váš partner jel do Harwicche lodí Konigin Beatrix?“

„Ano monsieur.“

„Diamanty měl u sebe?“

„Ano monsieur. A zase se s nimi vrátil. Teď vyčkáme vašich instrukcí.“

Zhluboka jsem se nadechl. Takže dvacet diamantů je na světě. Aspoň to. Pět chybí. Sedmdesát pět je... kde asi...?

Hlas z Antverp řekl: „Je nám opravdu líto, že pan Franklin už neviděl hotové kameny. Brus šel velmi dobře. Připravili jsme dvacet závěsů, krásných až s podivem při tomto odstínu. Osm kamenů se na závěsy nehodilo, to jsme panu Franklinovi řekli, ale vypadají výborně s hvězdicovým brusem. Jak s těmi kameny máme naložit teď, monsieur?“

„Napřed bych rád promluvil s klenotníkem, který si je objednal, pak vám podám zprávu.“

„Jak si přejete, monsieur. A účet prosím, kam vám máme zaslat účet?“ Šetrně mi sdělil jeho výši.

„Pošlete mi ho do kanceláře,“ řekl jsem, „ale napište na obálku SOUKROMÉ.“

„Prosím, monsieur, jak si přejete.“

„Děkuji vám mnohokrát za ochotu,“ řekl jsem, „byl jste velmi laskav.“

„K vašim službám, monsieur.“

Zvolna jsem zavěsil. Byl jsem bohatší o dvanáct svítivých diamantových slz, vhodných k zavěšení ve slunečních paprscích, a o osm krásných diamantů s hvězdíkovým brusem, jaké se měly blyštět na fantastické kompozici z křišťálu. Lepší něco než nic, ale pořád to nestačilo na záchranu firmy.

Šel jsem o berlích vyhledat Anette a požádat ji, aby sehnala Prospera Jenkse, ať je kde je, a domluvila mi s ním další schůzku, pokud možno ještě týž den odpoledne. Pak jsem sešel dolů na dvůr a po Grevillově vzoru zatelefonoval z auta jeho účetním.

Brad si četl golfový časopis a nevšímal si mne.

Zeptal jsem se ho, jestli hraje golf.

Prý ne.

Účetní mně velmi ochotně potvrdili že ano, že dostali obálky jak od mého bratra, tak z Antverp, podle bratrových pokynů je dosud neotevřeli a čekají na další instrukce.

„Budete je potřebovat na uzávěrky, takže si je prosím zatím ponechte.“

Prý samozřejmě.

„Ačkoli teď mě napadá... Prosím vás, otevře všechny ty obálky a jenom mi řekněte, od koho jsou dopisy z Antverp.“

Opět byli ochotní. Ukázalo se však, že všechno je buď od sightholder Guy Serviho nebo od brusičské firmy Maarten-Pagnier, žádná jiná firma ve hře nebyla. Žádná naděje, že by na mě někde v bezpečí čekalo sedmdesát pět kamenů.

Poděkoval jsem a sledoval, jak se Brad začel do učeného pojednání o technice golfových úderů. Hlavou se mi honily úvahy o věrolomnosti a prohnilem přátelství.

V autě byl klid a mír. Přemýšlel jsem o násilné loupeži a o násilí bez loupeže. O tom, jak mě omráčili kusem cihly, o tom, jak Simms podlehl kulce určené mně, uvažoval jsem, jestli by vůbec někdo po mé smrti dokázal najít to, co hledám, a jestli ten někdo věří, že poklad najít nemůže, pokud jsem živý.

Konečně jsem se pohnul, sáhl do kapsy a podal Bradovi šek, který jsem předtím pro něj nahoře vypsál.

„Co je to?“ zeptal se a prohlížel si ho.

Obvykle jsem mu platil v hotovosti, ale tentokrát jsem mu vysvětlil, že u sebe nemám dost peněz na to, abych mu dal, co mu dlužím, a že automaty tolik peněz nevyplácejí. Taky jsem v posledních dnech neměl možnost zajet do banky v Hungerfordu, jak si nepochybně musel povšimnout.

„Tak mi to dáte pozdějc,“ řekl. „Tohle je za dvakrát.“

„To je za minulý a tenhle týden,“ přikývl jsem, „až se dostanu do banky, tak vám to vyměním za hotovost, když budete chtít. Jinak si můžete přijít pro hotovost sem, je to z šekové knížky společnosti, takže by vám to proplatili.“

Dlouze se na mne zadíval.

„To jako kvůli tomu střelení a tak? Jako že třeba kdybyste se do té banky vůbec nedostal?“

Pokrčil jsem rameny. „Možná.“

Zadíval se na šek, pak ho pečlivě, pomalu složil a uschoval si ho. Zdvihl časopis a nevidomýma očima se díval na stránku, kterou právě dočetl. Byl jsem mu vděčný, že se zdržel komentáře, že nic nenamítal. Po chvíli jsem řekl zcela věcně, že se ještě musím stavit v kanceláři a jestli si nechce zajít na oběd.

Přikývl.

„Máte dost peněz na jídlo?“

„Jasně.“

„Napište si, kolik utratíte, na to ještě hotovost mám.“

Přikývl.

„Dobře tedy, uvidíme se později.“

Nahoře mezitím Anette zotvírala všechnu poštu a připravila mi ji. Taky se jí podařilo dohonit Prospera Jenkse. Oznámila mi, že mě očekává ve svém obchodě kdykoli mezi třetí a šestou.

„Výborně.“

Zamračila se. „Pan Jenks chtěl vědět, jestli mu přinesete zboží, které mu pan Franklin koupil. Grev – vždycky říkal panu Franklinovi Grev, a mne to zlobilo... Ptala jsem se jaké zboží, a on tvrdil, že budete vědět.“

„Měl na mysli diamanty,“ řekl jsem.

„My přece...“ zarazila se a pak zoufale vyhrkla: „Jak já si přeju, aby tady pan Franklin byl! Bez něj to není

ono.“

Krátce se na mne zadívala. Z jejího pohledu bylo lehké vyčíst nejistotu a pochybnosti o mých schopnostech. Pak odešla do svého doupěte a já si pomyslel, že při tom, co mne všechno čeká, bych uvítal, kdyby mi projevila trochu důvěry. Taky jsem si z celého srdce přál, aby se Greville mohl vrátit. Zavolali z hungerfordské policie, kde si od Milovy sekretářky zjistili moje telefonní číslo. Prý jestli si nevzpomínám na nějaké další podrobnosti o tom vozu, ze kterého se střílelo. Prý se dotazovali rodiny z toho osobního auta, jestli si víc nevšimli vozu, který je míjel těsně předtím, než vyjeli ze zatáčky a vrazili do daimleru, jestli si nepamatují aspoň barvu nebo značku. Jedno z dětí, chlapec, jim to auto popsal. Prý taky obešli diváky u bouračky, v tu dobu, kdy mne hasiči a další pracovníci vyprošťovali, a dotazovali se lidí, jestli si nepamatují, jak vypadal vůz, který jako poslední ještě projel. Jenom dva z řidičů, kteří tam stáli, si vůbec povšimli, že nějaké auto projíždělo, ale jinak nevěděli nic. Jestli prý já si nevzpomínám, třeba seabemíň, na cokoliv, oni se snaží dát dohromady všechny informace, které se jim až doposud zdařilo získat.

„Nesmírně rád bych vám pomohl,“ řekl jsem, „ale já byl skutečně v tu chvíli otočený dozadu a hovořil jsem s Ostermeyerovými, vůbec jsem se na silnici nedíval, ona se trochu zatáčí, jak víte. Simms myslím nejspíš čekal na vhodné místo, kde by mohl ten vůz před námi předjet. Skutečně jediné co si pamatuju, jsem vám řekl už v neděli, že ten vůz byl poměrně velký a že byl šedavý. Mohl to být mercedes, ale to opravdu nevím.“

„Ten chlapec říká, že to bylo šedé volvo a že jelo velmi rychle. Řidič autobusu tvrdí, že zmíněný vůz jel velmi pomalu, tedy než daimler začal předjíždět, a že i on se chystal předjet ho a přidával plyn, proto taky do daimlera narazil s takovou razancí. Říká, že vůz byl stříbřitě šedý a že se pak velmi rychle vzdaloval, což souhlasí s výpovědí toho chlapce.“

„Viděl řidič autobusu pistoli nebo slyšel výstřel?“

„Díval se před sebe na silnici, nesledoval daimler ani předjížděný vůz. Až prý daimler najednou jako by dostal smyk, vrazil do zdi a odrazil se přímo před autobus. Prý nemohl kolizi zabránit. Bylo tomu tak, pane?“

„Ano, všechno se to odehrálo nesmírně rychle, neměl šanci.“

„Dotazujeme se i v sousedství lidí a vyzýváme občany, aby nám ohlásili, jestli v neděli odpoledne zahlédli šedý vůz, patrně volvo, ale zatím jsme se nic nového nedozvěděli. Pokud byste si prosím ještě na něco vzpomněl, byť by to byla sebemenší informace, zpravte nás o tom laskavě.“

Slíbil jsem že ano.

Položil jsem sluchátko a uvažoval, zda by si Vaccarovi piloti pamatovali vůz, ze kterého na ně vyšlehla smrt. Kdokoli, kdo mohl být náhodným svědkem vraždy, se nejspíš nechápavě a vyděšeně díval na oběť a nikoho nenapadlo běžet na silnici a dívat se na mizející poznávací značku.

V neděli nikdo žádné výstřely nezaslechl. Vdova po pilotovi, se kterou mluvil Greville, taky neslyšela výstřely, když jí zabili manžela. Tlumič na pistoli v autě... zasvištění... a konec.

Jenže Vaccaro Simmse nezastřelil. Bylo by to nesmyslné. Mohl to být někdo podobně zvrhlý, typ teroristy ze Severního Irska a odjinud. Vzorů je mnoho, všude.

Milova sekretářka nezahálela a předala moje telefonní číslo taky Philu Urquhartovi. Ten mi zatelefonoval, že ve vzorcích od

Dozen Roses barbituráty nebyly a že se chystá vydat kladný veterinární posudek, stvrzující platnost smlouvy.

„Výborně,“ řekl jsem.

„Byl jsem se na koně podívat ještě dnes dopoledne, je pořád velmi klidný, on asi takový je.“

„Hm.“

„Vy máte nějaké pochyby?“

„Když jde ke startu, určitě klidný není.“

„To se mu zcela přirozeně zvýší hladina adrenalinu,“ řekl Phil.

„Kdyby šlo o kohokoli jiného než o Nicholase Loderu...“

„Ten by to neriskoval,“ řekl Phil, „ale poslyšte, existují prostředky, které adrenalin zvyšují, třeba kofein. Na některé z nich se vůbec nedělají testy a nepovažují se za stimulační prostředek. Nakonec to jsou vaše peníze, co vynakládáte na naše laboratorní práce. Ještě nám trochu toho vzorku zbývá, takže kdybyste si přál další testy na léky, které se běžně nepodávají, je to možné. Chci říct: vy si opravdu myslíte, že Nicholas Loder koni něco podal? A pokud si to myslíte, chcete si to opravdu ověřit?“

„No, mně jde o toho majitele, o toho člověka, který se jmenuje Rollway, ten u sebe měl rozprašovač, Loder ne.“

„To na věci mnoho nemění. Chcete prostě na celou tu záležitost vynaložit ještě víc peněz, nebo to chcete nechat plavat? Možná ty peníze vyhodíte. A pokud budou výsledky pozitivní, co chcete dělat potom? Přece nechcete diskvalifikovat vlastního koně, to by byl nesmysl.“

„To bych nerad.“

„Tak o co vám jde? Co vám opravdu dělá starosti? Něco v tom cítím.“

„Jde mi o strach. Loder měl strach,“ řekl jsem.

„Ach tak.“ Na chvíli se odmlčel. „Mohl bych ty laboratorní zkoušky taky nechat udělat anonymně, to je samozřejmé.“

„Dobře, tak je tedy nechte udělat, mně skutečně velmi záleží na tom, abych Ostermeyerovým neprodal něco špatného. Pokud Dozen Roses nedokáže vítězit přirozenou cestou, tak bych jim ho raději vymluvil.“

„Takže se nejspíš budete modlit, aby výsledky byly negativní.“

„To tedy budu.“

„Když jsem byl dneska u Mila,“ řekl, „právě s Ostermeyerovými telefonicky mluvil, ptal se, jak se jim daří a přál jim šťastnou cestu před odjezdem. Byli po té bouračce dost otřesení.“

„Bodejť by ne.“

„Prý se vrátí do Anglie, až Datepalm poběží Hennessy. Co váš kotník?“

„Do té doby bude v pořádku.“

„Tak na shledanou.“ Cítil jsem, že se usmívá. „A dejte na sebe pozor!“ Zavěsil a já uvažoval o tom, že pořád se ještě najdou v životě světlé stránky, jako třeba víra a nadšení Ostermeyerových nebo jízda na Datepalmovi v Hennessy. Vstal jsem a levou nohu lehce položil na podlahu, abych zjistil, jak na tom jsem. Nebylo to špatné, ale zatížit nohu jsem se neodvážil. Kdybych se pokusil o chůzi, tak by to ještě hodně bolelo. No co, řekl jsem si, a znovu se posadil. Ještě tak jeden dva dny a bude to. Upřímně řečeno, uplynulý týden nebyl pro hojení nejlepší, vzhledem k tomu to vlastně nebylo tak zlé. Ve čtvrtek nejspíš berle odložím a když ne ve čtvrtek, tak určitě v pátek. Pak už to dlouho ne-potrvá a budu běhat. Chce to optimismus. Víra uzdravuje.

Neúnavný telefon znovu zazvonil. Už zcela rutinně jsem se ohlásil: „Saxony Franklin.“

„Dereku, jste to vy?“

„Ano.“

Byla to Clarissa, nebylo pochyb.

„Jsem v Londýně. Sejdeme se?“

Neočekával jsem, že se ozve tak brzy. Odpověděl jsem: „Ano, samozřejmě, kde?“

„Myslela jsem si... třeba... u Luigiho. Víte, kde je Luigiho bar a restaurace?“

„To nevím,“ řekl jsem pomalu, „ale zjistím si to.“

„Je to na Swallow Street, kousek od Piccadilly Circus. Mohl byste přijít v sedm na skleničku?“

„A na večeři?“ –Já...“

„Na večeři?“ opakoval jsem.

Zaslechl jsem, jak si povzdechla.

„Tak tedy dobře.“ Zavěsila. Plně jsem chápal, že ji něco nutí, aby mě dosadila na Grevillovo místo, aby se mnou šla tam, kam chodila s ním, a že si přitom určitě uvědomuje, že by si tak počínat neměla.

Taky jsem mohl odříct, pomyslel jsem si. Mohl jsem odříct, ale neodřekl jsem. Když jsem se nad sebou zamyslel, uvědomil jsem si, že i já mám smíšené pocity. Nevěděl jsem, jestli ji chci utěšit, anebo jestli od ní útěchu očekávám.

V půl čtvrté jsem skončil s úřadováním, připravil jsem jednu objednávku perel a další objednávku tyrkysu, zamkl trezor, uvedl Anette opět do lepší nálady, a ve čtyři už jsem s Bradem byl před obchodem Prospera Jenkse. Nastavil jsem telefon tak, aby ho Brad slyšel, až mu budu volat, že se vracím.

Prospera Jenkse jsem našel na stejném místě jako předtím, v dílně, u pracovního pultu, v košili s vyhrnutými rukávy. Pán v elegantním tmavém obleku, obsluhující zákazníky, mne do dílny zavedl.

„Jste očekáván, pane Frankline,“ řekl.

Prospero mi podal ruku s úsměvem ve své mladé-staré tváři.

Když jsem mu nabídl jenom horní konec berle, zase ruku spustil.

„Jsem rád, že jste přišel,“ řekl a přistrčil mi židli. Čekal, až se usadím. „Přinesl jste mi diamanty?“ sedl si zase na svou stoličku.

„Obávám se že ne.“

Byl zklamaný. „A já si myslel, že kvůli tomu jdete.“

„Ne, kvůli tomu ne.“

Zadíval jsem se na jeho perfektně vybavenou dílnu, na malé zásuvky plné připravených kamenů a

přemýšlel jsem o tom, co z nich dovede kouzlit. Na zdi ještě stále visel nápis „Nikdy se neotáčeš k
zákazníkům zády, vždy sleduj jejich ruce.“

Řekl jsem: „Greville poslal dvacet pět neopracovaných kamenů do Antverp na broušení, byly pro vás.“

„Ano, to souhlasí.“

„Pět z nich bylo kubické zirkonium.“

„To ne!“

Zeptal jsem se klidně: „Vyměnil jste ty kameny?“

Úsměv mu zmizel z tváře. Náhle jako by ji měl bezvýraznou. Kamennou. Jasné modré oči se na mě
upřeně dívaly a čelo měl zamračené.

„Co je to za nesmysl? Přece bych takovou pitomost neudělal.“

Hned jsem neodpověděl a to ho povzbudilo.

„Co vás napadlo, přijít za mnou s takovým bláznivým nařčením! Víte co, nejlepší bude, když zase
vypadnete,“ chystal se vstát...

Já se ani nehnul. Řekl jsem: „Když brusiči oznámili Grevillovi, že pět těch kamenů je kubické zirkonium,
byl z toho zdrcený.“

Sáhl jsem do kapsy a vytáhl proužek papíru, vytištěný Kouzlem.

„Nechcete se na to podívat? Přečtěte si to.“

Chvilí váhal, pak po papírku sáhl, usadil se a četl:

V Antverpách tvrdí, že 5 z první zásilky neopracovaných je CZ.

Nemohu tomu uvěřit.

Je to smutek.

Priorita!

Domluvit setkání. Ipswich?

Nevím. Zatraceně

„Greville své úvahy někdy zapisoval do notesu. Napsal si tam taky: Je nekonečně smutné, když člověk
ztratí důvěru ve starého přítele.“

„Cože?“

„Od Grevillovy smrti se někdo pokouší najít jeho diamanty a ukrást je. Ten někdo musí být někdo, kdo ví,
že vůbec existují. Greville ovšem z bezpečnostních důvodů o koupi diamantů vůbec s nikým nemluvil.
Neřekl o nich žádnému ze svých vlastních zaměstnanců. Vy jste o těch diamantech samozřejmě věděl,
protože je kupoval pro vás.“

„No a co? Co z toho?“

„Jistě víte,“ řekl jsem klidně, „že se krátce po jeho smrti někdo vloupal do Grevillovy kanceláře a ukradl
podivné věci jako jeho adresář a diář. Zpočátku jsem si myslel, že ukradl i jinou dokumentaci, z které se
dá usoudit, kde diamanty jsou, teď ovšem vím, že tam žádná taková dokumentace nebyla, protože
Greville komusi nevěřil. Jeho nedůvěra se datuje ode dne, kdy se od antverpských brusíků dozvěděl, že
pět z jeho kamenů kdosi zaměnil za kubické zirkonium. To se stalo asi tři týdny předtím, než zemřel.“

Grevillův přítel Pross mlčel.

Já pokračoval: „Greville koupil diamanty od sightholder z Antverp, ten mu je poslal po kurýrovi do bytu.
Greville je přeměřil, převážil a podepsal, že je převzal. Celkem lze předpokládat, že vám, svému
zákazníkovi, kameny ukázal. Možná vám jich ukázal jen dvacet pět. Pak těch dvacet pět kamenů poslal
zpět do Antverp po kurýrovi Euro-Securo. Pět diamantů se záhadným způsobem přeměnilo v kubické
zirkonium, což samozřejmě bylo hloupé, ta záměna byla nesmyslná, protože od začátku bylo jasné, že se
na ni přijde, a vy jste to dobře věděl. Bylo to úplně jasné. Nejspíš jste si řekl, že si Greville vůbec
nepřipustí, že jste to mohl udělat jen vy. Chystal jste se přísahat na to, že kameny někdo vyměnil během
transportu do Antverp nebo v Antverpách, předpokládal jste, že Greville dřív či později dostane náhradu
škody od pojišťovny a tím celá věc skončí. Vy budete o pět diamantů bohatší a Greville o nic nepřijde.“

„To neprokážete,“ řekl stručně.

„Ne, neprokážu. Ale Greville z toho byl velmi nešťastný a trápil se. Přece by se nebyl tak trápil, kdyby mu
ty kameny ukradl někdo dočista cizí.“

Zadíval jsem se na Prospera Jenkse se smutkem, jaký nepochybně cítil i Greville. Sympatický, zábavný
génus měl k mému bratrovi opravdový vztah už mnoho let, a nad jeho smrtí se opravdově rmoutil...

„Myslím, že po takovém dlouholetém přátelství, za všechny poklady, které vám koupil, za všechny
úspěchy, které jste s nimi měl, jako třeba ten růžovo-zelený turmalín, za to vše vaši věrolomnost nesl
velmi těžce.“

„Přestaňte,“ ostře mne přerušil. „Už takhle je toho víc než dost...“

Sevřel rty, potřásl hlavou a jako by se sám do sebe zhroutil. „On mi to odpustil,“ dodal.

Asi se bál, že mu nevěřím.

Řekl nešťastně: „Litoval jsem, že jsem to udělal hned od začátku, jestli to chcete vědět, prostě jsem podlehnul momentálnímu nápadu. Nechal diamanty u mě a šel si něco nakoupit, no a já měl zrovna náhodou správnou velikost kubického zirkonia tamhle v těch zásuvkách. Mívám ho tam často pro případ, že bych potřeboval nějaký zvláštní brus a tak... Prostě jsem je zaměnil, jak jste říkal. Utěšoval jsem se, že na tom nikdo tratit nebude.“

„Jenže on to zjistil,“ řekl jsem. „Znal vás a taky věděl, jak uvažují a jednají zloději, protože podobné soudil. Víte, on si taky zapsal: Jestliže ti zákony nevyhovují, ignoruj je. Na tebe se nevztahují.“

„Přestaňte, přestaňte, on mi to odpustil.“

„Kdy?“

„V Ipswichi, sešli jsme se tam.“

Vzpřímil jsem se. „Ipswich, hotel Orwell, P. 15.30,“ řekl jsem.

„Cože? Ano.“ Ani se nedivil, že toho tolik vím. Vypadal, jako by se díval na nějakou nesnesitelně hrůznou, přízračnou krajinu.

„Viděl jsem ho umírat,“ řekl.

16

„Viděl jsem, jak na něj padá lešení,“ řekl.

To mě ohromilo.

„Povídali jsme si předtím v hotelu, v hale, skoro nikdo tam nebyl... Pak jsme šli ulicí k mému vozu, tam jsme se rozloučili. Přesl, šel dál a já se za ním díval. Byl bych si přál, aby se otočil a zamával mi...“

Odpuštění je možné, pomyslel jsem si, ale přátelství se vzkrísit nedá. Co taky očekával? Rozhřešení a útěchu? Greville by mu možná časem dopřál i to, já ne.

Prospero Jenks bolestně vzpomínal: „Grev vůbec nevěděl, co se děje... Přišlo to úplně bez varování. Prostě najednou... řinkot řítícího se železa... S železem padali lidé, hrozně rychle. Pohřbilo ho to. Nejdřív jsem ho neviděl... Přeběhl jsem přes ulici, chtěl ho vytáhnout, ale byli tam mrtví... a on..., on..., myslel jsem, že je taky mrtvý. Z hlavy mu tekla krev..., břicho měl probořené železnou tyčí a další tyč mu roztrhla nohu... Já prostě... nedokážu... Snažím se na to nemyslet, ale pořád to před sebou vidím.“

Čekal jsem. Po chvíli pokračoval.

„Vůbec jsem s ním nepohnul, nešlo to, všude byla krev... Jeden mu ležel na nohách..., někde někdo nařikal... Pak přiběhli lidi..., policie..., byl tam zmatek.“

Znovu se odmlčel a já se zeptal: „Když přišla policie, proč jste u něj nezůstal, proč jste mu nepomohl, proč jste jim aspoň neřekl, kdo je?“

Jeho upřímným zármutkem problesklo leknutí, ale jenom na okamžik, hned je setřásl.

„Víte, jak to chodí,“ zadíval se na mne jako malý kluk, když něco provede, stejně jako před chvílí, když připustil, že kameny vyměnil. „Nechtěl jsem se do ničeho namočit, nechtěl jsem, aby mě do toho zatáhli... Myslel jsem, že je po smrti.“

V něčem určitě lže, říkal jsem si. Pravdu mluví jen o tom úrazu, Grevillova poranění popsal nadmíru přesně.

„A to jste jednoduše... odjel?“ zeptal jsem se.

„Ne, to ne, to nešlo, to nešlo dlouho. Policie zatarasila z obou stran ulici a všechny donekonečna vyslýchala. Šlo snad o trestní odpovědnost a o nároky na pojišťovnu. Ale já jim stejně k ničemu nebyl. Vůbec jsem neviděl, jak to lešení padá. Udělalo se mi nanic z krve... Seděl jsem ve voze, až nás pustili. Mezitím Leva odvezla sanitka... Ta tyč mu ještě pořád koukala z břicha... Bylo to šokující...“

Vzpomínka byla velmi silná a Prosperovi se zřetelně dělalo špatně.

„To jste už ale musel vědět, že ještě žije,“ řekl jsem.

Zarazil se. „Jak, jak jsem to mohl vědět?“

„Nezakryli mu tvář.“

„Ale umíral, to bylo na první pohled jasný, měl díru v hlavě..., krvácel...“

Mrtví nekrvácejí, pomyslel jsem si, ale neřekl jsem nic. Prospero Jenks už tak jako tak vypadal na zvracení a mě napadlo, kolikrát ho asi doopravdy za posledních jedenáct dní postihlo.

Zeptal jsem se: „O čem jste mluvili v hotelu Orwell?“

Zamžikal. „To přece víte.“

„Obvinil vás z toho, že jste zaměnil kameny?“

„Ano, já se mu pak omluvil a řekl jsem, že toho lituju, a taky jsem toho litoval, to na mně musel vidět. Ptal se mě, proč jsem to provedl, když přece bylo jasné, že se na to přijde. Jenže když jsem ty kameny

zaměřoval, tak jsem o tom jednoduše neuvažoval. To už jsem vám nakonec říkal.“

„Co on na to?“

„Vrtěl nade mnou hlavou, jako bych byl mimino. Byl spíš smutný, než aby se zlobil. Já jsem samozřejmě slíbil, že mu ty diamanty vrátím a prosil jsem ho, aby mi odpustil.“

„A odpustil vám?“

„Ano, přece jsem vám to říkal. Prosil jsem ho, aby se mnou dál dělal. Chci říct, že nikdo jiný než Greville neuměl najít tak skvělé kameny, a jemu se vždycky moje věci líbily. Byli jsme si navzájem prospěšní, tak jsem prostě chtěl, aby to tak zůstalo.“

To je právě to nesplnitelné, věci nezůstávají beze změny. V životě nic nezůstává beze změn.

„Greville na to přistoupil?“ zeptal jsem se. „Ano, řekl, že má diamanty u sebe a že musí ještě něco zařídit. Co, neřekl, že se zastaví u mě v dílně začátkem týdne, že mu pak mám dát těch pět kamenů a zaplatit za ty závěsy a hvězdy. Chtěl hotovost, proto mi dal den dva na to, abych peníze sehnal.“ Jindy na hotovosti netrval, že? Za ten spinel a křišťál jste platil šekem.“

„Ano, jenže...“ zase se tvářil zahanbeně, „prostě trval na tom, že v budoucnosti už musím platit v hotovosti. Jenomže o tom jste vy nevěděl.“

Greville mu zaručeně nedůvěřoval, přitom mu údajně svěřil, že má diamanty u sebe, ačkoli přece věděl, že jsou teprve na cestě přes Severní moře. Řekl to opravdu? Možná se Prospero Jenks nějak přeslechl, nerozuměl. Ale určitě tehdy věřil, že Greville u sebe diamanty má.

„Když vám ty diamanty dám, necháte to tak?“ zeptal se. „Totiž když mi odpustil Grev, nebudete z toho přece dělat aféru, ne? Že byste do toho tahal policii... To by si Grev určitě nepřál. Přisahal bych na to.“ Neodpověděl jsem. Greville by byl vážil zmařené přátelství proti účtě k zákonu. Asi by skutečně Prospera nežaloval – za první přestupek, ke kterému se přiznal a kterého litoval.

Prospero Jenks považoval moje mlčení za dobré znamení, vstal a přešel k řadě malých zásuvek. Jednu vytáhl, vyndal z ní několik nezajímavě vyhlížejících balíčků, poté sáhl hluboko za ně. Vytáhl uzlíček bílé gázy převázaný lepicí páskou, a podal mi ho.

„Pět diamantů,“ řekl. „Patří vám.“

Vzal jsem od něj ten nenápadný balíček připomínající sáčky s kořením, jaké muslimové ponožují do vaření, a potěžkal jsem ho v ruce. Samozřejmě jsem sám nedokázal rozeznat CZ od C. Musel vidět, že váhám.

„Nechte si je ocenit,“ řekl s neoprávněnou trpkostí.

Navrhl jsem, že bychom kameny mohli hned zvážít hned, sepsat zjištěnou váhu a podepsat zápis.

„Ale Greville nikdy...“

„To byla jeho bláhovost. Měl to dělat. Jenomže on vám věřil.“

„No tak, Dereku.“ Mluvil vmlouvavě, ale já nebyl Greville.

„Ne, budeme vážit,“ řekl jsem.

Sáček jsem mu vrátil, on ho s povzdechem a netrpělivým pokrčením ramen rozstříhl... a na malých citlivých vahách obsah zvážil. Poprvé jsem uviděl to, co jsem tak dlouho hledal. Kameny vypadaly obvykle. Pět šedavých krystalů, velkých asi jako nepovedený hrášek. Nebylo v nich potuchy po skrytém ohni. Pečlivě jsem přihlížel vážení a pak jsem kameny sám z misky vzal, zabalil do dalšího kousku gázy, kterou mi Prospero podal, a nahoře pevně zavázal lepicí páskou.

„Spokojený?“ zeptal se Prospero skoro jedovatě a přihlížel, jak strkám poklad do kapsy

„Ne. Zatím ne.“

„Ale jsou pravé,“ bránil se. Podepsal listinu, na kterou jsme napsali celkovou váhu kamenů a předal mi ji.

„Já už se takhle podruhé nespletu.“ Pátravě se na mě zadíval. „Jste mnohem tvrdší než Grev.“

„Mám proč.“

„Jak to?“

„Opakované pokusy o loupež. Přepadení.“

Pootevřel ústa.

„Tak kdo v tom ještě jede?“ zeptal jsem se.

„Ale já přece nikdy... Já přece...“ Chtěl, abych mu věřil. Předklonil se a mluvil opravdově: „Já vůbec nevím, o čem mluvíte.“

Povzdechl jsem si. „Greville všechnu dokumentaci o diamantech schoval, protože jednomu ze svých zaměstnanců nevěřil. Někomu, kdo vám donášel drobné informace. Prostě někomu, kdo vám dělal špeha.“

„To je nesmysl.“ Bylo na něm vidět, že má strach.

Vytáhl jsem z kapsy diktafon na mikrokazety a položil ho na pracovní pult.

„Tohle,“ řekl jsem, „začne nahrávat, když se ozve lidský hlas. Greville to jednou nechal zapnuté, když šel na oběd, a když se vrátil, poslechl si, co se nahrávalo, a slyšel tohle.“ Stiskl jsem tlačítko a hlas, který jsme oba znali, se sám prozradil: „Jsem teď v jeho kanceláři, ale nemůžu je najít. Von všechno schovává. Je úplnej cvok, pokud de vo bezpečnost. Přeci ho znáte... To se ho nemůžu zeptat, stejně by mi to neřek, protože mně nevěří... Tlustá Anette se ani nevysmrká, pokud von jí to nenařídí...“

Jasonův hlas, sebevědomý, drzý, agresivní a hodící se k jeho naškrobeným oranžovým vlasům, konečně zmlkl. Prospero Jenks se pracně snažil polknout, a než promluvil, pečlivě se přesvědčil, že diktafon už je vypnutý a nenahrává.

„To Jason nemluvil se mnou,“ řekl nepřesvědčivě. „To mluvil s někým jiným.“

„Jason dělal doručovatele. Dělal vám a Grevillovi posílčka,“ řekl jsem. „Sám jsem ho za vámi posílal minulý týden. Nebylo těžké, aby vám s dodávkou zboží dodával i informace. Jenže Greville na to přišel. O to víc se cítil zrazený. Když jste s ním mluvil v hotelu Orwell v Ipswichi, co říkal o Jasonovi?“

S ovládanou zlostí máchl rukou.

„Vůbec nevím, o čem mluvíte,“ řekl.

Strávil jsem devět dní pečlivým pátráním, úvahami, dohady, zvažováním možností a pravděpodobností, až jsem došel k nejlogičtějšímu rozluštění rébusu. Urazil jsem bludištěm aspoň kus cesty, cílová rovinka toho zvláštního dostihu se mi zdála být blízko. Jiné řešení, které by líp odpovídalo faktům, jsem nenacházel.

Znovu jsem se zeptal: „Co říkal o Jasonovi?“

Prospero Jenks to vzdal. „Že musí z podniku odejít. Řekl, že si to klade jako podmínku, pokud spolu vůbec máme ještě dělat. A že prý mám sám Jasonovi říct, ať už tam v pondělí nechodí.“

„Jenže vy jste tu podmínku nesplnil.“

„No... ne.“

„Protože když Greville umřel, rozhodl jste se, že nezůstane při těch pěti kamenech, ale že ukradnete všechny.“

Modré oči se skoro smály. „To se přece nabízelo, ne?“ řekl. „Grev se to už dozvědět nemohl a škodu by byla zaplatila pojišťovna, takže by nikdo netrátil.“

Až na akcionáře, pomyslel jsem si. Nahlas jsem řekl: „Diamanty nebyly pojištěné. Pořád ještě nejsou pojištěné. Vy jste je opravdu ukradl přímo Grevillovi.“

Snažil se zatvářet překvapeně, ale moc se mu to nedařilo. „Vy jste to od Grevilla věděl, že?“

Zase jako by se styděl. „Věděl.“

„Řekl vám to v hotelu Orwell?“

„Ano.“

„Taková klukovina, vy snad nikdy nebudete dospělý!“

„Vy houby víte, co je být dospělý. Být dospělý je umět se vyznat.“

„Jako umět krást, aniž by se na to přišlo, ano?“

„Jasně, to přece dělají všichni. To ani jinak nejde. To musej všichni.“

„Přece máte tak obdivuhodný talent,“ namítal jsem.

„Jo, ale dělám za peníze. Dělám, co se lidem líbí. Beru si od nich prachy, co jsou ochotný platit. Jasně že mi dělá dobře, když vím, že jsem udělal dobrou věc. Ale že bych kvůli umění ochotně někde hcípál hlady, to ne. Jo kameny, ty zpívají, já do nich vkládám život, a zlato... zlato je pro mě jako pro malíře štětec. To je fakt. A přitom se lidem směju za zády, že jsou tak důvěřiví. V ten den, kdy mi došlo, že ošidit můžete každého, jsem vlastně dospěl.“

„Vsadím se, že tohle byste Grevillovi nikdy neřekl.“

„Grev byl přece světec, anebo skoro. Byl to jedinej skrz naskrz dobrej člověk, kterýho jsem kdy poznal. Já opravdu lituju, že jsem ho podved. Lituju toho hrozně.“

Vnímal jsem jeho upřímnost a dokonce jsem mu i věřil. Jenže jeho lítost byla jen povrchní. Povahu mu nezměnila.

„Jason mě porazil před Nemocnicí svaté Kateřiny a ukradl pytel s Grevillovými věcmi.“

„To ne,“ řekl Jenks automaticky, ale v očích se objevil úlek.

Pokračoval jsem: „Tehdy jsem si myslel, že to bylo obyčejné, náhodné přepadení. Útočník byl velmi rychlý, měl velkou sílu. Přítel, který tam byl tehdy se mnou, si vzpomněl, že měl na sobě džíný a vlněnou čepici, ale ani jeden ani druhý jsme mu do tváře neviděli. Tehdy jsem to na policii nehlásil, protože v pytli dohromady nic cenného nebylo.“

„Jak teda můžete tvrdit, že to byl Jason?“

Odpověděl jsem nepřímě.

„Když jsem šel do Grevillova podniku oznámit, že zemřel, zjistil jsem, že těsně předtím se tam někdo vloupal, což dobře víte. Následující den jsem se dozvěděl, že Greville koupil ty diamanty. Začal jsem je hledat, ale nikde po nich nebylo ani stopy, žádná dokumentace, nic. Taky se ztratil adresář, stolní diář a nikde jsem nenašel žádné poznámky směřující k diamantům, nebo cokoli, co má s diamanty něco společného. Samotné diamanty jsem taky nemohl najít. Tři dny jsem strávil prohledáváním trezoru. Celou tu dobu mě jak Anette, tak její asistentka June přesvědčovaly, že v podniku nikdy žádné diamanty nebyly. Greville velmi dbal na bezpečnost. Vy sám jste mi řekl, že ty diamanty byly určeny vám. To jsem se dozvěděl až od vás. Všichni zaměstnanci v podniku věděli, že hledáme diamanty, a tehdy vám asi nejspíš Jason řekl, že je hledám, což znamenalo, že sám nevím, kde jsou.“

Sledoval mě s otevřenými ústy. Už nic nezapíral, jen žasl nad tím, jak ho mám přečteného.

„V podniku si zvykli na to, že jsem žokej. Jason se ke mně choval drze a nevhodně, teď jsem pochopil, že čerpal sebevědomí z toho, že mne měl předtím na lopatkách. Nemohl se tím chlubit nahlas, ale bylo na něm vidět, že si myslí, že má vrch. Požádal jsem všechny zaměstnance, aby nezneklidňovali zákazníky a neříkali jim, že podnik vede žokej a nikoli gemolog. Jsem nicméně přesvědčený, že vám to Jason řekl.“

„Proč myslíte?“

„Vy sám jste se do Grevillova domu dostat nemohl, abyste to tam prohledal, protože Grevillův dům je opravdu pevnost. Taky by vám nebylo nic platné, kdybyste nějakým závažím rozbil okno, protože uvnitř jsou mříže a ještě k tomu poplašný systém napojený na policejní stanici. Jediný způsob jak se dostat do domu představovaly klíče, a klíče jsem měl já. Tak jste si vymysleli jak to zařídit. Použili jste k tomu mého trenéra. Proto vím, že jste věděl, že jsem žokej. Kromě zaměstnanců totiž nikdo nevěděl, že jsem jezdec a hledám diamanty. Dal jsem si pozor a nikomu jsem to nevykládal. Tehdy jste mi vzkázal, abych přišel do Grevillova domu, že se dozvím něco o diamantech, a já jako pitomec poslechl a dostavil se.“

„Do Grevillova domu jsem ale nešel...“ řekl. „Ne, vy jistě ne. Jason. Silný, rychlý, v motocyklové helmě na oranžových vlasech. Zase mě porazil jako předtím. Pak skočil přes branku, když utíkal pryč. To jste vy být nemohl. Obrátil celý dům vzhůru nohama, ale na policii si myslí, že co hledal, nenašel. Já jsem si tím dokonce jistý.“

„Proč myslíte že ne?“ zeptal se a pak dodal: „Chtěl jsem říct...“

„Chtěl jste, aby mě Jason zabil?“ zeptal jsem se věčně.

„Ne, samozřejmě že ne.“ Tvářil se při té představě zděšeně.

„Mohl mě zabít.“

„Ale já přece nejsem vrah!“ Byl upřímně zděšený a pohoršený. Aspoň se mi to zdálo. Reagoval docela jinak, než když jsem ho označil za zloděje.

„Co jste dělal před dvěma dny v neděli odpoledne?“ zeptal jsem se.

„Prosím?“ tvářil se zmateně, ale určitě se nezalekl.

„V neděli odpoledne,“ opakoval jsem.

„Co, co jako v neděli odpoledne? O čem to mluvíte?“

Zamračil jsem se. „To nic. Vrátime se k sobotě, kdy mě Jason omráčil kusem cihly.“

Bylo na něm snadno vidět, že o tom ví. Už jsme byli zase na domácí půdě.

„Když někoho uhodíte cihlou do hlavy, můžete ho zabít.“

„Ale on tvrdil...“ zarazil se.

„Jen mluve dál,“ řekl jsem klidně. „Přece oba víme, co bylo.“

„Ano, ale... co s tím chcete dělat?“

„To ještě nevím.“

„Všechno zapřu.“

„Tak povídejte. Co říkal Jason o té cihle?“

Odevzdaně si povzdechl. „Tvrdil, že ví jak lidi omráčit na půl hodiny. Prý při pouličních bitkách viděl, jak se to dělá a prý si to taky vyzkoušel. Prý záleží na tom, kam uhodí.“

„Délku bezvědomí si ale vypočítat nemohl,“ namítl jsem.

„Jenže on tvrdil že jo.“

Nakonec se o tolik nespletl. Vzbudil jsem se jen o deset minut dřív, než předpokládal.

„Řekl, že pak budete v pořádku.“

„To se s jistotou nedá tvrdit.“

„Ale přece jste v pořádku?“ Zdálo se mi, že trochu lituje, že jsem po tom otřesu mozku nezůstal jako opilý a že se dokážu bavit s ním tak, jak se bavím. Je bezohledný a naprosto nezodpovědný. Nelze mu odpustit. Ovšem Greville mu zradu prominul. Co vlastně bylo horší?

„Jason dobře věděl, které okno v kanceláři rozbít,“ řekl jsem. „Dostal se k němu ze střechy. Policie tam

našla stopy. Šel tam sám nebo jste šel s ním?"

„A to si jako myslíte, že vám povím?“ řekl s úžasem.

„Ano, nakonec proč ne? Víte dobře, jak se smlouvá, něco za něco. Vždyť jste to právě zkusil s pěti diamanty.“

Zničeně se na mne podíval a pak se poradil se svým rozumem. Pravda, zase tolik ho neměl.

Nakonec bezostyšně prohlásil: „Šli jsme tam oba.“

„Kdy?“

„Minulou neděli odpoledne, navečer. Když Jason přivezl z Ipswiche Grevillovy věci a ukázalo se, že to bylo na nic.“

„To vy jste zjistil, v které nemocnici Greville leží,“ řekl jsem.) (Vy jste poslal Jasona, aby ty věci ukradl, protože jste předpokládal, že tam budou diamanty. Myslel jste, že je Greville má u sebe. že je to tak?“

Nešťastně přikývl., Jason mi tehdy v sobotu zavolal z nemocnice, řekl, že Grev je ještě živý a že se tam ukázal jeho bratr, starší třasořítka o berlích a že prý si s ním snadno poradí... A taky si poradil.“

„To ano.“

Zadíval se na mě. „Starší člověk..., třasořítka...“ pak se mírně usmál a já si vzpomněl, jak udiveně se zatvářil, když mě poprvé uviděl. Já jsem Jasona zahlédl jen zezadu a zdálky. Nepamatuji si, že bych byl viděl, že na mě někdo číhá. Ovšem já tehdy opravdu byl v takovém stavu, že bych si nebyl všiml, kdyby před nemocnicí stál celý regiment vojáků. Když je člověk u umírajícího, když vidí samotnou smrt, zdá se mu pak obyčejný život neskutečný a malicherný. Ve mně ten pocit přetrvával ještě dlouhé hodiny po Jasonově útoky.

„Takže dobře, Jason se vrátil s prázdnými rukama. Co bylo dál?“

Pokrčil rameny. „No, došlo mi, že jsem se nějak přeslechl. Grev ty diamanty u sebe neměl. Vlastně se to nabízelo,“ zamračil se. „Já ale opravdu měl pocit, že to říkal... No, tak jsem mu nejspíš špatně rozuměl.“

Vysvětlil jsem mu, jak to vlastně bylo. „Greville tehdy jel do Harwiche, kde se měl sejít s brusičem diamantů z Antverp. Ten tam měl přijet férou a měl ty diamanty přivést. Dvanáct závesů a osm hvězd.“

„Aha,“ na chvíli se rozzářil a vzápětí zasmušil. „Já si prostě tehdy řek, že nemůže uškodit, když se porozhlídnu po podniku. I když Jason tvrdil, že tam Grev nikdy nic cenného nenechává. Jenže když jde o diamanty..., o tolik kamenů..., to stojí za pokus. Ani jsem Jasona nemusel moc přemlouvat. Ten hoch nejde pro ránu daleko.“

Přišlo mi, že ten popis je celkem správný.

„Vyjeli jste nahoru výtahem pro zaměstnance a pak jste nějakým závažím rozbili okno expedice.“

Zavrtěl hlavou. „Ne, Jason s sebou vzal provazový žebřík, k tomu oknu slez a rozbil ho baseballovou pálkou. Když byl vevnitř, tak jsem ten provazový žebřík shora shodil do dvora, sjel výtahem do osmého patra a Jason mi odemknul služební vchod. Do skladu jsme se ale nemohli dostat kvůli těm pitomým Grevillovým elektronickým zámkům, nemohli jsme se dostat ani do vzorkovny, natož do trezoru. Pokoušel jsem se rozmlátit dveře tou pálkou, ale Jason tvrdil, že jsou tři palce silné,“ pokrčil rameny. „Tak jsme se spokojili těmi papíry... a stejně jsme nenašli nic o diamantech. Jason dostal vztek... a tak to tam holt..., tak tam trochu řádl.“

„Hm.“

„Byla to ztráta času. Potom mi pověděl, že by bylo fajn najít něco jako kouzlo, ale to jsme taky neobjevili.

Nakonec jsme jednoduše odešli, já to vzdal. Grev byl příliš opatrný. Tak jsem se smířil s tím, že za diamanty budu muset zaplatit. Jenže když jsem se od Jasona doslech, že je hledáte horem dolem, tak mě to zase začalo zajímat. To se mi ani nemůžete divit.“

Mohl jsem se divit a taky jsem se divil. Potichu. Nechtěl jsem zarazit proud jeho výřečnosti.

„No a potom to bylo tak, jak jste sám říkal, nalákal jsem vás do Grevillovy zahrady, Jason tam na vás čekal celou věčnost a dostal zase vztek, tak si ho potom vybil v baráku, jak jsem řek.“

„Zanechal po sobě pěknou spoušť.“

„No a vy jste se potom vzbudil, vstal jste, a tím jste spustil poplach. Jason už byl stejně nervózní a nechtělo se mu čekat, až ho k vám přijdou zabásnout. Takže nás Greville zase vypek... Ale vás taky, že jo?“ Pátravě se na mne zadíval. „Vy jste ty diamanty taky ještě nenašel, že?“

Místo odpovědi jsem se zeptal: „Kdy se Jason vloupal do Grevillova auta?“

„No..., když jsme ho konečně našli u Grevilla v ulici. Hledali jsme ho předtím kolem hotelu a po Ipswichi, ale Grev tam zřejmě jel najatým autem, protože mu to nestartovalo.“

„Kdy jste ho našli?“

„V sobotu. Kdyby ty diamanty byly v autě, tak jsme nemuseli prohledávat barák.“

„Přece by nenechal celé jmění venku na ulici,“ namítl jsem.

Pross rezignovaně potřásl hlavou. „Stejně jste to tam už předtím prohledal vy, nejspíš.“

„To víte že ano,“ zadíval jsem se na něho. „Proč jste se sešli v Ipswichi?“ zeptal jsem se.

„Co jako?“

„Proč jste měli schůzku v hotelu Orwell v Ipswichi? Proč si přál, abyste se sešli tam?“

„Nemám tušení. To mi neřek. Často se se mnou scházel na zvláštních místech. Většinou proto, že někde narazil na poklad, chtěl, abych se přijel podívat na klenoty, jestli bych třeba nepoužil kameny nebo tak. Pamatuju si, jak jednou našel takovou ošklivou starou tiáru s nezajímavým zažloutlým diamantem vpředu. Musel jsem ten kámen přebrousit, pak jsem ho zasadil do křišťálu a byl z toho pták a visel ve zlaté kleci... Teď je na Floridě, na slunci.“

Přišlo mi to všechno strašně líto. Tolik nádherné, nedocenitelné představitosti svázané s tak špinavou, věrolomnou hrabivostí.

Zeptal jsem se: „V Ipswichi pro vás taky objevil nějaký kámen?“

„Ne, říkal, že mě tam pozval, protože se chtěl se mnou sejít někde v klidu, aby nás nikdo nerušil. Někde za větrem, říkal. Nespíš si vybral Ipswich, že to je na cestě do Harwiche.“

Přikývl jsem. Taky mě to už napadlo, i když Ipswich na nejkratší trase na Harwich není, nejkratší cesta vede přes Colchester.

Greville si Ipswich vybral bůhví proč. Osud.

Uvažoval jsem o všem, co jsem se od Prosse dozvěděl a najednou mě napadla jedna dost hrozná hypotéza.

„Když to lešení spadlo,“ zeptal jsem se zvolna, „přeběhl jste přes ulici a našel jste Grevilla smrtelně zraněného... Ležel tam, krvácel, probodený železnou tyčí... a vy jste mu ukradl náprsní tašku.“

Prossův chlapecký obličej se zkřivil lítostí. Zakryl si tvář rukama, jako by se chtěl rozplakat. Nevěřil jsem jeho slzám a nevěřil jsem jeho pokání. Měl jsem ho dost. Vstal jsem k odchodu.

„Myslel jste si, že ty diamanty má v náprsní tašce,“ řekl jsem trpce. „Okradl jste ho v okamžiku, kdy umíral. V takovém okamžiku! Tváří v tvář smrti.“

Mlčel. Nezapíral.

Pocítil jsem za Grevilla tak strašlivý hněv, že bych toho člověka nejraději zbil a rozšlapal s takovou zuřivostí, jakou bych u sebe nikdy nečekal. Stál jsem tam a třásl se a snažil se vši silou ovládnout. Už jsem nemohl a nechtěl promluvit.

Bez uvažování jsem vykročil levou nohou. Vystřelující bolest jsem skoro nevnímal. Teprve po třech krocích jsem se opřel o berle. Prošel jsem dveřmi zpoza plenty do obchodu a ven na ulici. Chtělo se mi křičet a řvát, jak je to všechno strašlivě nespravedlivé, jak nespravedlivá byla Grevillova smrt, a kolik je na světě zla. Chtěl jsem na svět přivolat hněv andělů.

17

Stál jsem tupě na chodníku a ani jsem nevnímal, že překážím chodcům. Vzedmutá vlna strašlivého hněvu a zármutku se zlomila a zvolna klesala. Ale stále jsem se ještě třásl, jako by mi duší prolítla vichřice.

Snažil jsem se uvolnit zaťaté zuby, ačkoli předtím jsem si ani neuvědomil, že je mám stisknuté, ale pocit nekonečného zármutku mě neopouštěl.

Jakási mateřská starší paní se dotkla mého ramene a řekla: „Nepotřebujete pomoc?“ Potřásl jsem hlavou. Mně nebylo pomoci. Sám jsem si musel poradit se svou bídou. Musel jsem se zahojit zevnitř. I kosti se tak hojí.

„Jste opravdu v pořádku?“ zeptala se ustaraně.

„Ano,“ snažil jsem se vzchopit, „děkuji vám mnohokrát.“

Nejistě se na mne zadívala, ale pak šla dál. Já několikrát nadechl a vydechl a pak jsem si uvědomil, že pokud se chci hnout z místa, musím najít telefon.

V sousedním holičství mě laskavě (za úplatu) nechali zatelefonovat. Brad se pak objevil během pěti minut, aby mě odvezl. Strčil jsem berle dozadu a sám si sedl vedle něj. Se soucitným pohledem, připomínajícím tu mateřskou paní, se mne zeptal:

„Kam to bude?“

„Já nevím.“

„Domů?“

„Ne...“ chvíli jsem uvažoval. Měl jsem původně v úmyslu zajít do Grevillova domu převléct se do jednoho z obleků, jež jsem tam měl, než se sejdou v sedm s Clarissou.

Po krátké úvaze se mi tenhle program zdál ještě pořád rozumný, i když mi už na něj nezbyvala pražádná energie.

Tak jsme se tedy vydali na cestu. Nebylo to daleko a když Brad zastavil před vchodem, řekl jsem: „Asi

tady dneska přespím. Tenhle dům je nakonec bezpečný. Když chcete, můžete si potom jet do Hungerfordu.“

Nezdálo se, že by se mu chtělo, ale řekl jen: „Zejtra zas?“

„Ano prosím.“

„Vyzvednu vás. Pak do kanceláře?“

„Ano prosím.“

Přikývl. Zřejmě byl rád, že ho ještě potřebuju. Vystoupil z vozu, otevřel branku, vynesl mi tašku s věcmi a šel se podívat do všech podlaží, jestli v domě nejsou žádní vrazi ani lupiči. Když odjel, zkontroloval jsem, jestli je zapnuté poplašné zařízení a pak jsem se šel do Grevillova pokoje převléct.

Půjčil jsem si další z jeho košil a tmavomodrou hedvábnou kravatu. Pak jsem se ohlídl jeho holicím strojkem, který jsem předtím našel mezi věcmi rozházenými po podlaze a položil ho na prádelník. Učesal jsem se jeho kartáčem a jaksi rozpolceně si uvědomoval, že všechny ty věci jsou teď moje. Že jsem v jeho domě, v jeho pokoji, mám na sobě jeho šaty..., žiju jeho život.

Oblékl jsem si vlastní oblek, protože Grevillovy kalhoty mi byly příliš dlouhé, a našel ve vnitřní kapse saka trubičku od rozprašovače. Vytáhl jsem ji a položil na prádelník mezi ostatní věci. Pak jsem se zadíval do zrcadla, abych zjistil, jestli Franklin číslo dvě neudělá ostudu Franklinovi číslo jedna. Do toho zrcadla se Greville díval tři měsíce. Teď se tam obrážela moje tvář, tvář patřící vlastně nám oběma, hubená, napjatá, bledá, taková, které by prospěl týden zahálky na slunci. Pousmál jsem se a šel zavolat taxík. Taxíkem jsem dojel k Luigimu deset minut před stanoveným časem. Ona tam už byla. Seděla u malého stolku poblíž baru, před sebou na úhledném tácku skoro prázdnou skleničku, patrně od vodky. Když jsem vešel, vstala a nabídla mi tvář ke zdvořilému polibku. Pak mě vyzvala, abych si sedl.

„Co budete pít?“ zeptala se společensky, ale nepochybně byla trochu v rozpacích a nesvá.

Prohlásil jsem, že za pití platím já, ona se bránila že prý ne, že si to vymyslela ona. Zavolala číšníka, s úsměvem se na mne podívala a zeptala se mne: „Dvojitou vodu, ano?“ Když jsem přikývl, objednala i sobě sklenici minerálky s ledem a citrónovou šťávou.

Už jsem denně bral jenom dva distalgesiky a počítal s tím, že je co nejdřív užívat přestanu, tableta, kterou jsem spolkl u Grevilla, mi nicméně v pití bránila. Příliš pozdě mě napadlo, že by mému kotníku velká skotská udělala líp.

Clarissa byla v modrých hedvábných šatech, na šíji dvě šňůry perel, v uších diamantové a safírové náušnice a na ruce prsten s diamanty a safírem. UVědomil jsem si, že dokud jsem byl jenom žokej, určitě jsem si takových detailů nevšímal. Vlasy měla hladce učesané jako vždy, perfektně ostříhané, boty a kabelku z elegantní černé teletiny. Vypadala tak, jako vypadala vždy, elegantní čtyřicetiletá dáma, štíhlá, skoro krásná, s velkorysýma, moudrýma očima a s perfektním chováním.

„Co jste od minulé soboty dělal,“ snažila se udržovat konverzaci.

„Díval jsem se do tváře smrti. A co vy?“

„My jsme jeli...“ odmlčela se. „Co jste to řekl?“

„Spolu s Martou a Harleyem Ostermeyerovými jsme zažili v neděli bouračku. Ostermeyerovi jsou v pořádku a dneska se vracejí do Ameriky, aspoň pokud vím. Já jak vidíte jsem taky celý, tedy... skoro celý.“

Přirozeně se zděsila. Trvala na tom, že jí musím všechno do podrobností vyprávět. To vyprávění pomohlo, překlenulo rozpaky a nejistotu.

„Simmse zastřelili?“

„Ano.“

„Ale..., ví policie, kdo to udělal?“

Zavrtěl jsem hlavou. „Někdo ve velkém šedém Volvu, aspoň myslím, ale těch je samozřejmě na tisíce.“

„Dobrý bože,“ odmlčela se. „Předtím jsem se o tom nechtěla zmiňovat, ale vypadáte...“ zaváhala a hledala vhodné slovo.

„Opotřebované?“ napověděl jsem jí.

Usmála se. „Na povrchu ne, uvnitř ano.“

„To přejde.“

Přišel číšník a ptal se, jestli si přejeme večeřet a já řekl že ano. Clarisse jsem oznámil, že večeře je na mně, a to bez diskuse. Neodporovala. Četli jsme si jídelní lístek.

Jídlo bylo většinou italské, zařízení restaurace mezinárodní, převážně evropské, s mírným londýnským vlivem. Všude vládla tmavočervená, lampičky se skleněnými stínidly a žádná hudba. Velice příjemná restaurace, nijak vzrušující, ale příjemná. Bylo brzy, takže zatím tu mnoho zákazníků nebylo.

Se zájmem jsem zjistil, že se Clarissa s Grevem v podniku nescházela pravidelně, protože se k ní nikdo z

vrchních jako ke stálému zákazníkovi nechoval. Zeptal jsem se jí na to. Trošku vylekaně řekla, že tam byli asi třikrát, možná dvakrát, a vždycky na oběd. „Nechodili jsme nikam často,“ říkala. „Nebývalo by to moudré.“

„Ne, to ne.“

Trochu rozpačitě se na mne zadívala. „Vy náš vztah s Grevillem neschvalujete, vidíte?“

„To se mýlíte,“ řekl jsem. „Byl s vámi rád, přinášela jste mu štěstí.“

Bylo vidět, že ji to těší i utěšuje. Řekla ostýchavě: „Víte, vlastně to byla moje první opravdová láska. Možná se vám to bude zdát hloupé, ale on tvrdil, že se taky zamiloval poprvé. Bylo to vskutku..., opravdu krásné. Jako kdyby..., jako by nám bylo o dvacet mív... Asi to nedokážu pořádně popsat. Smáli jsme se spolu, byli jsme veselí.“

„Co já vím, tak láska kvete v každém věku, a ne jen u mladistvých.“

„Rozkvetla i... u vás?“

„Naposledy když mi bylo sedmnáct, to jsem se zamiloval jako blázen do dcery svého trenéra.“

„Co bylo dál?“

„Dohromady nic. Byli jsme spolu rádi, smáli se, milovali, nejdřív trochu nešikovně. Pak si vzala jednoho osmadvacetiletého starce a já odešel na univerzitu.“

„My jsme se s Henrym seznámili, když mi bylo osmnáct. Zamiloval se do mě..., všude mě pronásledoval..., mně to dělalo dobře... Byl hezký člověk... a velmi laskavý.“

„To je i teď,“ poznamenal jsem.

„Tehdy už zdědil titul, takže moje maminka byla úplně nadšená... Tvrdila, že věkový rozdíl nic neznamená... Tak jsme se vzali.“

Na chvíli se odmlčela. „Máme syna a dceru, už jsou oba dospělí. Než se objevil na scéně Greville, tak se nám spolu nežilo špatně. Jenom jako by tomu cosi chybělo.“

„Měla jste lepší osud než jiní,“ utěšoval jsem ji.

„Hodně se podobáte Grevillovi,“ řekla nečekaně, „díváte se na všechno střízlivě, stejně jako on. Máte stejný smysl pro životní rovnováhu.“

„Měli jsme střízlivé, věcné rodiče.“

„O těch mnoho nemluvil, jenom že se začal zajímat o drahokamy, protože ho maminka vodila do muzeí. Žil pro přítomnost a dovedl se dívat do budoucnosti, ne do sebe, a já ho měla nesmírně ráda. Ačkoli jsem ho v určitém směru vlastně pořádně nepoznala...“ Odmlčela se, polkla a snažila se ovládnout. Nechtěla podlehnout dojetí.

„Ke mně se tak choval taky,“ poznamenal jsem, „myslím, že se tak choval ke všem, prostě ho nikdy nenapadlo, že by mohl vyprávět o tom, co sám dělá nebo co si o věcech myslí, o svých pocitech. Zajímali ho ti druzí.“

„Bude mi chybět,“ řekla.

„Co si dáme k jídlu?“ zeptal jsem se.

Krátce se na mne podívala a pak se zahleděla do jídelního lístku. Hodnou chvíli nedokázala přečíst ani slovo. Nakonec řekla: „Něco vyberte!“

„Vybíral Greville?“

„Ano.“

„Pak tedy, když objednáme pro začátek smažené cukiny a potom biftek s pepřovou omáčkou a nudle s olivovým olejem a česnekem, bude vám to vyhovovat?“

„Já česnek nejím, jinak všechno, ale česnek ne. Objednejte prostě něco zvláštního a dobrého.“

„Dobře, takže žádný česnek.“

V půl osmé jsme přešli do jídelny a zkonsumovali to, co jsme si objednali. Zeptal jsem se jí, jestli se ještě týž večer vrací do Yorku, kdy jí jede vlak a jestli proto jíme tak brzy.

„Nejsem tady na dvě noci, zítra jdu na svatbu jedné staré přítelkyně a do Yorku se vracím až ve čtvrtek ráno.“ Soustředěně natáčela na vidličku špagety. „Když jezdíme do Londýna s Henrym, vždycky bydlíme v hotelu Selfridge. Ale bydlím tam i sama. Dobře nás tam znají. Takže když jsem tu bez Henryho, nic mi neúčtují a účet posílají jemu.“ Snědla jedno sousto špaget. „Říkávám mu, že chodím do biografu a že jím v bufetu... Ví velmi dobře, že se do hotelu vracívám až před půlnocí.“

Od večere do půlnoci zbývalo ještě mnoho času.

Řekl jsem: „Takže vždycky jednou za pět týdnů, když jste přijela do Londýna sama, jste se s Grevillem sešli u Kings Cross a pak jste šli na oběd?“

Zatvářila se překvapeně. „To vám řekl?“

„Ne, přímo ne. Viděla jste někdy takovou tu jeho hračku, Kouzlo?“

„Ano, ale...“ vyděsila se. „Přece to nemohlo být v Kouzlu?“

„Neměl tam žádné jméno, a záznamy o tom, kdy jste se scházeli, měl pod tajným heslem, nemusíte se ničeho bát.“

Hrála si ještě se špagetami, oči sklopené, a myslela bůhví na co.

„Po obědě, pokud jsem si něco domluvila, jsem to vždycky dodržela, šla jsem třeba nakupovat...“ hovořila dál, byť s přestávkami. „Vždycky jsem koupila něco, co jsem pak vzala domů. Zaregistrovala jsem se v hotelu, převlékla se, pak jsem šla za Grevillem. Míval byt, samozřejmě v jeho domě to pak bylo mnohem příjemnější. Vždycky jsme si dali skleničku, povídali si... nebo jsme se milovali. Pak jsme šli na večeři, vždycky brzy, a vraceli jsme se k němu.“ Zmlkla, oči stále sklopené.

Zeptal jsem se: „Chcete jet do půlnoci k němu?“

Po chvíli odpověděla: „Já vlastně nevím.“

„Dobře... Dala byste si ještě kávu?“

Přikývla a do očí se mi nepodívala. Odsunula nedojedený talíř. Seděli jsme chvíli mlčky, zatímco číšníci odklízeli nádobí a nalévali nám kávu, a já viděl, že se nemůže rozhodnout. Já ostatně taky ne.

Nakonec jsem řekl: „Pokud byste si přála, tak můžeme jít ke Grevillovi teď. Dnes tam chci přenocovat, ale o to nejde. Prostě, máte-li chuť, tak pojďte se mnou, budete mít pocit, že mu jste blíže, jako byste byla s ním, možná naposledy. Můžete si lehnout na jeho postel, můžete pro něj plakat. Počkám na vás dole... Pak vás způsobně odvezu do hotelu, než se Popelčini koně změň v myšky.“

Nevěděla, jestli se má rozesmát nebo rozplakat. „To bych opravdu mohla?“

„Samozřejmě, pokud si budete přát.“

„Tak tedy díky, ano budu.“

„Musím vás však varovat, nedá se říct, že by tam byl pořádek.“ Vyprávěl jsem jí, co ji tam čeká. Když pak viděla, v jakém stavu dům je, byla k neutěšení.

„Bylo by mu to hrozně vadilo,“ řekla, „jsem tak ráda, že to nevidí.“

Byli jsme právě v malém obývacím pokoji, obcházel kolem, sebrala se země růžovohnědé medvídka a postavila je na ták.

„Ty jsem mu dala. Měl je hrozně rád, jsou z rodonitu, aspoň to tvrdil.“

„Tak si je vezměte na památku. Jsou tu taky zlaté hodinky, které jste mu dala, možná byste je taky ráda měla.“

Zarazila se, v ruce posledního medvídka a řekla: „Jste na mne hrozně hodný.“

„Nedělá mi to žádné potíže, a Greville by se na mne strašlivě zlobil, kdybych na vás hodný nebyl.“

„Ty medvídka si vezmu velmi ráda, ale hodinky si nechte, je na nich věnování.“

„Dobře.“

„Já bych ráda...“ řekla nesměle, „šla bych teď nahoru.“

Přikývl jsem.

„Pojďte se mnou.“

Zadíval jsem se na ni. Oči měla veliké, neklidné, ale určitě ne lačné. Stejně jako já se nedokázala rozhodnout.

„Dobře,“ řekl jsem.

„Je tam taky taková spoušť?“

„Trošku jsem to tam posbíral.“

Šla napřed, čtyřikrát rychleji než já. Slyšel jsem ji zabědovat, když spatřila, jak je ložnice znesvěcená. Když jsem se k ní připojil, stála uprostřed místnosti a nešťastně se rozhlížela. Pak se zcela spontánně otočila, vzala mě kolem pasu a položila si hlavu na moje rameno. Odhodil jsem proklaté berle a pevně ji v jejím zármutku k sobě přitiskl. Truchlil jsem za ní i za Grevilla. Dlouho jsme tak stáli a jeden druhému poskytovali vytouženou útěchu.

Pak se mě pustila a posadila se na postel. Hladila černobíle kostkovaný přehoz.

„Chystal se, že s tímhle pokojem něco udělá,“ řekla. „Tohle dramatické zařízení...“ rozmáchla se rukou, ukázala na bílý nábytek, černý koberec, černé zdi. „Už to tak koupil, chtěl, abych to zařídila jinak, abych sem opatřila něco měkčího, vlídnějšího, něco, co by se mi líbilo, ale já si ten pokoj stejně budu pamatovat takový, jaký je teď.“

Lehla si na záda, hlavu na polštáři, nohy zkřížené. Napůl jsem doskákal, napůl dokulhal za ní a sedl si na okraj postele.

Dívala se na mne velkýma očima. Položil jsem jí ruku na břicho a ucítil, jak se jí stáhly svaly. „Počínáme si správně?“ zeptala se.

„Já nejsem Greville.“: „Ne..., myslíte, že by mu to vadilo?“

„Myslím že ne.“ Lehce jsem ji pohladil. „Chcete?“.. „A vy?“

„Ano.“

Rychle se posadila a objala mě kolem krku, jako by se jí ulevilo a jako by se jí splnilo přání.

„Ano, přeji si to, přála jsem si to po celý den. Snažila jsem sama sebe přesvědčit že ne, že bych neměla. Víím, že nejste Greville, víím, že to bude úplně jiné, ale nemám jinou možnost se s ním pomilovat...“

Dokážete se s tím vyrovnat, chápete to, vííte, že miluji jeho?“

Zcela jsem ji chápal a nevadilo mi to.

Řekl jsem s úsměvem: „Hlavně mi prosím vás neříkejte Greville, to by jaksí byla ta nejledovější sprcha.“

Odklonila hlavu od mé tváře, zadívala se mi do očí a po malé chvíli se taky usmála.

„Miluj se se mnou, prosím, Dereku,“ řekla zřetelně.

„Nepros!“

Políbil jsem ji na ústa a zaujal místo svého bratra.

Zádušní mše to vlastně byla krásná. Ležel jsem ve tmě a v duchu se tomu černému žertu smál a váhal, jestli to Clarisse říct.

Bylo po katarzi, bylo po pláči. Ležela s hlavou položenou na mém rameni, spokojeně dřímala a pokud jsem dokázal odhadnout, náhradní milování splnilo její touhu. Ženy tvrdí, že potmě všichni muži stejní nejsou a já si uvědomil, že jsem ji v něčem příjemně překvapil a v něčem možná zklamal. Bylo mi jasné, že jsem si nepočínal jako Greville. Poznal jsem to z jejích reakcí.

Uvědomil jsem si, že Greville měl velké štěstí. Netušil jsem, jestli to byl on, kdo ji naučil, jak muže opravdu potěšit, ale zeptat jsem se na to skutečně nemohl. Ale ona to opravdu uměla a pocity, jaké jsem měl, když mi jemnými prsty přebíhala po konci páteře ve chvíli vrcholné rozkoše, byly opravdu objevné. Člověk se stále učí, pomyslel jsem si. Až se budu příště s někým milovat, budu vědět co poradit.

Clarissa se pohnula. Podíval jsem se na fluoreskující ručičky hodinek.

„Vzbudte se,“ řekl jsem, „nejvyšší čas pro Popelky.“

„Ach...“ Natáhla ruku a rozsvítila lampu na nočním stolku. Ospale se na mne usmála. Všechny pochybnosti zmizely.

„Bylo to hezké,“ řekla.

„Ano, velmi.“

„A co váš kotník?“

„Jaký kotník?“

Beze studu nad svou nahotou se opřela o loket a zasmála se. Vypadala mladší, milejší, a já viděl ženu, kterou vídal Greville, a kterou miloval.

„Svatba mé přítelkyně zítra skončí asi tak v šest. Smím ještě jednou přijít?“ Položila mi lehce prsty na ústa, abych nemohl ihned odpovědět. „Dnes to bylo pro něj, zítřek bude patřit nám. Pak se vrátím domů.“

„Napořád?“

„Ano, myslím že ano. Co jsem prožila s Grevillem, bylo nezapomenutelné a neopakovatelné. Ve vlaku, cestou sem, jsem se rozhodla, že ať už mezi námi k něčemu dojde nebo ne, budu od nynějška žít s Henrym a snažit se být hodná, co nejhodnější.“

„Snadno bych se do vás zamiloval.“

„Ano, ale radši to nedělejte.“

Věděl jsem, že má pravdu a ještě jsem ji políbil.

„Takže zítřek je náš a pak se rozloučíme.“

Když jsem ráno přišel do kanceláře, Anette mi rozmrzele oznámila, že se Jason nedostavil, ani nezatelefonoval, aby oznámil, že stůně.

To bylo od Jasona rozumné, pomyslel jsem si. Jinak se mu mohlo stát, že bych ho hodil do šachty od výtahu i s jeho drzostí, s oranžovými vlasy, se vším všudy, stačilo jen mne trochu vyprovokovat.

„Taky už se nedostaví,“ řekl jsem, „musíme si najít někoho jiného.“

Zatvářila se užasle. „Přece ho nemůžete vyhodit jen proto, že dnes nepřišel. Vůbec ho nemůžete vyhodit, aniž byste mu zaplatil kompenzaci.“

„Nedělejte si s tím hlavu,“ řekl jsem, ale ona si nedala říct.

Pak do Grevillovy kanceláře přiletěla June jako vítr, mávala nějakým bulvárním plátkem a dívala se na mne vyděšenýma očima.

„Víte vůbec, že jste v novinách? Tady píšou, že je velké štěstí, že jste naživu. Že jste nám o tom nic neřekl?“

„Ukažte,“ požádal jsem ji a ona rozložila na psacím stole list „Denní senzace“.

Byla tam fotografie bouračky, kde člověk při dobré vůli rozeznal mou hlavu v daimleru, ale k poznání jsem

tam samozřejmě nebyl. Nadpis hlásal: „Šofér zastřelen, žokej žije.“ V textu pak stálo, že pan a paní Ostermeyerovi z Pittsburghu v Americe a bývalý šampion Derek Franklin jsou jistě rádi, že jsou naživu. Policie prý pátrá po šedém volvu, které odjelo z místa neštěstí. Policie také v karosérii daimleru našla dvě kulky. Následovalo vyličení té hromadné nehody a na konci otázka: „Vraždí šílenec?“ Byl tam i obrázek usměvavého Simmse. „Zanechal po sobě ženu a dvě dcery. Včerejší večer byli pozůstalí v péči příbuzných.“

Chudák Simms. Chudáci pozůstalí. Chudák každý, koho u Hungerfordu zastřelili.

„To se stalo v neděli,“ vyhrkla June. „A vy jste sem v pondělí a včera přišel, jako by se nic nedělo. Není divu, že vypadáte opotřebovaně.“

„No tak June!“ Anette se ten výraz očividně nelíbil.

„Jenomže on tak vypadal a pořád vypadá,“ kriticky, s láskou napůl mateřskou, napůl sesterskou, si mne prohlížela. „Mohlo být po vás a co by pak bylo s námi?“

Ta představa Anette viditelně vyděsila, což bylo znamení, že přece jen k něčemu jsem. Celý podnik přestal dělat dojem rašeliníště a já se tam začínal cítit jako doma.

Na následující den připadly dostihy v Cheltenhamu. Listoval jsem novinami, až jsem došel k seznamu koní a jezdců. Tam moje jméno patřilo, nikoli na šeky společnosti Saxony Franklin! June se mi dívala přes rameno a zřejmě uhádla, že se cítím jako vyhnanec.

„Až se vrátíte do svého světa,“ řekla vážně, „co s námi bude?“ uvažovala nahlas.

„Máme na to ještě měsíc, protože tak dlouho mi určité potrvá, než budu fit,“ odmlčel jsem se. „Už jsem o tom přemýšlel, nakonec neuškodí, když vám řeknu, k čemu jsem dospěl.“

Obě se tvářily ustaraně a já se na ně usmál, abych je trochu rozveselil.

„Řeknu vám, co uděláme. Anette bude mít novou funkci, a sice podnikové vedoucí. Bude se starat o organizaci a bude u sebe mít klíče.“

Tvářila se docela spokojeně a opakovala po mně: „Podniková vedoucí,“ jako kdyby zkoušela, jestli jí to padne.

Přikývl jsem. „Začnu ode dneška hledat nějakého dobrého ekonoma, aby se tady staral o finanční záležitosti a o účetnictví a udržoval nás co možná nad vodou. Nebudeme to mít snadné, ale to se nedá nic dělat.“

S financemi měly být nějaké potíže, když nikdy předtím nebyly.

„Grev skutečně koupil diamanty,“ řekl jsem s lítostí, „a já z nich zatím mám jenom čtvrtinu, vůbec nevím, kam se poděly ostatní. Firma na ně vydala celkem jeden a půl miliónu dolarů, takže až ty diamanty, které mám, prodáme, budeme pořád ještě bance dlužit tři čtvrtiny té částky.“

Obě zděšením otevřely ústa.

„Pokud a dokud se ty diamanty nenajdou,“ řekl jsem, „musíme platit úroky z půjčky a to ještě musíme banku přesvědčit, že se nám nějakým způsobem podaří postavit se na nohy. Takže skutečně potřebujeme finančníka-ekonoma, jemuž budeme platit částku, kterou si vyplácel Greville.“

Pochopily, o co jde, a přikývly.

„Pak ovšem potřebujeme gemologa, který má cit pro kameny a ví, co zákazníci chtějí a co potřebují. Druhého Grevilla samozřejmě nenajdeme, ale můžeme stvořit funkci nákupčího a to budete...“ zadíval jsem se na June, „to budete vy.“

Začervenala se jako růže. „Ale já přece nemůžu... Přece nejsem odborník.“

„Budete chodit do kursů, budete chodit na trhy, budete cestovat a nakupovat.“

Vídel jsem na ní, jak se před ní náhle rozevřely nekonečné obzory a jak se jí rozzářily oči.

„Na to je příliš mladá,“ namítla Anette.

„To se uvidí.“ Obrátil jsem se k June a dodal jsem: „Vy přesně víte, co se prodává a co ne. Takže vy a ekonom se postaráte o to, aby podnik co nejvíc vydělával. Budete se taky nadále starat o počítač, ale zaučíte Lily nebo Tinu, aby si věděly rady, když budete vyjíždět.“

„Tině to jde líp.“

„Tak tedy Tinu.“

„A co budete dělat vy?“ zeptala se.

„Já budu ředitel, přijdu, kdykoli to bude možné, nejmíň dvakrát týdně, tak na dvě hodiny. Řeknete mi co a jak, všechno spolu probereme, rozhodneme, co by bylo nejlepší, a pokud bychom se v něčem neshodli, tak budu mít právo veta. Prostě v každém případě zodpovědnost padne na mě, ne na vás.“

Ale Anette se ještě stále tvářila ustaraně. „Přece plat pana Franklina budete sám potřebovat.“

Zavrtěl jsem hlavou. „Vydělávám si dost ježděním. Dokud se tady nepostavíme na nohy, musíme šetřit.“

„To je ale dobrodružství!“ vydechla June nadšeně.

V duchu jsem si řekl, že bůhví, jak všechno dopadne, že to třeba nakonec nepůjde, ale že Grevillovi dlužím, abych se o to aspoň pokusil.

„Takže,“ řekl jsem a sáhl do kapsy. Vytáhl jsem balíček bílé gázy. „Tady máte pět neopracovaných diamantů v celkové ceně sedmdesát pět tisíc dolarů.“

Zalapaly po dechu.

„Řekněte mi, jak je prodat,“ zeptal jsem se.

Po chvíli odpověděla Anette: „Navážeme kontakt s diamantérem.“

„Dokázala byste to?“

Po krátkém zaváhání kývla.

„Můžeme prokázat, odkud je máme. Kopie původní kupní smlouvy od Guy Serviho z Antverp je už na cestě. Nejspíš dojde zítra. Tam bude číslo série a tak dále a tak dále. Dokud dokumentace nedorazí, necháme kameny zamčené v trezoru. Pak sebou musíme pohnout.“

Vystrašeně přikývla.

„No tak, rozveselte se! Ze všech šanonů zcela jasně vyplývá, že Saxony Franklin je velmi úspěšná a prosperující firma. Prostě se smíříme se ztrátami a nějak si poradíme.“

„Mohli bychom ušetřit na Jasonově mzdě,“ řekla Anette nečekaně. „Tina stejně tahala většinu těch těžkých krabic sama a já ji nakonec můžu pomoci.“

„Výborně,“ řekl jsem vděčně, „pokud budete mít k věci takový postoj, tak to určitě zvládneme.“

Vtom zazvonil telefon a Anette po něm sáhla. Rozhovor byl krátký.

Pak řekla: „Prý vám dole ve vrátnici někdo nechal balíček.“

„Dojdu pro to,“ řekla June a už byla ze dveří. Vrátila se v mžiku jako vždy a podávala mi menší hnědý balíček, ručně nadepsaný Derek Franklin. Položila ho přede mne.

„Pozor na bombu,“ řekla. Jak jsem po balíčku sahal, zděšeně jsem si uvědomil, že na tuhle eventualitu jsem vlastně nepomyslel.

„Já to nemyslela vážně,“ řekla, když viděla mé zaváhání.

„Chcete, abych to otevřela já?“

„A aby to utrhlo ruce vám místo mně? Ne.“

„Samozřejmě to není bomba,“ řekla Anette nejistě.

„Ne, ale já radši dojdou do skladu pro nůžky,“ nabídla se June. Za chvíli se vrátila. „Alfie říká, že bychom ten balíček měli dát do kýble s vodou.“ Podala mi velké nůžky, s kterými Alfie stříhal krabice. Anette, přestože se předtím tvářila tak skepticky, ustoupila na druhý konec místnosti, zatímco já pytlík rozstříhával.

Nic nevybuchlo, došlo k antiklimaxu. Vysypal jsem obsah balíčku, dva předměty a jednu obálku.

Jeden z předmětů byl malý diktafon na mikrokazety, který jsem zapomněl v dílně Prospera Jenkse, jak jsem se snažil odtamtud dostat co nejrychleji. Druhý předmět byla podlouhlá, černá náprsní taška, stejně velká jako Kouzlo, se zlatými iniciálami GSF v jednom rohu, převázaná obyčejnou gumičkou.

„To je pana Franklina,“ řekla Anette tupě. June se přišla podívat a přikývla.

Stáhl jsem gumičku a rozevřel náprsní tašku na psacím stole. Uvnitř byla volně vložená vizitka Prospera Jenkse s jménem a názvem obchodu, na jejím rubu bylo napsáno: „Sorry“.

„Kde vzal náprsní tašku pana Franklina?“ podívovala se Anette nad vizitkou.

„Našel ji.“

„V tom případě mu trvalo dost dlouho, než nám ji poslal,“ oznámila suše June.

„Hm.“ V náprsní tašce byla šeková knížka společnosti Saxony Franklin, několik úvěrových karet, pak několik vizitek a malý svazek bankovek. Tušil jsem, že se pravděpodobně ztenčil.

Vlna vzrušení se zcela uklidnila. Anette s June odešly ostatním sdělit, jak se věci mají a jak se mít budou, a já zatím v klidu otevřel obálku.

18

Pross mi poslal dopis a šek k okamžitému vyplacení.

Zamžikal jsem při pohledu na cifru a pečlivě jsem si ji znovu a znovu četl. Pak teprve jsem si přečetl dopis.

Dereku, považujte to za prosbu o kompromis. Je to vlastně smlouvání, jak jste víceméně řekl. Šek reprezentuje částku, na které jsem se s Grevillem dohodl. Je to platba za dvanáct závěsů a dvanáct hvězd. Víím, že ty peníze potřebujete a já zase potřebuju ty kameny.

Jason už vás obtěžovat nebude. Zaměstnám ho v jedné ze svých dílen.

Grev by mně jistě nebyl odpustil tu cihlu, ačkoli tu náprsní tašku by mi asi odpustil. S vámi je to naopak. Velmi se mu podobáte. Velmi lituju, že zemřel.

Pross

To je nepříjemná situace, pomyslel jsem si. Peníze potřebuju, ale když je přijmu, tak se tím víceméně zavážu k tomu, že Jenkse nechám na pokoji. Jenomže kdybych ho žaloval, stejně by to bylo složité, i kdybych si to přál, a já si vůbec nejsem jistý, jestli si to přeju. Za prvé nemám dost důkazů, za druhé jsem víceméně přistoupil na kompromis – pokud mi řekne všechno, nechám ho být. Na tom jsme se ovšem dohodli předtím, než jsem se dozvěděl o té náprsní tašce. Bylo to od něj chytré, pomyslel jsem si, pochopil, že útok na vlastního bratra by Grevilla i mě rozhněval nejvíc.

Co by si přál Greville? Přál by si – ne-li odpuštění – tak aspoň to, abych se vzdal pomsty? Abych se připojil k jeho odpuštění, anebo abych v hněvu šek roztrhal...

Jak tak uvažuji a myšlenky se mi honí hlavou, zazvonil telefon. Zdvihl jsem sluchátko.

„Tady je Elliot Trelawney.“

„Dobrý den.“

Zeptal se mě, jak mi to jde a já mu řekl, že život není peříčko, že se skládá ze samých rébusů. Se smíchem potvrdil, že mám pravdu.

„Chtěl bych od vás radu,“ řekl jsem náhle. „Radu soudce.“

„Pokud poradit dokážu, poradím rád.“

„Někdo mě omráčil cihlou...“ spustil jsem, Elliot začal něco říkat, ale já pokračoval: „Vím, kdo to byl, ale když se to stalo, tak jsem to nevěděl, protože jsem tomu člověku neviděl do obličeje, měl masku. Chtěl mi něco ukrást, něco zcela určitého, zpřeházel celý dům, ale tu věc nenašel. Takže mě vlastně o nic neokradl, jenom způsobil, že jsem na chvíli ztratil vědomí. Později jsem přišel na to, kdo to byl a jiného člověka jsem nařkl z toho, by to před jakoukoli další osobou popřel. Takže... co mám dělat?“

„Hm,“ zamyslel se. „Co byste nejradši?“

„Nevím, proto chci radu.“

„Když se to stalo, hlásil jste to na policii?“

„Ano.“

„Měl jste po tom přepadení nějaké vážnější následky?“

„Ne.“

„Byl jste u lékaře?“

„Ne.“

Zase chvíli mlčky uvažoval. „Když to uvážíme ze zcela praktické stránky, asi byste těžko docílil, aby toho dotyčného odsoudili, i kdybyste mohl prokázat škodu na zdraví. Nemůžete přísahat na totožnost toho útočníka, protože jste ho neviděl, a pokud jde o toho druhého člověka, spoluvina na zločinu se prokazuje vůbec nejhůř. Dále, protože jste nebyl u doktora, jste opět na nejisté půdě, je to sice tvrdé, ale skoro bych vám radil, abyste se v tom případě nesoudil.“

Vydechl jsem si. „Děkuji vám.“

„Je mi líto, že jsem vám nemohl poradit líp.“

„To je v pořádku, jen jste mi potvrdil, co jsem si sám myslel.“

„Dobře,“ řekl. „Volám vlastně proto, abych vám poděkoval za ty poznámky o Vaccarovi. Měli jsme výborovou schůzi, Vaccarovu žádost jsme zamítli, a teď jsme dokonce zjistili, že i to bylo zbytečné, protože ho v sobotu večer zatkli na základě podezření z nelegálního importu drog. Je ve vyšetřovací vazbě a Američani prý žádají, aby byl vypovězen a vydán na Floridu, kde ho čeká ve věci vraždy soud a možná i poprava. Představte si, že jsme mu málem dali licenci na hernu! Je to všechno paradoxní.“

„Přímo k usmání.“

„A kdy si vyjdeme na skleničku do Rook and Castle?“ zeptal se. „Co takhle někdy příští týden večer?“

„Dobře, výborně, já vám zavolám.“

Zavěsil jsem. Uvažoval jsem o tom, že Vaccara zatkli v sobotu večer, že byl ve vazbě, a že tudíž těžko mohl v neděli odpoledne střílet z jedoucího vozu na Simmse. Upřímně řečeno, já si stejně nemyslel, že by to byl on.

Šílenec. Musel to být nějaký šílenec.

Pross taky po Simmsovi nestřílel. Nepokusil se mě zabít. Na Prossově chlapeckém obličeji se totiž zrcadlil každý jeho duševní pochod, dobře jsem si všiml, že vůbec neví, o čem mluvím, když jsem se ho ptal, co dělal v neděli odpoledne.

Zastřelení Simmse, usoudil jsem, byl prostě bezdůvodný zločin jako všechny ostatní vraždy, ke kterým

došlo v oblasti Hungerfordu. Bezduvodné a kruté. Kruté, šílené a naprosto nevysvětlitelné.

Sáhl jsem po šeku na obrovskou částku a znovu se na něj zadíval. Šek by vyřešil všechny naše nejpálčivější problémy. Mohli bychom zaplatit úrok, účet za broušení diamantů a asi tak pětinu dluhu. Pokud ho nepřijmu, musím diamanty dřív či později prodat někomu jinému, ačkoli mají speciální brus, jaký si vyžádal Prospero Jenks pro své fantastické výtvary. Do náhrdelníku a prstenu by se možná vůbec nehodily.

Prosba, smlouvání, kompromis. Byla tu určitá naděje, že skutečně aspoň trochu lituje. Nebo ze mě dělá idiota?

Vzal jsem počítačku, chvíli počítal, a když přišla Anette s poštou, ukázal jsem jí své výsledky a příslušný šek. Zeptal jsem se jí, co si o tom myslí.

„Tady je základní cena,“ ukázal jsem, „a tady je částka za broušení a leštění, tady kolik jsme zaplatili za dopravu, tady je náš úrok z půjčky a daň z majetku. Když to všechno sečtete a odečtete od částky na šeku, co vám vyjde... Myslíte, že s takovým ziskem by se byl Greville spokojil?“

„Cenové politice rozuměl,“ vzala si kalkulačku a zopakovala můj výpočet.

„Ano, vypadá to v pořádku,“ řekla nakonec. „Ne že by to byl nějak zvlášť velký zisk, ale předpokládáme, že pan Franklin by to bral jako službu za službu, aspoň si myslím. To je něco jiného než třeba ten křišťál, ten koupil zvlášť, za ten musel chtít větší cenu, aby se mu vrátilo, co zaplatil za cestovné.“ Úzkostlivě se na mne zadívala. „Rozumíte mi?“

„Jistě. Prospero Jenks tvrdí, že se na téhle částce dohodli.“

„Aha, tak to je v pořádku,“ řekla s úlevou, „ten by vás neošidil.“

Usmál jsem se její důvěřivosti. Bylo to až směšné. „Bude lepší dát šek do banky, než se vypaří,“ dodal jsem.

„Udělám to okamžitě, řekla. „Když máme tak obrovský dluh, každá minuta nás stojí peníze.“

Oblékla si kabát, vzala deštník, protože od rána nepřestávalo pršet, a vydala se ven. V noci, když se Clarissa chystala k odchodu z Grevillova domu, taky pršelo. Trvalo hodnou chvíli, než se mi podařilo telefonicky sehnat taxík, což se mé Popelce předtím nikdy nestalo. Minula půlnoc, než konečně vůz přijel. Nabídl jsem jí pak, že jí na svatbu půjčím Brada a svůj vůz.

Prý to není zapotřebí. Kdykoli jsou s Henrym v Londýně, vždycky si najímají vůz se šoférem, už ho prý má objednaný, odveze ji do Surrey na svatbu, počká tam a zaveze ji nazpět do hotelu. Prý bude nejlepší, když tenhle původní plán dodrží, stejně účet za dopravu pošlou jejímu muži.

„Vždycky dělám to, co ode mne Henry očekává, pak je to bez problémů a na nic se zbytečně neptá.“

„A co kdyby pro vás Brad přijel před hotel, až se vrátíte,“ řekl jsem, když jsem jí zabalil malé kamenné medvídky a předal jí je do auta. „Předpovídali mizerné počasí a jestli bude pršet, tak budete těžko shánět taxík ve večerních hodinách.“

Ta myšlenka se jí líbila, jen se jí nezdálo, že se Brad dozví, jak se jmenuje. Ubezpečil jsem ji, že Brad pokud nemusí, nemluví a taky jsem jí řekl, že ho požádám, aby nezaparkoval přímo u hotelu, ale někde poblíž. Dal jsem jí telefonní číslo do vozu, aby zavolala, až bude připravená. Brad předjede přesně na minutu, vůbec nemusí vědět, jak se Clarissa jmenuje, ani se nemusí po ní ptát v recepci.

S tímhle plánem souhlasila. Napsal jsem jí telefonní číslo a poznávací značku auta a taky jsem jí popsal Brada. Poněkud opešatělý, mrzout, s rozhalenkou, vynikající řidič.

Neměl jsem tušení, jak na můj plán hledí Brad. Když jsem mu ráno, jak jsme ujížděli deštěm do kanceláře oznámil, co od něj chci, jen zamručel, což jsem pokládal za souhlas.

Zatímco jsem se probíral poštou, kterou mi přinesla Anette, uvažoval jsem o tom, že Brada propustím, až přiveze Clarissu, ať jede domů do Hungerfordu. Do restaurace na konci Grevillovy ulice můžeme s Clarissou zajít pěšky. Grevilla tam možná znali, mě ale ne. Po večeři se můžeme vrátit domů na Grevillovo lože, tentokrát připravené pro nás. Taxík si musíme objednat včas.

Z těch příjemných představ mě vyrušil neodbytně zvonící telefon. Tentokrát to byl Nicolas Loder, celý rozzuřený.

„Dozvěděl jsem se od Mila, že jste měl tu drzost nechat udělat Dozen Roses laboratorní testy.“

„Ano, na barbituráty, připadal nám ospalý a náš veterinář řekl, že by byl spokojenější, kdyby věděl, že kůň nedostal žádné uklidňující prostředky. Jinak prý by mu nemohl vystavit vysvědčení.“

„Nikdy jsem žádnému koni uklidňující prostředky nedával.“

„My jsme si to ani nemysleli,“ uklidňoval jsem ho. „Jen jsme si to chtěli ověřit.“

„Je to od vás sprosté a urážlivé, očekávám, že se omluvíte.“

„Omlouvám se,“ řekl jsem celkem upřímně, i když jsem měl špatné svědomí, protože jsem věděl, že právě v tu chvíli jistě probíhají další laboratorní zkoušky.

„Takhle mi to nestačí,“ vyštěkl Nicolas Loder nakvašeně.

„Prosím vás, zvažte, že toho koně prodávám velmi dobrým Milovým zákazníkům, lidem, pro které jezdím,“ vysvětloval jsem mu rozumně. „Přece všichni víme, že jste s touto transakcí nesouhlasil. Za takových okolností kdyby vám přivezli ospalého koně, byste se určitě zachoval stejně jako já. No uznejte! Člověk si chce ověřit, co vlastně prodává.“

Zvážit zboží. Kubické zirkonium stejné velikosti bylo 1,7krát těžší než diamanty. Greville s sebou do Harwiche vezl klenotnické váhy. Nejspíš aby si převážil, co mu Koningin Beatrix přiveze.

„Chováte se nechutně,“ vrčel Nicolas Loder. „Kdy jste naposled toho koně viděl a kdy ho zase uvidíte?“

„Naposled jsem ho viděl v pondělí večer. Kdy ho uvidím příště, to nevím, jak už jsem vám řekl, mám příliš mnoho práce s Grevillovými záležitostmi.“

„Milův sekretář tvrdí, že vás seženu v Grevillově kanceláři, nikdy nejste doma. Mám kupce pro Gemstona, i když si nezasloužíte, abych vám to zařizoval. Kde budete dnes večer, kdyby přišel s nějakou konkrétní nabídkou?“

„Nejspíš u Grevilla, u něj doma.“

„Dobře, číslo mám a trvám taky na tom, abyste se mi za ty laboratorní testy omluvil písemně, mám takovou zlost, že mám co dělat, abych se k vám choval slušně.“

Vůbec se ke mně nechová slušně, pomyslel jsem si, ale byl jsem rád, že se našel kupec pro Gemstona. Peníze získané jeho prodejem poslouží jako další záplata podniku a zase o trochu oddálí krach. A pořád ještě mám u sebe šek od Ostermeyerových za Dozen Roses. Čekal jsem, až mi Phil Urquhart dá zelenou, pak ho nechám proplatit. Konec prostě nahradí aspoň několik z chybějících diamantů. Když se na to člověk dívá z optimistického hlediska, tak se ten mlýnský kámen, který mi visí kolem krku, zmenšil skoro na milión dolarů.

June už mi automaticky přinesla k obědu sendvič. Měla ten den obzvlášť svižnou, pružnou chuť, bylo na ní vidět, jak se raduje. Uvažoval jsem o tom, jak bude, jestli přečkáme krizi. Prodám celou společnost, jak jsem měl původně v úmyslu, anebo si ji nechám a na stáje si půjčím, jako si Greville půjčil na diamanty? Jenže já stávám neschopný. Třeba se do té doby naučím zacházet s penězi, hospodařit, za deset dní jsem se už naučil mnoho věcí. Taky, a to bylo překvapující, jsem si nějak na Grevillov podnik zvykl a zalíbilo se mi tam. Jestliže podnik zachráním, asi se ho nebudu chtít zbavit.

Jestliže budu jezdit dál, do doby, až se konečně podnik vzchopí, budu nejspíš nejstarším překážkovým jezdcem v historii...

Moje snění opět přerušil telefon, a to jsem se ještě ani pořádně nepustil do dopisů. Někaký člověk mi chtěl diktovat dlouhou objednávku kabošonů a korálků. Odsákával jsem tedy ke dveřím a křikl na June, aby si vzala hovor a objednávku rovnou zaznamenala do počítače. Pak přišel Alfie a oznámil mi, že mu dochází silná lepicí páska a taky řekl, že nechápe, proč jsme vůbec v podniku Jasona drželi. Tina prý zastane jednou tolik práce a nekleje u toho.

Anette taky tahala bedny. Tvářila se skoro vesele. Chystal jsem se, že jí řeknu, aby to raději přenechala Tině. Pak za mnou přišla Lily, oči sklopené a nesměle se zeptala, jestli by taky nemohla mít nějakou funkci. Co prý takhle vedoucí skladu?

„Výborně!“ řekl jsem s upřímnou radostí. Než den skončil, přibyli nám vedoucí expedice (Alfie) a transportní vedoucí (Tina). Zdálo se mi, že jestli tenhle duch v podniku přetrvá, musí se nám dařit. Otázka ovšem byla, jestli výborná nálada přežije těžkosti, které na nás čekají v následujícím týdnu.

Zavola jsem do Antverp firmě Maarten-Pagnier a dohodl s nimi transport dvanácti závěsů, osmi hvězd a pěti podvržených kamenů.

„Náš zákazník nám už za diamanty zaplatil,“ řekl jsem. „Takže bych mu rád sdělil, kdy mu je můžeme dodat.“

„Chcete, abychom je doručili přímo jemu, monsieur?“

„Ne, raději sem k nám. Dodáme mu je sami.“ Požádal jsem ho, aby kameny pojistil a poslal je přes firmu Euro-Securo. Nepovažoval jsem za nutné obtěžovat jeho partnera, nebylo třeba, aby kameny dopravoval sám, protože nám bylo jasné, že k záměně kamenů při transportu nedošlo. Taky jsem oznámil, že už kameny máme, že nám byly vráceny.

„To mě neobvykle těší, monsieur. A kdy prosím hodláte zaslat další na brus? Pan Franklin se chystal poslat další zásilku.“

„Bohužel to v nejbližší době nebude.“

„Jak si přejete, monsieur. V každém případě jsme vám k službám.“

Pak jsem požádal Anette, aby někde dohonila Prospera Jenkse a řekla mu, že diamanty budou co nevidět na cestě. Sehnala ho telefonicky v jedné z jeho dílen a přišla mi oznámit, že by se mnou rád mluvil.

Se značnou neochotou jsem sáhl po telefonu. „Dobrý den, Prossi,“ řekl jsem.

„Příměří?“ zeptal se.

„Šek jsme uložili do banky, takže diamanty dostanete.“

„Kdy?“

„Jakmile sem dorazí z Antverp. Možná už v pátek.“

„Moc děkuju.“ Netajil se radostí. Pak váhavě dodal:

„Prosím vás, máte takovej hodně světlej topas, patnáct karátů, možná víc, smaragdový brus. Asi pět až šest kamenů. Lesknou se jak voda..., aspoň to Grev říkal. Vzal bych je všechny.“

„Necháme to trochu uležet,“ řekl jsem a v duchu si pomyslel, že ten člověk má skutečně hroší kůži.

„No dobře, ale my přece jeden druhého potřebujeme,“ namítl.

„Myslíte... symbiózu?“

„Co? Jo.“

Grevillovi určitě v klenotnickém světě prospívala všeobecná známost, že je dodavatelem Prospera Jenkse, to bylo jasné. Firma potřebovala nejen peníze, ale taky jméno. Jednou už jsem od Jenkse peníze vzal. Můžu si vůbec dovolit hrdost?

„Jestli se ještě jednou pokusíte mě okrást,“ řekl jsem, „tak nejenže s vámi přestanu obchodovat, ale postarám se o to, aby se každý od Hatton Garden až po Pelikanstraat dozvěděl proč.“

„Dereku!“ dotčeně se ohrazoval. Byla to opravdu krutá výhrůžka.

„Ten topas vám přenecháme,“ řekl jsem. „Máme teď nového gemologa, samozřejmě Greville to není, uznávám, ale ví, po čem jdete a bude vám nadále shánět mimořádné kameny jako dřív. Stačí, když nám řeknete své přání. Vezmeme to po etapách.“

„Já se bál, že na to nepřistoupíte!“ Slyšel jsem, jak se mu ulevilo. „Myslel jsem, že mi v životě neodpustíte tu náprsní tašku. Tvářil jste se...“

„Taky že vám to neodpustím, ani vám to nezapomenu. Ale když skončí válka, začnou spolu znepřátelené strany obchodovat.“

Tak tomu bylo, je a bude vždycky, pomyslel jsem si. Pro cyniky je to nepochybně důvod k smíchu.

Společné zájmy jsou nejspolehlivější most. I tam, kde je na obou koncích trpkost. „Uvidíme, jak to půjde,“ opakoval jsem.

„Kdybyste přece jenom našel ty diamanty,“ řekl dychtivě, „tak já je pořád chci.“ Choval se skutečně jak malý kluk. Snažil se být roztomilý a roztomilostí se vykroutit z ošklivé situace.

S trpkým úsměvem jsem zavěsil. Vlastně jsem uzavřel stejný kompromis jako Greville. Chystal jsem se obchodovat s věrolomným dítětem, ale nehodlal jsem mu důvěřovat. Chystal jsem se poskytovat, co je třeba jeho geniálnímu talentu, ale nikdy se k němu pro jistotu neotáčet zády.

Do místnosti vplula June jako na obláčku a já ji požádal, aby se šla se mnou podívat do trezoru na ten velký světle modrý topas, který jsem si tak dobře pamatoval. „Pořádně si ty kameny prohlédněte, pokud je tu ještě máme. Právě jsem je prodal Prosperu Jenksovi.“

„Ale já přece do trezoru nechodím,“ namítl.

„Od nynějška tam chodit budete. Budete tam chodit každý den, v každé chvíli volna. Koukejte se naučit, jak vypadají broušené kameny. Musíte pro ně získat cit. Taky jsem se to naučil, i na pohmat, například topas je takový jako klouzavý. Taky se naučíte chemické vzorečky, různé druhy brusu, váhy. Prostě se musíte naučit všechno. Když vám někde ve světě nabídnou nějaký kámen s neobvyklým brusem, musíte si hned vybavit, co o tom víte a jaké se naskýtají možnosti.“

Pootevřela ústa.

„Budete kupovat neopracované kameny pro Prospera Jenkse a jeho unikátní výtvary. Tak se koukejte učit rychle!“

Oči se jí rozzářily. Pak zmizela.

Poštu jsem dokončil s Anette.

Ve čtyři hodiny zase zazvonil telefon. Volal Phil Urquhart. Zdálo se mi, že je trochu rozčilený.

„Teď právě jsem volal do laboratoře, abych se zeptal na výsledky Dozen Roses,“ odmíchl se. „Nechce se mi věřit, co řekli.“

„Co se děje?“ zeptal jsem se.

„Víte, co je metabolit?“

„Trochu ano.“

„Tak co to tedy je?“ zeptal se.

„Produkt metabolismu, ne?“

„Ano,“ řekl. „Prostě to, co zbyde, když se nějaká substance v těle rozloží.“

„A co z toho plyne?“

„Z toho plyne to,“ řekl klidně, „že když najdete určitý metabolit v moči, znamená to, že předtím byla v těle příslušná substance. Je to jasné?“

„Jako třeba když viry produkují určité protilátky a pak přítomnost protilátek prokazuje existenci těch virů?“

„Ano,“ ulevilo se mu, že jsem pochopil. „Takže... v laboratoři našli v moči Dozen Roses určitý metabolit. Ten metabolit se nazývá benzyl ecognin.“

„Mluvte dál,“ pobízěl jsem ho, když se odmlčel. „Co to je za metabolit? Z čeho?“

„Z kokainu.“

Chvilí jsem ohromeně mlčel.

„Dereku, jste tam?“

„Ano.“

„Koně se běžně na kokain netestují, protože kokain není stimulans. Kůň může být kokainem nadupaný a vůbec se to nezjistí.“

Konečně jsem našel řeč: „Když to není stimulans, tak proč by se to koním dávalo?“

„Pokud by někdo věřil, že to stimulans je, tak proč ne? Kdyby současně věděl, že se na to koně netestují.“

„A proč by si to někdo měl myslet?“

„Protože kokain patří mezi drogy, které potencují adrenalin. Výslovně jsem laboratoř požádal, aby otestovala všechny drogy s podobným účinkem, protože jste se o adrenalinu zmínil. Za normálních okolností, když hladina adrenalinu vystoupí, tak se objeví enzym, který ho zase zbrzdí. A kokain právě tenhle enzym blokuje, takže adrenalin stoupá dál nebo se jeho hladina udržuje. Když se kokain rozloží, jeho hlavním metabolitem benzyl ecognin, a ten právě chromatograficky zjistili v laboratoři dnes odpoledne.“

Matně se mi cosi vybavovalo. „Nebylo cosi podobného v Americe?“

„Ano, ale zatím to mezi povinné testy nepatří.“

„Můj bože,“ vydechl jsem. „O tom Nicholas Loder přece musel vědět!“

„Řekl bych že určitě. Kokain se musí podat těsně před dostihem, protože působí krátkodobě, nanejvýš tak hodinu, hodinu a půl. U koní se to zvlášť těžko odhadne, taky na to nejsou žádné údaje nebo tabulky. U člověka se pak metabolit brzy objeví v krvi nebo v moči, ale tak do osmačtyřiceti hodin pravděpodobně vymizí. Jak je to u koně, to prostě nikdo neví. Odebrali jsme ten vzorek u Dozen Roses v pondělí večer, to znamená tak padesát dvě hodiny po dostihu. Podle údajů laboratoře tam docela zaručeně metabolit prokázali, ale nemohli mi dát ani přibližný údaj, kolik asi kokainu původně bylo. Vůbec mi všechno sdělovali velice opatrně, mají s kokainem zkušenosti především u lidí. Říkají, že u lidí se efekt dostaví velmi rychle, trvá asi čtyřicet minut, ale pak po sobě zanechá naopak depresi.“

„Pěkně,“ poznamenal jsem.

„V laboratoři se domnívali, že u koně to možná zabere okamžitě.“

Vybavoval jsem si, jak se Dozen Roses choval v Yorku a jak na videozáznamech. Je pravda, že než došel od osedlání ke startu, překvapivě se probral.

„Ovšem taky mi řekli,“ dodal Phil, „že kokain sice může způsobit určitý vzestup energie, ale určitě ne rychlosti. Kůň po kokainu neběží rychleji, jen mu stoupne hladina adrenalinu a déle se udrží.“

I to možná někdy stačí, pomyslel jsem si. Někdy člověk cítí, jak pod ním kůň před finišem „vadne“, ne že by v sobě neměl dost dovednosti, ale že dost nebojuje. Některý kůň se spokojí s druhým místem. U takových koní by zvýšená hladina adrenalinu mohla sehrát rozhodující roli. Kofein účinkuje podobně – a je v dostihovém sportu zakázaný.

„Proč vlastně kokain netestují?“ zeptal jsem se.

„Bůhví. Nejspíš proto, že takové množství, které by opravdu koně trochu vytočilo, by bylo příliš drahé. Chci říct..., muselo by se mu dát tolik, že by si člověk nemohl být jistý, jestli se mu to na výhře vyplatí. Ačkoli teď jsem se dozvěděl, že cena kokainu klesla. Prý je ho čím dál tím víc.“

„Já toho o drogách moc nevím,“ řekl jsem.

„Člověče, kde žijete?“

„Do mého způsobu existence to nepatří.“

„Víte, jak se lidem vašeho typu říká v Americe?“

„Jak?“

„Rovný,“ řekl.

„Já myslel, že rovný označuje výhradně heterosexuála,“

Dal se do smíchu. „Těm se tak říká taky. Ale vy jste rovný skrz naskrz“

„Co mám dělat, Phile?“

Okamžitě zvažněl.

„Nemám tušení. Já jsem svůj úkol splnil, příslušnou informaci jsem vám podal. Morální rozhodnutí je na vás. Nemůžu vám říct nic víc, než že někdy v určitém časovém úseku před pondělním večerem měl Dozen Roses v krvi kokain.“

„Aplikovaný rozprašovačem?“ zeptal jsem se.

Po krátké odmlce řekl: „Tím si nemůžeme být jisti.“

„Ale taky si nemůžeme být jisti, že tomu tak nebylo.“

„Vzpomínám si správně, že údajně Harley Ostermeyer trubičku rozprašovače našel a dal vám ji?“

„Ano, to souhlasí,“ řekl jsem. „Ještě pořád ji mám a jak jsem vám říkal, je čistá.“

„Vám se může zdát čistá, ale pokud kokain vpravil do koně v práškové formě, pak tam možná ještě nějaké částice zůstaly.“

Vzpomínal jsem, jak to vlastně před dostihem v Yorku probíhalo.

„Když tehdy Marta Ostermeyerová zdvihla ten balónek a vracela ho Rollwayovi,“ řekl jsem, „utírala si pak prsty..., jako by se zbavovala prachu.“

„No nazdar,“ řekl Phil.

Povzdechl jsem si. „Kdybych vám tu trubičku dal, můžete ji nechat otestovat, aniž by se vědělo, odkud ji máte?“

„Samozřejmě, je to stejné jako s tím vzorkem moči. Dám to tam anonymně. Laboratoř to udělá urychleně, pokud si to budete přát, ale bude to samozřejmě dražší.“

„Nechte to otestovat, Phile,“ řekl jsem. „Já se skutečně těžko můžu rozhodovat co dál, dokud si nebudu úplně jistý.“

„Dobře. Přijdete sem teď v dohledné době?“

„Ne, Grevillovy záležitosti mi zabírají příliš mnoho času. Přijedu až v sobotu nebo v neděli. Nejspíš vám tu trubičku po někom pošlu, to bude nejrychlejší. Zítra ji budete mít.“

„Výborně. To znamená, že výsledek budeme znát zítra večer, nejpozději v pátek.“

„Dobře. Mimochodem... Milovi o tom nevyprávějte.“

„Ne, ale vlastně... proč ne?“

„Řekl Loderovi, že jsme nechali Dozen Roses testovat na barbituráty a Nicholas Loder div neproletěl stropem.“

„No nazdar.“

„Byl bych nerad, kdyby se o těch testech na kokain dozvěděl. Chci říct, že nechci, aby se to dozvěděl Milo, ani Nicholas Loder.“

„Ode mne se to nedozvědí,“ řekl Phil vážně. „Tím si můžete být jistý.“

Zavěsil jsem. Bylo to skutečně těžko řešitelné dilemma.

Je kokain stimulans, nebo není? Dostihoví funkcionáři byli toho názoru že ne, a proto kokain nenechávali testovat. Pokud bych já byl skutečně přesvědčený, že to nemůže výkon koně ovlivnit, pak by bylo zcela v pořádku, že Ostermeyerovým prodávám Dozen Roses. Pokud se však obávám, že by kůň nebyl kokainu v Yorku nezvítězil, pak by to věru v pořádku nebylo.

Společnost Saxony Franklin ovšem peníze od Ostermeyerových potřebovala.

Nejhorší by bylo, kdybych peníze přijal a uložil do banky, Dozen Roses by už nikdy nezvítězil a Marta a Harley by zjistili, že jsem věděl, že kůň dostal kokain. V takovém případě bych se mohl rozloučit se Zlatými poháry i s Velkou národní s Datapalmem. Ostermeyerovi by mi to nikdy neodpustili. Taky by to neodpustitelné bylo.

Dozen Roses běžel v Yorku ochotně a bojoval až do konce. Ale teď jsem si už nebyl jistý, že to bylo přirozené. Lámal jsem si hlavu nad tím, jestli čtyři dostihy, ve kterých zvítězil, nezaběhl „nadupaný“, jak by řekl můj ortopéd.

V nejlepším případě by všechno mohlo dopadnout tak, že bych uložil peníze do banky a Dozen Roses by pak opakovaně zvítězil a nikdo by se nic nedozvěděl. Taky bych mohl říct Ostermeyerovým o tom, co se stalo, jenom mezi námi, stejně by z toho byli nešťastní...

Na druhé straně se mi zdálo zbytečné roztrubovat do světa, že Dozen Roses dostal kokain (což jsem stejně nemohl začít roztrubovat, dokud se neprovede analýza vzorků odebraných příslušnými funkcionáři v Yorku), protože kokain není výslovně zakázaný. Na druhé straně to však není ani součástí normální výživy. (V Británii se plnokrevníkům nesmí dávat nic, co k normální výživě nepatří.)

Kdybych ten kokain zveřejnil, zrušili by dodatečně vítězství Dozen Roses v Yorku? A pokud by koně diskvalifikovali, přišel by Nicholas Loder o licenci?

Po způsobení tolika potíží bych v dostihovém světě skončil. Žalobníky nikdo nechce.

Nabízelo se nechat si peníze, mlčet a doufat.

Jsem zbabělec, řekl jsem si. Taky jsem možná hloupý.

Až jsem se při těch úvahách zpotil.

19

June s rukama plnýma růžových korálků se mě ze skladu přišla zeptat: „Potřebujeme doplnit rodochrosit, co s tím uděláme? Dodavatel z Hongkongu přestal být v poslední době spolehlivý. V jednom z odborných časopisů jsem četla, že kvalitní rodochrosit má nějaký člověk v Německu. Co tomu říkáte?“

„Co by v takovém případě udělal Greville?“ zeptal jsem se.

Anette řekla smutně: „Byl by se zajel do Německa podívat.“

Nikdy s novým dodavatelem nenavázal kontakt, dokud se nepřesvědčil, s kým vlastně bude jednat.“

Obrátil jsem se k June: „Domluvte se s tím člověkem, dojednejte si schůzku a zařídte si letenku.“

Obě skoro současně vyhrkly: „Ale...“ Pak se zarazily.

„Člověk nikdy neví, jestli kůň bude vítězit, dokud nezačne startovat,“ namítl jsem jemně. „June musí na start.“

June se začervenala a odešla. Anette pochybovačně potřásla hlavou.

„stojí, ví, jak se prodává,“ řekl jsem. „Hodlám věřit jejím znalostem, pokud se neprokáže, že se mýlím.“

„Je příliš mladá na to, aby o věcech rozhodovala,“ namítl Anette.

„Když je člověk mladý, rozhoduje se snáz.“

Uvažoval jsem o vlastních slovech a došel k závěru, že mám vlastně pravdu. Když jsem byl ve věku June, všechno se mi zdálo zcela jasné. Jak bych se asi tenkrát zachoval, co se týká kokainu v moči? Neměl jsem tušení. Do minulosti se člověk vrátit nemůže.

Všem jsem oznámil, že odcházím a už se dnes nevrátím, uvidíme se až zítra ráno. V duchu jsem usoudil, že eventuální problémy počkají. Onen večer patřil Clarisse.

Brad si dole na dvoře četl dostihový časopis, ve kterém byla stejná fotografie jako v „Denních senzacích“.

Když jsem se vedle něj usadil, ukázal na obrázek a já přikývl.

„To je vaše hlava,“ řekl.

„Ano.“

„No sakra!“

Usmál jsem se: „Připadá mi, že se to stalo už dávno.“

Zajel se mnou ke Grevillovu domu, doprovodil mě dovnitř a počkal, až si dojdou nahoru pro trubičku od rozprašovače. Vložil jsem trubičku do obálky, tu obálku do silnější obálky, kterou jsem si za tím účelem přinesl z kanceláře, a napsal na ni adresu Phila Urquharta.

Dole jsem pak požádal Brada, aby to poslal po kurýrovi Euro-Securo. „Mají hlavní oddělení na Oxford Street, kousek od hotelu Selfridge. Tady je adresa..., myslíte, že to najdete?“

„Jasně,“ řekl uraženě.

„Volal jsem jim z kanceláře. Budou vás čekat a nemusíte jim nic platit, pošlou účet. Jenom vám dají stvrzenku, že to převzali. V pořádku?“

„Jasně.“

„Pak prosím vás zajedte pro mou přítelkyni k hotelu Selfridge a přivezte ji sem. Ona vám zavolá, tak prosím vás nechte telefon zapnutý.“

„Jasně.“

„Pak můžete odjet domů, pokud budete chtít.“

Zamračeně se na mě podíval, ale řekl jen: „Zejtřa jako vždycky?“

„Pokud vás to ještě baví.“

Zcela nečekaně se usmál. Až mě vyvedlo z míry vidět ten věčně zamračený obličej náhle rozzářený.

„Baví mě to jako nikdy,“ řekl a odešel. Jen jsem žasl.

Zamyšleně jsem odešel do malého obývacího pokoje a trochu tam poklidil. Pokud Brada baví sedět v autě, celé hodiny na mě čekat a číst si časopisy, které se k němu vůbec nehodí, tak je to zcela v pořádku. Jenže já už neměl pocit, že by mi hrozilo bezprostřední nebezpečí nebo smrt, taky jsem došel k názoru, že už bych mohl sám řídit, kdybych tedy opravdu chtěl. Bradova funkce šoféra a osobního strážce se pomalu chýlila ke konci, jeho dny byly sečteny. Jistě to tušil, proto se mě tak úzkostlivě držel.

V tu středu večer se mi zdálo, že můj kotník je na nejlepší cestě k normálu. Věděl jsem, že když se kosti hojí, tvoří se mezi úlomky měkká vazivová tkáň, která je spojuje jako lepidlo. Po osmi nebo devíti dnech vazivová tkáň začíná tuhnout a kost je od toho okamžiku taky čím dál pevnější. Zřejmě jsem se už ocitl v té fázi. V malém obývacím pokoji jsem jednu berli odložil a zkusil chodit jenom o jedné, jako o holi. Levou špičkou jsem se opíral o koberec, i když jsem ji plně nezatížil.

Distalgesic už potřebovat nebudu, řekl jsem si, takže se s Clarissou budu smět napít vína.

U dveří se ozval zvonek, což mě překvapilo. Clarissa to ještě není, je ještě brzy. Brad nemohl stihnout vyřídit Euro-Securo, hotel Selfridge a zpáteční cestu.

Doskákal jsem ke dveřím a zadíval se kukátkem, kdo jde. K mému úžasu na mém prahu byl Nicholas Loder. O kousek za ním na pěšince k domu stál jeho přítel Rollo-Rollway. Tvářil se otráveně a rozhlížel se po malé zahrádce.

Bylo to nepříjemné překvapení. Otevřel jsem a Nicholas Loder okamžitě řekl: „No výborně, jste tady! Byli jsme v Londýně na večeři, vybyl nám čas a tak jsme si řekli, že se tu zkusíme stavět, kdybyste byl náhodou doma. O Gemstonovi by bylo nejlepší promluvit osobně, než abychom to vyřizovali telefonicky.“

„Ale já ještě nemám představu o ceně,“ namítl jsem.

„To nevadí, o tom se můžeme pobavit. Můžeme dál?“

Neochotně jsem ustoupil.

„Prosím, když si přejete.“

Podíval jsem se na hodinky.

„My taky ještě něco máme,“ uklidňoval mě. Otočil se a mávl na svého přítele. „Pojď Rollo, má na nás chvilku čas.“

Rollo se tvářil, jako by se mu to celé nelíbilo. Nicméně vyšel do schodů a vstoupil do domu. Vedl jsem oba návštěvníky chodbou, ale úmyslně jsem nechal hlavní vchod otevřený jako mírné upozornění, aby se příliš dlouho nezdrželi.

„V pokoji je hrozný nepořádek,“ řekl jsem přes rameno. „My jsme tu totiž měli zloděje.“

„My?“ zeptal se Nicholas Loder.

„Ano, Greville a já.“

„Aha.“

Když spatřil květináč v televizi místo obrazovky, řekl znovu: „Aha.“ Rollway se rozhlížel otráveně a bez zájmu, jako kdyby byty v podobném stavu vídal běžně.

Zblízka vypadal stejně nepřitažlivě jako z dálky. Tmavý, podsaditý, obyčejně vyhlížející člověk středního věku, naprosto bez humoru. Přátelství toho pána se společenským Loderem bylo možné vysvětlit jediné vztahem trenér – majitel.

Nicholas Loder mně ho poněkud opožděně představil: „To je Thomas Rollway, jeden z mých majitelů.

Velice se zajímá o koupi Gemstona.“

Mně se zdálo, že se Rollway nezajímá vůbec o nic.

„Nabídl bych vám něco k pití,“ řekl jsem, „ale lupič rozbil všechny láhve.“

Nicholas Loder se zmateně zadíval na střepy rozseté po koberci. V lahvích žádné diamanty nebyly, lupič zbytečně vyplýtlval dobré pití.

„Mohli bychom si sednout?“ řekl.

„Jistě.“

Sedl si do Grevillova křesla, Rollway se usadil na opěradle dalšího křesla. Mně tedy nezbylo než si sednout na tvrdou židli. Seděl jsem jen na krajíčku a upřímně jsem si přál, aby si pospíšili. Berli jsem odložil.

Zadíval jsem se na Lodera, velkého, světlolasého, s hnědýma, chytrýma a tentokrát klidnýma očima. Nehněval se už na mě za naše nedávné spory. Skoro jsem se cítil provinile, že za jeho zády nechávám dělat zkoušky na kokain. Choval se ke mně skoro normálně, líp než za celou dobu, která uplynula od Grevillovy smrti. Kdyby se tak choval hned od začátku, nebyl bych ty zkoušky nechal dělat.

„Tak co byste za Gemstona chtěl?“ zeptal se.

Prohlížel jsem si předtím v kanceláři v šanonu papíry s Gemstonovou cenou jako ročka, ale to samozřejmě jeho současnou cenu mnoho neovlivnilo. Od té doby uplynuly dva roky, ve kterých zvítězil v jednom dostihu. Žádná hvězda nebyl. Navrhl jsem tedy dvojnásobek kupní ceny.

Nicholas Loder se ironicky zasmál: „Ale no tak, Dereku! Jděte na polovinu.“

„Polovina odpovídá kupní ceně,“ namítl jsem.

Na chvíli zúžil oči a pak se zatvářil nevinně. „Takže jste se na dnešek učil, jak vidím!“ Dokonce se usmál.

„Slíbil jsem Rollovi slušného koně za slušnou cenu. Všichni víme, že Gemstone není žádná výhra, ale že před sebou ještě kus kariéry má. Řekl bych, že kupní cena by byla docela fér. Víc než fér.“

Pomyslel jsem si, že má asi pravdu, ale společnost Saxony Franklin potřebovala každý halíř.

„Pojďme tedy na kompromis a bude váš,“ navrhl jsem.

Nicholas povytáhl obočí a podíval se na svého přítele. Čekal na jeho rozhodnutí. „Tak co Rollo?“

Rolla jako by záležitost ani nezajímala. Soustředěně se díval na berli, kterou jsem předtím opřel o zeď.

„Gemstone tu cenu má,“ prohlásil Loder vážně a já si s pobavením uvědomil, že se snaží vyjít mně vstříc hlavně proto, že čím vyšší bude cena, tím vyšší dostane provizi. Obchoduj s nepřítelem, buduj mosty oběma stranám prospěšné.

„Žádného Gemstona nechci, ať si stojí, kolik chce,“ prohlásil Rollo. Byla to první slova, která pronesl od chvíle, kdy přišel. Měl drsný, studený, monotónní hlas, takový nezúčastněný.

„Ale přece jsi sem kvůli tomu chtěl, to byl tvůj nápad, že sem zajdeme,“ namítl Nicholas Loder.

Thomas Rollway jakoby roztržitě vstal, sáhl po odložené berli, otočil ji dolním koncem nahoru, a za ten ji přidržel. Pak jako by ho to právě v tu chvíli napadlo, pokrčil kolena a berlí se rozmáchl obrovskou silou přesně nad kobercem.

Bylo to tak nečekané, že jsem nestačil uhnout. Vrsek berle mě zasáhl do levého kotníku. Pak se na mne Rollway vrhl jako býk.

Kopal do mě, mlátil mě a porazil na zem.

Byl jsem spíš ohromený než vyděšený. Pak jsem dostal vztek.

Všechno mi připadalo nesmyslné, absurdní, bezdůvodné, zcela mimo zdravý rozum. Přes Rollwayovo rameno jsem zahlédl Nicholase Loderu. Ten se taky tvářil ohromeně, oči vytřeštěné a ústa pootevřená. Ničemu nerozuměl.

Pokoušel jsem se vstát. V tu chvíli Thomas Rollway sáhl do kapsy saka a vytáhl pistoli. Musela být nejmíň dvanáct palců dlouhá, na konci rozšířená tlumičem. „Nehýbejte se,“ nařídil mi a mířil mi na srdce.

Pistole... Simms... Mlhavě jsem začal chápat. Bylo to zatraceně černé. Na téhle cílové rovině jsem se do čela nedostal.

Nicholas Loder vstal z křesla a vylekaně, zděšeně křikl: „Co to děláš?“

„Zůstaň sedět, Nicku,“ řekl jeho přítel. „Nevstávej!“ Mluvil tvrdým, stejně monotónním, studeným hlasem jako dřív. Nicholas Loder si vyděšeně sedl, a jako by nevěřil svým očím.

„Přece jsme sem jeli koupit koně,“ namítl chabě.

„Já ho přišel zabít,“ řekl Rollway věcně, jako kdyby o nic nešlo. Pravda, už jednou to předtím zkusil.

Loderovo zděšení se podobalo mému.

Rollway namířil pistoli na můj kotník. Okamžitě jsem nohou pohnul a pokoušel se vstát. Rollway ihned namířil ústí pistole znovu na mé srdce.

„Ani hnout!“ opakoval. Ledově se na mne podíval, jak zpola sedím, zpola ležím na podlaze a opírám se o loket, žádnou zbraň na dosah, ani tu berli, o kterou jsem přišel. Pak mi stejně bez varování jako předtím tvrdě dupl na nohu a ještě si přišlápl, jako když člověk zašlapává nedopalek cigarety. Poté se mi na kotník postavil plnou váhou.

Klel jsem, ale nemohl jsem se pohnout. Naprosto slabomyslně mě napadlo, že dostat se do formy mi bude trvat mnohem déle, to jak jsem cítil, že mi v poraněné noze zase všechno praská. Ale aspoň jsem na chvíli nemyslel na kulku, která nejspíš zabolí míň.

„Ale proč?“ kvílel Nicholas Loder. „Proč prosím tě?“

Dobrá otázka.

Rollway odpověděl.

„Vražda je úspěšná jedině tehdy,“ řekl, „když se nezdaří objevit žádný motiv.“

Jako by se to naučil ve škole. Jako by odříkával naučený text. Bylo to neskutečné.

Nicholas Loder napjatě seděl po mé pravici v Grevillově křesle. Pokusil se nejistě zasmát: „To je snad žert, Rollo, ne? To přece nemůžeš udělat

Rollo nežertoval. Rollo odhodlaně stál na mém kotníku. Taky mi stál v cestě ke dveřím. Řekl: „Vy jste na dostihách v Yorku sebral něco, co mi patří. Když jsem přišel na to, že mi to chybí, šel jsem tu věc hledat a jeden funkcionář mi řekl, že jste to strčil do kapsy. Chci to.“

Neřekl jsem ani slovo. Čert vzal toho funkcionáře. Pěkně mi pomohl. Nejspíš do hrobu. Vůbec jsem si tehdy nevšiml, že se na mne někdo dívá.

Nicholas Loder se zmateně zeptal: „Jakou věc?“

„Trubičku rozprašovače,“ řekl Rollway.

„Ale... přece ta ženská, ta Ostermeyerová, ti to vrátila!“

„Jenom balónek. Nevšimnul jsem si vůbec, že trubička taky spadla na zem, teprv po dostihách, až když zasedali rozhodčí.“

„Ale co na tom?“

Rollwayova pistole zamířila tam, kde by zaručeně přinesla smrt. Loderovi odpověděl, aniž ode mne odvrátil oči. „Přece jsi mě sám varoval, Nicku. Ty sám jsi říkal, že Derek Franklin je chytřej a všímavej.“

„No to bylo kvůli tomu, že jsem dal vykastrovat Dozen Roses.“

„Když jsem zjistil, že má část rozprašovače, tak jsem se několika dalších lidí přeptal, co je zač, ledajako člověk, ne jako jezdec. Všichni řekli totéž. Velmi inteligentní, pálí mu to,“ odmlčel se. „To nemám rád.“ Myslel jsem na to, že venku za dveřmi, jen kousek od domu, na ulici panuje zdravý rozum, je středa, prší, je dopravní špička jako každý den v tuhle dobu. Ulice pro mne byla nedostupná jako Saturn.

„Nerad čekám, až se dostaví nepříjemnosti,“ pokračoval Rollway. „Mrtvola nemluví.“ Upřeně se na mě díval. „Kde je ta trubička?“

Neodpověděl jsem. Měl jsem k tomu řadu důvodů. Pokud mu vražda připadá běžná, kdyby se ode mne dozvěděl, že jsem tu trubičku poslal Philu Urquhartovi, mohlo by to pro Phila znamenat rozsudek smrti. Kromě toho – pokud bych vůbec otevřel ústa, nejspíš by se mi nepodařilo vyrazit jediné slovo, spíš bych řval a skučel. Takhle jsem řval a skučel v duchu, ale to taky nebylo důležité. Důležité bylo jediné to, jak přečkám nejbližších pět minut.

„Přece nemůže tušit...“ hlesl Loder.

„Ale samozřejmě může, kdokoli může. Proč si myslíš, že má pořád za zadkem tu gorilu? Proč si myslíš, že lítá z místa na místo a nechodí domů? Přece abych ho nenašel. V Lambournu dal koni odebrat vzorek moči na laboratorní zkoušky a v Yorku ještě maj zbytek toho, co odebrali oficiálně. To ti říkám, já nehodlám čekat, až mně zavaří. Já za katr nepudu. To ber na vědomí.“

„Ale to ti přece nehrozí.“

„Mysli, Nicku,“ pokračoval Rollway. „Já to zboží dovážím, já riskuju. Když narazím na překážku, tak se jí zbavím. Tím se zbavím nepříjemností. Nepříjemnosti můžou člověka zničit.“

Nicholas Loder zoufale zakvílel: „Já ti přece říkal, že je zbytečný to koni dávat, koně po tom nejdou rychle.“

„Houby víš, protože se to běžně nedělá. Taky si to nikdo nemůže dovolit, jediné někdo jako já. Mám toho svinstva fůru. Chodí mi to v balíkách z Madridu... Kde je ta trubička?“ opakoval a dupal mi na nohu. Pokud si mlčením prodloužím aspoň o chvíli život, je líp se nepokoušet mu namluvit, že jsem trubičku vyhodil.

„Nemůžeš ho přece jen tak zastřelit!“ naléhal na něj Nicholas Loder zoufale. „Přece jsem tady, jsem svědek!“

„Ty pro mě nejseš nebezpečí, Nicku,“ řekl Rollway věčně. „Za kýmpak bys potom chodil s tou svojí slabůstkou, co? Stačí slovo a máš po legraci. Postaral bych se, aby tě taky sebrali za přechovávání. A ještě za spoluúčast na dopování koní. Za to by ti sebrali licenci. Nicholas Loder, trenér vítězů klasických dostihů, v bahně,“ odmlčel se. „Však ty budeš zticha, to je nám přece voběma jasný.“

Výhrůžky toho klidného, monotónního, jakoby nezúčastněného hlasu byly nějak horší. Zjezily se mi vlasy. Bůhví, jak se cítil Loder.

Už to nebude příliš dlouho odkládat, pomyslel jsem si. Už nebude čekat, až mu povím, kde ta trubička je. Ostatně je docela dobře možné, že ta trubička bude znamenat jeho pád, vždyť se přece ví, komu patří. Ostermeyerovi byli svědky, a pokud mě najdou zastřeleného, třeba se tím vznítí doutnák... Velká útěcha to pro mne nebyla.

Silou zoufalství jsem se překulil a pravou nohou kopl Rollwaye do nohy. Hekl, nohu zdvihl, tím mi uvolnil kotník a já se od něj rychle pozadu odtáhl. Pokoušel jsem se dostat k židli, na které jsem předtím seděl, abych ji použil jako zbraň, protože se mi nechtělo jen tak ležet a čekat, až mě zabije jak na jatkách. Získal však znovu rovnováhu, natáhl ruku, zacítil a díval se na hlaveň, aby určitě neminul.

Tenhle postoj je asi to poslední, co vidím. Poslední co cítím, je strašlivý vztek, že umírám pro takovou nicotnost.

Nicholas Loder taky pochopil, že nadešel kritický okamžik, že krize vrcholí. Zděšeně vyskočil a křičel: „Ne, ne, Rollo, nedělej to!“

Rollo si ho všiml asi jako bzučící mouchy.

Nicholas Loder vykročil a chytil Rollwaye za nataženou ruku.

Využil jsem tu příležitost, abych na něco dosáhl, na cokoliv, a byla to berle.

„To ti nedovolím,“ volal Nicholas Loder zoufale, „to nesmíš!“ Rollo ho setřásl a znovu na mne zacítil.

„Ne!“ Loder byl skutečně zoufalý. Skoro šlel. „To nesmíš, to nedopustím.“ Pokoušel se ho odstrčit.

Rollway ho znovu setřásl, silný jako býk. Nic s ním nepohnulo. Pak se bleskově otočil, zamířil na Nicholase Lodera a bez jakéhokoli zaváhání dvakrát stiskl spoušť.

Slyšel jsem jen rychle za sebou následující ft, ft. Viděl jsem, jak Nicholas Loder padá na zem, ve tváří úžas a ticho. Nebyl čas na hrůzu, nebyl čas na zděšení. Chytil jsem berlu a těžším koncem zamířil na Rollwayovu pravici. Podařilo se mi zasadit mu dost silnou ránu. Upustil pistoli.

Dopadla na zem, ale nedosáhl jsem na ni. Natáhl jsem se k ní, překulil se a plazil, ale Rollway byl

rychlejší, shýbl se a sebral ji. Ve tváři měl skoro stejně žhavý vztek jako já.

Znovu napřahoval ruku směrem ke mně a já se po něm znovu ohnal berlí. Znovu jsem zasáhl. Tentokrát však pistoli nepustil, jen si ji přehodil do levé ruky. Pravicí potřásl, jako by ho bolely prsty a já doufal, že ho skutečně bolí.

Ohnal jsem se mu vši silou po nohou. Zásah. O dva kroky ustoupil a zacítil. Znovu jsem se po něm ohnal.

Hlaveň zakolísala. Stiskl spoušť, plamen vyšlehl, ale kulka mne minula.

Pořád mi ještě stál v cestě ke dveřím. Kotník nekotník, pomyslel jsem si, jak se mi podaří vyhrabat se na nohy, musím ho složit a pak utéct. Utect ven, ven na ulici.

Nejdřív ze všeho musím vstát. Podařilo se mi kleknout, pak jsem se postavil na pravou nohu, o levou jsem se pokoušel opřít. Nešlo to. Ne že by to tolik bolelo, prostě jsem nohu necítil. Podlomila se pode mnou.

Bez berle to nešlo... A berli jsem potřeboval jako zbraň, jako obranu proti jeho pistoli. Musím k němu nějak doskákat a praštit ho, abych aspoň o chvíli oddálil nevyhnutelné. Chtěl jsem bojovat až do smrti.

V tu chvíli jsem koutkem oka ve dveřích zahlédl postavu.

Clarissa!

Úplně jsem zapomněl, že má přijít.

„Utíkej,“ vykřikl jsem zoufale. „Utíkej, uteč!“

Rollway se polekal. Do té chvíle jsem totiž vůbec nevydal zvuk. Myslel, že křičím na něj. Pohrdavě se ušklíbl. Nespouštěl jsem oči z jeho pistole a znovu jsem se po ní ohnal. Opět se mi podařilo v kritické vteřině kulku odvrátit. Hvízdla nad mým ramenem a zaryla se do zdi.

„Utíkej,“ vykřikl jsem zoufale, „rychle, běž pryč, rychle!“

Proč neutekla, kdyby se ohlédl, viděl by ji...

Zabil by ji.

Clarissa se však nedala na útěk. Sáhla do kapsy a vytáhla černou věc připomínající doutník, načež se zešíroka rozmáchla jako mstivá fúrie. Z černého předmětu vystřelila stříbrná spirála s hroznou koulí na konci, a kiyoga zasáhla Rollwaye do spánku.

Konečně se zhroutil. Padl kupředu, na mne, a porazil mě. Skončil jsem na zemi v sedu, a jeho nehybné tělo spočívalo na mých nohou.

Clarissa si klekla vedle mě. Třásla se a vypadala na omdlení. Taky jsem sotva lapal po dechu, cítil jsem se slabý a třásl se jako ona. Uplynuly celé věky, než jsme se vzmutili na slovo. Když promluvila, bylo to šeptem. Tichým, zoufalým šeptem.

„Dereku...“

„Děkuju,“ řekl jsem rozechvěle. „Děkuju, žes mi zachránila život.“

„Je mrtvý,“ dívala se vyděšeně na Rollwayovu hlavu, v očích i v hlase strach.

„Je mi to dost jedno,“ řekl jsem po pravdě.

„Ale já..., já ho zasáhla.“

„Řeknu, že jsem ho zasáhl já, nedělej si starosti, řeknu, že jsem ho uhodil berlí.“

Roztřeseným hlasem namítl: „To nemůžeš.“

„Samozřejmě to můžu říct, stejně jsem se právě k tomu chystal.“

Ohlédl jsem se na Nicholase Lodera, Clarissa jako by ho teprve v tu chvíli viděla. Ležel na zádech.

Nehýbal se.

„Dobrý bože, dobrý bože,“ vzdychla a ještě víc zbledla. „Kdo je to?“

Představil jsem jí posmrtně Nicholase Lodera, trenéra dostihových koní, a pak Thomase Rollwaye, velmože v oboru drog. Vyprávěl jsem jí, jak vstříkoval Dozen Roses kokain a jak jsem na to přišel. Snažil jsem se vnést do věci klid. Vysvětlil jsem jí taky, že mě chtěl Rollway zabít, abych proti němu nesvědčil.

Sám to řekl.

Ani jeden, ani druhý se mému nařčení nebránili. Rollway byl však živý. Jak mi ležel na nohou, cítil jsem, že dýchá. Až mi to přišlo líto. Když jsem to však řekl Clarisse, hned byla šťastnější. Držela ještě v ruce kiyogu. Lehce jsem jí prsty ruku pohladil. Byl jsem jí nekonečně vděčný. Za vše jsem vděčil její odvaze. Greville jí dal kiyogu. Nemohl tušit, že mi tím zachrání život. Lehce jsem jí kiyogu z ruky vzal a položil na koberec.

„Zavolej do mého vozu, pokud Brad není daleko, tak sem přijede.“

„Ale...“

„Odveze tě do Selfridge. Rychle, jdi telefonovat.“

„Ale já přece... Nemůžu tě tu nechat.“

„Jak bys vysvětlila policii, kde ses tu vzala?“

Nešťastně i tvrdohlavě se na mne zadívala. „Ale já tě tu přece nemůžu...“

„Musíš,“ přerušil jsem ji. „Co myslíš, že by si přál Greville?“

„Ach...“ Dlouze, zarmouceně vzdychla. Rmoutila se nad mým bratrem i nad naším ztraceným večerem.

„Pamatuješ si číslo telefonu do auta?“ zeptal jsem se.

„Dereku...“

„Jdi zatelefonovat, lásko.“

Slepě vstala a došla k telefonu. Napověděl jsem jí číslo, protože si je nepamatovala. Nahrávač vzkazů jí jako obvykle po šestém nebo sedmém zazvonění sdělil, že telefon nikdo nebere. Poprosil jsem ji, ať zazvoní ještě dvakrát. S trochou štěstí Brad pochopí, že tři série zvonění znamenají poplach.

„Když jsme sem jeli,“ řekla Clarissa, „upozornil mě Brad na šedivé volvo zaparkované poblíž branky. Myslím, že mu dělalo starost. Požádal mne, abych ti o tom volvu řekla. Je to důležité?“ Už se trochu vzpamatovala.

„Ach! Myslíš, že by šňůra od telefonu dosáhla až sem?“ zeptal jsem se jí. „Zkus to, převrať stůl a přistrč sem telefon. Když odtud zavolám policii a pak mě tady najdou, bude jim celá věc připadat jasná.“

Převrhla stůl na bok, takže nahrávač vzkazů spadl na zem a přetáhla telefon, jak to šlo. Ještě jsem však na něj nedosáhl, musel jsem se trošku posunout. Bolelo to. Viděla to na mně.

„Dereku!“

„Nevšímej si toho,“ ušklíbl jsem se na ni. Snažil jsem se věc zlehčit. „Je to každopádně lepší než smrt.“

„Nemůžu tě tu takhle nechat.“ Oči měla nešťastné a třásla se, ale už se ovládala.

„To víš, že můžeš... Sakra. Prostě musíš. Jdi k brance. Až přijede Brad, řekni mu, ať zatroubí, abych věděl, že už jsi na cestě. Pak zavolám policii. Pokud by se neukázal, čekej pět minut a pak jdi... Jdi, zastav taxík... Slibuješ mi to?“

Zdvihl jsem kiyogu a snažil se ji zase složit. Vzala mi ji z ruky, šikovně zastrčila, uhodila knoflíkem o koberec, takže se zatáhl, a schovala složenou kiyogu do kapsy.

„Budu na tebe myslet, budu ti děkovat po všechny dny svého života,“ řekl jsem.

„Ve čtyři hodiny, dvacet minut,“ řekla bez zaváhání. Pak se na mne pátravě zadívala. „V tu hodinu jsme se poprvé setkali s Grevillem.“

Přikývl jsem. „Ano, ve čtyři hodiny, dvacet minut, každý den.“

Znovu si vedle mne klekla a políbila mne. Bez vášně, na rozloučenou.

„Běž,“ řekl jsem, „už je nejvyšší čas.“

Neochotně vstala, šla ke dveřím, tam se zastavila a ještě se ohlédla. Lady Knightwoodová, statečný zachránce, dáma každým coulem. Nebylo na ní vidět sebemenší stopy po tom, co prožila.

„Zavoláš mi brzy, vid’?“ řekl jsem.

„Ano.“

Tiše odešla, ale netrvalo dlouho, a do místnosti vběhl Brad a za ním se Clarissa vrátila jako stín.

Brad se zarazil jako solný sloup, když spatřil, co spatřil. Otfáslo by to i nejtvrdějším chlapem.

„No nazdar,“ řekl stručně.

„Souhlasím,“ přikývl jsem.

Když se Rollway zhroutil na zem, upustil pistoli. Zůstala ležet kousek od jeho levé ruky. Požádal jsem Brada, aby ji posunul někam dál, pro případ, že by se omráčený Rollway probral.

„Nesahat,“ křikl jsem ostře, když se po pistoli natáhl. „Kdyby na ní byly vaše otisky, bylo by to nepříjemné.“ Souhlasně zabručel. Clarissa mlčky vytáhla z kabelky papírový kapesník a podala ho Bradovi. Ten s ním opatrně zdvihl pistoli za tlumič a odtáhl ji až pod okno.

„Co když se vzbudí?“ řekl a ukázal na Rollwaye.

„Tak ho zase praštím berlí.“

Přikývl, jako by to bylo zcela normální.

„Děkuju vám, že jste se vrátil,“ řekl jsem.

„Já nebyl daleko. Tady kousek stojí volvo...“

Přikývl jsem.

„Je to vono?“

„Určitě.“

„No nazdar!“

„Odvezte prosím mou přítelkyni zpátky do hotelu Selfridge,“ požádal jsem ho. „Zapomeňte, že tu byla, zapomeňte, že vy jste tu byl. Jedte pak domů.“

„Nemůžu vás tady nechat,“ řekl. „Já se vrátím.“

„Bude tady policie.“

Jako každého ho představa setkání s policií znervóznila.

„Jen jeďte domů, žádné nebezpečí už nehrozí.“

Chvilí uvažoval. Pak řekl s nadějí v hlase: „Zeitra jako jindy?“

Pobaveně jsem přikývl a suše jsem řekl: „Proč ne?“

Zatvářil se velmi spokojeně. Když s Clarissou odcházeli, ještě se ve dveřích zastavili a ohlédli. Krátce jsem jim zamával a oni zamávali mně. Pak teprve odešli. Zvláštní, oba se usmívali. K nevíře.

„Brade,“ křikl jsem ještě za ním.

Polekaně se vrátil.

„Všechno je v nejlepším pořádku,“ uklidňoval jsem ho, „jenom prosím vás za sebou nezavírejte hlavní dveře, nerad bych chodil dolů, až policie dorazí a taky bych nerad, aby mi rozmlátili dveře. Uvítal bych, kdyby sem přišli hezky v klidu a spořádaně.“

20

Byl to dlouhý, únavný večer, ale probleskl jím občas i humor.

Většinu večera jsem proseděl v Grevillově křesle, stranou od hlavního dění. Lidé, kteří se míhali kolem a všechno možné měřili a fotografovali, snímali otisky prstů a dolovali kulky ze zdí, si mne nevšímali.

Když přišli, položili mi řadu otázek. Vyptávání skončilo v okamžiku, kdy Rollway zavzdychal a začal se probouzet. Policisté sice rady od civilistů přijímají neochotně, ale přece jen po mém mírném varování dali Rollwayovi želízka – ještě než se probral. Dobře udělali, protože jeho násilnická, surová bojovnost se vzbudila nejdřív. Vyskočil, začal kolem sebe mlátit a vrčet, ještě než věděl, kdo vlastně je.

Policisté ho drželi za paže, z každé strany jeden. Díval se na mne a snažil se zaostřit. Seděl jsem ještě stále na podlaze, celý šťastný, že mi už uvolnil nohy. Tvářil se, jako by nechtěl věřit tomu, co se děje a stejným hlasem jako předtím, nezúčastněným, monotónním, studeným, mi spílal do kurev a do mnoha dalších, mnohem zajímavějších věcí.

„To jsem věděl, že s tebou bude potíž,“ řekl. Ještě příliš jako opilý, než aby si dával pozor na jazyk. „Ale to si nemysli, svědčit proti mně nebudeš, toho se nedožiješ, o to se postarám!“

Policisté ho pak věčně, úředně zatkli, poučili ho o jeho právech a přislíbili, že ho prohlédne lékař, jakmile dojedou na policejní stanici. Díval jsem se, jak se potácí a přišlo mi to všechno absurdní.

Přece jsem se právě dnes před jeho příchodem rozhodl, že ho z ničeho neobviním. A už vůbec, ani ve snu mne nenapadlo ho obviňovat z vraždy. Netušil jsem, že zastřelil Simmse, neměl jsem z něj vůbec strach. Ale jeho zřejmě nenapadlo, že tu věc s kokainem nechám být. Rozhodl se zabíjet, jen abych v té věci nic nedělal. A mně ani dokonce nepřišlo na mysl, že by kokainem obchodoval ve velkém! Vůbec mne to nenapadlo, to on sám se tím vychloubal.

Zatímco kolem panovala vyšetřovací činnost, přemýšlel jsem o tom, že obchodníci drogami si zřejmě vůbec neváží lidského života, proto tak snadno sáhnou k vraždě.

Jako Vaccaro, říkal jsem si, vraždící pašeráky-piloty z projíždějíciho auta. Možná je takový způsob vyřizování účtů mezi obchodníky drogami zcela běžný. Všichni si mysleli, že Simmse zavraždil nějaký šílenec, a nakonec měli pravdu. Pro lidi jako Rollway nebo Vaccaro lidský život nic neznamená. Ničili ho, bohatli z korupce a závislosti. Vědomě se obohacovali za cenu cizího neštěstí a zničených životů. Zcela vědomě sváděli mladé lidi na cestu vedoucí k zoufalství. Někde jsem se dočetl, že lidé, kteří berou kokain, dva až tři roky nepociťují žádné zdravotní následky. Pěstitelé drogy a její distributoři to dobře vědí.

Obchod jim proto vzkvétá. Hrabivost je špinavá.

Nemorálnost, absolutní bezohlednost – tou se lidé taky snadno nakazí. Rollway zničil sám sebe, jako ničil své oběti.

Přemýšlel jsem, jak se vůbec stane, že lidé jako on existují. Odsuzoval jsem je, ale současně jsem je nedokázal pochopit. Nebyli nezodpovědně, lehkomyšlně nepoctiví jako Pross. Byli bezcitní a tvrdí. Jak říká Elliot Trelawney, logika zločinců je pokřivená. Pokud bych kdy chtěl dopsat něco do Grevillova deníku, nejspíš bych tam asi napsal: „Cesty myšlenek pokřivené mysli nepochopí ti, jejichž myšlenky směřují rovně.“ Nebo: „Jak se stane, že křiví jsou křiví a rovní jsou rovní?“ Kdepak, na to sociologové jednoduchou odpověď sotva dají.

Vzpomněl jsem si na jednu bajku, kterou jsem kdysi dávno slyšel: Škorpión žádal koně, aby ho přenesl přes rozvodněnou řeku. „Proč ne,“ řekl kůň a ochotně začal přes řeku plavat se škorpiónem na zádech. Když byli v půli cesty, Škorpión koně uštkl. Kůň odsouzený k smrti jeho jedem řekl: „Teď se utopíme oba, proč jsi to učinil?“ Škorpión odpověděl: „Protože taková je moje povaha.“

Nicholas Loder už si s ničím starosti dělat nemusí. Nakonec se v kritické situaci zachoval čestně, a tím si přivodil smrt. Nespravedlnost a paradoxy, kam se člověk podívá. Bylo mi líto člověka, který odmítl trpně přihlížet mé vraždě.

Sám taky užíval kokain, to jsem pochopil. Byl proto na Rollwayovi závislý. Možná ho Rollway vydíral, až

ho donutil, aby mu povolil dopovat koně. Loder se určitě bál, že na to přijdu. Nakonec se však ukázalo, že nebyl zlý. Opravdu nebyl. I Rollwayovi to došlo. Viděl, že už mu nemůže důvěřovat, že se nemůže spolehnout na Loderovo mlčení.

Díky Loderovi Rollway snadno zjistil, kde mě v neděli odpoledne hledat. Díky Loderovi taky věděl, kde mě najít dnes večer. Jenže Nicholas Loder mi nenastražil past vědomě. Jeho takzvaný přítel ho zneužil. Když jsem Loderovi v neděli ráno ohlásil, že budu obědvat s Ostermeyerovými a s Milem, nebo když jsem mu řekl, že dnes večer budu u Grevilla a počkám, abychom se dohodli o Gemstonovi, netušil jsem žádné nebezpečí.

Nesnažil jsem se nijak schovávat před Rollwayem, ať už byl jakýkoliv, ale před jakýmsi neznámým nepřítelem, před někým, kdo byl sice nebezpečný, leč anonymní.

Samé paradoxy.

Vzpomínal jsem na Martu a na Harleyho a na kokain v krvi Dozen Roses. Nejspíš je požádám, aby si koně nechali a počkali, až začne běžat dostihy. Slíbím jim, že pokud nebude mít žádné úspěchy, peníze jim vrátím a pošlu koně na dražby. Co všechno z toho vyvodí Jockey Club a dostihový tisk, na to jsem raději nemyslel. Je dobře možné, že o vítězství v Yorku nakonec přijdeme.

Přemýšlel jsem taky o Clarisse v hotelu Selfridge, jak se jistě snaží chovat, jako by se vůbec nic nestalo a přitom má hlavu plnou vzpomínek na hrůzu a násilí. Tiše jsem doufal, že zatelefonuje svému Henrymu, že se k němu uchýlí jako k záchránnému pásu, k pevné zemi, že bude tiše a v klidu oplakávat Grevilla a radovat se z toho, že zachránila život jeho bratrovi. Nechám budík v Kouzlu nařízený na čtyři hodiny dvacet minut a při každém zazvonění budu myslet na oba, na Clarissu i na Grevilla. Možná je to sentimentální, možná by lidé považovali poměr těch dvou za příliš romantický, ale nakonec proč ne.

Přinášel jim radost. Já jim ho požehnal.

V průběhu onoho večera se dostavil jakýsi vysoce postavený policista v civilu, ke kterému se všichni chovali velice zdvořile a uctivě a říkali mu pane.

Představil se jako superintendent Ingold a požádal mě o podrobnou výpověď. Měl s sebou zapisovatele.

Superintendent byl menší, vypadal chytře, choval se věcně a vždycky, když jsem něco řekl, chvíli uvažoval, než položil další otázku, jako by si v duchu spojoval, co říkám a jestli všechno souhlasí. Naštěstí to byl dostihový nadšenec. Byl smutný nad Nicholasem Loderem a věděl, kdo jsem. Řekl jsem mu stručně a popravdě skoro všechno, co se stalo, jen některé podrobnosti jsem vynechal. Neřekl jsem mu, jak si Rollway počínal, když ze mě vymáhal tu trubičku, neřekl jsem mu o Clarisse a o minutách zoufalství, než se objevila na scéně. Vzbudil jsem v něm dojem, že celý ten zoufalý, beznadějný souboj proběhl mnohem rychleji, jednoduše, a skončil jedinou omračující ranou.

„Nač máte ty berle?“ zeptal se.

„Měl jsem takovou menší nepříjemnost s kotníkem v Cheltenhamu.“

„Kdy?“

„Už to budou dva týdny.“

Mlčky přikývl. Opěrky berlí byly dostatečně masivní, aby dokázaly omráčit padoucha. Spokojil se svým vysvětlením.

Celá výpověď však trvala dost dlouho, protože jsem se co chvíli odmlčel, nebo se odmlčel on a zapisovatel zapisoval. Vyprávěl jsem taky o hromadné autonehodě poblíž Hungerfordu. Řekl jsem, že se domnívám, že Simmse možná zastřelil Rollway. Ještě jsem dodal, že předpokládám, že srovnají kulky, které hungerfordské policie vydolovala z daimleru, s těmi právě vydolovanými z Grevillových stěn. Jistě taky získají kulky z tichého těla Nicholase Lodera. Pak jsem se zcela nevinně zeptal, jaký má Rollway vůz a upozornil jsem superintendanta, že hungerfordská policie hledá šedivé volvo.

Po krátké odmlce poslali jednoho policistu, aby se šel podívat na ulici. Za chvíli se s vykulenýma očima vrátil a podal hlášení. Pak mu nařídili, aby nechal auto střežit a aby policejní hlídka k vozu nepouštěla zvědavce.

To už byla dávno tma. Pokaždé, když policie do domu vstoupila nebo vycházela, začal štěkat mechanický pes a rozsvítily se reflektory. Připadalo mi to tehdy komické, asi že taky jsem byl stále ještě trochu jako opilý, ale policistům to šlo na nervy.

„Vypínače jsou hned vedle hlavních dveří,“ řekl jsem nakonec jednomu z nich, „proč to nevypnete?“

Poslechli a byl klid.

„Jak se dostal ten květináč do televize?“ zeptal se superintendent.

„To udělali minulou sobotu zloději. Tehdy tu dva z vašich lidí byli.“

„Není vám špatně?“ zeptal se náhle.

„Ne, jen to se mnou trochu otřásl.“

Jistě by to otřáslu každým.

Jeden z policistů se zmínil o Rollwayově výhrůžce, že se ne-dožiju toho, abych proti němu svědčil. Prý bych tu výhrůžku možná měl brát vážně.

Ingold se na mne pátravě zadíval: „Dělá vám to starosti?“

„Dám si pozor.“

Jemně se usmál. „Jako při dostizích?“ Úsměv zmizel. „No, neškodilo by, kdybyste si někoho na čas najal, aby vám kryl záda.“

Přikývl jsem a poděkoval. Brad bude nadšený, pomyslel jsem si.

Pak odnesli ubohého Nicholase Lodera. Byl jsem odhodlaný všude hlásat, jak statečně se zachoval. Snad mu tím aspoň trochu zachráním pověst. On mi nepochybně zachránil život.

Nakonec policisté prohlásili, že se musí zapečetit malý obývací pokoj. Superintendant řekl, že to je jen pro každý případ, jemu osobně celá věc připadá zcela jasná.

Podal mi berle a zeptal se, kam se hodlám uchýlit.

„Nahoru do postele,“ odpověděl jsem.

„Sem?“ řekl překvapeně. „Zůstanete v tomhle domě?“

„Tenhle dům je pevnost, přímo nedobytná pevnost, aspoň pokud člověk nespustí padací most.“

Zapečetili obývací pokoj, odešli a zanechali mne o samotě v náhlém tichu. Seděl jsem v hale na schodech a bylo mi hrozně. Třásl jsem se zimou. Připadal jsem si starý a šedivý. Bylo by mi prospělo napít se něčeho horkého, abych se zahřál zevnitř, ale dolů, do kuchyně jsem se v žádném případě nemohl dostat. Musí mi stačit horká voda nahoře v koupelně, pomyslel jsem si.

Jak už po různých bitvách bývá, v prvním okamžiku člověk zranění tolik necítí, zato tak asi za hodinu, za dvě, když odezní bezprostřední reakce organismu, když pomínou všelijaké faktory snižující vnímání bolesti a bolest konečně převládne. Příroda to skutečně zařídila skvěle. Divoké zvíře má čas uprchnout do bezpečí, někde se skrýt, než si začne lízat rány hojivými slinami.

Živočich-člověk je na tom stejně. Nejdřív dostane možnost utéct, pak teprve pocítí bolest a pozná, co všechno je v nepořádku.

V okamžiku, kdy jsem měl hladinu adrenalinu nejspíš nejvyšší, kdy jsem měl jedinou volbu, buď bojovat nebo utéct, jsem věřil, že by mě kotník unesl. Zradila mě zničená stavba kotníku, instinkt ani vůle mne nezahlavily. O dvě hodiny později pouhé pomýšlení na to, že bych si snad stoupl, bylo absurdní. Při každém pohybu jsem lapal po dechu. Prosedl jsem tedy v Grevillově křesle další dvě hodiny, soustředil se na policisty a snažil se nevnímat, co cítím.

Když odešli, nemělo smysl něco si předstírat. Sice jsem se tomu pomýšlení v duchu bránil a měl jsem strašlivý vztek, ale bylo jasné, že škoda na kostech a vazech je podobná jako na samém počátku. Rollway mi kotník znovu rozdrtil. Takže jsem zase tam, kde jsem byl... Hennessy si budu smět dopřát až tak za čtyři, za pět týdnů... Jenže to by v tom byl čert, abych pak nedokázal jet Datepalma. Jednoduše nikomu o dnešní večeru a zničujícím dupání nebudu vyprávět. Nikdo neví, co se dělo, jedině Rollway, a ten se tím chlubit nebude.

Jestliže se v Lambournu ještě dva týdny neukážu, Milo na nic neprijde: Stejně by mu to asi velkou hlavu nedělalo. Lidé předpokládají, že poprvé pojedou dostihy až za čtyři týdny. Zůstanu-li tedy dva týdny v Londýně a budu se věnovat Grevillovu podniku, nikdo se nepodiví. Jakmile bude možné, abych nohu zatížil, jakmile začnu chodit, začnu jezdit do Lambournu a budu denně jezdit... Taky budu chodit na fyzioterapii... Půjčím si elektrovet... To určitě půjde... Jasně.

V tu chvíli však na mne čekaly schody. Až se vyškrábu do Grevillovy koupelny, najdu v tašce na zip své toaletní potřeby a obálku od svého ortopéda zastrčenou do nepromokavé kapsičky, v obálce tři malé tabletky velké jako aspirin a na nich vlastně své iniciály: DF I-I-8s. Ortopéd řekl, že se k nim mám uchýlit, kdyby bylo nejhůř.

Usoudil jsem, že středeční večer je nejhůř. Zvolna, pozpátku a vsedě jsem se soukal do schodů a táhl za sebou berle. Kdyby mi upadly, sjely by až dolů. Ne, upadnout nesmějí.

Bylo to prachšeredné. Ustavičně jsem si musel připomínat, co jsem slyšel o lidech, kteří slezli z hor s mnohem horšími zlomeninami. Těm by se asi výstup o jedno poschodí zdál směšný.

Ostatně vždycky všechno dospěje ke konci. Přišla chvíle, kdy jsem seděl na posledním schodu, berle vedle sebe, a představoval jsem si, jak DF I-I-8s plují vzduchem přímo mně do úst. Bohužel jsem se musel k tabletám dostat sám. Zavřel jsem oči a přidržel si nohu nad kotníkem oběma rukama. Cítil jsem, jak je horký, jak znovu otéká a jak to v něm pulsuje. Zatraceně, říkal jsem si. Sakra zatraceně! Přece jsem na takovou bolest zvyklý! Jenže zvyk v takovém případě moc nepomáhá. Tíše jsem doufal, že Rollwayovi buší v hlavě. Konečně jsem se doplazil až do koupelny, napustil si horkou vodu, otevřel skříňku na léky a

vytáhl tašku s věcmi na mytí. Jedna tabletky bolest zmírní. Dvě tabletky člověka opijí. Po třech tabletkách – bezvědomí.

Tři tabletky mi připadaly neobyčejně lákavé, ale uvědomil jsem si, až se ráno vzbudím, taky se mi může stát, že budu potřebovat další a budu zbytečně litovat, že jsem se večer nezachoval moudřeji. Spolkl jsem tedy jenom jednu, zapil horkou vodou a čekal na zázrak.

Zázrak se skutečně stal, ale s pilulkou neměl nic společného.

Díval jsem se na svou šedou tvář v zrcadle nad umývadlem. Potrvá dlouho, pomyslel jsem si, než mi bude líp. Možná ta prokletá věc vůbec nefunguje...

Musím být trpělivý.

Nebo si vzít další tabletku...? Ne, chce to trpělivost.

Nesoustředěně jsem se zadíval na předměty ve skříňce na léky. Talek. Deodorant. Pěna na holení. Další pěna na holení. Jednu pěnu na holení skoro celou vypotřeboval Jason, když s ní po-mazával zrcadlo. Byla bledě modrá a šedá a bylo na ní napsáno: Bez vůně.

Nevím, proč mne v tu chvíli napadlo, že Greville se určitě holil elektrickým strojkem. Měl ho na prádelníku, ráno jsem si ho vypůjčil. Elektrikou jde přece holení rychleji, i když výsledek nevydrží tak dlouho... Ta zatracená pilulka ne a ne účinkovat!

Toužebně jsem se zadíval na druhou pilulku.

Ještě musím počkat.

Zkusím myslet na něco jiného.

Sáhl jsem po druhém spreji s pěnou na holení. Byl červeno-oranžový a s nápisem: Standardní vůně.

Zatřásl jsem bombičkou, sňal víčko a pokoušel se nastříkat trochu pěny na zrcadlo.

Nestalo se nic. Zatřásl jsem a zkusil to znovu. Nic.

Rafinovanost a klam, pomyslel jsem si. Duté knihy, zelené kamenné krabice s klíčovými dírkami bez klíčů, trezory v betonu, tajné zásuvky v psacím stole... Nevypálí se spoléhat na to, že věci jsou takové, jak vypadají. Grevillův mozek byl bludiště... A já s určitostí věděl, že by nikdy nepoužil parfémovanou holicí pěnu!

Točil jsem sprejem sem a tam, všelijak jsem s ním hýbal, až se mi konečně dno pohnulo v ruce. Dech se mi zatajil. To snad není možné! Dno se otáčelo v závit. Určitě to bude zase prázdná skříňka, říkal jsem si. Nesmím si dělat příliš velké naděje... Konečně jsem celé dno odšrouboval a z hnízdečka z vaty mi do dlaně vypadl váček z jemné kůže.

Dobře, to bychom měli, pomyslel jsem si, ale zaručeně v něm nebudou diamanty.

O berlích jsem se s váčkem odbelhal do ložnice, sedl si na Grevillovu postel a vysypal na přehoz postele celý proud drobných oblázků velikosti hrášku, šedavých, zdánlivě obyčejných. Čistý uhlík.

Zatajil jsem dech. Jako by čas zůstal stát. Nemohl jsem tomu uvěřit. Po všem, co se odehrálo...

Roztřesenými prsty jsem začal kamínky počítat. Dělal jsem hromádky po pěti.

Deset... patnáct... dvacet... pětadvacet. Pětadvacet, to je polovina kamenů. Polovina toho, co Greville koupil. I ta jedna polovina společnost Saxony Franklin zachrání. Z hloubi srdce jsem děkoval osudu.

Chybělo málo a dal jsem se do pláče.

Pak se mi najednou rozsvítilo v hlavě a já s určitostí věděl, kde jsou zbývající kameny. Kde zaručeně musejí být. Greville je přece jen tehdy vzal s sebou do Ipswiche, jak řekl Prosovi. Nejspíš je chtěl dát partnerovi společnosti Maarten-Pagnier, aby je odvezl do Antverp na brus.

Prohledal jsem Grevillův vůz a nenašel jsem nic. Přitom jsem diamanty držel v ruce a nic jsem netušil.

Byly... musely být... v druhém červeno-oranžovém spreji, který jsem mezi Grevillovými věcmi na spaní prostě považoval za pěnu na holení. Odpočívají v naprostém bezpečí, jako v bance, pod schody v domě Bradovy maminky v Hungerfordu. Vynesla tehdy všechny

Grevillovy věci z mého auta, zaparkovaného na ulici, aby je v té ne zrovna dobré čtvrti nikdo neukradl. V duchu jsem vzpomínal, jak Brad pyšně řekl: „Máma je chytrá.“

DF I-I-8s konečně zapůsobila a život byl snesitelný. Hrál jsem si s nezměrnou radostí s pětadvaceti drahocennými oblázky, přesýpal je v prstech. Představoval jsem si, jak by se Grevillovi ulevilo. Odpočívej v pokoji, kamaráde. Našel jsem je. Aspoň v téhle cílové rovině jsem obstál se ctí... Zešíroka jsem se usmíval.

Zanechal mi svůj podnik, svůj psací stůl, své hračky, své nepřátele, koně, i milenku. Zanechal mi Saxony Franklin, Kouzlo, pěnu na holení, Prospera Jenkse, Nicholase Lodera, Dozen Roses a Clarissu. Zdědil jsem jeho život a popřál jsem mu v hrobě mír. Myslím, že v tom okamžiku, navzdory bolesti, jsem měl takový pocit štěstí jako nikdy.

